

Giới thiệu Tiểu Tỳ Trùng Sinh

Đến với truyện xuyên không Tiểu Tỳ Trùng Sinh đọc giả sẽ cảm nhận được giọng văn sâu sắc và đượm buồn của tác giả Văn Tinh Quy kể về Nguyệt Thục, một nữ nhân xinh đẹp chỉ mới mười ba tuổi phải gánh chịu nhiều tủ nhục.

Bị làm nhục và dẫn đến cái chết năm mười ba tuổi, Nguyệt Thục sống như một cô hồn da quỷ lang thang hết nơi này đến nơi khác suốt bảy năm trời. Cho đến khi cảm nhận được sự đau đớn và ấm áp của cơ thể thì nàng biết rằng mình đã trùng sinh vào thân thể khác. Mà thân thể này lại là một Quận Vương phi khiến cuộc sống tiếp theo của nàng gặp nhiều sóng gió bởi sự gia đầu ác liệt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tỳ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trùng sinh

Edit: Nguyễn Hường

Beta: Số 15

Nửa tỉnh nửa mê, Nguyệt Thục tỉnh lại.

Sâu trong thân thể truyền đến một trận trường đau, cổ đau nhức này làm cho nàng trùng to mắt không dám tin. Nàng đã chết bảy năm, đây là lần đầu tiên cảm nhận được đau đớn, cũng là lần đầu tiên cảm nhận được sự ấm áp của cơ thể.

Nàng chú ý tới mình đang ở trong lồng ngực rộng rãi của nam nhân, đầu dựa vào cánh tay cường tráng của nam nhân, đỉnh đầu đặt ở cảm hân.

Kiếp sống cô hồn dã quỷ suốt bảy năm đã khiến hận ý của nàng bị mài mòn hầu như không còn. Trái tim bé nhỏ của Nguyệt Thục không nhịn được nhảy lên. Toàn bộ cơ thể nàng có chút run rẩy, khó hiểu cùng khiếp sợ... Một khắc trước nàng còn là một u hồn, ngồi trên nóc nhà ngắm trăng, một khắc sau như thế nào lại có thể nhập vào thân xác khác mà sống lại?

Nguyệt Thục tự nói với mình không phải sợ, không cần sợ, phải bình tĩnh...

Nàng cố gắng ngăn những cảm xúc hỗn loạn đang dâng lên trong lòng, mặt không biến sắc, mắt mở to làm cho mình có thể thích ứng trước ánh sáng nhu hòa của ngọn đèn, sau đó đầu khẽ lui về phía sau một chút để bản thân có thể thấy rõ ràng người nam nhân bên cạnh. Nàng vừa nhìn, không khỏi ngớ ra.

Người nam nhân anh tuấn thành thực đang đè Nguyệt Thục trên giường không phải ai khác mà chính là Bùi Tứ gia bữa bãi kiêu ngạo lúc hơn hai mươi tuổi. Nhưng hẳn rõ ràng đã ba mươi!

Nàng quan sát căn phòng, sau đó cúi đầu quan sát thân thể này.

Tim nàng đập càng lúc càng nhanh, càng ngày càng kịch liệt, những tiếng thịch thịch vang lên làm cho đầu óc nàng như muốn phình to ra.

Mặc dù không có gương, nhưng nàng biết rõ thân thể này là của nàng, nàng nhận ra thân thể của mình!

Nàng nhìn đến bản thân, quần áo xộc xệch, trên người hàng loạt vết xanh tím, nằm ở trong ngực Bùi Tứ gia “trẻ tuổi”.

Nàng còn nhớ rõ trường hợp này, đây chính là ngày mà Bùi tứ gia cãi nhau với Tứ nãi nãi, Thái Bạch tỷ bảo nàng mang điểm tâm đến thư phòng. Kết quả là Tứ gia đuổi Dung Đại tỷ đi, túm nàng lên tháp.

Tứ gia uống rượu say lại tức giận, thậm chí lười phải tháo y phục của nàng, đem cái yếm trước ngực của nàng giặt xuống gầm vại ngâm, trong lúc nàng ngu ngốc chưa kịp phản ứng, liền tóc vấy của nàng lên, tiền quân thân tóc.

Nàng mới mười ba tuổi, còn là một tiểu nha đầu hồn nhiên không buồn không lo, vốn chưa tới cái tuổi tư xuân mười bảy mười tám. Các ngày trong tuần thường chỉ là nghe được vài ty tỷ lớn tuổi hơn mịt mờ nói đến chuyện hôn nhân đại sự, chủ yếu là bình luận xem gã sai vặt nào thanh tú, gã nào tiền đồ tốt, nàng không chỉ không đỏ mặt, còn làm theo mấy người Hương Liên cười khúc khích: “Các tỷ ty tư xuân muốn lập gia đình.” Làm những cô nương lớn khác đuối đánh nàng, tất nhiên chỉ đánh như gãi ngứa mà thôi.

Nàng còn nhớ cái loại đau đớn kịch liệt lần đầu tiên đó, đáng sợ mang theo tuyệt vọng, nàng kêu khóc đẩy người ra, nhưng chỉ nghe được tiếng nam nhân thờ dốc kịch liệt, động tác trên người nàng cũng không dừng lại, nàng phảng phất như chiếc thuyền lá không có kinh nghiệm lênh đênh trên mặt biển rộng, bị gió mưa cùng bão táp tàn phá. Nàng tuyệt vọng, bất lực, không biết nên cầu xin ai giúp đỡ, chỉ vô thức không ngừng gọi: “Tứ gia tha cho ta... tha cho ta.”

Lần đầu tiên đó để lại cho nàng tổn thương quá lớn, nàng mới mười ba tuổi thậm chí chán ghét nam nhân đến gần, cảm thấy họ đều không phải người tốt,

đều chỉ biết “bất nạt” người ta.

Về sau bởi vì chuyện này, Tứ nãi nãi càng ngày càng không muốn gặp nàng, càng làm cho nàng thêm hận Bùi Hành. Nàng hận Bùi Hành chiếm đoạt nàng, làm cho nàng bất trung bất nghĩa với Tứ nãi nãi. Nàng oán Bùi Hành không chịu bỏ qua cho nàng, khiến Tứ nãi nãi thường xuyên làm khó nàng. Nàng cũng chán ghét Bùi Hành làm chuyện đó với nàng, nàng chỉ cảm thấy xấu hổ cùng đau nhức.

Việc này liên tục duy trì cho đến khi nàng chết. Khi còn sống nghe người ta nói “Người chết như đèn tắt”, lại nghe người ta nói làm việc thiện sẽ có thể tới được miền cực lạc, nàng cũng đâu có làm việc gì ác, nhưng sau khi chết u linh của nàng lại bị trời buột ở Bùi gia

Nàng vừa khó hiểu vừa thương xót cho bản thân, vừa phẫn nộ, đủ loại cảm giác hành hạ.

Nhưng sau khi thành quỷ nàng rất cô đơn, không có người nói chuyện, không có ai quan tâm, cuối cùng dần dần nàng bắt đầu chú ý đến Bùi Hành, bắt đầu xem hắn làm việc, nhìn hắn luyện chữ, nhìn hắn săn bắn, nhìn hắn cùng bạn bè uống rượu. . .

Chính vì như thế nàng mới phát hiện ra một sự tình mà từ trước đến giờ nàng không biết, làm nàng chấn động không thôi. Nàng nhìn thấy ở ngày giỗ của nàng Bùi Hành vẽ một bức chân dung nàng, nhìn hắn dưới ánh đèn buồn bã uống rượu, nhìn thấy hắn đi đến trước mộ của nàng đứng thật lâu. . .

Nhìn hắn vì cái chết của nàng mà không bước vào phòng Tứ nãi nãi nửa bước.

Làm cho thù hận của nàng dần dần biến mất.

Vì cái gì Bùi Hành lại đối với nàng như vậy? Nàng cùng lắm cũng chỉ là một tiểu nha đầu không quan trọng mà thôi. Tại sao lại vì nàng mà làm cho Tứ nãi nãi cả đời sống như quả phụ?

Ánh mắt của nàng không rời nhìn chăm chú vào khuôn mặt nam nhân trước mắt, đây là một nam nhân oai hùng tuấn mỹ. Ngày trước, nàng chưa từng quan sát hắn như vậy, nàng chỉ biết Tứ gia là người đàn ông tốt nhất trong Bùi gia, bởi vì bọn nha hoàn đều nói như vậy.

Đời trước, trong lòng nàng chỉ có mỗi Tứ nãi nãi. Dù cho Tứ nãi nãi chán ghét nàng, khắp nơi gây sức ép cho nàng, nàng cũng chỉ tự trách do mình đã làm chuyện có lỗi với Tứ nãi nãi trước, nàng thậm chí trách Bùi Hành hại nàng mất đi sự tin tưởng của Tứ nãi nãi.

Nàng ngốc nghếch đến mức lại càng ân cần hầu hạ Tứ nãi nãi gấp bội, nàng cho rằng chỉ cần trung thành hầu hạ Tứ nãi nãi, một ngày nào đó Tứ nãi nãi sẽ hiểu cho lòng trung thành của nàng.

Ha ha... Nguyệt Thước cúi đầu cười mĩa mai, trong mắt hiện ra lệ khí.

Nàng ngốc nghếch lại trung tâm, nhưng với Tứ nãi nãi, thứ này là vô dụng.

Năm mười bốn tuổi, nàng mang thai, ngay cả bản thân nàng cũng không biết, chính là Hương Diệp cùng phòng chú ý thấy nàng ba tháng không có nguyệt sự. Hương Diệp không nói cho nàng biết, bí mật lén chạy tới tố cáo với Tứ nãi nãi, sau đó Vương mục mục phụng mệnh nàng ta đưa thuốc đến cho nàng.

Nàng lúc ấy xấu hổ không chịu nổi, cái gì cũng không dám nói, một bên nghe Vương mục mục buông lời ác độc khiển trách, một bên ngoan ngoãn uống thuốc. Nàng cho rằng như vậy là tốt rồi, nào biết Vương mục mục sợ dược liệu không đủ, cho gấp đôi liều lượng, khiến nàng đau đến mức cắn nát đầu lưỡi, máu chảy đầy đất, người thiếu chút nữa vì mất máu mà chết.

Từ sau lần đó, thân thể nàng yếu dần, người cũng trầm mặc, cũng không dám thường xuyên xuất hiện trước mặt Tứ nãi nãi, nhìn thấy Bùi Hành từ xa liền chạy trốn.

Nhưng vì Bùi Hành không thấy được nàng, liền sai người triệu gọi. Chủ tử quang minh chính đại gọi nàng đến, nàng sao dám không đi. Như vậy một năm qua đi, năm ấy nàng mười lăm tuổi. Chỉ là lúc này đây Bùi Nhị phu nhân có lệnh ngưng cấp thuốc cho thống phòng. Tứ nãi nãi cũng không thể trực tiếp kêu người ta đưa thuốc cho nàng.

Lần đầu tiên nàng mang thai, Bùi Hành không biết. Lần thứ hai nàng mang thai, Bùi Hành cho rằng đây là đứa nhỏ đầu tiên của bọn họ, vô cùng hạnh phúc, khi đó cơ hồ ngày ngày đều đến nội viện, cũng không phải vì muốn gặp Tứ nãi nãi mà chỉ vì có thể cùng nàng nói vài câu.

Bùi Hành trong tối ngoài sáng đều che chở cho nàng, chỉ là nàng ngu ngốc, bị sợ hãi cùng chán ghét che mắt, không chịu tiếp nhận ý tốt này. Bùi Hành nhiều lần nói đã an bài chỗ ở cho nàng, muốn nàng chuyển đến, nói bóng gió bảo nàng làm nha hoàn cũng không cần trung thành mù quáng, cũng cần phải nghĩ đến bản thân, nếu Tứ nãi nãi đã không thích nàng, cũng không cần phải vội vã đi hầu hạ nàng ta, nhưng là nàng không nghe, kiên quyết theo ý mình, không chịu chuyển đi.

Hơn thế nữa, Bùi Hành bí mật lưu nàng qua đêm, nàng đơn giản cũng là nói lời tốt đẹp cho Tứ nãi nãi, khuyên hắn đi đến viện của Tứ nãi nãi, khiến hắn vừa giận lại vừa bất lực.

Dù sao nàng nói đều là đạo lý, làm nha đầu không mê hoặc chủ còn biết khuyên nam chủ nhân đối tốt với nữ chủ nhân, chẳng lẽ còn có thể trách mắng nàng?

Chỉ là nàng ở sau lưng làm những việc này, Tứ nãi nãi đâu có biết. Chỉ sợ là cho dù có biết cũng không cảm kích nàng.

Nàng mang thai đến tháng thứ sáu, bụng đã rất to, thế nhưng Tứ nãi nãi vẫn cứ làm khó nàng. Nàng cố gắng kéo thân thể suy yếu đi hầu hạ Tứ nãi nãi

làm cho nàng ta vừa lòng, kết quả làm nam bào thai trong bụng sảy mất, cắn răng đè nén hận ý gọi Bùi Hành, nhưng hắn lại không chịu gặp nàng.

Không có Bùi Hành che chở, dược liệu đưa cho nàng đâu còn có thể đầy đủ như trước, không phải là quá canh giờ mới đưa thuốc đến thì cũng là có rán trong bát thuốc,... cuối cùng nàng cũng không chịu nổi, không quá nửa tháng liền hương tiêu ngọc vẫn.

Sau khi chết nàng nhìn thấy Tứ nãi nãi sau khi nghe được tin tức chỉ lạnh lùng nói một câu “Mau đem nàng ra ngoài chôn đi, chết ở trong phủ thật là xui xẻo”. Lại nghe thấy tiểu nha đầu thường xuyên đem thuốc đến cho nàng nửa đêm đốt tiền vàng mã cho nàng, khóc lóc cầu xin đừng tìm nàng ta, nàng ta chỉ là nghe chủ tử phân phó làm việc, không phải cố ý muốn hại tính mạng của nàng. Khi đó nàng mới giật mình phát hiện người ra lệnh giết nàng là Tứ nãi nãi.

Nghĩ đến đây, cả người Nguyệt Thước run rẩy, con mắt ngập tràn thù hận.

Hành động nhỏ của nàng đã quấy rầy đến Bùi Hành, chỉ thấy Bùi Hành mở mắt ra, ánh mắt sáng ngời như sao lại vừa sâu vừa đen không nhìn rõ được.

Hắn ban ngày cùng bằng hữu đi săn, buổi chiều lại bị anh em đồng hao Tào Lập Hiền cứng rắn kéo đi thanh lâu uống rượu, trở lại ngửi được mùi son phấn của Lý Diệu Quỳnh liền tranh cãi một trận âm ỉ, đập cửa xông ra ngoài đi đến thư phòng. Bên trong Hàn Tùng hiền đang sinh khí, thông phòng Phù Dung còn lên đến trước mặt hắn khóc lóc kể lể Lý Diệu Quỳnh bá đạo thế nào, nhất thời lại càng bức bối, trông thấy tiểu nha đầu kia, nhất thời giận quá nên kéo nàng lên tháp, lăn lộn đến thống khoái thỏa mãn.

Lại thấy thiếu nữ đau khổ, bị uy khuất lộ ra biểu tình mê mang, thần sắc thương tâm, nhìn nàng im lặng rơi nước mắt, không hiểu sao tâm hắn một trận áy náy xao động.

Ngày hôm qua như thế nào hắn có thể xúc động như vậy, nha đầu này không phải là sợ hãi chứ? Trước kia hắn cũng chú ý tới nha đầu này, nhưng dù sao nàng cũng còn quá nhỏ, thật sự hắn cũng không có ý định này, nhưng ngày hôm qua hắn say rượu lại tức giận liền...

Tâm Bùi Hành cảm thấy có chút khó chịu, kéo Nguyệt Thước qua, vừa mới tỉnh ngủ giọng nói của hắn vẫn còn trầm âm khan khan, bàn tay đặt ở sau óc của Nguyệt Thước khẽ vuốt: “Nha đầu, ngày hôm qua làm đau ngươi là gia không tốt, đừng khóc...”

Nên biết thời đại này, hắn là chủ tử, muốn nha đầu ở trong viện nhà mình thật sự không phải là đại sự gì, chỉ cần đừng đem tay vươn đến tỷ tỷ muội muội hoặc là trưởng bối trong sân là tốt rồi. Bình thường loại gia đình như Bùi gia này, trong phòng ít cũng phải có một hai thị thiếp cùng năm ba thông phòng là bình thường.

Bùi Hành cũng coi như là chính nhân quân tử, thường ngày thập phần tiết chế. Bùi gia trừ bỏ ấu tử Ngũ gia Bùi Trạ, cũng chỉ có hắn hơn hai mươi tuổi mà trong phòng chỉ có một người vợ cùng một cái thông phòng.

Nguyệt Thước biết con người Bùi Hành, thứ nhất hắn không thật coi trọng nữ sắc, thứ hai hắn lại hướng tới một thể một thiếp vô cùng đơn giản. Chỉ là hắn đối với Lý Diệu Quỳnh lại là tâm tư sợ vợ, khiến nàng ta dường thành tính tình kiêu căng, hiện nay không người nào có thể trị được.

Nghe được những lời này của Bùi Hành, Nguyệt Thước xác định được mình đã trùng sinh vào chính nàng của chín năm trước, nàng ở trong ngực nam nhân trầm mặc một hồi lâu mới nói: “Tứ gia, ta nên trở về nội thôi, muộn nữa là cửa viện sẽ khóa mất.”

Bùi Hành thấy nàng không khóc nữa, cảm giác được buông lỏng, liền nói: “Ta gọi Vĩnh Thọ đến đưa ngươi về.”

Nguyệt Thước chịu đựng đau nhức giữa hai chân, bò dậy đem cổ áo của mình kéo lại cẩn thận, lại nhặt lên chiếc khăn lụa dài màu xanh lá cây quần hai vòng ở trên eo rồi buộc lại.

Chỉ là dù sao cũng vừa ở trên giường lăn qua lăn lại quá mức, toàn thân không phải chỉ như vậy là có thể thu thập sạch sẽ. Nguyệt Thước chỉ hy vọng thừa dịp bóng đêm trở về phòng, trên đường sẽ không gặp quá nhiều người chỉ chỉ chỏ chỏ chế giễu nàng.

Gã sai vật Vĩnh Thọ cầm theo một chiếc đèn lồng đưa nàng đến cửa viện, còn không ngừng nói với nàng: “Trời tối, tỷ tỷ đi đường cẩn thận chút.” Thấy Nguyệt Thước không chịu để hắn cầm đèn đưa về liền nói: “Vậy ngươi còn nhớ đường từ hành lang trở về không, đường bên kia đen sì một mảnh sợ là dọa đến ngươi.”

Nguyệt Thước không có tâm tư ứng đối, thời gian nàng trùng sinh sao lại khéo như thế chứ, chỉ cần sớm một khắc là nàng có thể tránh thoát khỏi Bùi Hành, chẳng nhẽ một đời này, trở thành nữ nhân của Bùi Hành là thiên ý.

Đời này nàng đã biết tâm của Bùi Hành, nàng nên làm như thế nào...

Còn có Tứ nãi nãi, nàng phải làm gì để báo thù kiếp trước chết oan?

Tứ nãi nãi là chủ tử, nàng bắt quá chi là một cái nha hoàn, làm sao có thể chống lại nàng ta?

Một đường cúi đầu tránh né, Nguyệt Thước cũng trở lại phòng. Ba tiểu nha đầu là nàng, Hương Diệp, Hương Liên cùng ở chung trong một gian ở đông sương phòng. Trong phòng lúc này chỉ có Hương Diệp.

Nhìn thấy người này, Nguyệt Thước lại không thể buông lỏng tâm tình của mình, nàng cố gắng đem hận ý đè xuống, chỉ chuyên tâm nhìn người trước mặt.

Trong ngày thường, quan hệ của Nguyệt Thước cùng Hương Diệp không phải là hết sức thân mật. Thấy bộ dạng này của nàng, Hương Diệp đầu tiên là

ngắn gọn, quan sát nàng từ đầu đến chân một lượt, lộ ra nụ cười lạnh, trong mắt không thể giấu nổi một tia ghen tị, nhìn nàng há hê: “Thái Bạch tỷ tỷ kêu người đưa điểm tâm cho Tứ gia, người vừa đi là đi liền hai canh giờ, trong phòng Tứ nãi nãi có hỏi tới, người cũng không có trở lại. Vừa rồi Thái Bạch tỷ tỷ có dặn dò ta, nói là khi nào người về thì đi qua gặp Tứ nãi nãi. Bất quá ta xem bộ dạng này của người... Còn không nhanh thu dọn một chút rồi đi đi.”

Trong lòng Nguyệt Thục căng thẳng.

Bộ dạng này của nàng, ai cũng nhìn ra được là nàng đã được nam chủ nhân thu dùng. Lý Diệu Quỳnh lại không phải là người thiện lương gì. Ngay cả nha đầu thông phòng Phù Dung lớn lên từ nhỏ cùng Bùi Hành cũng có thể khiến nàng ta ghen tức đến phần uất, nháo loạn với Bùi Hành, huống chi là biết nha hoàn hồi môn phản bội?

Mặc dù nàng là bị ép buộc.

Làm nha hoàn, chủ tử nói muốn gặp, làm sao có quyền nói không đây.

Nguyệt Thục vẫn còn nhớ đời trước nàng nghe nói Lý Diệu Quỳnh cho gọi, thế lương nghe theo Hương Diệp đề nghị đi rửa mặt một phen, đổi y phục, che lấp hết thảy mọi dấu vết đi thượng phòng gặp Tứ nãi nãi.

Nhưng một đời này Nguyệt Thục nàng không nghĩ sẽ cố kỵ mặt mũi của Lý Diệu Quỳnh, hơn nữa có che lại cũng vô ích.

Nàng nói với Hương Diệp: “Không cần phải thu thập, ta phải đi gặp tứ nãi nãi ngay.”

Hương Diệp chau mày, ánh mắt nhìn vào người đang đứng thất thần trước mặt, ánh mắt hồng hồng, trên cổ còn có vài dấu vết ái muội không che đậy được hết, cười lạnh một tiếng: “Không sợ chọc cho Tứ nãi nãi tức giận thì người cứ như vậy đi.”

Nguyệt Thục cũng không bận tâm nàng ta nói năng kỳ quái cái gì, xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tránh thoát

Edit: Nguyễn Hường

Beta: Số 15

Khu viện mà Tứ nãi nãi Lý Diệu Quỳnh ở có tên là Thu Minh Cư. Gian chính là nhà hai tầng cao ráo ráo sáng sủa, còn sương phòng ở hai bên là loại nhà một tầng cao. Tầng trệt của nhà chính có ba gian, hai gian để tiếp khách một gian là thư phòng. Gian phía tây gian này làm Tiểu Hoa Thỉnh để hằng ngày tổ chức yến tiệc. Hiện tại ở gian này, đèn đuốc trong phòng sáng choang.

Sắc trời đã tối, lúc này một ít nha hoàn không thân cận đã đi hai bên sương phòng sưởi ấm, nghỉ ngơi, nếu không thì là hầu hạ bên ngoài.

Khi Nguyệt Thục đi tới sảnh trước, từ bên trong phòng chạy ra một nha đầu vóc người cao gầy, nhìn kỹ lại thì là Hương Liên ở cùng phòng với nàng. Hương Liên giữ chặt tay nàng, thần sắc sợ hãi: “Các nàng nói người cùng Tứ gia... Đây là nói láo đúng không?”

Nhìn thấy hảo tỷ muội đời trước, Nguyệt Thục lại kích động, vô cùng vui vẻ. Nghe được câu hỏi của Hương Liên, nàng gật gật đầu, sau đó lại vội lắc đầu.

Nhìn nàng như vậy nhưng Hương Liên vừa nhìn liền hiểu, liền khóc: “Người như thế nào lại ngu ngốc như vậy, làm sao bây giờ, Tứ nãi nãi chắc chắn sẽ không dễ dàng tha thứ cho người.”

Nguyệt Thục khịt mũi, miễn cưỡng cười nói: “Không sao đâu, sẽ ổn thôi.”

Hương Liên không dám cùng nàng nhiều lời, gạt nước mắt rồi đưa nàng vào trong phòng.

Trong phòng khách, gần cửa sổ có một chiếc giường la hán, trên giường lót da hồ ly màu hồng nhạt cùng cái gối đầu thêu hoa mẫu đơn đỏ. Lý Diệu Quỳnh ngồi ngay ngắn trên giường, bên cạnh có hai người hầu đứng thẳng. Một người là Vương mụ mụ chải búi tóc trơn bóng, khuôn mặt âm u hơn cả bộ quần áo trên người bà ta đang mặc, người còn lại là đại nha hoàn Thái Bạch.

Lý Diệu Quỳnh năm nay hai mươi một tuổi, mười bảy tuổi gả vào Bùi gia, đến nay đã được bốn năm.

Ngũ quan của Diệu Quỳnh rất đẹp, mày lá liễu, mắt hạnh to tròn lúc nào cũng ầng ậc nước, chiếc mũi nhỏ thanh tú cùng đôi môi nhỏ nhắn đỏ thắm trông thật yêu kiều. Lúc này nàng ta đang mặc một chiếc váy trễ ngực màu hồng, đầu cài chiếc trâm hoa mai bằng vàng ròng, dù cho khuôn mặt đang vô cùng giận dữ cũng không làm giảm đi vẻ xinh đẹp.

Lý Diệu Quỳnh đang đánh giá Nguyệt Thước.

Nguyệt Thước năm nay vừa tròn mười ba tuổi, vẫn còn giống như một tiểu nha đầu, đầu vẫn chải hai búi tóc hình bánh bao, trên mặt rủ xuống hai sợi dây buộc tóc màu hồng, nhưng lúc này đây nhìn hai búi tóc rối bời nhếch nhác vô cùng. Một đôi mắt to tròn long lanh như nước hồ mùa xuân, trong sáng cực kỳ xuất sắc, lúc này đây đang lơ mơ khóc, hồng hồng chọc người thương.

Thiếu nữ trắng nõn mềm mại, ngũ quan thanh tú, chỉ là vẫn còn là một tiểu cô nương khờ dại, nhìn cũng chỉ khiến người ta càng nhiều hơn là đau lòng, cũng không cách nào xem như một nữ nhân.

Ở trong lòng Lý Diệu Quỳnh, nha đầu này không bao giờ có thể cùng nàng ta đem ra so sánh.

Cũng chính bởi vì như vậy Lý Diệu Quỳnh mới càng tức giận hơn. Thường ngày nàng ta thích nhất là trêu chọc chơi đùa với tiểu nha đầu Nguyệt Thước, chưa từng nghĩ tới việc để phòng tiểu nha đầu vẫn còn để hai búi tóc, nói chuyện và phản ứng đều chậm chạp. Nàng ta suốt ngày giám sát mấy nha hoàn lớn tuổi hơn, hàng ngày thích ăn mặc rực rỡ điệu đà. Kết quả là nàng ta đã nhìn nhầm rồi.

Nguyệt Thước còn chưa kịp mở miệng thỉnh an, mặt đã bị tát một cái mạnh. Nàng vốn là có thể tránh đi cái tát vừa rồi, nhưng vẫn cố gắng gượng chống chọi.

Động thủ là Vương mục mục - bà vú trung thành nhất bên cạnh Lý Diệu Quỳnh, cũng là người kiếp trước Nguyệt Thước sợ nhất.

Wương mục mục đánh một cái còn chưa đủ, lại giáng xuống một bạt tai nữa, miệng hung hăng mắng: “Tiểu thư kêu người đưa điếm tâm cho Tứ gia, có kêu người bỏ lên giường của Tứ gia sao? Người làm như vậy không thấy có lỗi với tiểu thư sao?”

Lý Diệu Quỳnh tức giận đến đỏ cả mắt, ngồi xem Vương mục mục đánh Nguyệt Thước, lạnh lùng nói: “Đánh nàng làm cái gì, nàng tâm lớn, có ý tưởng của nàng, ta làm chủ từ chẳng lẽ còn muốn cân tiền đồ của nàng. Nếu đã là người của Tứ gia, vậy ngày khác ta sẽ cho người làm vài bàn tiệc rượu, người mời vài người bạn cho náo nhiệt một chút, ta làm lễ chải tóc cho người...”

Mặt Nguyệt Thước đau rát, trong lòng cực kỳ hận.

Thân làm nha hoàn như nàng rõ ràng là thân bất do kỷ, sau đó còn tìm mọi cách nịnh nọt Lý Diệu Quỳnh, vậy mà vẫn không làm cho Lý Diệu Quỳnh hả giận, tha cho nàng một mạng.

Lão thiên gia cho nàng cơ hội được sống lại, nhất định là biết rõ nàng hối hận kiếp trước ngu xuẩn nên cho nàng cơ hội trừng trị kẻ ác, vì bản thân mà báo thù.

Lý Diệu Quỳnh trời sinh tính tình đại tiểu thư, ngang ngược, tự phụ, ghen tị, lại hay ghen. Đến nay nàng ta vẫn đối với nha hoàn thông phòng Phù Dung duy nhất của Bùi Hành canh cánh trong lòng, dù sao đó cũng là người mà mẹ chồng nàng ta cấp cho, cho nên nàng ta cũng không dám quá đáng.

Hiện tại nàng ta mở miệng nói muốn làm lễ chải tóc cho nàng, căn bản là những lời nói hung ác, Nguyệt Thước biết mình nếu thật sự đáp ứng, hôm nay Lý Diệu Quỳnh chắc chắn sẽ ra tay trừng trị nàng một cách tàn ác, đến ngày hôm sau cũng sẽ không thừa nhận chuyện chải tóc cho nàng.

Những ý nghĩ hỗn loạn này chợt lóe qua trong đầu Nguyệt Thước.

Trong lúc Lý Diệu Quỳnh cùng Vương mục mục vẫn còn tức giận, Nguyệt Thước liền quỳ xuống, lúc ngẩng đầu lên, khuôn mặt thiếu nữ còn mang theo vài nét như trẻ con trần đầy vẻ sợ hãi, nước mắt thi nhau rơi xuống, nhìn bộ dạng khóc lóc cực kỳ thương tâm.

“Tiểu thư, nô... nô tì có lỗi với người.” Nàng nghẹn ngào một tiếng: “Nô tì nghe Thái Bạch tỷ tỷ phân phó mang điếm tâm đến cho Tứ gia, nhưng vừa mới đến cửa thi phòng thì đã thấy Đại Dung tỷ tỷ không để ý đến lệnh cấm của người, ở đó cùng Tứ gia... Nô tì chỉ vì nhất thời tức giận, tiến lên nói vài câu khiến Đại Dung tỷ tỷ bỏ đi, nhưng nào ngờ Tứ gia say rượu cho ta là Đại Dung tỷ tỷ...”

Đại Dung tỷ tỷ là danh xưng của thông phòng Phù Dung, nàng ta lớn hơn Bùi Hành ba tuổi, là thông phòng duy nhất trong viện của Bùi Hành, cũng là nữ nhân đầu tiên của Bùi Hành, chính là cái gai trong mắt của Lý Diệu Quỳnh. Nương của Phù Dung là vợ của quản sự bên cạnh phu nhân, bản thân nàng ta cũng đầy dẫy lăng nhăng nên mặc dù khi giao chiến Lý Diệu Quỳnh luôn chiếm thế thượng phong nhưng cũng không thể làm gì được nàng ta.

Dùng Dung cô nương ra để hấp dẫn thu hút, phân tán sự chú ý của Lý Diệu Quỳnh, Nguyệt Thước cũng không cảm thấy tội lỗi gì. Phù Dung cũng không phải là người tốt gì, kiếp trước không biết bao nhiêu lần nàng ta đem Nguyệt Thước nàng ra công kích Lý Diệu Quỳnh, Lý Diệu Quỳnh không làm gì được nàng ta liền lấy nàng ra trút giận.

Ngay từ đầu khóc lóc kể lể biên kịch chuyện xưa, đằng sau liền càng dễ dàng. Nguyệt Thước chỉ hướng tới kẻ mình vô tội đáng thương cỡ nào trong chuyện xưa này. Đầu tiên là nói Bùi Hành uống rượu say đem nàng nhận làm thành Phù Dung, ám hiệu cho Lý Diệu Quỳnh là nàng cái gì đều cũng không làm, Bùi Hành căn bản không thích nàng, bất quá chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi.

Quả nhiên, Lý Diệu Quỳnh vừa nghe xong liền nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiện nhân! Quả nhiên là tiện nhân!”

Wương mục mục nghe được lòng đầy căm phẫn: “Ta đã nói tiểu thư không thể tha cho cái nha đầu kia, nàng ta ý vào mình và cô gia cùng nhau lớn lên liền không để tiểu thư vào trong mắt. Thường ngày vô lễ bất kính không nói, còn dám ở sau lưng nói xấu người trước mặt lão thái thái.”

“Hôm trước người vừa mới ra lệnh không cho phép Dung cô nương bước chân ra khỏi nội viện, hôm nay nàng ta lại dám vụng trộm đến thư phòng tìm Tứ gia. Nàng ta chính là ý vào có người chống lưng nên không có đem Tứ nãi nãi ngài để vào mắt.” Thái Bạch bất bình thay Lý Diệu Quỳnh.

Lý Diệu Quỳnh tức đến toàn thân phát run, cắn răng nói: “Cứ để cho ả ta làm cần, chờ ngày nào đó ta quản gia, đến lúc đó xem ta làm thế nào để thu thập ả.” Nói xong xoay mặt qua nhìn chằm chằm Nguyệt Thục lạnh lùng nói: “Nói tiếp!”

Nguyệt Thục nuốt nước miếng, vừa khát vừa mệt mỏi, kiên nhẫn tiếp tục nói: “... Lúc ngu Tứ gia còn gọi ‘Diệu Quỳnh, nàng oan uổng ta’, còn kéo tay của nô tì bảo nô tì nhất định phải nói với người, Tứ gia theo người ta đi uống rượu chưa bao giờ chạm qua Hoa Ty Nhi, là do Hoa Ty Nhi lúc rót rượu cọ đến trên người Tứ gia nên trên người ngài ấy mới lưu lại mùi hương.”

Vương mục nghe vậy vui mừng khôn xiết: “Nàng ta thì tính là cái gì, một đứa nha hoàn mà thôi, người xem Tứ gia vẫn nhớ đến tình cũ với ngài, trong lòng Tứ gia kỳ thật chỉ có tiểu thư người mà thôi.”

Trên mặt Lý Diệu Quỳnh không tự chủ được lộ ra một chút tươi cười, nhưng miệng vẫn oán giận: “Thật sự là như thế, buổi chiều gây gổ vì sao không nói rõ ràng với ta, chẳng lẽ ta là người không hiểu đạo lý hay sao?”

Vương mục gấp rút an ủi nàng ta: “Hai người đều là tuổi trẻ khí thịnh, không nói rõ ràng với nhau, hiện tại biết rõ tâm ý của cô gia là tốt rồi, vợ chồng son phải hòa hợp, không nên cùng cô gia sinh khí nữa, miễn cho kẻ khác nhân cơ hội chen vào...”

Nguyệt Thục nghe lời này của Vương mục lại quay trở lại trên người nàng, vội vàng đáng thương mở miệng cầu xin tha thứ: “Tiểu thư, hôm nay Tứ gia nhận lầm người, cũng trách nô tì không tốt, khi nào thì không qua, hết lần này đến lần khác lại qua vào lúc đó, chỉ mong tiểu thư tha thứ cho nô tì, lần sau nô tì không dám...”

Lý Diệu Quỳnh cùng Vương mục còn có Thái Bạch đều đang quan sát Nguyệt Thục. Chỉ thấy nàng mở to mắt, ánh mắt ướt đầm mông lung, bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, mu bàn tay còn đưa lên lau nước mắt, một bộ dáng đáng thương, thần thái này rõ ràng là bộ dạng của một tiểu nha đầu chưa lớn.

Ánh mắt Lý Diệu Quỳnh lạnh lùng, thầm nghĩ tiểu nha đầu này cũng coi như thức thời, không có ý định nhân cơ hội này bám lên người Tứ gia. Nên biết Bùi Hành là một nam nhân tuấn mỹ oai hùng, không có tức phụ nha hoàn nào không thích.

Nguyệt Thục thấy Lý Diệu Quỳnh không hề bị lay động, vừa quỳ vừa lê đến bên người Lý Diệu Quỳnh, ôm chân nàng ta khóc lớn: “Nô tì đi theo người lớn lên, cho tới bây giờ cũng không dám chống lại mệnh lệnh của người...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trưng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Nàng vừa nói ra, Tứ nãi nãi tâm địa nguội lạnh cũng phải dật dật, nghĩ tới nha đầu này luôn thật thà phúc hậu, không phải là người thông minh, có lẽ cũng không có tâm tư này.....

Mà hái bạch ở bên cạnh nghe hoàn toàn tin, Nguyệt Thục nha đầu này không có nghi ngờ nằm bào chữa mình. Trong mắt nàng, Nguyệt Thục này lớn lên xem như em gái, đối với nãi nãi trung thành, tận tâm mà ngày hôm nay thậm chí đổ lỗi cho nàng. Nàng lúc ấy như thế nào liền kêu nha đầu Nguyệt Thục này đi thư phòng, và nếu lúc ấy không kêu nha đầu này đi thì bây giờ đã không xảy ra chuyện gì. Càng nghĩ càng hối hận, tăng thêm mấy phần áy náy.

Mà hiện nay gặp Lý Diệu Quỳnh không buông tha cho Nguyệt Thục lần này, hái bạch không nghĩ ngợi điều gì liền quỳ xuống, "Nãi nãi, Nguyệt thục cô gái này là hạng người mà người còn chưa hiểu, nàng chính là tâm nhân hải tử, nếu ngài quai cô ý, không bằng trách ta đi, tất cả là lỗi của ta, ta không nên sai khiến nàng ra ngoài thư phòng

Vương mục suy nghĩ một lúc, rồi nhìn lên trong chốc lát rồi nhìn xuống vóc nhỏ bé còn không có trường cao của Nguyệt thục, trong nội tâm bỗng nhiên vừa động, cũng mở miệng, "Tứ nãi nãi, chuyện này như vậy cũng coi xong, đều là người của mình không duyên vô cớ gọi chế giễu làm gì."

Tứ nãi nãi nội tâm đã có chút mềm nhũn, chỉ có bao nhiêu còn có chút lấp, cảm giác như vậy bỏ qua không cam lòng, không tính nhiều người như vậy cầu tình. Nguyệt Thục khóc thành như vậy nàng cũng tin nàng ý không có ý quyến rũ Bùi Hành, chỉ tin hay không nhưng truyện cũng đã xảy ra, trong lòng nàng chính là khẩu khí chặm không phun ra.

Nhưng bà vú, đại nha hoàn đều mở miệng vì tiểu nha đầu này đảm bảo, nàng xem thượng quý nhân cũng nói không nên lời nguyên lai chuẩn bị trừng phạt, "Tốt, tốt lắm, không cần phải cầu xin nữa, làm như ta là ác nhân không bằng, người nha đầu này vừa kêu nhà người gia đình thân, ta ở đây trừng phạt

ngươi, tán ngẫu không đủ người xem".

Nhằm chán nản phát tay, nàng lại nói : " hôm nay chỉ vì vương mục cùng ngươi hái bạch tử mất mũi, ngươi quay về phòng , nếu người khác hỏi liền nói không có chuyện gì, này vài ngày cũng không cần hướng trong nhà ta đến,xem phòng bếp, phòng may vá ở đâu cần nhân thủ, ngươi qua đó giúp một tay. "Sau đó liền đi vào nội thất nằm nghỉ.

Nguyệt Thục đã được như ý nguyện né chuyện kiếp trước ở trong sân hai mươi gây gộc, sau đó quỳ một ngày một đêm trừng phạt, trong nội tâm một trận thân thương mau, cúi xuống đầu lộ ra khe cười nhẹ. Mà ngẩng lên nàng lại là cái kia trung thành, tận tâm nha đầu ngốc. Ngâm nước mắt hướng phòng ngủ Lý Diệu Quỳnh dập đầu. " Cảm ơn tứ nãi nãi khoan hồng độ lượng tha ta. "Lại quay tới đối cùng Vương mục mục và hái bạch nhỏ giọng. " Cảm ơn vương mục mục, hái bạch tử. "

Vương mục mục hừ lạnh cảnh cáo, " Cảm ơn ta làm chi về sau vững vàng đem tâm tình tứ nãi nãi để ở trong lòng, trung thành, đừng gọi ta biết rõ ngươi đùa giỡn một chút quý. ",nói xong liền vào phòng khuyên giải Lý Diệu Quỳnh.

Hái bạch không chờ Vương mục mục đi, kéo Nguyệt Thượng lên, xoa nhẹ vào Nguyệt Thượng đầu, lộ ra vẻ mặt áy náy: " Hảo muội muội ủy khuất ngươi, ta lúc ấy bị váng đầu biết rõ Tứ gia uống nhiều, còn gọi ngươi qua. "

Nguyệt Thục cúi đầu, yên lặng nói: " Tôi không trách Hái bạch tử. "

Hái bạch thoáng cái liền tuôn nước mắt ra, ánh mắt xẹt qua dấu vết trên cổ □□ dấu vết lại là một trận thờ dài, nha đầu kia về sau nên làm cái gì bây giờ, bị đàn ông chạm qua, người trong sạch còn muốn nàng sao ? Nàng lại không nghĩ nếu nãi nãi nhà mình chẳng phải cố chấp, liền gọi nha đầu Nguyệt Thục thông phòng đi nương thì thế nào, há không tiện nghi ngoại nhân hảo.

Bất quá cũng chỉ là ngẫm lại, hái bạch tuyệt đối không dám lộ loại ý nghĩ này gọi Lý Diệu Quỳnh biết rõ,nàng kéo Nguyệt Thượng đứng dậy, kéo nàng cùng nhau xuất môn,nói: "Ngươi trở về tắm nóng nghỉ ngơi thật tốt,này vài ngày đừng tới trong phòng người hầu, ngươi cũng biết nãi nãi tính tình, hôm nay mặc dù dạng này tính,ngày mai tới sợ lại muốn phát hỏa. "

Nguyệt Thục nhu thuận đối với hái điểm trắng đầu," Ta nghe Hái bạch tử"

Hái bạch an ủi nàng," Ngươi cũng đừng ủy khuất, còn chính là ngươi, tứ nãi nãi nhớ tới tình cảm mới tính, nếu là bên cạnh sợ bị kéo ra ngoài bởi quần đánh. "

Nguyệt Thục nghĩ đến trước kia ngây ngốc chính mình, lộ ra mỉm cười, đã từng ngốc không có vấn đề gì, chỉ cần thanh tĩnh lag tốt rồi.

Nàng nói đừng hái bạch, liền ánh trắng ánh sáng nhạt trở về phòng.

Trong phòng, Hương Diệp gặp Nguyệt Thục nguyên vẹn không sứt mẻ trở lại, lấy làm kinh ngạc, bật thốt ra: " Tứ nãi nãi không có phạt ngươi".

Mà Hương Liên lại vô cùng vui vẻ, đi lên ôm lấy nàng quan sát trên dưới: " Thật tốt quá Tứ nãi nãi không có phạt ngươi. "

Nguyệt Thục nở nụ cười hạ, hỏi ngược lại Hương Diệp: "Tứ nãi nãi tại sao phải phạt ta ?" Nói xong không để ý đến nàng, chỉ cùng với nàng chấp tay vào phòng.

Hương Diệp vừa kinh ngạc lạ vừa kỳ lạ quý hiếm, đi theo sau hai người, đạo: "Tứ nãi nãi bình thường ghét nhất nhân thân cận cô gia, ngươi hôm nay làm ra cái loại đó, Tứ nãi nãi có thể dễ dàng tha thứ không phạt ngươi, không có khả năng. "

Này phòng không lớn, trong lúc một nửa không gian là Hương Diệp. Hương Diệp năm nay mười lăm, mặc dù chỉ là nhị đẳng nha hoàn nhưng là Bùi gia gái sinh tử, cha mẹ đều là Bùi phủ bên trong hay nói chuyện đây đó bởi vậy đôi mắt bình thường bên ngoài mua vào đến cùng Hương Liên cùng Nguyệt Thục đều là bộ dạng tài chí hơn người.

Nửa không gian khác là Hương Liên cùng Nguyệt Thục, mỗi người một chiếc giường nhỏ, hai cái tủ nhỏ, rửa mặt đáng vẻ, cửa phụ cận còn có một cái bếp lò đun nước bình thường ba người có thể cầm nước này đến pha nước hoặc rửa mặt.

Nguyệt Thục đầu cũng không quay lại, đạo:" Ngươi xem ta thật tốt trở lại còn cái gì không thể nào. "

Hương Diệp vẫn không tin, thấy dấu tay trên mặt nàng, hàng phất tìm được chứng cứ gì bình thường, "Nói dối tình, còn cậy mạnh, ngươi xem mặt ngươi dấu vết, ngày mai nhất định phải sưng lên. "

Nguyệt Thục mặc kệ nàng, muốn như vậy muốn tìm nhân, muốn nhiệt nước tắm rửa là không thể nào, sẽ dùng kia trong ấm nước một chút nước để lau chùi cơ thể, sau đó bỏ lên chui vào chăn.

Hương Diệp sớm nằm xong, Hương Liên yên lặng thổi đèn, người cuối cùng lên giường.

Trong khoảng thời gian ngắn, căn phòng yên tĩnh chỉ còn tiếng hít thở.

Bỗng dưng trong bóng tối Hương Diệp mang theo hoài nghi dò hỏi thanh âm vang lên

" Ngươi thật sự bị Tứ gia cưỡng ép kéo đi".

Hiển nhiên Hương Diệp hoài nghi nàng câu dẫn Tứ gia, cũng mặc kệ không có được trả lời, đạo:"..... Nói cho ngươi biết,đừng tưởng rằng ngươi chính mình cái này chim sẽ bay đầu cành, một bước lên trời. Tứ gia nhân vật như vậy, chúng ta Kỳ Châu số một số hai mỹ nam tử, nếu không phải là uống rượu say làm sao vừa ý loại người như ngươi trong núi đi ra nhà đầu còn có Tứ nãi nãi cho nên không cần đắc ý..."

Hương Liên nghe được tức giận, " Ngươi nói linh tinh cái gì đấy, nàng ý cơ bản không có ý, nên nàng không đắc ý, ngươi không nhìn thấy nàng trước kia khóc thế nào còn bỏ đá xuống giếng, ngươi có phải hay không có lương tâm

Hương Diệp cười lạnh : " Liên ngươi ngu xuẩn, người này nếu thật là tốt, người này nếu thật là tốt , lúc ấy nhìn tình hình không đúng nên chạy về đến ,chẳng lẽ Tứ gia còn đuổi theo ra đến không thành? Chỉ sợ tâm lý chứa phần này lộ ra ngươi tâm tư ,ôm ở....

Hương Liên mạnh mẽ ngồi dậy, đem gối đầu dùng sức hướng Hương Diệp bên kia ném qua, " Ngươi cảm miệng".

Hương Diệp đau, quát to một tiếng:" A, hạo đau."

Nguyệt Thục xuống giường, đốt đèn, nguyên lai Hương Liên cứng rắn gối đầu vẫn trúng vào bụng Hương Diệp, nàng che lấy bụng kêu đau, giận dữ chỉ Hương Liên:" Chờ ta đứng lên sẽ không tha cho ngươi."

Hương Liên mới vừa rồi là nhất thời tức giận,lúc này nghe được Hương Diệp uy hiếp, cảm thấy có chút sợ hãi nhìn về phía Nguyệt Thục xin giúp đỡ.

Nguyệt Thục thấp giọng an ủi nàng," Không quan hệ, chúng ta có hai người nàng có một, đừng sợ."

Nói xong nàng đến đem gối đầu của Hương Liên đoạt lại,trùng mắt với Hương Diệp đạo:" Ngươi như thế nào không tha cho Hương Liên? Nghĩ đến Hương Liên ngươi nhìn ta có đồng ý hay không." Lúc nói xong, nàng nâng cái gối đầu kia lên làm bộ muốn đập nàng.

Hương Diệp sợ hãi nhắm mắt kêu: " A!"

Chỉ là không thấy có truyền đến đau đớn, nàng chậm rãi mở mắt nhìn, chỉ thấy Nguyệt Thục mặt ở u yếu dưới ánh đèn nhìn không rõ, nhưng chắc chắn là ánh mắt kia bên trong chứa hung khí quật cường thì không thể nghi ngờ, " Từ hôm nay trở đi, nếu ngươi lại bắt nạt Hương Liên và ta thì ta sẽ không bỏ qua cho ngươi."

chương 5 Phụng Ngọc Dung

Bùi Hành khoan thai đạo:"Tào huynh hôm qua hảo phong lưu hảo điểm phúc, huynh đệ hăm mộ, nếu như thế Tào huynh như thế nào cam lòng cho lúc này sẽ trở lại, nên lãnh nghề trong viện sống thêm mấy ngày."

Nghe vậy, Tào Lập Hiền ngưng ngưng thu lấy sắc mặt tươi cười, đạo: "Đây không phải là, nên về nhà giao cho một tiếng."

Bùi Hành ra vẻ không biết, "Ngươi về nhà như thế nào sai trên cửa ta nơi này?"

Tào Lập Hiền lau mặt, đứng thẳng thân thể cấp Bùi Hành chấp tay hành lễ, "Hảo huynh đệ, sẽ giúp ta một lần, huynh đệ nhiều cảm ơn ngươi ."

Bùi Hành mặt không chút thay đổi cầm nhất quyển sách xem

Tào Lập Hiền gấp không đủ, gấp rút gấp cong được rồi đại lễ, "Huynh đệ ngàn vạn đừng buông tay mặc kệ, ngươi muốn là bất kể, ta coi như xong, ngươi gọi kia hoa tỷ muội không khóc từ... Từ trọng ngươi không phải là yêu thích ta thư phòng kia phó tông Bắc Sơn cư đồ, huynh đệ cái này đem kia đồ hiệu kính cấp ngươi, chỉ cầu ngươi theo giúp ta đi một lần."

Bùi Hành đạo: "Tào huynh nói khách khí, hai chúng ta cái gì giao tình, tiểu chuyện mà thôi, ngươi liền ở chỗ này của ta rửa mặt một phen, đổi thân y phục của ta, ta cùng ngươi trở về tào phủ, liền nói đêm qua đọc sách muộn , huynh đệ chúng ta ngủ chung, đón lấy đến chúng ta còn muốn làm văn, ngươi liền ở ta ngoài trong thư phòng ngủ lại mấy ngày."

Tào Lập Hiền lập tức vui vẻ ra mặt, "Đối đối, cứ như vậy nói."

Bùi Hành gật đầu, "Sau đó chúng ta thuận tiện đi trong thư phòng của ngươi đem ngươi mới được tông Bắc Sơn cư đồ mang tới."

Tào Lập Hiền ngây người, hần mới vừa nói bất quá là khách khí lời nói, trước kia Bùi Hành đều là không cần , khả Bùi Hành hôm nay đây ý là giúp đỡ nói một câu, liền thực muốn lấy đi hần mới được đồ cổ danh họa?

Bùi Hành cười lạnh, "Như thế nào, mới vừa nói cái này đã quên? Tào huynh vội vàng gia đi, cùng biểu di vật thật tốt giải thích, ở nhà phòng thủ lớn nhỏ biểu tẩu môn, cũng đừng nghĩ tới trộm chuẩn ra ngoài gấp tỷ muội của ngươi hoa."

Tào Lập Hiền chỉ là suy nghĩ một chút mẫu thân hần, Tào gia đại phu nhân cầu nhau, trong nhà thế thiếp không thú vị khô khan, đã cảm thấy ngày gian nan vô cùng. Trong nhà đối hần hoa tâm đã nhận mệnh, cũng cấp hần không ít xinh đẹp nhà hoàn, chỉ là đối hần tại bên ngoài uống hoa tửu sơ khép lại Hoa nương, bây giờ còn là không có cách nào khác tiếp nhận. Nếu là chỉ nói hần đêm qua lãnh nghề viện qua , đón lấy đến non nửa nguyệt cũng đừng nghĩ xuất giá đi đùa giỡn. Thực nửa tháng không xảy ra môn, vậy được viện mục mục còn không vội mà cho nàng hai nữ nhi xem xét tân con rể.

Tào Lập Hiền khả không bỏ được này đối hoa tỷ muội, thanh bạch hần phá trình, hần hào hứng lớn đầu, này đây khê cần rằng đối Bùi Hành đạo: "Huynh

đệ, người muốn cái gì cứ việc mang đi, chỉ hôm nay nhất định phải đem mẹ ta dự đồ tốt lắm, bảo ta tại bên ngoài đãi mấy ngày."

Thấy vậy, Bùi Hành mới để cho nhân nấu nước lấy y phục, chờ Tào Lập Hiền rửa mặt một trận, hai người sẽ xuất phát đi Tào gia.

Tào gia cùng Bùi gia không xa, cách hai con đường khoảng cách mà thôi, hai nhà đều đất đai cực kỳ rộng lớn, cho nên chung quanh đây đường phố thập phần thanh tịnh, cũng không ngoại nhân xuất nhập.

Đến Tào gia, Bùi Hành liền chiếu theo trước lời nói, nói Tào Lập Hiền gần nhất dốc lòng học văn, mắt ăn mắt ngủ, trong đêm qua ngủ ở nhà hắn.

Bùi Hành quán nhật so với Tào Lập Hiền đứng đắn, là cái có tính toán, Tào gia đại phu nhân cũng không nghĩ tới Bùi Hành sẽ giúp con trai đến lừa gạt. Nay vừa nghe lập tức sẽ tin, kéo Tào Lập Hiền tay đạo: "Con của ta, liền là hiểu được muốn dùng công, cũng không cần như thế khổ đọc. Chả trách người hôm nay sắc mặt như vậy tiêu tụy, cũng không gọi nương đau lòng. Án ta nói, chúng ta loại gia đình này, ăn uống hưởng dụng vô tận, tội gì đi tranh cái kia danh tiếng. Thật muốn muốn làm quan, liền làm cho một ít bạc cũng dễ dàng, lại không thể khổ chính mình. Ta xem người còn là ở nhà đọc sách háo, đừng đi huynh đệ người gia, ở nhà vợ của người nhìn xem chiều cổ người ta mới phóng tâm."

Bùi Hành đã nói qua đầu, Tào Lập Hiền về mặt đau khổ gấp rút miêu tả, "Nương, ở đâu khổ cực, trọng trong nhà đầu bếp làm hợp ta khẩu vị, ngoài thư phòng lại so với nhà chúng ta thanh tịnh, ta đúng là ở đó mới có tâm tư đọc sách làm văn, này không vừa nhanh chóng sinh thí, ta thêm chút sức nhì cho ngài khảo cái tú tài trở lại."

Sau đó lại là dụ dỗ, lại là nói đùa, lại là hứa hẹn, đem tào đại phu nhân chọc cho thắng vui mừng, đạo: "Được được được, người muốn đi thi đi thôi, Bùi gia cũng không phải là ngoài chỗ, hai người các người từ nhỏ thân huynh đệ bình thường, ta còn ngăn đón các người thân mật không thành. Chính là lừa gạt ta, chuyên tâm đọc sách liền chuyên tâm đọc sách, cũng đừng lại chạy đi pha trộn."

Thuyết phục tào đại phu nhân, bên kia lý tuyệt vùi dung chỗ bắt quá giao cho một câu. Hai người đi ra, Tào Lập Hiền mặt mày hớn hờ, đối Bùi Hành đạo: "Ta đi chị dâu người kia một chuyến, gọi nàng đóng gói mấy bộ y phục, người ở trong hoa viên tản vài bước, ta một lát sẽ tới."

Bùi Hành đợi một lát, Tào Lập Hiền quả nhiên nhanh chóng đi ra, đằng sau hai người bà từ mang nhất cái rương, chính thức Tào Lập Hiền tạ lễ.

Hai người sau đó giả vờ một đạo ra cửa, trên thực tế mới ra phố lớn liền tự cái phân ra.

Về đến nhà, Bùi Hành gấp trên mặt bàn bày đặt nhất chén thang.

Hắn nhìn kia thang chén vài lần, vốn đang có chút âm trầm tâm lược lược buông nhanh một chút.

Phòng bếp không có người phân phó sẽ không đưa thức ăn, phù dung gần nhất ban ngày không dám tới ngoài thư phòng, kia đưa thang tự nhiên là Lý Diệu Quỳnh.

Bùi Hành ngồi xuống mở ra chén đắp, thăm nghĩ Diệu Quỳnh còn biết quan tâm nhân. Hắn vừa nghĩ vừa đánh mở cái nắp ném thử một miếng, không từ kinh ngạc phát hiện thang ra ngoài dự đoán hợp hắn khẩu vị.

Từng miếng từng miếng uống xong, chỉ cảm thấy dạ dày ấm lòng cũng ấm áp. Này thang hương vị trước kia không có nếm đến qua, phụ thê nhiều năm không thể tưởng được Diệu Quỳnh còn có như vậy hảo tài nấu nướng.

Cửa gã sai vặt Vĩnh Thọ thăm dò nhìn bên trong Tứ gia sắc mặt buồn lòng, trong lòng không từ thở ra một hơi, nội viện tiểu nha đầu đáng thương khăn cầu gọi hắn nhất thời mềm lòng thả đi vào, hoàn hảo không có chọc giận Tứ gia.

Bùi Hành mới uống xong thang, liền nghe tới cửa một đạo nhẹ nhàng ôn nhu thanh âm vang lên.

"Biểu ca có ở bên trong không?"

Vĩnh Thọ đáp: "Tứ gia tại đầu bên trong, tiểu nhân cái này liền cấp biểu tiểu thư thông báo."

Gã sai vặt nhanh chóng vào cửa đến, Bùi Hành đã nhận ra nhân thanh âm, lộ ra mỉm cười nói: "Làm cho biểu cô nương tiến đến."

Bùi Hành ngoại trừ Lý gia anh chị em họ biểu tỷ muội, trong nhà còn sống nhờ một vị hai quan hệ bạn dì muội, họ Phương, gọi Ngọc Dung, năm nay mười bảy tuổi. Phương Ngọc Dung vóc người cao, ngũ quan lại đều là nhỏ nhỏ. Cái mũi nhỏ miêng nhỏ, lông mày nhỏ nhắn mao nghiêng dài con mắt, xưng không được thật xinh đẹp, nhưng một thân nguyệt sắc lông lấy vậy, hồng phấn tiểu áo trần thủ, chải lấy phi xà búi tóc, chợt xem cũng là văn nhã tuần tú khuê các nữ tử.

Nàng tạ ơn gã sai vặt vào nhà đến, trong tay bưng nhất chén thang. Đãi nàng xem đến trên bàn vô ích chén nhỏ, không từ một sững sờ, nhưng rất nhanh liền cười hoạt bát nhẹ chế giễu, "Đây là không khéo cùng gia vị tỷ tỷ nặng, đều đưa thang, Tứ ca có lộc ăn."

Bùi Hành khẽ cười một tiếng nói: "Bày đặt đi, chính ăn không đủ, người đưa kịp."

Phương Ngọc Dung đưa chính là một chén canh hạt sen, Bùi Hành ăn vài miếng, cảm thấy quá ngọt, buông xuống, ôn hòa hỏi nàng: "Gần nhất thân thể khỏe chưa, nhập thu gió lớn, ra cửa còn nhớ vậy lên áo choàng."

Phuong Ngọc Dung ho hai tiếng, đạo: "Vi bệnh nhẹ mà thôi, trong phòng ỏ này rất nhiều thiên, khó chịu cực kỳ."

Bùi Hành thanh âm hơi trách cứ, "Người chính là quá không đem thân thể của mình coi là quan trọng, được không được phép hiềm khích khổ, nên ăn thì ăn. Nếu là ở phòng hiềm khích khó chịu, liền kêu trong nhà tỷ muội cùng người."

Phuong Ngọc Dung phình mặt, bất mãn cúi giận nói: "Biểu ca thiết là, ta hảo tâm cấp người đưa thang điểm, người cũng chỉ biết dạy dỗ ta. Nói sau... Nhu muội muội, hà muội muội mới là đứng đắn chủ tử, ta tính người nào, có thể bảo các nàng qua đi theo ta cái bệnh này nhân, đây phòng vị thuốc ai ngồi được trụ." Nói càng về sau, trong thanh âm của nàng lộ ra ai oán đến.

Bùi Hành tỏ ra thương tiếc.

Phuong Ngọc Dung bảy tuổi từ mẫu thân, cha ruột là cái tay ăn chơi hỗn vui lòng, cưới mẹ kế lại không biết điều. Còn là bù nhĩ phu nhân nhìn không được phải người tiếp Phuong Ngọc Dung Chương gia, này nhất trụ liền trụ mười năm, chỉ làm nữ nhi nuôi.

Bùi Hành cũng coi Phuong Ngọc Dung là chính mình thân muội muội bình thường, so với hẳn hai cái thứ muội còn thân. Dù sao Phuong Ngọc Dung là dưỡng ở bù nhĩ phu nhân trong phòng, hai cái thứ muội nhắm môn cùng đi nương nãi mẫu sống qua ngày một năm gặp mặt không đến mấy lần.

Phuong Ngọc Dung uyển chuyển lộ ra tình cảnh, gấp hảo liền thu, ngược lại điềm nhiên như không nói đến Lý Diệu Quỳnh, "Nói cũng lạ, ta vừa rồi đi tìm Lý tỷ tỷ, cửa liền bị Vương muội muội ngăn cản, đây là cái gì khách nhân trọng yếu, tại sao cũng không có đi trước báo phòng đi?"

Bùi Hành trong nội tâm vừa động nghĩ tới điều gì, sắc mặt bỗng dưng chìm xuống đến, hẳn thoáng cái không có tâm tình cùng Phuong Ngọc Dung tán gẫu, phân phó nàng có cái gì cần cứ việc nói cho hẳn biết, đứng dậy đi nội viện.

Chờ nhìn thấy thê tử sân nhỏ quả nhiên như biểu muội theo lời, Vương muội muội tại bên ngoài trông coi, trong sân trang nghiêm một mảnh, trong lòng hẳn liền có dự cảm.

Mà bên kia Vương muội muội tự đuổi đi trong nhà biểu cô nương trong lòng cũng có chút nói thầm, này Phuong cô nương rõ ràng cùng nhà mình cô nương là cữu cô chí thân, nhưng ẩn tàng những năm này xem xuống đến, Phuong cô nương thể nhưng đối với mình gia tiểu thư hết sức có chút không đúng giao. Cho nên xem nàng như có điều suy nghĩ đi, cũng có chút thấp thỏm bất an.

Quả nhiên sợ điều gì sẽ gặp điều đó, lúc này mới vài chun trà thời gian, cô gia như thế nào đã tới rồi. Thường ngày cô gia vào ban ngày đều là yêu trong thư phòng ngâm ngốc, buổi tối mới có thể trở về nội viện.

Wương muội muội trong lòng thẳng chửi má nó, nghĩ đến bên trong phòng Mã Tiên Cô vẫn còn ở, không thể nói trước nàng đến chặn một cái. Liền trong bụng chịu trách nhiệm nước, trên mặt lại mang theo cười, lớn tiếng chào đón thỉnh an, "Ai yêu Tứ gia như thế nào lúc này sẽ trở lại, nhưng là không khéo, tứ nãi nãi đêm qua ngủ không ngon sáng nay có chút đau đầu, ngủ thiếp đi, người xem nếu không thì đi trước phu nhân kia đi một lần."

Bùi Hành trừng mắt lạnh lẽo quét Vương muội muội một cái, "Người tránh ra cho ta, đừng cho là ta không biết rõ các người chủ tớ lấy được những thứ gì thủ đoạn." Dưới chân bước chân không ngừng, tiến lên đây đẩy cửa.

Wương muội muội nhanh chóng muốn cản, "Tứ gia, ngài nói cái gì lời nói đầu, tứ nãi nãi thật sự là không thoải mái, ngài cần gì nhất định âm ỉ nàng..."

Wương muội muội thể béo, tương đối có vài phần khí lực, trong ngày thường bắt tiểu nha hoàn đều cùng bắt gà từ bình thường thoải mái. Nhưng Bùi Hành một cái thành thực thanh niên, lại là thân thể cách cao trắng, Vương muội muội đuổi đi lên cản, hẳn không chút khách khí đem một trảo vung một cái, Vương muội muội bất lấy môn lan tuyết nữa không có ngã xuống.

Động tĩnh lớn như vậy bên trong làm sao sẽ không nghe được, Lý Diệu Quỳnh nhanh chóng thẳng giậm chân, trong miệng nhắc tới: "Trong ngày thường không vào ban đêm không trở về nội viện, thiên hôm nay như vậy sớm đến."

Một bên đứng cái bốn mươi năm mươi tuổi trung niên nữ nhân, nàng hé ra đơn giản béo mặt, tràn đầy hòa khí đáng tươi cười, cầm trong tay phát trần, trên đầu chải lấy đạo cô búi tóc, còn có mấy phân xuất trần bộ dáng.

Nàng xem thấy Lý Diệu Quỳnh cấp, chính mình ngược lại trấn định.

Lý Diệu Quỳnh đối đường cái cô đạo: "Tín nữ thất lễ, chỉ là vị hôn phu là cái lỗ mắng tính tình, thỉnh tiên cô tìm một chỗ trốn trốn, đừng cùng nhà tôi đụng với."

Mã Tiên Cô luôn miệng nói: "Không sao không sao." Trên mặt nàng mặc dù trấn định, kì thực cũng sợ vị này bù Tứ gia, còn thật không nghĩ tới chống lại.

Nhưng là không còn kịp rồi, Bùi Hành đã xông tới, ánh mắt của hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn Mã Tiên Cô, lại liếc mắt nhìn trên bàn nhất hộp tân dược cùng hoàng phù, cuối cùng là đứng thẳng bất an Lý Diệu Quỳnh.

☆, Chương 3 Mâu thuẫn

Nàng thốt ra lời này, Lý Diệu Quỳnh tâm địa nguội lạnh cũng bị lay động, nghĩ một nha đầu nhất quán thật thà phúc hậu, cũng không phải là loại người gian xảo muốn bò lên giường chủ tử, có thể xác thực không có tâm tư này..

Mà Thái Bạch ở bên cạnh nghe hoàn toàn tin, mơ hồ không nghĩ ngờ Nguyệt Thước đang nói xạo giải vây chính mình. Ở trong mắt nàng, Nguyệt Thước là tiểu muội muội nàng nhìn từ nhỏ đến lớn, một mảnh tận tâm và trung thành với Tứ nãi nãi, ra việc hôm nay vẫn là nên trách nàng (TB).

Lúc ấy vì sao nàng lại gọi Nguyệt Thước đi thư phòng, nếu lúc ấy nàng không có mở miệng phân phó Nguyệt Thước, thì chuyện gì cũng không có xảy ra. Càng nghĩ càng hối hận ảo não, cảm giác tăng thêm vài phần hổ thẹn.

Hiện tại thấy Lý Diệu Quỳnh không muốn buông tha cho Nguyệt Thước lần này, Thái Bạch không chút nghĩ ngợi liền quỳ xuống, "Nãi nãi, Nguyệt Thước nha đầu kia là hạng người gì ngài chẳng lẽ không rõ, nàng chỉ là hài tử không tâm nhãn, ngài muốn trách nàng, không bằng trách ta, đều là ta không tốt, ta không nên sai khiến nàng đi đến thư phòng."

Vương mục mù mờ ngâm trong chốc lát, quan sát trên dưới vóc dáng thấp bé còn chưa có trưởng thành của Nguyệt Thước, trong nội tâm hơi động, cũng mở miệng, "Tứ nãi nãi, chuyện như vậy coi như xong, đều là người mình, gây ra việc này không duyên cớ khiến cho bên kia chê giễu, cần gì chứ."

Lý Diệu Quỳnh trong nội tâm đã có một chút lay động, chỉ là vẫn có chút buồn bực, cảm giác cứ như vậy bỏ qua thì không cam lòng, dù nhiều người cầu tình như vậy. Nguyệt Thước khóc thành như vậy nàng đã nửa tin nha đầu kia không cố ý quyến rũ Bùi Hành, chỉ là dù có tin hay không thì chuyện như vậy đã xảy ra, trong lòng nàng chính là ghen một hơi, muốn phun nhưng phun không ra.

Nhưng bà vú và đại nha hoàn đều mở miệng đảm bảo cho tiểu nha đầu, nàng nhìn người quỳ trên đất cũng nói không nên lời trừng phạt đã chuẩn bị sẵn, "Được rồi được rồi, cũng không cần cầu xin đến cầu xin đi, làm như ta là ác nhân không bằng, người đã là người của Tứ gia, ta bây giờ mà phạt người, sẽ bị người bàn tán."

Không thú vị phát phát tay, nàng lại nói: "Hôm nay nể mặt mũi Vương mục mục và Thái Bạch tỷ của người, người trở về phòng đi, người khác hỏi tới chỉ cần nói không có chuyện gì, vài ngày tới không cần đến phòng của ta, xem phòng bếp, hay phòng may vá ở đâu cần nhân thủ, người đi qua đó giúp một tay." Sau đó liền đi vào nội thất nằm nghỉ.

Nguyệt Thước đã được như nguyện thoát khỏi hai mươi gây gộc ở trong sân kiếp trước, sau đó là trừng phạt quỳ một ngày một đêm, nội tâm thả lỏng, cúi đầu lộ ra khẽ cười. Lúc ngẩng đầu lên, nàng lại là nha đầu ngoan trung thành và tận tâm kia.

Ngâm nước mắt dập đầu về hướng phòng ngủ của Lý Diệu Quỳnh, "Cám ơn tứ nãi nãi khoan hồng độ lượng tha ta." Lại quay qua nhỏ giọng nói với Vương mục mục và Thái Bạch, "Cám ơn Vương mục mục, Thái Bạch tỷ."

Vương mục mục hừ lạnh một tiếng cảnh cáo, "Cám ơn ta làm chi, về sau nhớ rõ ân tình của tứ nãi nãi để ở trong lòng, trung thành làm việc, đừng để ta biết rõ người đùa giỡn quý kẻ gì." Nói xong thì tiến vào trong phòng đi khuyên giải Lý Diệu Quỳnh.

Thái Bạch chờ Vương mục mục vừa đi, liền đến kéo Nguyệt Thước đứng dậy, lại cúi đầu thương tiếc sờ sờ đầu Nguyệt Thước, lộ ra vẻ mặt áy náy nói: "Hảo muội muội ủy khuất người, ta lúc ấy vắng đầu, biết rõ Tứ gia uống nhiều, còn gọi người đi qua."

Nguyệt Thước cúi đầu, yên lặng nói: "Ta không trách Thái Bạch tỷ tỷ."

Thái Bạch thoáng cái nước mắt liền tuôn ra, ánh mắt xẹt qua dấu vết trên cổ thiếu nữ thờ dài một hơi, nha đầu kia về sau nên làm cái gì bây giờ, bị nam nhân chạm qua, người trong sạch còn muốn nàng sao? Nàng lại không khỏi nghĩ thầm, nếu như nãi nãi mình không cố chấp, cho Nguyệt Thước làm thông phòng làm di nương thì có sao, chẳng lẽ muốn tiện nghi cho người ngoài?

Có điều cũng chỉ là ngẫm lại, Thái Bạch tuyệt đối không dám lộ ra một chút loại ý nghĩ này để Lý Diệu Quỳnh biết rõ, nàng kéo Nguyệt Thước đứng dậy, kéo nàng cùng nhau xuất môn, nói: "Người trở về tắm nước nóng nghỉ ngơi thật tốt, vài ngày tới đừng tới trong phòng hầu nãi nãi, người cũng biết tính tình nãi nãi, hôm nay mặc dù không trách phạt người, nhưng ngày mai chỉ sợ là lại muốn phát hỏa."

Nguyệt Thước nhu thuận gật đầu với Thái Bạch, "Ta nghe Thái Bạch tỷ tỷ."

Thái Bạch an ủi nàng, "Người cũng đừng ủy khuất, may mà là người, tứ nãi nãi nhớ tới tình cảm mới bỏ qua, nếu là người khác chỉ sợ sẽ bị lôi ra ngoài lột quần mà đánh."

Đời trước Nguyệt Thước thật đúng là bị đánh. Trận đánh đó, khiến cho mặt mũi của nàng, một nhị đẳng nha hoàn mất hết, về sau ở nội viện nhờ người chạy chân, đưa thứ gì đó, cũng không nhờ được. Còn có người sẽ ở lúc nàng đi ngang qua chỉ chỉ trỏ trỏ hi hi cười, thể diện có được đều mất sạch.

Nguyệt Thước nghĩ đến bản thân ngu ngốc trước kia, lộ ra mỉm cười, đã từng ngu ngốc cũng không có vấn đề gì, chỉ cần bây giờ tỉnh táo là tốt rồi.

Nàng nói Thái Bạch dừng chân, theo ánh sáng mờ nhạt của ánh trăng trở về phòng.

Trong phòng, Hương Diệp thấy Nguyệt Thước đầy đủ không sút mẻ trở lại, lấy làm kinh hãi bật thốt ra: "Tứ nãi nãi không có phạt người?"

Mà Hương Liên lại vô cùng vui vẻ, đi lên ôm lấy nàng quan sát trên dưới nói: "Thật tốt quá tứ nãi nãi không phạt người."

Nguyệt Thước nở nụ cười, hỏi ngược lại Hương Diệp: "Tứ nãi nãi tại sao phải phạt ta?" Nói xong không để ý tới nàng, chỉ nắm tay Hương Liên đi vào phòng.

Hương Diệp vừa kinh ngạc vừa kỳ quái, đi theo đằng sau hai người, nói: "Tứ nãi nãi bình thường hận nhất có người thân cận cô gia, người hôm nay làm

ra chuyện không biết xấu hổ đó, tứ nãi nãi có thể dễ dàng tha thứ người không phạt người, cái này không có khả năng."

Phòng không lớn, một nửa không gian là của Hương Diệp. Hương Diệp năm nay mười lăm, mặc dù cũng chỉ là nhị đẳng nha hoàn, nhưng là cả nhà đều sinh sống tại Bùi gia, cha mẹ đều là đầy tớ của Bùi phủ, bởi vậy bình thường đối mặt với Hương Liên và Nguyệt Thục là người từ bên ngoài mua vào đều ra vẻ hơn người.

Một nửa không gian còn lại là của Hương Liên và Nguyệt Thục, mỗi người một chiếc giường nhỏ, hai cái ngăn tủ, giá rửa mặt, khu vực gần cửa còn có một cái bếp lò nhỏ để đun nước, bình thường ba người có thể dùng nước này để pha trà uống hoặc là rửa mặt.

Nguyệt Thục đầu cũng không quay lại trả lời Hương Diệp, nói: "Người xem ta không phải là thật tốt trở lại sao, còn có cái gì không thể."

Hương Diệp vẫn không tin, thấy dấu tay trên mặt nàng, giống như tìm được chứng cứ, "Còn nói dối cậy mạnh, người xem dấu vết trên mặt người, ngày mai nhất định sẽ sưng lên."

Nguyệt Thục mặc kệ nàng, muốn như vậy muốn tìm người đun nước tắm rửa là không thể nào, nên dùng một chút nước trong ấm nước kia lau chùi thân thể, sau đó bỏ vào trong chậu co lại.

Hương Diệp sớm đã nằm xuống, Hương Liên yên lặng thổi đèn, người cuối cùng lên giường.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng yên tĩnh phảng phất chỉ còn tiếng hít thở.

Bỗng dưng, trong bóng tối giọng điệu hoài nghi dò hỏi của Hương Diệp vang lên.

"Người thật sự là bị Tứ gia cưỡng kéo đi?"

Hiển nhiên Hương Diệp hoài nghi nàng là quyến rũ Tứ gia, cũng không cần nàng trả lời, nói: "... Nói cho người biết, đừng tưởng rằng người là chim sẽ bay đầu cành thành phượng hoàng, một bước lên trời. Nhân vật như Tứ gia, là mỹ nam tử số một số hai ở Kỳ Châu chúng ta, nếu không phải là uống rượu say, làm sao sẽ vừa ý loại người như người, một nha đầu trong núi đi ra, còn có tứ nãi nãi đấy, cho nên đừng có đắc ý..."

Hương Liên nghe được tức giận, "Người nói bậy bạ gì đó, Nguyệt Thục căn bản không phải cố ý, mới không có đắc ý, người không thấy được Nguyệt Thục sợ đến khóc hay sao, như thế nào còn bỏ đá xuống giếng chuyên đâm lòng người, người có lương tâm hay không..."

Hương Diệp cười lạnh: "Dù người ngu xuẩn, người nếu không muốn, lúc ấy nhìn tình hình không đúng nên chạy về, chẳng lẽ Tứ gia còn đuổi theo ra sao? Chỉ sợ người đã có phần tâm tư không người nhận ra này, ồ ờ..."

Hương Liên mạnh mẽ ngồi dậy, đem gối đầu dùng sức ném Hương Diệp, "Người cảm miệng."

Hương Diệp đau quát to một tiếng: "A, đau quá."

Nguyệt Thục xuống giường đốt đèn, nguyên lai Hương Liên ném gối đầu cứng ngắc trúng bụng Hương Diệp, Hương Diệp đau che lấy bụng kêu đau, giận dữ chỉ Hương Liên: "Chờ ta đứng lên, ta không tha cho người."

Hương Liên mới vừa rồi là nhất thời tức giận, lúc này nghe được Hương Diệp uy hiếp có chút sợ hãi, xin giúp đỡ nhìn về phía Nguyệt Thục.

Nguyệt Thục thấp giọng an ủi nàng, "Không sao, hai người chúng ta so với một mình nàng, không sợ."

Nói xong nàng đến đem gối đầu Hương Liên đoạt lại, cười lạnh trừng Hương Diệp nói: "Người vì sao không tha cho Hương Liên? Muốn đánh Hương Liên, phải xem ta có đồng ý hay không." Nói xong, nàng nâng gối đầu kia lên làm bộ muốn đập Hương Diệp.

Hương Diệp nhắm mắt lại sợ hãi kêu một tiếng: "A!"

Chỉ là không có đau đớn truyền đến, nàng mở mắt ra nhìn, chỉ thấy gương mặt Nguyệt Thục yếu đuối dưới ánh đèn nhìn không rõ, nhưng trong ánh mắt kia hung khí cùng quật cường lộ ra không thể nghi ngờ, "Từ hôm nay trở đi, người đừng hòng bắt nạt Hương Liên và ta. Nếu không ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nấu canh

Nguyệt Thục uy hiếp người xong, cũng không có để trong lòng nghĩ tiếp đi.

Hương Liên hết sức kích động.

Mà Hương Diệp cũng sợ một hồi, trong lòng không cam lòng bị một tiểu nha đầu hù dọa. Nhưng suy đi, tính lại nàng ta xác thực không phải là đối thủ của hai người, cuối cùng do dự đến do dự đi, tức giận đến nửa đêm mới chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai, Hương Diệp mặt đầy tiều tụy cố ý rửa mặt, mặc quần áo, ăn điểm tâm làm ra động tĩnh rung trời vang lên, Hương Liên và Nguyệt Thục cũng không để ý đến nàng ta. Nguyệt Thục tiếp tục ngủ, Hương Liên từ trong phòng bếp mang một chút điểm tâm cho mình và Nguyệt Thục, ăn xong đi làm sớm.

Nguyệt Thục chậm một chút mới đứng lên, bởi vì không cần đi chính phòng hầu hạ, cho nên không cần dậy quá sớm.

Dựa theo Lý Diệu Quỳnh phân phó, nàng đi phòng bếp hoặc phòng may và tìm việc làm. Ở hậu trạch, đây là chế bai hết sức nghiêm trọng.

Vô luận là công việc gì, trừ phi lên làm quản sự lớn nhỏ, nếu không thì phải tìm cách dựa vào chủ tử. Chỉ có trở thành nha hoàn thân cận, mới có thể được gả cho quản sự trong phủ, quay đầu thì lập tức là nương tử quản sự, nhịn chừng hai năm thì được chủ quản một phòng. Dưới tình huống như vậy, một ma ma hay nha hoàn không được sai khiến cụ thể bắt đi phòng bếp hay phòng may và hỗ trợ làm việc vặt, sẽ bị người xem thường.

Kiếp trước Nguyệt Thục đi hỗ trợ phòng may vá, bởi vì nàng thích yên tĩnh, ngồi được lâu, cho nên chọn nơi này. Có điều một đời này, Nguyệt Thục chuẩn bị đi cả hai nơi xem một chút.

Trong chính viện, Lý Diệu Quỳnh tùy tiện dùng điểm tâm, hỏi Vương mục mục, "Tứ gia hôm nay không có ở trong phủ sao?"

Wang mục mục nói: "Nghe nói sáng sớm đã đi ra ngoài."

Lý Diệu Quỳnh nghe vậy lười biếng, không có chút sức lực nào để thừa xuống.

Wang mục mục thấy thế gấp rút khuyên nàng, "Ngài xem ngài gần đây rất gầy, cũng không thể như thế, dù không có khẩu vị, cũng phải ăn xong tổ yến đi."

Lý Diệu Quỳnh nói: "Thừa dịp hôm nay Tứ gia không có ở đây, mục mục người phái người đi thỉnh Mã Tiên Cô đến."

Nghe vậy, Vương mục mục không khỏi do dự, "Tiểu thư, Tứ gia không thích ngài gọi Mã Tiên Cô..."

Lý Diệu Quỳnh mắt phượng liếc bà ta một cái, nói: "Chính hấn ra ngoài chơi vui vẻ, chỉ sợ không đến tối sẽ không trở về. Dù ta gọi Mã Tiên Cô đến đây hấn có thể làm khó dễ được ta sao."

Wang mục mục cười lạnh, khuyên: "Vì cái này âm ỉ qua bao nhiêu lần cần gì chứ, ta xem vẫn là nên uống thuốc của lang trung đi. Ngài chính là quá nhàn rồi mới cần nhắc nhở ý niệm này trong đầu, không bằng gọi bọn nha hoàn đánh bài với ngài, hoặc là mời Bình thư nữ tiên sinh nói hát tử, hoặc là trực tiếp thỉnh gánh hát đến náo nhiệt một chút. Nếu những thứ này đều không thích, cũng có thể đi chính phòng Vĩnh Thọ Đường thỉnh cái an, xem một chút, đùa giỡn với Đông ca, Xảo tỷ, Bảo tỷ."

Lý Diệu Quỳnh càng nghe sắc mặt càng trầm, dùng sức vỗ bàn một cái, "Lâm lang trung kia chính là một tên lang băm, khai thuốc khai đến ba năm, uống thuốc hay là ăn cơm. Ta nhàn rồi không biết cân nhắc, người không phải là không biết rõ những phòng kia sau lưng nói ta như thế nào, ta cười nhiều với Đông ca nhi một cái bên kia cũng tỏ thái độ, người còn nói ta thân cận hơn với ca nhi tỷ muội bên kia, kia là đem mặt mình để dưới đáy giày mời người giẫm."

Wang mục mục gấp rút an ủi Lý Diệu Quỳnh nói: "Không thích đi lão phu nhân vậy thì không đi, chỉ là không thể thỉnh Mã Tiên Cô, nếu Tứ gia trở lại phát hiện được thì các ngài lại sẽ nháo một hồi, cần gì chứ."

Lý Diệu Quỳnh làm sao không hiểu được Bùi Hành chán ghét đạo sĩ cô bà, chỉ là từ trước đến giờ Bùi Hành đều nhân nhượng nàng, nàng không phải nhìn Bùi Hành. Hơn nữa chuyện hôm qua Bùi Hành và nàng gây gỗ còn chưa nói đến, hấn còn làm chuyện thật có lỗi với nàng, nên nàng càng không sợ, giọng điệu càng thêm cứng rắn phân phó, "Cho người đi thì người đi, người nếu là không chịu đi, ta để cho Thái Bạch đi. Ta cũng không tin trong nhà này ta còn không sai sử được người."

Bùi gia ngoại trừ lão phu nhân có phòng bếp nhỏ riêng biệt, trong viện dùng chung một phòng bếp lớn.

Bùi gia quy củ chính là chủ tử có thể gọi thức ăn, chỉ cần món ăn vật liệu phòng bếp có hơn nửa không vượt qua sáu món ăn thì công trung (quỹ chung) sẽ xuất tiền. Về phần tổ yến các loại nguyên liệu nấu ăn quý giá, thì sẽ ghi lại tên người dùng trong trương mục hoặc là chủ tử tự mình phân phó người bên cạnh mua xong đưa đến phòng bếp.

Bùi phủ tứ đại đồng đường, phòng bếp phục vụ lão phu nhân và mười mấy chủ tử, nên có đến sáu, bảy bếp trưởng trong phòng bếp.

Quản phòng bếp Hứa mục mục là người của đại phu nhân Bùi phủ, bà ta an bài Nguyệt Thục đi theo làm trợ thủ cho một người hơn 40 tuổi, khuôn mặt trắng nõn là Lý nữ đầu bếp.

Có điều Nguyệt Thục dù sao cũng là nhị đẳng nha hoàn bên cạnh chủ tử, Lý nữ đầu bếp cũng không dám bắt nàng làm việc gì bẩn hay mệt mỏi, thương tay thương chân. Người bên cạnh chủ tử, người người thân kiều tay nộn, nếu như trở về tay bị thương sẽ trách bà ta. Bởi vậy Lý nữ đầu bếp giống như đồ hải tử chỉ để Nguyệt Thục hãm canh cách thủy, việc này không dầu mỡ lại không mệt nhọc, chỉ phải chú ý đừng để phỏng tay là tốt rồi.

Mà bản thân Lý nữ đầu bếp phải xem mười cái bếp lò, rất nhanh không thể quan tâm Nguyệt Thước, vội vàng đi làm công việc của mình.

Nguyệt Thước chỉ là cần một cái bia đỡ đạn mà thôi, cũng không có thực hãm canh cách thủy Lý nữ đầu bếp làm, nàng đi tìm đủ loại nguyên liệu nấu ăn, vì Bùi Hành làm canh cá trắm cỏ bí đao dưỡng sinh.

Bùi Hành mấy ngày trước đây vừa uống rượu vừa đi săn, ăn đồ nướng, về nhà còn gây gỗ với Lý Diệu Quỳnh, con tức áp chế ở trên người, cộng thêm gió thu lạnh thổi nhập vào người, thanh âm đã có chút khàn khàn.

Đời trước, ở nơi Bùi Hành nhậm quan, một người họ Tôn cùng tuổi thỉnh hần đến nhà ăn cơm, có một món canh trên bàn ăn được Bùi Hành thăm khen. Chỉ tiếc người nấu ăn không phải là nữ đầu bếp, mà là lão nấu thân của bạn hần, muốn xin người hay phái người đến học tay nghề cũng khó có khả năng. Bởi vì tài nấu nướng của nhà này là đời đời truyền truyền, không truyền cho ngoại nhân.

Càng về sau, người này vẫn làm quan bình thường, ngược lại là tay nghề của mẫu thân hần lại bị truyền đi vô cùng kì diệu. Bao nhiêu người muốn học một chiêu hai thức, nhưng không được vào cửa. Bởi vì Tôn lão phu nhân kia vì tay nghề trân quý nên có chút kiêu căng, đừng nói không chịu dạy người, còn vì khoe khoang thân phận quan gia phu nhân nên cực ít chính mình xuống bếp. Người bên ngoài muốn ném hay thưởng thức cũng không dễ dàng.

Nguyệt Thước lúc ấy không có việc gì, đem tay nghề của Tôn lão phu nhân học một lần, hiện thời thử xem có thể làm được hay không, dù sao nàng chỉ là xem qua nhớ kỹ vật liệu và trình tự, nhưng chưa bao giờ thực động thủ làm qua.

Nguyệt Thước hãm canh lần thứ nhất không cẩn thận làm sai, lại kiên nhẫn hãm lần thứ hai. Nàng ngờ ngác ngồi ở trên ghế nhỏ, phòng thủ bếp lò chớp mắt một cái chính là nửa canh giờ, người phòng bếp chạy tới một gian phòng khác đi ăn cơm.

Lý nữ đầu bếp rửa tay, sang đây xem canh của nàng, liền thanh khen nói: "Không tệ không tệ, tùy tiện hãm cách thủy đều có hình có dáng." Lại nói với nàng: "Có điều cũng chỉ là hãm canh mà thôi, đừng có để đối mình, nghe Lý thăm tử, đem lửa này tắt đi, trước cùng ta đi ăn cơm trưa."

Mặc dù có chút đói, nhưng Nguyệt Thước kiên định lắc đầu cự tuyệt, lộ ra má lúm đồng tiền tươi cười, "Cám ơn Lý thăm tử, ta vẫn chưa đói, người tự mình đi ăn đi, canh sắp hãm xong rồi, tắt lửa rồi uống sẽ không ngon."

Lý nữ đầu bếp lắc đầu, cảm thấy nha đầu kia làm việc có chút ngây ngốc, loại người này phần lớn quyết giữ ý mình không nghe người khuyên, bà ta cũng lười phải nhiều lời, "Vậy một mình người ở chỗ này thì phải chú ý lò lửa, nguyên liệu nấu ăn trong tủ không được loạn lấy dùng, có điều mấy thứ bên ngoài người cứ tùy ý."

Nguyệt Thước ngoan ngoãn gật đầu, nói: "Biết rồi Lý thăm tử, ta chỉ hãm canh cách thủy của ta, nhất định không sờ loạn."

Lý nữ đầu bếp nào có không yên tâm, cười cười đi.

Nếu là bà ta chậm trễ một khắc mới rời đi, sẽ nghe thấy được một hương vị cực kỳ thơm đang từ từ từ trong lọ sứ bay ra, thanh đậm lại nồng nặc, quyến rũ tâm phổi người.

Nguyệt Thước rất có kiên nhẫn cùng đợi, thẳng đợi đến canh giờ nhất định mới tắt lửa. Đây là canh đã hãm thành sắc trắng sữa, mức một ít ném thử, mùi thủy sản, vị thanh của bí đao, mùi thuốc toàn bộ hỗn hợp cùng một chỗ, mặc dù Nguyệt Thước không có hưởng qua tay nghề Tôn lão thái, nhưng đây tuyệt đối cũng là một chén canh ngon.

Bùi Hành say rượu ngủ thẳng đến buổi trưa, cho đến khi bị anh em đồng hao Tào Lập Hiến tìm tới cửa kêu dậy.

Kỳ Châu có ba nhà lớn là Bùi, Tào, Lý. Tổ tiên Bùi gia có chiến công, có điều tước vị đã hạ cấp dần, đến thế hệ phụ thân Bùi Hành đã bị giáng xuống gần như không còn gì, ngược lại có một nhánh quyền quý ở kinh sư, tập tước hầu gia, là trọng thần đương chức trong triều. Tào gia nhiều tiền, nhà hần làm ăn trải rộng phụ cận mấy tỉnh, ở quê nhà Kỳ Châu, càng là có ba tầng làm ăn đều là Tào gia.

Lý gia được liệt vào danh sách không phải bởi vì tiền, mà là vì họ hàng xa với đương triều hoàng tộc Lý thị, có điều hoàng tộc tôn thất Lý thị có hơn mười vạn người, Lý gia hiện thời hưởng một phần danh tiếng này, hưởng dụng ngân lượng vài vốc và mễ lương của nội vụ phủ căn bản không đủ sống qua ngày. May mà cái tên Lý thị đủ mê người, thân sĩ địa phương, gia đình giàu có nguyên ý cưới nữ nhi tôn thất, Lý gia chính là dựa vào đồng đảo thân thích thông gia, cũng sinh sống tốt.

Hai người Bùi Hành và Tào Lập Hiến trước khi trở thành anh em đồng hao chính là thân thích, là bạn chơi từ nhỏ, cũng đều cưới Lý gia nữ nhi làm thê tử. Bởi vậy tuy là sau khi lớn lên chỉ hướng bất đồng, nhưng lui tới vẫn mật thiết.

Tào Lập Hiến và Bùi Hành vóc dáng giống nhau, vóc người trung đẳng, đoan chính, có điều công tử ca thích trắng, nhìn cũng có vài phần tuấn tú. Hần lúc này khắp người toàn mùi son phấn, một thân áo bào trắng nhiều nếp nhăn, túi mất sung vù, sắc mặt vàng vọt, mới vào cửa đã đánh vài cái ngáp.

Bùi Hành quan sát hần vài lần, nhân nhạ hỏi hần: "Vẫn là y phục hôm qua, lại ở kỹ viện cả đêm?"

Tào Lập Hiến nghe vậy, lộ ra vẻ mặt còn chút tiếc nuối, chắc chắn, nói: "Đáng lý người ngày hôm qua không nên trở về, một đôi hoa tỷ muội đều tiện nghi ta, có điều đôi mắt nhỏ của muội muội kia đều dính trên người của người, lúc người đi còn thương xót oán trách."

Hôm qua mụ mụ bên trong nhà chứa giới thiệu hai nữ nhi mới, một người cho Tào Lập Hiên, một người cho Bùi Hành, tỷ tỷ hào phóng, muối muối điệu dàng, người người đáng người nhu nhược linh lung. Bùi Hành là người không ham nữ sắc, liền thuận miệng khước từ.

Hành vi của hắn không nói là quân tử đoan chính, nhưng cũng có thể cho là một người biết kiềm chế bản thân, kết quả về nhà còn bị Lý Diệu Quỳnh níu lấy một chút son phấn dư hương trên người mà quở trách truy vấn tiến tới gây gổ, không khỏi khiến hắn tức giận bực bội.

Thê tử người khác hiền lành, vợ của hắn là bình dấm nổi danh. Hắn một lòng nghĩ tới khoa cử tiến thân quan lộ, nhưng lại không có thời gian cùng thanh tịnh để đọc sách.

Trong nhà phụ thân du sơn ngoạn thủy không quản gia, đại ca mười bảy tuổi được tú tài liền dùng tiền tìm môn đạo ở phủ thự chiều (!) làm từ tiểu quan cứu phẩm, Nhị ca quản thu hoạch của ba bốn chỗ điền trang. Tam ca không làm việc chỉ chơi bởi lêu lổng. Ngũ đệ còn nhỏ không dùng được, chỉ có hắn bị Đại bá phụ kéo đi xử lý nhân tình lui tới trong phủ, và mấy chuyện linh tinh khác.

Ngoại viện cũng còn đỡ, trở lại nội viện muốn nghỉ ngơi một chút nhưng cũng không thể, Lý Diệu Quỳnh sẽ có thể níu lấy một ít chuyện nhỏ cùng hắn tranh chấp ồn ào.

Ngay cả lần thi Hương này thi xong, bạn bè bên ngoài rất nhiều người quan tâm, đến trong nhà lại không mấy người quan tâm. Tất cả mọi người đều ra cái vẻ hắn lần này sẽ tiếp tục thi rớt, Lý Diệu Quỳnh còn oán giận: "Đều là lần thứ mấy thi Hương, nhiều lần không trúng còn chưa đủ mất mặt, ngươi vì sao chưa từ bỏ ý định? Mỗi một lần kiểm tra thì bị một lần tội, mười lăm ngày ăn không ngon ngủ không ngon, cần gì lần qua lần lại. Gia nghiệp chúng ta như vậy, chẳng lẽ không làm quan thì sẽ chết đói? Không bằng học đại ca mua cái quan, còn có thể lưu ở bản địa."

Tiểu quan không tư cách có thể ngay tại chỗ liên tục làm tiếp tục, mà xuất thân tiến sĩ lại không được đảm nhiệm quan phụ mẫu ở bản địa. Nhưng xuất thân tiến sĩ lại có thể một bước lên trời, bá tướng phong hầu, Lý Diệu Quỳnh lại nhìn không tới điểm này.

Mặc dù Kỳ Châu Lý gia đã là dòng họ xa, nhưng Lý Diệu Quỳnh kiêu ngạo từ trong nội tâm, Đại chu cái gì quan đều là vì các nàng "Lý thị" phục vụ, Bùi Hành cười được nàng là có phúc ba đời. Nàng không hiểu Bùi Hành vì sao cần cù theo đuổi quan lộ như vậy, còn không bằng học Bùi lão nhị đem tiền nắm trong tay quan trọng hơn.

Ta sẽ ko bỏ hớ đâu, nhưng mà truyện này khó edit lắm luôn í, nên 1 tuần chỉ được 2c thôi! Mọi người thông cảm nhé! :iour:

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tỷ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Phương Ngọc Dung

Bùi Hành khoan thai nói: "Tào huynh hôm qua thật phong lưu thật điểm phúc, huynh đệ hâm mộ, nếu như thế Tào huynh làm sao cam lòng trở lại lúc này, nên thành thực sống trong kỹ viện thêm mấy ngày."

Nghe vậy, Tào Lập Hiên ngượng ngùng thu hồi nụ cười hi hi, nói: "Cũng không nên, phải về nhà nói một tiếng."

Bùi Hành ra vẻ không biết, "Ngươi về nhà làm sao lại tới nơi này của ta?"

Tào Lập Hiên lau mặt, đứng thẳng thân thể chấp tay hành lễ với Bùi Hành, "Hào huynh đệ, giúp ta một lần, huynh đệ cảm ơn ngươi nhiều."

Bùi Hành mặt không chút thay đổi cầm một quyển sách xem.

Tào Lập Hiên thấy chưa đủ, gấp rút cong người hành đại lễ, "Huynh đệ ngàn vạn đừng buông tay mặc kệ, ngươi nếu là mặc kệ, ta thì thôi, nhưng hoa tỷ muội kia không khóc chết sao... Từ Trọng* ngươi không phải là yêu thích phó tông Bắc Sơn cư đồ ở thư phòng kia sao, huynh đệ đem đồ hiếu kính cho ngươi, chỉ cầu ngươi đi theo giúp ta một lần."

* Ta không biết đây có phải là tên tự của Bùi Hành hay không, bản convert khó hiểu quá, nên ta để tạm, sau này nếu sai ta sẽ sửa lại

Bùi Hành nói: "Tào huynh nói khách khí, hai chúng ta giao tình, chuyện nhỏ mà thôi, ngươi cứ ở chỗ này của ta rửa mặt một phen, đổi thân y phục của ta, ta cùng ngươi trở về Tào phủ, chỉ nói đêm qua đọc sách muộn, huynh đệ chúng ta ngủ chung, chúng ta còn làm văn, nên ngươi ở ngay ngoại thư phòng ngủ lại mấy ngày."

Tào Lập Hiên lập tức vui vẻ ra mặt, "Đúng đúng, cứ nói như vậy."

Bùi Hành gật đầu, "Sau đó chúng ta thuận tiện đi thư phòng của ngươi đem phó tông Bắc Sơn cư đồ ngươi mới được mang tới."

Tào Lập Hiên ngây người, hắn mới vừa nói bất quá là lời nói khách khí, trước kia Bùi Hành đều là không cần, nhưng ý Bùi Hành hôm nay đây là giúp đỡ nói một câu, đã thực muốn lấy đi danh họa cổ hắn mới có được?

Bùi Hành cười lạnh, "Làm sao, mới vừa nói cái này đã quên? Tào huynh mau về nhà đi, giải thích thật tốt với biểu di, ở nhà lo phòng bị với biểu tẩu, đừng nghĩ tới trộm chuồn ra ngoài gặp hoa tỷ muội của người."

Tào Lập Hiến chỉ là suy nghĩ một chút mẫu thân hắn, Tào gia đại phu nhân cầu nhau, trong nhà thế thiếp không thú vị khô khan, đã cảm thấy ngày gian nan vô cùng. Trong nhà đã nhận mệnh với tính hoa tâm của hắn, cũng cấp cho hắn không ít nha hoàn xinh đẹp, chỉ là với việc hắn bên ngoài uống hoa tửu, ôm ấp Hoa nương, vẫn chưa cách nào tiếp nhận. Nếu là nói hắn đêm qua ở trong kỹ viện, khẳng định non nửa tháng cũng đừng nghĩ ra ngoài chơi. Nếu nửa tháng không ra cửa, vậy mục đích kỹ viện còn không vội mà cho hai nữ nhi của bà ta xem xét tân con rể.

Tào Lập Hiến lại không bỏ được hoa tỷ muội này, trong sạch đều dâng cho hắn, hắn rất có hứng thú, vì vậy khê cần rặng nói với Bùi Hành: "Huynh đệ, người muốn cái gì cứ việc mang đi, chỉ là hôm nay nhất định phải dụ dỗ mẹ ta, bảo ta ở bên ngoài mấy ngày."

Thấy vậy, Bùi Hành mới để cho người nấu nước lấy y phục, chờ Tào Lập Hiến rửa mặt một phen, hai người xuất phát đi Tào gia.

Tào gia không xa Bùi gia, cách hai con đường mà thôi, đất đai hai nhà đều cực kỳ rộng lớn, cho nên đường phố chung quanh vô cùng thanh tịnh, cũng không có người ngoài ra vào.

Đến Tào gia, Bùi Hành liền chiếu theo lời nói lúc trước, nói Tào Lập Hiến gần nhất dốc lòng học văn, mắt ăn mắt ngủ, đêm qua ngủ ở nhà hắn.

Bùi Hành đứng đắn hơn so với Tào Lập Hiến, là người biết suy nghĩ, Tào gia đại phu nhân cũng không nghĩ tới Bùi Hành sẽ giúp con trai lừa gạt bà. Vừa nghe lập tức tin, kéo tay Tào Lập Hiến nói: "Con của ta, dù hiểu được phải ra sức, cũng không cần khổ đọc như thế. Chả trách sắc mặt người hôm nay tiêu tụy như vậy, khiến cho nương đau lòng. Như ta nói, gia đình chúng ta, ăn uống hưởng dụng vô tận, tội gì đi tranh danh tiếng kia. Nếu thật muốn làm quan, thì chuẩn bị một ít bạc vừa dễ dàng, lại không khổ mình. Ta xem người vẫn nên ở nhà đọc sách cho tốt, đừng đi nhà huynh đệ người, ở nhà vợ của người chiều cổ người ta mới an tâm"

Bùi Hành đã nói qua, Tào Lập Hiến về mặt đau khổ gấp rút bỏ sung, "Nương, ở đâu khổ cực, đầu bếp trong nhà Từ Trọng làm hợp khẩu vị ta, thư phòng cũng thanh tịnh hơn so với nhà chúng ta, ta đứng là ở đó mới có tâm tư đọc sách làm văn, cũng sắp thi đồng sinh, ta thêm chút sức khảo cái tú tài trở lại cho ngài."

Sau đó lại là dụ dỗ, lại là nói đùa, lại là hứa hẹn, chọc cho Tào đại phu nhân vui mừng, nói: "Được được được, người muốn đi thì đi thôi, Bùi gia cũng không phải là người ngoài, hai người các người từ nhỏ thân như huynh đệ, ta còn ngăn không cho các người thân mật sao. Đừng lừa gạt ta, chuyên tâm đọc sách thì chuyên tâm đọc sách, cũng đừng lại chạy đi tư hỗn."

Thuyết phục Tào đại phu nhân, Lý Diệu Dung bên kia cũng chỉ giao đãi một câu. Hai người đi ra, Tào Lập Hiến mặt mày hớn hờ, nói với Bùi Hành: "Ta đi chỗ chị dâu người một chuyến, để nâng gối ghé mấy bộ y phục, người ở trong hoa viên dạo vài bước, ta một lát sẽ tới."

Bùi Hành đợi một lát, Tào Lập Hiến quả nhiên nhanh chóng đi ra, đằng sau hai người bà từ mang một cái rượu, chính là tạ lễ của Tào Lập Hiến.

Hai người sau đó giả vờ ra cửa, trên thực tế mới ra phố lớn liền tự phân ra.

Về đến nhà, Bùi Hành thấy trên mặt bàn đặt một chén canh.

Hắn nhìn chén canh kia vài lần, vốn có chút âm trầm, tâm thoáng khoan khoái một chút.

Phòng bếp không có người phân phó sẽ không đưa thức ăn, gần đây Phù Dung ban ngày không dám tới ngoại thư phòng, vậy đưa canh chắc chắn là Lý Diệu Quỳnh.

Bùi Hành ngồi xuống mở nắp chén, thầm nghĩ Diệu Quỳnh còn biết quan tâm người. Hắn vừa nghĩ vừa mở cái nắp ném thử một miếng, không khỏi kinh ngạc phát hiện canh ngoài dự đoán hợp khẩu vị của hắn.

Từng miếng từng miếng uống xong, chỉ cảm thấy dạ dày ấm lòng cũng ấm áp. Hương vị canh này trước kia không có nếm qua, phu thê nhiều năm như vậy nhưng không thể tưởng được Diệu Quỳnh còn có tài nấu nướng tốt như vậy.

Gã sai vật giữ cửa Vĩnh Thọ thăm dò nhìn sắc mặt Tứ gia bên trong buồng lòng, trong lòng không khỏi thở ra một hơi, tiểu nha đầu đáng thương ở nội viện khăn cầu hắn, hắn nhất thời mềm lòng mang vào, may mà không có chọc giận Tứ gia.

Bùi Hành mới uống xong canh, thì nghe một giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu vang lên ở cửa.

"Biểu ca có ở bên trong không?"

Vĩnh Thọ đáp: "Tứ gia bên trong, tiểu nhân thông báo giúp biểu tiểu thư."

Gã sai vật nhanh chóng vào cửa, Bùi Hành đã nhận ra giọng nói của ai, lộ ra mỉm cười nói: "Để cho biểu cô nương vào."

Bùi Hành ngoại trừ anh chị em họ biểu tỷ muội Lý gia, trong nhà còn một vị quan hệ di biểu muội sống nhờ, họ Phương, gọi Ngọc Dung, năm nay mười bảy tuổi. Phương Ngọc Dung vóc người cao, ngũ quan nho nhỏ. Cái mũi nhỏ miệng nhỏ, lông mày nhỏ nhắn, con mắt xéch dài, không được coi là xinh đẹp, nhưng một thân váy nguyệt sắc lộng lẫy, áo ngoài cộc tay hồng phấn, chải búi tóc phi xà, mới nhìn cũng là nữ tử khuê các văn nhã tuần tú.

Nàng tạ ơn gã sai vặt vào nhà, trong tay bung một chén canh. Đợi nàng nhìn thấy chén không trên bàn, không khỏi sững sờ, nhưng rất nhanh liền cười hoạt bát nhẹ chế giễu, "Đây là không khéo trùng hợp với tỷ tỷ, đều đưa canh, Tứ ca có lộc ăn."

Bùi Hành khẽ cười một tiếng nói: "Đề đó đi, ta ăn chưa no, người đưa kịp lúc."

Phuong Ngọc Dung đưa chính là một chén canh hạt sen, Bùi Hành ăn vài miếng, cảm thấy quá ngọt, buông xuống, ôn hòa hỏi nàng: "Gần đây thân thể khỏe chưa, vào thu gió lớn, ra cửa nhớ mặc thêm áo choàng."

Phuong Ngọc Dung ho hai tiếng, nói: "Chỉ bệnh nhẹ mà thôi, trong phòng nằm mấy ngày, khó chịu cực kỳ."

Thanh âm Bùi Hành hơi trách cứ, "Người chính là quá không coi trọng thân thể của mình, thuốc không cho ghét đắng, nên uống thì uống. Nếu là ở trong phòng khó chịu, thì kêu tỷ muội trong nhà bồi người."

Phuong Ngọc Dung phỉ mắt, bất mãn câu giận nói: "Biểu ca thiết là, ta hảo tâm đưa canh cho người, người cũng chỉ biết dạy dỗ ta. Lại nói... Nhu muội muội, Hà muội muội mới là chủ tử đứng đắn, ta tính là cái gì, có thể bảo các nàng đến chỗ ta một bệnh nhân, đây phòng vị thuốc ai ngồi được lâu." Nói càng về sau, trong thanh âm của nàng lộ ra ai oán.

Bùi Hành đột nhiên thấy thương tiếc.

Phuong Ngọc Dung bảy tuổi mẫu thân chết, cha ruột là tay ăn chơi không tiếc tiền, cưới mẹ kế lại không biết điều. Vẫn là Bùi nhị phu nhân nhìn không được phái người tiếp Phuong Ngọc Dung về nhà, ở lại một lần liền ở mười năm, nuôi như con gái.

Bùi Hành cũng coi Phuong Ngọc Dung là thân muội muội của mình, thân hơn so với hai thứ muội của hắn. Dù sao Phuong Ngọc Dung là đường trong phòng Bùi nhị phu nhân, hai thứ muội và di nương, vú nuôi khép cửa sống qua ngày một năm gặp mặt không đến mấy lần.

Phuong Ngọc Dung uyển chuyển lộ ra tình cảnh, thấy đã được như ý liền thu liễm, ngược lại điềm nhiên như không nói đến Lý Diệu Quỳnh, "Nói cũng lạ, ta vừa rồi đi tìm Lý tỷ tỷ, thì bị Vương muội muội ngăn cản ở cửa, đây là khách nhân trọng yếu gì, tại sao không có đi báo phòng đi trước?"

Bùi Hành trong nội tâm vừa động nghĩ tới điều gì, sắc mặt bỗng dưng chìm xuống, hắn thoáng cái không có tâm tình cùng Phuong Ngọc Dung tán gẫu, phân phó nàng có cái gì cần cứ việc nói cho hắn biết, đứng dậy đi nội viện.

Chờ nhìn thấy sân nhỏ của thế tử quả nhiên như lời biểu muội, Vương muội muội trông coi bên ngoài, trong sân trang nghiêm một mảnh, trong lòng hắn liền có dự cảm.

Mà bên kia Vương muội muội tự đuổi đi biểu cô nương trong lòng cũng có chút nói thầm, Phuong cô nương này rõ ràng cùng cô nương nhà mình là cữu cô chỉ thân, nhưng quan sát qua những năm này, Phuong cô nương thế nhưng đối với tiểu thư nhà mình có chút không hợp nhau. Cho nên xem nàng như có điều suy nghĩ mà đi, trong lòng bà cũng có chút thấp thỏm bất an.

Quả nhiên sợ điều gì sẽ gặp điều đó, lúc này mới thời gian vài chung trà, cô gia làm sao đã tới rồi. Thường ngày cô gia vào ban ngày đều là thích ngâm ngốc trong thư phòng, buổi tối mới có thể trở về nội viện.

Wương muội muội trong lòng thẳng chửi má nó, nghĩ đến bên trong phòng Mã Tiên Cô vẫn còn, nói không chừng bà phải ngăn đón lại. Trong bụng khó chịu, trên mặt lại mang theo tươi cười, lớn tiếng chào đón thỉnh an, "Ai yêu Tứ gia làm sao lại đến lúc này, thật là không khéo, tứ nãi nãi đêm qua ngủ không ngon sáng nay có chút đau đầu, ngủ thiếp đi, người xem nếu không thì đi bên phu nhân trước đi."

Bùi Hành trừng mắt, lạnh lẽo quát Vương muội muội một cái, "Người tránh ra cho ta, đừng cho là ta không biết rõ chủ tớ các người có thù đoạn gì." Dưới chân bước chân không ngừng, tiến lên đẩy cửa.

Wương muội muội nhanh chóng cản lại, "Tứ gia, ngài nói cái gì vậy, tứ nãi nãi thật sự là không thoải mái, ngài cần gì phải ầm ĩ nàng..."

Wương muội muội thể béo, tương đối có vài phần khí lực, bình thường bắt tiểu nha hoàn thoải mái như bắt gà. Nhưng Bùi Hành là một thanh niên trưởng thành, lại là thân cao thể tráng. Vương muội muội đuổi đi lên cản, hắn không chút khách khí vung tay một cái, Vương muội muội bắt lấy cạnh cửa suýt nữa không có ngã xuống.

Động tĩnh lớn như vậy bên trong làm sao sẽ không nghe được, Lý Diệu Quỳnh gấp đến thẳng giậm chân, trong miệng nhắc tới: "Bình thường không phải ban đêm mới trở về nội viện sao, trời hôm nay sớm như vậy đã đến."

Một nữ nhân trung niên khoảng bốn mươi năm mươi tuổi đứng bên cạnh, bà ta lộ ra một khuôn mặt hơi béo, tràn đầy hòa khí tươi cười, cảm phát tràn trong tay, trên đầu chải búi tóc đạo cô, có mấy phần dáng vẻ xuất trần.

Bà ta nhìn Lý Diệu Quỳnh gấp, mình ngược lại trấn định.

Lý Diệu Quỳnh nói với đạo cô: "Tín nữ thất lễ, chỉ là vị hôn phu là người lỗ mãng, thỉnh tiên cô tìm một chỗ trốn, tránh va chạm với nhà tôi."

Mã Tiên Cô luôn miệng nói: "Không sao không sao." Trên mặt bà ta mặc dù trấn định, kì thực cũng sợ vị Bùi Tứ gia này, cũng không muốn đầu đầu với hắn.

Nhưng là không còn kịp rồi, Bùi Hành đã xông tới, ánh mắt của hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn Mã Tiên Cô, lại liếc mắt nhìn hộp tân dược và hoàng phù trên bàn, cuối cùng là Lý Diệu Quỳnh đứng thẳng bất an.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Ôm ngang lên

Lý Diệu Quỳnh trong lòng âm thầm kêu khổ, miệng cảm thấy chát, sớm biết thì hôm nay nên nghe theo Vương mục mục, hà tất bất chấp nguy hiểm mời người đến nhà, lần sau đi dâng hương trong miếu gặp mặt không phải bớt phiền toái hơn sao.

"Hành lang (!), người đừng vội phát hỏa, trước hãy nghe ta nói..." Nàng vừa nói, một bên nháy mắt ra dấu ám hiệu Mã Tiên Cô rời đi. Mã Tiên Cô thức thời thu thập đồ liên chuẩn mắt.

Bùi Hành thấy Mã Tiên Cô rời đi cũng không ngăn trở, ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Diệu Quỳnh, cũng không có kiên nhẫn nghe nàng ta nói tiếp, cười lạnh cất lời, nói: "Còn muốn nói cái gì, người ngày đó đáp ứng ta như thế nào, nói sẽ cẩn thận không tin những cô bà già danh lừa bịp này, ta còn tưởng người thực biết rõ sai rồi. Lúc này mới bao lâu, người lại mời người trở lại, người là ghét bỏ lần trước không có hại chết ta, lần này chuẩn bị mua thêm vài thang thuốc cho ta uống, triệt để độc chết ta mới tốt có phải hay không."

Lý Diệu Quỳnh nước mắt dâng lên, mắt to sáng rõ lay động, "Người đây là oan chết ta, ta làm sao cam lòng độc chết người, lần trước ta cho người uống thuốc kia làm người bệnh nặng một hồi, là ta không đúng, là ta nấu chung thuốc tương khắc với nguyên liệu nấu ăn, không có dựa theo đúng nước dùng của Mã Tiên Cô, không phải là thuốc của Mã Tiên Cô có vấn đề. Người có thành kiến quá sâu với Mã Tiên Cô, phàm là ra ngoài hỏi thăm một chút thì sẽ biết được trong Kỳ Châu thành, ít nhiều hộ nhân gia đều dùng thuốc của Mã Tiên Cô, tam biểu tỷ năm nay sinh một đứa con trai, toàn bộ là nhờ vào Mã Tiên Cô. Mà lúc này tiên cô lại có thuốc mới tính chất ôn hòa, Hành lang, cầu xin người lại thử một lần nữa đi."

Bùi Hành cắn răng, cười lạnh không thôi nói: "Rất tốt, lại mua tân dược, có phải là định chuẩn bị đem thuốc lên lút bỏ vào trong súp cho ta ăn? Người nghĩ rằng ta không biết rõ lang trung kia nói như thế nào? Hắn nói người thuở nhỏ không chú ý bảo dưỡng để thân thể bị hàn, có một ít bệnh bất lợi với con nôi dòng, khai thuốc cho người, bảo người uống liên tục trong ba năm. Nhưng là người thì sao? Người ghét bỏ uống thuốc đắng, không chịu nổi uống một lần là uống ba năm, nên chuyển sang tin lời của Mã cô bà, còn kéo ta cùng uống thuốc không rõ lai lịch này."

Lý Diệu Quỳnh nước mắt lưng tròng, bình thường Bùi Hành đối với nàng ta ngôn ngữ nhu hòa, săn sóc ôn tồn, dù là lần trước uống thuốc này không thích ứng cũng chỉ đem vứt bỏ thuốc của nàng, không cho gặp lại Mã Tiên Cô. Nhưng hôm nay hắn xác thực trắng trợn đem tảng giấy cửa sổ đâm phá, chọc ra hiện thực máu chảy đầm đìa. Trong ngực nàng ta vừa ỳ khuất vừa chột dạ, cuối cùng con tức trào ra.

"Đúng, lang trung nói ta không dễ dàng sinh, phải uống thuốc để điều trị thân thể, mở cho ta một phương thuốc ba năm. Nhưng là người có biết hay không lang trung nói dù uống thuốc đủ ba năm, cũng chỉ là có hi vọng hoài thai, thật sự có thể có con hay không thì rất khó nói. Vì lời này người kêu ta như cái ám sắc thuốc uống thuốc của lang băm lừa tiền kia, người có đau lòng ta không. Lại nói ta chưa thử qua sao, ta thử qua. Đầu nửa tháng Vương mục mục nấu thuốc cho ta, ta uống đúng ba cử, kết quả dạ dày hàn buồn nôn..."

Lý Diệu Quỳnh nước mắt đỏ rỏ ướt ướt, thanh âm phát run, "Người vì sao không thông cảm cho ta, mỗi lần lão phu nhân vừa thấy ta liền hỏi ta có tin tức hay không, sắc mặt mơ hồ không tốt, đại tẩu, Tam tẩu trong tối ngoài sáng dùng lời nói đâm ta, chẳng lẽ ta không muốn sinh sao, ta thấy nhà người ta đều là trai gái song toàn, trong lòng ta đè nén bao nhiêu. Nhưng ở Bùi gia các người, ai thông cảm cho ỳ khuất của ta."

Bùi Hành nghe lời hoang đường oán giận này, không khỏi tức mà nở nụ cười, "Cho nên người liền nói ta uống cái loại thuốc sinh con không biết rõ này? Người không thể sinh, ta giúp người ở trước mặt lão thái thái nói tốt, lão phu nhân muốn thương người, ta cần không cần. Bà bà người là thân cô cô của người, chưa từng bắt người lập quy củ, đối đãi với người so với đối đãi ta đứa con trai này còn tốt hơn. Bùi gia chúng ta, dù trong phòng ta một cái thiếp cũng không có. Dù như vậy Bùi gia chúng ta vẫn còn ỳ khuất người sao Lý nhị tiểu thư?"

Lý Diệu Quỳnh nước mắt rơi xuống, thương tâm ô ô khóc lên, "Ta là thật không có biện pháp, tất cả mọi người nói Mã Tiên Cô linh đan diệu dược hữu hiệu, rất nhiều nhà đều thử qua, người vì sao lại không chịu thử một lần..."

Bùi Hành từ trên cao nhìn xuống, rõ ràng đầy ngập tức giận, nghe tiếng khóc Lý Diệu Quỳnh nũng nịu ỳ khuất, hắn lại không có biện pháp tiếp tục phát tác, cảm giác kia phảng phất là hừng hực lửa giận bị một chậu nước đang dập tắt, khói dày đặc sặc sụa tràn ra lồng ngực của hắn, không chỗ có thể phát tiết.

Hắn bước đi qua lại thông thả vài bước, chỉ thấy ở cửa Thái Bạch đồ Vương mục mục rón ra rón rén tiến vào, Vương mục mục thấy Lý Diệu Quỳnh khóc, động trời đập đất nhào lên ôm lấy Lý Diệu Quỳnh gào thét, "Tiểu thư đáng thương của ta, cũng là tôn thất nữ tử quý trọng, như châu như bảo lớn lên trong khuê phòng làm sao chịu qua ỳ khuất. Năm đó Bùi gia đến cầu hôn nói thật dễ nghe, lão gia phu nhân tin là thật, cho rằng đem ngài gả cho nhà cô thái thái cũng sẽ không bị ỳ khuất, ai biết người ta nói dễ nghe..." Thái Bạch cũng đi lên gạt lệ, còn quỳ xuống dập đầu với Bùi Hành, "Cầu xin Tứ gia bớt giận, nãi nãi có cái gì không phải, cầu xin người xem ở tình cảm phu thê, nể tình thân thích, đừng so đo."

Lý Diệu Quỳnh thấy hai người giúp nàng nói chuyện, cảm thấy có chỗ dựa vững chắc, ngược lại khóc càng thêm oan ức thảm thiết, "Còn có cái gì tình cảm phu thê, tâm hần hiện thời cũng không ở nơi ta, chỉ hỏi chuyện hần tối hôm qua làm, có đúng lý hay không, có đúng hay không với ta. Ta hôm nay chẳng qua là vì con nói dòng xin thuốc, hần liền phát hỏa như vậy. Bà vú, tâm ý này của ta thật đau!"

Một phòng ba nữ nhân khóc lóc với hần, Bùi Hành còn có thể nói cái gì, hần bước đi thông thả vài bước, nói: "Ta thật sự là vầng đầu mới cùng một gánh hát nữ nhân so đo, sớm biết không có cách nào nói lý với người, thì không nên trông cậy vào người."

Hần không muốn nán lại một khắc, bước lớn rời đi, chỉ để lại đằng sau ba nữ nhân khóc sụt sùi, náo nhiệt.

Mà từ đây nhà sau, ở góc tường cửa nhỏ Phương Ngọc Dung mang theo nha hoàn Châu nhi lặng lẽ lui ra, lúc đi vào khúc quanh hành lang, khúc miệng không nhìn được giờ lên, trong đôi mắt đẹp mang theo sung sướng.

Nha hoàn của nàng Châu nhi hưng phấn khuôn mặt ửng đỏ, "Tiểu thư, Tứ gia tứ nãi nãi thực cãi nhau rồi, lúc này Tứ gia khẳng định rất tức giận, ngài vừa vận đi qua khuyên giải Tứ gia, để cho Tứ gia biết rõ một mảnh tâm của ngài."

Phương Ngọc Dung ngón tay quần quanh đùa nghịch một lọn tóc, thông thả ung dung nói: "Ngốc tử, ta mới vừa đi thư phòng lộ ra Lý tỷ tỷ gặp Mã Tiên Cô, hiện tại lại đi khuyên hần, biểu ca thông minh như vậy chẳng lẽ không biết ta dùng kế vật gì sao? Lại nói hần hiện thời nổi nóng, tùy tiện đi lên ngược lại không tốt."

Khẽ mỉm cười, nàng nói: "Lúc này nên đi chỗ của di, Lý tỷ tỷ quen khoe mẽ ở trước mặt bà, nhìn xem lúc này nàng làm sao có thể lấp liếm qua."

Nguyệt Thục từ trong phòng may vá ra liền thủ ở trên núi già. Tứ gia nếu là từ sân nhỏ Lý Diệu Quỳnh đi ra, nàng xa xa có thể chứng kiến.

Kiếp trước nàng là người ngây ngốc chân chất, nhất gan lại then thùng, nhưng là nàng như vậy, mới có thể âm thầm khuấy đảo, trú nhập nội tâm kiên định lãnh khốc của Bùi tứ gia. Như vậy kiếp này nàng muốn tái diễn một phen để cho Bùi Tứ gia thích chuyện của nàng. Chỉ là lúc này đây nàng sẽ không vì chủ tớ trung nghĩa mà đẩy ra người nam nhân này, không chỉ sẽ không đẩy ra, nàng còn muốn siết sao quần quanh hần như tơ vậy.

Nàng nhìn chăm chú vào phía trước, đôi gàn nửa canh giờ mới nhìn thấy bóng dáng Bùi Tứ gia. Nguyệt Thục vội vàng rời xuống hòn non bộ hướng đến cửa tròn, mà Bùi Hành cũng đang hướng về phương hướng của nàng đi tới, cứ như vậy một người có tâm, một người vô tình, hai người va chạm nhau, Nguyệt Thục ngã xuống một bên. Mà Bùi Hành cao lớn nên yên ổn, đứng thẳng tắp.

Nguyệt Thục "A" không nhìn được kêu đau, nàng rõ ràng nghe được chân mình kêu răng rắc một tiếng.

Bùi Hành đứng ngã người, nhìn cũng không nhìn một cái cứ tiếp tục sải bước đi lên phía trước, thoáng cái đã không còn bóng người.

Nguyệt Thục phục hồi tinh thần lại làm ra một bộ thờ đứng lên, chỉ là vừa hoạt động liền đau tan lòng nát dạ, còn đau hơn so với thương thể kiếp trước. Nghe được tiếng bước chân rất nhỏ quay lại, nàng vội vàng giống như kiếp trước cúi đầu ôm lấy bàn thân ô ô khóc lên.

"Khóc thành như vậy, chân trật khớp rồi?"

Đỉnh đầu truyền đến lạnh nhạt hỏi thăm, giống như kiếp trước Bùi Hành trở lại.

Nguyệt Thục ngẩng đầu lên, đôi mắt đầm lệ mông lung nhìn nam nhân cao lớn nhủ lại lòng mảy anh khí đang xem nàng. Bùi Hành vốn là đi xa, nhưng là tai thỉnh rất tinh, hần xa xa còn có thể nghe được tiếng khóc của tiểu nha đầu, đáng thương giống như tiểu động vật bị thương, nhất thời bị ma quỷ ám ảnh đôi chân kia bước thể nhưng tự mình quay lại.

Nguyệt Thục hít mũi một cái, cầm tay áo lau mắt và mũi, "Tứ gia."

Hần mặt lạnh ngồi xổm xuống xem chân nàng, hỏi nàng: "Còn đi được không?"

"Rất đau, động một chút đều đau." Đôi mắt Nguyệt Thục đầm lệ mông lung.

Bùi Hành trầm mặc một chút, nói: "Ta gọi lang trung trị thương xem cho người một chút." Nói xong, hần cúi người một tay ôm lấy Nguyệt Thục bế lên.

"A", Nguyệt Thục kinh kêu một tiếng, người đã treo trên bầu trời.

Bùi Hành điểm lượng (cân đo) một hồi, chỉ cảm thấy tiểu nha hoàn trong tay thực nhẹ, rõ ràng đêm hôm đó cảm giác sờ rất có thịt. Ánh mắt vừa động, đã rơi vào trước ngực hần, một đôi tay nhỏ trắng nõn nắm chặt vạt áo của hần, khớp xương trắng bệch. Dời xa hơn ra ngoài một chút, hần nhìn qua một đôi ánh mắt phảng phất như biết nói. Con mắt thiếu nữ trong suốt mở thật to, ở trong đó bao hàm e ngại, khẩn cầu, ngưng ngóng.

Không rõ chuyện gì xảy ra, trong lòng hần không dấu vết hơi động. Nhưng cảm giác kia chợt lóe lên, như đóm lửa chợt lóe rồi lại tắt, ngay cả bản thân của hần cũng không có thật sự chú ý tới.

Bùi Hành cười lạnh với tiểu nha đầu trong lòng một tiếng, "Sợ ta lại làm ngã người?" Hần nâng Nguyệt Thục lên làm bộ muốn vút xuống.

"Tứ gia..." Nguyệt Thục sợ hãi kêu nhắm mắt lại, một bộ thực tin tưởng sẽ bị vút ra ngoài, sắc mặt trắng bệch.

Khỏe miệng nam nhân hơi giương, phảng phất được sợ hãi của nàng chọc cho vui vẻ. Nhưng lúc nàng chăm chú nhìn lại, dung nhan anh tuấn của nam nhân đã khôi phục được vẻ mặt âm trầm, khiến cho nàng tưởng rằng vừa rồi nhìn nhầm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Ngừng uống thuốc

Bùi Hành lại đem Nguyệt Thục thả lại độ cao bình thường trong ngực mình, không tốn sức chút nào đại xá bước đi đến ngoại thư phòng. Trên đường Nguyệt Thục cầu xin mấy lần để cho hắn buông xuống, Bùi Hành không để ý tới.

Nguyệt Thục thấy không có biện pháp, cuối cùng lặng lẽ vùi đầu ở trong lòng hắn, lỗ tai khả nghi phấp phồng, cả người nho nhỏ một đoàn, trong nháy mắt khiến nam nhân cho là mình ôm con mèo nhỏ Bàn Tuyết trong thư phòng của hắn. Bàn Tuyết là gã sai vặt Vĩnh Thọ tìm được ở đâu đó, đến hiếu kính hắn, hắn cũng không nói có thu hay không. Vĩnh Thọ liền đem mèo nhỏ đặt ở thư phòng. Mèo nhỏ rõ ràng là Vĩnh Thọ nuôi nấng, lại cực kỳ thông minh, thường xuyên đi đến dưới chân hắn dựa vào giày của hắn co rút thành một cục làm nũng, ngây ngô hướng hắn "Meo meo".

Bùi Hành để người ở trên giường, trong đầu không biết nghĩ cái gì, một cái tay đem Bàn Tuyết xách lên đặt ở bên cạnh đầu Nguyệt Thục, mặt không chút thay đổi so sánh hai cái đầu ngơ ngác. Hắn hồn nhiên không có phát hiện trải qua chuyện quái rầy này, phần nộ và uất khí Lý Diệu Quỳnh mang đến cho hắn đã bị hắn ném đến trong góc.

Nguyệt Thục nhìn mắt to tròn trịa của Bàn Tuyết, Bàn Tuyết vốn là ở ở trong góc thật tốt đột nhiên bị đổi vị trí làm cho sợ hãi, nhìn Nguyệt Thục không ngừng "Meo meo". Nguyệt Thục nghe được giọng non nớt như thế, giống như kiếp trước đưa tay đi sờ đầu Bàn Tuyết.

Bàn Tuyết là con mèo nửa người dưới tuyết trắng, trên lưng và đỉnh đầu màu hổ phách, tuổi còn nhỏ bị bắt đến, ngoài chủ tớ trong thư phòng cơ hồ không có người để ý tới nó, bởi vậy tính tình rất tốt, bị sờ soạng còn nịnh nọt đem đầu cọ Nguyệt Thục.

Nguyệt Thục lộ ra lặng lẽ e lệ cười, nhẹ giọng nói: "Mèo nhỏ ngoan."

Bùi Hành thoáng giật mình, tiểu nha đầu mới vừa rồi còn khóc con mắt hốc mắt còn đỏ lên, lúc này ôm lấy mèo nhỏ chơi. Hơn nửa vừa rồi đối mặt hắn căng thẳng, sợ hãi, thậm chí như thể hiện tại đã hồn nhiên quên hắn còn đứng ở bên giường.

Lang trung trị thương là một lão tiên sinh râu ria hoa râm, nhìn thương của Nguyệt Thục xong thì lưu lại một chai dầu thuốc, dặn dò nàng ở trên giường dưỡng thương vài ngày, tốt nhất không nên để cho chân bị thương hoạt động.

Nguyệt Thục biết chân mình không có việc gì nên cũng không lo lắng.

Bùi Hành gọi người đưa lang trung đi, xem trời đã tối, hôm nay không cần phải nói sẽ không trở lại nội viện ăn, liền phân phó gã sai vặt Minh Kỳ gọi phòng bếp đưa một bàn món ăn thanh đạm. Trở về trong nhà, chỉ thấy Nguyệt Thục nhắc lên một chân từ trên tháp bò xuống, một chân để xuống đất.

"Người đang làm gì?"

Nguyệt Thục đỡ giường, xoay người ngẩng đầu nhìn Bùi Hành, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy, cúi đầu nói: "Ta không thể ngủ trên giường của Tứ gia."

Kiếp trước nàng cũng làm như vậy, có điều khi đó nàng là vì nằm mà nghĩ đến chuyện bị Bùi Hành ấn ở trên giường "bắt nạt", xấu hổ khó nhịn mới nhìn đau xuống giường. Kiếp này chẳng qua là cảm thấy hành vi kiếp trước của nàng có thể đã động Tứ gia, nên nàng làm một lần để đạt được tâm Bùi Hành.

Bùi Hành cho rằng Nguyệt Thục sợ hãi Lý Diệu Quỳnh, uy nghiêm mệnh lệnh nàng: "Người nằm xuống, không cần lo lắng tứ nãi nãi, nàng ta không dám tới tới thư phòng tìm người."

Bùi Hành đem Nguyệt Thục ấn trở về trên giường, đem một tấm thảm đắp lại cho nàng.

Thức ăn rất nhanh đưa tới, Vĩnh Thọ và Vĩnh Tuyên hai người mang hộp cơm giữ ấm do dự xem một chút ngoài thư phòng lại xem một chút bên trong phòng, châu đầu ghé tai nói: "Này, Tứ gia là muốn ở nơi nào dùng bữa?"

Vĩnh Tuyên tương đối lớn gan cơ trí, nói: "Có một tỷ tỷ nội viện ở đây, nhất định là ăn bên trong." Nói xong hai người sụp mi thuận mắt không dám nhìn Nguyệt Thục, một người tiến đến ở trên bàn nhỏ xếp đồ ăn, tràn đầy tổng cộng sáu món ăn một canh.

"Tứ gia chậm dùng." Hai gã sai vặt cúi chào hỏi tốt liền lui ra ngoài, Vĩnh Thọ vốn là muốn lưu lại hầu hạ dùng cơm, bị Vĩnh Tuyên nháy mắt lôi đi.

Nguyệt Thục nhìn Bùi Hành ngồi xuống thông thả ung dung ăn cơm, cảm thấy trong bụng trống rỗng. Đối với một tiểu nha đầu mười ba tuổi đang ở tuổi

trưởng thành mà nói, đó là ăn bao nhiêu cũng mau thấy đói, không thể so với tiểu khẩu vị của cô nương khuê các trưởng thành. Nguyệt Thước buổi trưa ăn không ít, nhưng là trong chốc lát, dạ dày đã đói nhuyển động.

Bùi Hành đang muốn ăn canh, chợt nghe một tiếng bụng kêu "ục ục", hấn động tác ngừng lại, lại tiếp tục ăn canh. Kết quả tiếng kêu "ục ục" lại vang lên, không có yên tĩnh.

Bùi Hành mặt không chút thay đổi để đùa xuống, giương mắt nhìn lại. Người khởi xướng đã đem mặt chôn ở trong tấm thảm, co người lại thành một con tôm, người bên ngoài tiến đến còn thật nhìn không ra dưới thảm ẩn dấu một người nho nhỏ như vậy.

Bùi Hành cảm thấy cũng no rồi, đứng dậy đem Nguyệt Thước ôm đi ra đặt ở trên ghế, "Gia dùng đủ rồi, còn dư lại người ăn, ăn xong thì cho Vinh Thọ đi vào thu thập."

Vinh Thọ là nhỏ tuổi nhất, vẫn chưa tới lúc kiêng kỵ cùng nha hoàn.

Bùi nhị phu nhân cũng họ Lý, lúc ở nhà mẹ đẻ là trưởng nữ, Lý Diệu Quỳnh chính là nữ nhi của đệ đệ Bùi nhị phu nhân, mà Phương Ngọc Dung lại là nữ nhi của tiểu muội muội nhỏ nhất của Bùi nhị phu nhân.

Bởi vì Bùi nhị phu nhân không có nữ nhi, đối với mấy ngoại sinh nữ đều đặc biệt thích, chỉ nhìn bà đem nữ nhi nhà đệ đệ cưới vào cửa, nhà muội muội thường xuyên đến ở, còn tính toán gả Phương Ngọc Dung ngay ở Bùi gia cũng biết.

Phải nói trong hai người Lý Diệu Quỳnh và Phương Ngọc Dung, Bùi nhị phu nhân trong lòng nhất định là thiên vị Phương Ngọc Dung. Đây còn không đơn giản sao, một người là tử trong bụng muội muội sinh ra, một người là em dâu sinh. Đặc biệt là thân nương Phương Ngọc Dung gả không tốt tuổi còn trẻ đã qua đời, Bùi nhị phu nhân trong lòng vẫn bao hàm thương cảm, đem một lòng yêu thương tiểu muội toàn bộ dành cho Phương Ngọc Dung.

Nếu không phải Phương Ngọc Dung kém tuổi Bùi Hành, hiện tại làm Bùi tứ nãi nãi nên là Phương Ngọc Dung mới đúng.

Phương Ngọc Dung không nói trắng ra với Bùi nhị phu nhân chuyện Bùi Hành và Lý Diệu Quỳnh gây gỗ, mà là trong lúc hai người đang nói đến việc nhà, quan tâm thân thể của đối phương, giọng điệu thoáng mang theo do dự, ấp a ấp úng thổ lộ: "Dì, có chuyện không biết có nên nói cho ngài biết hay không."

Bùi nhị phu nhân cười: "Người nhà đầu kia, với dì còn có cái gì mà khó nói?"

"Là về biểu ca và Lý tỷ tỷ...Lúc ta mới đi ngang qua sân nhỏ của bọn họ thấy Mã đạo bà đi ra, biểu ca cùng Lý tỷ tỷ lại âm ỉ."

Chỉ nghe hai chữ "đạo bà", Bùi nhị phu nhân mặt liền trầm xuống, thậm chí không hỏi thăm nhiều đã đoán được là chuyện gì, vỗ một cái trên bàn nhỏ trên giường La Hán bằng gỗ lê mắng: "Cái đồ không chịu thua kém kia, ta sớm muộn gì cũng có một ngày bị nàng ta làm cho tức chết." Lâm mụ mụ hầu hạ bên cạnh và hai nha hoàn đều cúi đầu xuống, không dám thở mạnh.

Phương Ngọc Dung lộ ra vẻ mặt thấp thỏm, "Dì đừng tức Lý tỷ tỷ, nếu không ta lại thành người châm ngòi ly gián. Ta chẳng qua là lưu tâm chuyện Lý tỷ tỷ làm sai chộc giận tứ biểu ca, tổn thương tình cảm, nghĩ tới nói cho ngài một tiếng, cũng miễn cho hai người huyên náo không thể tách rời ra mà không có người ở giữa hòa giải."

Bùi nhị phu nhân thở dài, "Con của ta, làm khó người tâm tính thiện lương còn nhớ đến Lý tỷ tỷ. Nàng ta chính là người vô dụng, Nhị tẩu tử người cũng biết ngày ngày đến chỗ của ta thỉnh cái an, nói chuyện nhà, nàng ta chỉ biết cách mặc quần áo, ăn mặc, ăn uống hưởng lạc, may là ngoại sinh nữ của ta, nếu không bà bà nào dung hạ được nàng loại con dâu này. Hành ca nhi không cần phải nói, người xem những năm này đối đãi nàng ra sao, không phải là ta khen hân, đối mặt xem một chút người lui tới, thật không có một ai trong phòng sạch sẽ như Hành ca nhi. Lý tỷ tỷ người cứ mất mủ tâm mủ không nhìn thấy, tin vào những lời của tam cô lục bà kia, tình cảm phu thê dù bao nhiêu cũng không đủ lần qua lần lại."

Phương Ngọc Dung dù sao cũng là khuê trung đợi gả nữ, Bùi nhị phu nhân lúc nói đến đạo bà không ti mỉ, có điều Phương Ngọc Dung cũng không như Bùi nhị phu nhân nghĩ rằng đơn thuần như vậy, nàng ta đối với chuyện này không chỉ biết một, hai, mà còn là biết quá tường tận.

Đến buổi chiều, Bùi nhị phu nhân đuổi Phương Ngọc Dung đi, gọi Lâm mụ mụ đi mời Lý Diệu Quỳnh. Lý Diệu Quỳnh đầu đeo khăn nằm trên giường La Hán, về mặt tái nhợt tiêu tụy.

Lâm mụ mụ tiến đến thỉnh an, Vương mụ mụ bồi cười: "Lão tỷ tỷ như thế nào đến đây, mau mời ngồi."

"Miễn ngồi, chịu trách nhiệm sai sử không dám ở lâu."

Wương mụ mụ ân cần đến đỡ Lâm mụ mụ, "Đây là không khéo, nãi nãi chúng ta thân thể không thoải mái, phu nhân là có gì phân phó?"

Lâm mụ mụ cười như không cười, né tránh tay Vương mụ mụ, nói: "Không khéo như vậy, nhị phu nhân đúng lúc muốn gặp tứ nãi nãi, tứ nãi nãi liền bị bệnh."

Wương mụ mụ đang còn lời kéo, Lý Diệu Quỳnh lại không kiên nhẫn nhìn sắc mặt Lâm mụ mụ.

Lâm mụ mụ là mẹ của thông phòng Phù Dung, nàng gần đây mới phạt Phù Dung, lúc này Vương mụ mụ khỏi phải nghĩ đến theo người hỏi thăm ra cái gì.

Liên gọi Thái Bạch nâng đỡ nàng đứng dậy, "Cô cô bảo ta, ta nên đi một chuyến."

Bùi nhị phu nhân nhìn thấy Lý Diệu Quỳnh câu nói đầu tiên là: "Đi đem Phù Dung thả ra, cho nàng ta ngừng uống thuốc."

Lý Diệu Quỳnh thân thể đang không thoải mái, nghe được một câu này đứng cũng đứng không vững, thoáng cái tê liệt ngã xuống ở trên ghế, hốc mắt rung rung ủy khuất gọi, "Cô cô."

Bùi nhị phu nhân lạnh lùng nói: "Đừng gọi ta cô cô, nhiều năm như vậy cũng nên đổi giọng, gọi mẫu thân."

Bà trầm mặc một hồi, thở dài một hơi sâu kín, nói: "Diệu Quỳnh, người gả vào Bùi gia cũng đã bốn năm, trong bốn năm này ta không có thúc giục qua người, nhưng là người nên biết bốn phận của mình. Người lén lút tìm lang trung xem có thể lừa gạt được ai, trong nhà từ trên xuống dưới chỉ không dám nhận mặt người nói, sau lưng nghị luận cũng không thiếu, lão phu nhân kia nếu không phải là ta giúp người ngăn đón, người cho rằng bằng Hành ca nhi một người đẩy được người bên kia đưa? Nhưng người bị ma quỷ ám ảnh, làm việc càng ngày càng không có cố kỵ, thật không có đem một mảnh tâm ý của ta đối với người để ở trong lòng. Hành ca nhi nếu là xảy ra chuyện gì, người không phải là phụ lòng ta sao?"

Lý Diệu Quỳnh đứng dậy quỳ rạp xuống dưới chân Bùi nhị phu nhân, ủy khuất cầu khẩn: "Cô cô, ngài thương ta như thế, thì tha cho ta một lần."

Bùi nhị phu nhân nhìn con dâu cổ chấp dưới chân, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép gỗ cái bàn mắng: "Người vì sao cứ như vậy không làm, người để cho nha hoàn sinh cho người một đứa thì thế nào, còn không phải là gọi người mẫu thân, xem sắc mặt của người sống qua ngày. Người xem một chút Nhị ca Nhi tẩu từ người, cũng là từ trong bụng di nương bỏ ra tới, nhiều năm hầu hạ ta, người và Hành ca nhi thân mật như vậy."

Lý Diệu Quỳnh ghen ngào, ủy khuất nói: "Không phải là ta sinh, gọi ta một tiếng mẫu thân có cái gì hiếm lạ."

Bùi nhị phu nhân cười lạnh, "Được được được, lời ta nói đều là vô ích, người không chịu nghe ta, ta cũng không ép người, tự người về nhà khóc lóc kể lể với nương người, để cho mọi người cho là ta ủy khuất người. Chỉ là lão phu nhân, lão gia mà lên tiếng, chỉ sợ không những bắt nha hoàn ngưng thuốc, mà là bắt Hành ca nhi cười nhị phòng."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Vào ở ngoại thư phòng

Hương Liên và Hương Diệp ban đêm trở về phòng phát hiện Nguyệt Thước đáng lý nên sớm một chút trở về phòng so với các nàng vẫn chưa có trở về. Hương Diệp một mình thanh tẩy, Hương Liên lại gấp đến độ sứt đầu mẻ trán ra ngoài hỏi người.

Về sau vẫn là một bà tử thủ vườn nhỏ giọng gọi lại nàng, "Đừng hỏi nữa, cẩn thận gây rắc rối cho Nguyệt Thước, buổi chiều ta thấy Nguyệt Thước đi theo Tứ gia đi đến ngoại thư phòng, người hỏi chuyện này, nếu tứ nãi nãi biết được, lại không nháo một hồi."

Hương Liên bị hù, sắc mặt trắng bệch, bước chân khễ run trở về phòng.

Hương Diệp cầm hương chi xoa lên mặt, hồ hững hỏi nàng: "Làm sao, người đã đi đâu? Sẽ không lại giống đêm qua chạy đến thư phòng Tứ gia đi."

Hương Liên nghe vậy tay xách bình nước run run, nước nóng chảy xuống đất, rơi xuống chân của nàng, nàng "A" kêu một tiếng, vội vàng để xuống ấm nước đi xem chân.

Hương Diệp để xuống hương chi, hoài nghi quan sát nàng.

Chột dạ bối rối như vậy, chẳng lẽ Nguyệt Thước tiểu nha đầu này thực lại đi chỗ Tứ gia.

Hương Liên xem chân không có việc gì, đưa lưng về phía Hương Diệp nói: "Nào có chuyện đó, nàng đoán chừng là ở phòng người tỷ muội nào đó quên thời gian, người ngủ đi."

Hương Diệp "A" một tiếng, trong nội tâm cười lạnh, thừa dịp Hương Liên đi lấy nước, chạy ra ngoài tìm Vương mục mục.

Vương mục mục bị chọc tức, hai ngày này thực là một chuyện lại một chuyện, tiểu nha đầu bình thường nhìn thành thật lại trở nên như vậy, bà ta nói với Hương Diệp: "Người đi thư phòng gọi Nguyệt Thước về, cứ nói nãi nãi ngày hôm nay muốn nàng gác đêm."

Hương Diệp vốn là chỉ muốn cáo trạng Nguyệt Thước, cũng không muốn ra mặt đối đầu với nàng ấy, nhất là cướp người của Tứ gia, đây không phải là không muốn sống nữa sao.

Nàng ta do dự không động cước, Vương mục mục nhéo cánh tay của nàng ta một cái, "Nha đầu chết tiệt kia nhanh đi a."

Hương Diệp nom nớp lo sợ đi bẩm báo, Bùi Hành thân nhiên nói: "Nói cho tứ nãi nãi người biết, nha đầu kia hầu hạ trúng ý ta, về sau lưu ở nơi này của ta, nói cho tứ nãi nãi người biết chọn người khác gác đêm"

Hương Diệp nghe vậy, lúng ta lúng túng, "Nhưng mà nãi nãi... Nãi nãi điểm danh là Nguyệt Thục..."

Bùi Hành mặt trầm xuống, khí thế chủ tử gia tự nhiên hiển lộ, "Bên trong hậu viện này, lời ta nói còn không bằng lời nói của tứ nãi nãi có phải hay không?"

Hương Diệp bị hù dọa, run run cổ, không dám nhiều lời, lòng tràn đầy hối hận vì đã ra mặt, bây giờ việc được sai sử không có hoàn thành trở về sẽ bị Vương mục mụ mắng.

Quả nhiên trở về bị Vương mục mụ đánh một trận, đánh mệt mỏi rồi ngồi trên ghế vắng Nguyệt Thục: "Ta nhìn lầm rồi a, thế nhưng nuôi cái đồ xấu xa như vậy, không tìm không gan, nói cho nàng ta đừng mong đắc ý, có một ngày rơi vào tay ta, ta để cho nàng ta đẹp mắt."

Mặc dù hùng hù hỏ hỏ, Vương mục mụ lại phân phó mấy nha hoàn lớn nhỏ không được phép ở trước mặt tứ nãi nãi lắng nghe nói chuyện này. Mà Lý Diệu Quỳnh cũng sẽ không vô duyên vô cớ quan tâm một tiểu nha hoàn, nhiều lắm là hỏi một tiếng gần đây có quy củ hay không, Vương mục mụ trả lời một câu tiểu nha hoàn quy củ ở tại phòng bếp thì xong rồi.

Ngoại thư phòng Hàn Tùng Hiên của Bùi Hành tọa lạc bên ngoài cửa thủy hoa, dựa vào một góc tây hoa viên, náo trung thủ tĩnh*. Lui về phía sau, phía trước viện bị cửa thủy hoa và hành lang gấp khúc ngăn cách, phía trước là thư phòng của đại gia và tam gia Bùi gia. Trong sân gã sai vặt hầu hạ có năm người, ba người trưởng thành, còn lại là tùy thân hầu hạ và chân chạy việc bên ngoài, đều là trên dưới hai mươi, gọi Minh Kỳ, Minh Hằng, Minh Hồng; tuổi còn bé như Vĩnh Thọ, Vĩnh Tuyên mới 10 tuổi, cũng không đi theo ra cửa, hằng ngày quét dọn giữ cửa.

Tiểu viện trước Hàn Tùng Hiên mới trồng hai cây tùng lớn, thân cây thẳng tắp, cành cây mạnh mẽ. Chính diện chính là hai tầng lầu, lầu một là thư phòng, phòng khách, tầng thư thất. Lầu hai có hai gian lớn, một gian nhỏ, một gian dùng để uống trà ngắm cảnh, một gian phòng ngủ, còn có một gian để tạp vật. Bùi Hành gọi gã sai vặt thu thập gian nhà kho ở lầu hai, để một chiếc giường nhỏ cho Nguyệt Thục ở bên trong ngủ lại.

Trong sân thêm một Nguyệt Thục, bọn sai vặt hành động đều câu thúc không ít, bình thường không dám tùy ý nói đùa như trước.

Bùi gia hai đời nay quy củ buông lỏng, bình thường quy củ nhà giàu có là gã sai vặt không vào nội viện, nha hoàn không ra cửa thủy hoa, để phòng gã sai vặt nha hoàn trao nhận tư tình. Ở trong ngoại thư phòng, thời gian qua không có nha hoàn lưu lại lâu dài, dù là Phù Dung trước kia cũng chỉ là vào ban ngày làm việc, đến khuya vẫn trở về nội viện.

Chờ Nguyệt Thục dưỡng chân vài ngày có thể xuống đất đi đường thì ngồi trên ghế cạnh cửa sổ thêu thùa may vá. Nàng từ trên lầu nhìn xuống, có thể quan sát tất cả động tĩnh ngoại thư phòng, thậm chí nghe lén được xì xào bàn tán của bọn sai vặt dưới lầu.

Nàng phát giác quy củ ở đây không nghiêm cẩn bằng nội viện, chỉ nhìn mấy ngày nay bên trong đã có hai gã sai vặt xin nghỉ ra cửa cũng biết.

Nguyệt Thục đã được như nguyện chính thức lưu ở Hàn Tùng Hiên của Tứ gia, kiếp trước Tứ gia cũng là như vậy lưu nàng, chỉ là nàng muốn chết muốn sống đập đầu khấn cầu Tứ gia thả nàng trở về hầu hạ bên cạnh tứ nãi nãi, cuối cùng Tứ gia nhủu mảy không kiên nhẫn thả nàng trở về.

Nhớ tới đời trước Tứ gia đối với nàng quả thực không xấu, vốn Tứ gia là người không hao nữ sắc, có một người thì là một người. Thế tử cách tâm, thông phòng Phù Dung tính kế, chỉ có nàng là người ngu dốt không mưu cầu, nên Bùi Hành có thể an tâm sủng ái.

Chỉ là khi đó nàng là một bộ bị chủ tử cưỡng bách mà bắt đắ dĩ nhẫn nại thâm, khước từ Bùi Hành tốt với nàng, đem Bùi Hành càng đẩy càng xa.

Trên thực tế có một đoạn thời gian rất dài, Bùi Hành không chịu cùng phòng với Lý Diệu Quỳnh, lại chán ghét Phù Dung tâm tư không thuần khiết, chỉ chuyện muốn tiết hóa với Nguyệt Thục. Trong số nam nhân hắn có tính nết hiếm thấy, chỉ có một nữ nhân là đủ, thói quen tìm người nào thì chỉ tìm người đó, không có kiểu ân huệ cùng hưởng hoặc là đối nữ nhân ngủ ở hậu viện.

Nếu là nữ tử có tâm kế, Nguyệt Thục nhất định sẽ ý sủng mà kiêu. Nhưng là Nguyệt Thục ngược cực, Bùi Hành đề cập qua muốn cho nàng làm di nương đem ba gian tây sương chính phòng cho nàng ở, nàng không chịu không nói, còn thường xuyên nói mình gác đêm ở gian ngoài của Lý Diệu Quỳnh khước từ Bùi Hành, bình thường còn chen lấn một chỗ với Hương Diệp và Hương Liên.

Nhưng làm sao trách được nàng kiếp trước, tiểu cô nương mười ba tuổi, lại không phải là sinh sống trong gia đình, còn có lão nương dạy bảo, đối với nam nhân thành thực đòi hỏi sợ hãi không thôi. Hai người có hình thể chênh lệch, chuyện đó là Bùi Hành thỏa mãn, nhưng Nguyệt Thục lại hoàn toàn không cảm nhận được lạc thú, vật đó của nam nhân quá lớn, khiến cho nàng mỗi lần đều đảo lộn thống khổ không thôi.

Bởi vậy cho dù bình thường Bùi Hành tốt với nàng, trong lòng nàng vẫn là hận Bùi Hành "Bắt nạt" nàng, chỉ muốn trở lại bên cạnh tứ nãi nãi qua những ngày đơn thuần như trước kia không bị ai bắt nạt, khi dễ.

Tất cả người ở hậu viện ngoại trừ Hương Liên, ai có thể tin tưởng Nguyệt Thục được Tứ gia sủng ái, trong lòng thế nhưng dần dần kỳ vọng tứ nãi nãi có thể bảo vệ nàng không bị Tứ gia bắt nạt.

"Thật khó." Nguyệt Thục nghĩ tới, cúi đầu tự nói, "Về sau, lại không thể như thế."

Đôi nàng tốt nàng muốn hỏi báo. Bạc đãi qua nàng, nàng không cần tiền lời cũng sẽ bán!

Từ gia thích chuyện đó, nàng dù không thích cũng phải giả bộ vui vẻ. Mà Lý Diệu Quỳnh vì có thân phận Bùi gia tứ nãi nãi có thể ra tay hại mệnh người, vậy nàng sẽ làm cho thân phận Bùi tứ nãi nãi mất đi.

Thu hồi suy nghĩ, Nguyệt Thước cúi đầu tiếp tục thêu.

Nàng ngày đó trọ chân có lĩnh một chút vải vóc và chỉ thêu, mấy ngày dưỡng thương này, dùng những vật liệu này làm một cái hà bao thêu mộc lan thanh trúc, hôm nay thêu những đường cuối cùng rồi thu chỉ, dưới ánh mặt trời xem một chút coi như hải lòng, bảy năm không có chạm vào tay nghề coi như chưa bị lụi.

Bùi Hành đưa một học huynh tới chơi, hai người nói chuyện kết quả lần này thi Hương một hồi. Học huynh kia cũng là tham gia thi Hương nhiều năm, ôm hy vọng rất lớn với lần thi Hương này. Tuổi lớn hơn nhiều so với Bùi Hành, đã ba mươi có tam (chắc là 33!), nếu lại không trúng chỉ sợ trong nhà không chịu bồi dưỡng tiếp, muốn chính hắn đi mưu cái chức vị tiên sinh tư thực.

Hiện thời chỉ có thể lo lắng chờ ba tháng sau có kết quả thi Hương.

Bùi Hành trở lại, vừa ngừng đầu đã nhìn thấy thiếu nữ ngồi bên cửa sổ ở lầu hai.

Hắn lên lầu tiến vào căn phòng nhỏ, quan sát một phen gian phòng nhỏ chứa đồ lặt vặt có thay đổi lớn. Chiếc giường nho nhỏ chần đệm lam nhạt Hương Liên lặng lẽ đưa tới, màn màu hồng cánh sen có hình hoa rơi, chân giường là hai ngăn tủ gỗ thông sơn hồng, gần cửa sổ là một kỷ trà, hai cái ghế dựa có tay cầm. Kỷ trà trên giường có một cái bồ đoàn hình tròn màu trắng thêu thanh trúc, để rõ may vá, một bộ trà cụ đơn giản. Bên cửa sổ treo hai hương bao hoa khô, hương vị thanh u bị gió thổi qua, phiêu phiêu đăng đăng trong phòng như có như không.

Bùi Hành thường thấy Lý Diệu Quỳnh xếp đầy tờ vải hoa lệ bài trí phòng ngủ, thoáng kinh ngạc với xếp đặt đơn giản như vậy, Nguyệt Thước đã thay đổi gian phòng nhỏ vốn dĩ lạnh như băng chuyển thành khuê phòng ấm áp hương thơm thiếu nữ.

Bùi Hành lại quan sát tiểu nữ hài nhỏ nhắn, xinh xắn trước mắt, hỏi: "Đã có thể xuống đất, chân này khỏi rồi?"

"Khá hơn nhiều, làm phiền Tứ gia lo lắng." Nguyệt Thước cúi đầu tế thanh tế khí* trả lời.

"Tốt vậy (từ nay) ở thư phòng hầu hạ ta."

"Dạ."

Yên lặng một hồi.

Bùi Hành cúi đầu nhìn, chỉ thấy trong tay tiểu nha đầu bóp chặt hà bao tí mĩ thêu, lỗ tai phấp phồng.

Hà bao ở trong bàn tay nhỏ của nàng rõ ràng như vậy, nàng lại ngày ngày thêu thùa bên cửa sổ, Bùi Hành làm sao đoán không được tiểu nha đầu muốn làm cái gì để đưa cho hắn. Hắn nghĩ nha đầu kia nhìn tuy ngây ngốc nhưng không có ngốc thật, biết cách lấy lòng chủ nhân. Chỉ là vì sao lại thẹn thùng thành như vậy, người đã đến đây, nàng ngay cả lời nói cũng không dám nói.

Hơn nữa hắn càng chờ, tiểu nha đầu thế nhưng càng sinh ra e sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhụt chí nghĩ lặng lẽ đem hà bao trong tay giấu ra sau lưng.

Trong mắt Bùi Hành hiện lên vui vẻ, duỗi tay dài ra, đem hà bao cướp đi, nhìn thoáng qua nói: "Làm cũng được, gia thu lấy, còn có lời gì muốn nói với gia?"

Nguyệt Thước không dám nhìn Bùi Hành, e lệ khó nhịn tránh né ánh mắt nam nhân nóng rực mà xâm lược: "Cảm ơn Tứ gia thu lưu ta cho ta trị thương, ta sẽ báo đáp Tứ gia."

Bùi Hành thanh âm trầm thấp, hỏi nàng: "Người một tiểu nha đầu, lấy cái gì báo đáp?" Hắn cũng không có chờ Nguyệt Thước trả lời, thẳng đi ra ngoài gặp đồng học.

Lấy cái gì báo đáp, Nguyệt Thước cúi đầu lặng lẽ mỉm cười, lấy thân báo đáp thôi.

Sau giờ ngọ dùng qua cơm, Nguyệt Thước đang lúc lười biếng, suy tư bước tiếp theo nên làm sao, lầu dưới truyền đến tiếng Vinh Thọ kêu lên, "Nguyệt Thước tỷ tỷ, có vị Đại tỷ tỷ nội viện tìm người."

"Để cho lên lầu đi." Nguyệt Thước nói với người dưới lầu, tự mình mở cửa đi ra cầu thang đón.

Hôm qua nghe lên được Bùi Hành muốn dẫn đám người Minh Kỳ đi ra cửa, nàng liền lặng lẽ cầm vài đồng tiền thu mua bà tử đưa cơm, nhờ bà ta truyền lời cho Hương Liên để cho nàng ấy tìm giờ rảnh đến thư phòng.

Hương Liên là nhị đẳng nha hoàn, bình thường chỉ ở trong phòng vẽ vờ linh tinh cho Lý Diệu Quỳnh, thừa dịp các chủ tử ngủ trưa chạy ra ngoài cũng không có người quản. Hương Liên vừa thấy Nguyệt Thước liền điểm trán nàng, vừa giận vừa cười, "Tiểu nha đầu gan lớn như vậy, bây giờ còn dám đường hoàng đi theo Tứ gia, tứ nãi nãi biết được còn không xé xác người."

Nghe lời này, Nguyệt Thước cũng biết Hương Liên vì nàng cao hứng, chỉ là lo lắng Lý Diệu Quỳnh. "Người còn chưa có chết, chết sớm chết muộn, ta bây giờ sống cho thõng khoái một hồi, lại nói hầu hạ ai cũng không phải do ta làm chủ."

Nói xong, Nguyệt Thước kéo Hương Liên đi lên giường ngồi.

Hương Liên lúc này mới có tâm quan sát căn phòng nhỏ, bất giác cực kỳ hâm mộ, "Mới có mấy ngày, phòng này thu thập còn ra dáng hơn phòng của chúng ta một chút."

Nguyệt Thước ứng phó cùng nàng tán gẫu vài câu, hỏi nàng, "Tỷ tỷ người và Châu Nhi trong sân Phụng cô nương rất tốt đúng không?"

Hương Liên cười, "Châu nhi là người yêu đi đạo, không riêng tỷ ta và nàng ta tốt, trong sân của chúng ta ngoại trừ Vương mụ mụ và Thái Bạch tỷ, người nào cũng có thể cùng nàng ta nói chuyện vài câu. Người cũng thật kỳ, lại hỏi chuyện này, bình thường người không phải luôn nói để Châu nhi đến la cà sao?"

Việc nhỏ đời trước sao có thể nhớ rõ ràng như thế, Nguyệt Thước hi hi cười một tiếng, lại hỏi, "Lần sau Châu nhi tỷ tỷ lại tìm người, người nói nàng có rảnh thì tìm ta chơi, một mình ta ở trong viện tử này cũng tịch mịch."

Hương Liên đáp ứng, "Được, lần tới nếu gặp thì lặng lẽ nói cho nàng ta biết, có điều người đây là ở ngoại viện, nàng ta sợ bị chú ý sẽ không dám đến."

"

Nguyệt Thước cũng không sợ, Châu nhi vì Phụng Ngọc Dung chuyện gì cũng dám làm, đặc biệt là cơ hội tốt như vậy có thể từ trên người nàng hỏi thăm tin tức Tứ gia, hơn thế nữa lợi dụng nàng ta truyền một ít lời hoặc làm một việc... Mà nàng đang chờ bị Phụng cô nương "Lợi dụng" như vậy.

Đời trước Phụng cô nương đã hết sức thành công làm cho địa vị tứ nãi nãi của Lý Diệu Quỳnh không yên, chỉ tiếc nàng ta sợ đánh con chuột thương bình ngọc, cuối cùng bó tay bó chân không dám làm gì mà chỉ làm quý thiếp nhập môn.

* Náo trung thủ tĩnh: Ở trong cái ồn ào mà giữ được sự yên tĩnh, tĩnh tâm

** Tế thanh tế khí: nhỏ hơi, nhỏ tiếng

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tỷ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Canh giải rượu

Bùi phủ gồm sáu đại viện kết cấu nhà một tầng sâu trong tây hoa viên, mỗi một viện đều có tối thiểu hai cái sân, một phòng (ý là một chi của Bùi gia) một viện, đóng cửa lại là ai đi đường nấy. (khúc này ta chém!) Ngoại trừ ngày lễ ngày tết, mừng một mười lăm tụ tập lại sân lão phu nhân vấn an, ngày thường thì còn xem ở lòng hiếu thảo của người đó.

Bùi lão phu nhân ở đại viện thứ tư dựa vào tây Vịnh Thọ Đường, chính đường năm gian phòng, hai bên ba gian sương phòng, phía tây có hành lang thông hướng hậu hoa viên đình hồ. Đại viện phía đông là sân nhỏ của tiểu nữ gia được sùng nhất Bùi gia. Đại phòng đại gia ở đại viện thứ năm Tây viện, đứng tại phía sau chỗ của lão phu nhân, tam gia ở tại Đông viện. Gian thứ ba chỉ có một chỗ Tây viện đại phu nhân Chung thị ở, phía đông sân sửa chữa lại thành nội thư phòng Bùi Đại lão gia trong ngày thường dùng.

Bùi nhị phu nhân mang theo con trai và con dâu trụ ở hai sân của đại viện thứ sáu, bên trong dãy nhà sau là hai cô nương thứ xuất và Phụng Ngọc Dung. Chủ tử Bùi gia đều là ở sân nhỏ nghiêm chỉnh, duy chỉ có nhị phòng thứ trưởng tử Bùi nhị gia ở tại khóa viện phía nam bắc.

Hôm nay mừng chín tháng chín trùng cửu, Bùi gia trên dưới từ Bùi Đại lão gia đến Bùi lão phu nhân đập đầu lạy, sau tế tổ tông. Trong hoa viên xếp đặt một bàn tiệc, hai lão gia bên ngoài viện khai tiệc chiêu đãi khách tới.

Bùi Hành sáng sớm đã dặn dò Nguyệt Thước, "Hôm nay khách lạ nhiều, người cứ trốn trong phòng đừng đi ra, có người gõ cửa cũng đừng lên tiếng." Dù sao cũng là ngoại viện thư phòng, đương thời chủ nhân thư phòng thì không phải chú ý lắm, chỉ không vào cửa thủy hoa thì được coi là thủ lễ. Nguyệt Thước hiểu được ý tứ của Bùi tứ gia, nếu là ra ngoài đụng phải nam khách lồi lõm kéo kéo, đến lúc đó không trách được nam khách thất lễ, ai kêu người một tiểu nha hoàn ở ngoại viện làm gì.

Bùi Hành sáng sớm về trước Thu Minh Cự, Lý Diệu Quỳnh ngày thường lười biếng dậy sớm đứng ở trong sân, trên đầu cài một đóa thù du đỏ chói, váy dài màu rắng hồng, trên làn váy là từng đóa, từng đóa lớn hoa sơn trà. Đôi mắt sáng nước mênh mông, mềm mại ôn hòa nhìn Bùi Hành, yên lặng tỏ ý hỏi hặn.

Bùi Hành không nhìn nhiều, chỉ nói hai chữ: "Đi thôi." Khiến Lý Diệu Quỳnh thất vọng rũ mắt.

Vịnh Thọ Đường chen chen lấn lấn, chủ tử lớn nhỏ không ngừng tiến vào, vú già, nha hoàn có chút thể diện cũng đều bao quanh pha trò nói chuyện. Ngồi ở bên cạnh Bùi lão phu nhân ngoại trừ Bùi Ngũ gia mười bốn tuổi, còn có ba tiểu chủ tử đời thứ tư Bùi gia: Xảo tỷ nhi bảy tuổi, Đông ca nhi năm tuổi, Bảo tỷ nhi sáu tuổi.

Xảo tỷ và Đông ca là phòng Bùi đại gia, Bảo tỷ nhi là phòng Bùi tam gia, Đông ca nhi đang dựa vào bàn đất nhỏ chạm trổ lọt hạt thông, đáng người nhỏ nhỏ hết sức kiên nhẫn lọt được bảy tám viên, thu lại như bảo bối để ở một bên. Bùi Ngũ gia đem hạt thông đều cho vào miệng, Đông ca nhi ngậy ngốc một hồi mới kịp phản ứng, hai mắt thật to úy khuất nhìn về phía Xảo tỷ nhi.

Xảo tỷ bảo vệ đệ đệ, tức giận đi cào Bùi ngũ, "Ngũ thúc không biết xấu hổ, đoạt hạt thông của Đông ca."

Bùi ngũ nâng cánh tay trốn: "Mấy viên hạt thông, Đông ca nhi hiểu kính thúc thúc."

Xảo tỷ cào hấn không được, tức giận phùng má, "Đông ca còn biết tự mình lọt hạt thông ăn, Ngũ thúc lười."

Bên kia Chung phu nhân, Lý phu nhân, và bốn cô con dâu đang quay quanh lão phu nhân nói chuyện, nhìn thấy tình cảnh này đều nhin không được nở nụ cười. Ở phía sau giường là hán bà tử, nha hoàn hoặc đứng hoặc hầu hạ nước trà cũng che miệng cười khẽ.

Tam nãi nãi Lâm thị cười, "Cũng thật là, làm thúc thúc còn bị chất nữ nhi dạy dỗ."

Đại nãi nãi Tào thị liếc Xảo tỷ một cái, hơi hột nói câu, "Người nha đầu kia, sao lại nói chuyện với thúc thúc như vậy."

Đều là người đại phòng, một đứa con trai, một trưởng tôn nữ, trưởng tôn nữ là do con dâu sinh, vậy Chung thị tự nhiên là trách cứ Bùi ngũ, "Nhìn dáng vẻ bại hoại của người, nào có ra dáng một trưởng bối."

Tâm can tiểu tôn tử và chất gái bị dạy dỗ, lão phu nhân gấp rút một tay bảo vệ một tay kéo, "Chú cháu đùa một chút, các người làm cái gì vậy, cứ như chuyện quốc gia đại sự mà dạy dỗ người, ta không thích."

Lão phu nhân là một người mặt mũi hiền lành, một đầu tóc trắng xóa, cái đai buộc đầu khảm ngọc đỏ sậm, một thân thường phục ám thêu mới, con mắt mị mị phảng phất tùy thời tùy khắc đều đang cười.

Bùi ngũ dựa vào trong ngực lão thái thái, hi hi cười với Chung thị, khiến Chung thị vừa tức vừa bất đắc dĩ, cười làm lạnh với lão phu nhân, "Nương, cùng lắm chỉ nói hấn hai câu ở đâu ra dạy dỗ, mà Ma vương này cũng không sợ ta. Hấn cũng thật kỳ cục, người đã bao lớn rồi mà không có đứng đắn, bốn người ca của hấn lớn như vậy đọc sách tốt không nói, còn đi theo lão gia tiếp chuyện xã giao ở ngoại viện, thăm viếng giao bái đều làm. Chỉ có hấn hai ngày học ba ngày nghỉ, còn thanh nhàn hơn so với câu cá."

Lão phu nhân cau giận, "Người nên biết tiểu ngũ có bốn người ca ca, hấn chính là nhỏ nhất trong nhà, cầu xin công danh dựng thân, quan lộ kinh tế có mấy người ca ca của hấn lo, Bùi gia ta lớn như vậy đủ cho tiểu ngũ ăn dùng vô tận, tùy hấn làm gì thì làm đi."

Lúc trước đang còn cười giòn, lúc này lão phu nhân đột nhiên thực nổi giận, mọi người cuống quýt vội vàng tiến lên khuyên bà, lão ma ma được yêu thích cười hi hi khuyên giải lão phu nhân, "Mau bớt giận, đây bất quá là nói đùa làm sao lại nháo thật, Ngũ gia là con của đại phu nhân, ngài còn sợ đại phu nhân bạc đãi Ngũ gia sao..."

Không dễ dàng đem hòa khí của lão phu nhân khuyên hạ xuống, mọi người dời bước đi tìm chỗ ngồi ở hoa viên.

Tại chỗ ngồi, đại phòng đại nãi nãi và tam nãi nãi thỉnh thoảng hỏi bà tử tình huống ca nhi tỷ muội bên kia. Nhị phòng Nhị nãi nãi bình thường không nói nhiều trước mặt người khác, từ nãi nãi Lý Diệu Quỳnh mới vừa gả vào khí phách tung bay, đặc tội qua ba vị tâu tâu, hiện thời qua bốn năm còn chưa có con trai con gái kể bên, cũng không dám nói gì.

Chỉ nghe đại nãi nãi và tam nãi nãi nói chút ít việc vặt và chuyện lý thú của hài tử, trong nhà các nàng còn có mấy đứa nhỏ không mang ra ngoài, Lâm thị đang nói đến con trai lớn còn nhỏ đang ngủ, "... Có thể ăn có thể ngủ, khỏe mạnh vô cùng, chỉ là quá ảm ỉ, bầu ngực em trông hấn không nổi."

Đại nãi nãi nhàn nhạt đáp lại vài câu, Lâm thị thấy mất mặt, chớp mắt một cái, nhìn về phía trang phục lộng lẫy của Lý Diệu Quỳnh, cười nói: "Nhìn Tứ nãi nãi xem, dung quang càng hơn trước kia, ta và đại tâu người thì không được như vậy, trong ngày bị vài cái tiểu khắc tình quần quít lấy không được nhàn rồi, niên hoa qua mau. Cho nên ta nói a, nữ nhân không có đứa bé lần qua lần lại cũng tốt, nhìn tứ nãi nãi không phải là vẫn đáng vẻ như lúc mới vừa gả vào sao. Chỉ là tự mình không sinh dưỡng, vậy trong phòng người vì sao cũng không có tin tức?"

Lý Diệu Quỳnh nghe vậy mặt sung huyết đỏ bừng, cơ hồ nghĩ muốn vứt bỏ chiếc đĩa rồi đi, nhưng đây là trước mặt lão phu nhân, nàng chỉ có thể miễn cưỡng kìm nén con tức, nghiêng đầu đi tìm Nhị nãi nãi nàng thời gian qua không nhìn trúng nói chuyện.

Phương Ngọc Dung bên cạnh nghe được khẽ cười, cùng bàn chính là hai thứ nữ nhị phòng, nhị tiểu thư Bùi Tâm Nhu và tam tiểu thư Bùi Tâm Hà, bình thường đều bị nhị phu nhân trói buộc ở đây nhà sau làm nữ công, ít có cơ hội ra cửa.

Bùi Tâm Nhu và Bùi gia nhị gia là cùng mẹ sinh ra, thừa dịp bữa tiệc này kết thúc nàng theo Nhị nãi nãi đi khóa viện nói chuyện.

Nhị nãi nãi nhà mẹ đẻ họ Điền, là người ít nói kiệm lời tâm có tính toán, nàng vừa đến địa bàn của mình thì đã không còn mơ hồ trầm mặc như bên ngoài, con mắt trong vắt phát quang hỏi em gái của chồng, "Người ở đây nhà sau, cách sân nhỏ của nhị phu nhân gần như vậy, bình thường có nghe được gì hay

không?"

Bùi Tâm Nhu mày liễu mắt hạnh, da thịt trắng nõn, một thân xiêm y điệp xuyên hoa, váy lụa trắng khảm tơ, khẽ nhủ lại lòng mày thờ dài, "Tẩu tử người cũng biết tính tình phu nhân chúng ta, yêu thanh tịnh, bình thường không bảo chúng ta đi đến viện tử của bà ấy, đi thỉnh an sớm muộn gì cũng chỉ là uống một ly trà nha hoàn dâng trong sảnh. Không thể nói nhiều thêm vài lời cùng nha hoàn, bà tử trong viện tử của bà ấy, biểu cô nương bên kia có bao nhiêu khôn khéo người không phải là không biết rõ..."

"Người qua năm đã mười sáu, nhà ai cô nương lớn như vậy còn chưa có làm mai, dù không phải là bà ta sinh vẫn phải gọi một tiếng mẫu thân."

Nói đến những việc này, Bùi Tâm Nhu lúc ban đầu còn có chút xấu hổ của đại cô nương, lâu dần chỉ còn lo lắng, cười khổ nói: "Chỉ mong phu nhân lúc tìm hôn sự cho biểu cô nương thuận tiện nhớ tới ta."

Điền thị nghe vậy cười lạnh không thôi, "Biểu cô nương (BTN), ta xem vị biểu cô nương (PND) này không muốn gả ra ngoài."

Bùi Tâm Nhu kinh ngạc, "Ngũ gia là đầu quả tim của lão phu nhân, biểu cô nương lại là thân thích, dù sao không thân không thế, cũng không có đồ cưới đủ thể diện..."

Điền thị giễu cợt, lắc đầu nhấp một ngụm trà, mới nói: "Thiệt thòi người ở chung với nàng một cái sân, vì sao lại không nhìn ra tâm tư của nàng. Nàng nào có thích Ngũ gia, rõ ràng chính là Tứ gia nhà chúng ta."

Bùi Tâm Nhu mở to mắt, "Vậy làm sao có thể, Tứ ca đã có Tứ tẩu."

Điền thị bĩu môi, "Có cái gì không thể, người xem nhị phu nhân đầu Phương cô nương muốn tìm việc hôn nhân tốt cho nàng, nhưng thời nay nhân gia không dễ dụ dỗ, trên ba đời đòi hỏi hoàn trả đồ cưới, Phương cô nương lúc đến chỉ có một bọc nhỏ, nhị phu nhân dù đem toàn bộ gia cụ cho nàng thì có bao nhiêu? Nhị phu nhân từ Lý gia gả đến vốn riêng không dày, những năm trước đây đưa đại cô nương ra cửa trợ cấp hơn phân nửa, cho lão Tứ gia tìm hôn đi một chút, còn dư lại bao nhiêu? Đại phu nhân quản gia, bà ta cũng không phải nghĩ đến giành vinh quang Bùi gia cho ngoại sinh nữ của mình. Cứ như vậy Phương cô nương kia có thể tìm được nhà ai? Phương cô nương kia là nhân tình, sợ là đã nghĩ rõ ràng, dù không cần thể diện cũng phải kiểm chút thực tế. Lại nói lão Tứ gia hiện tại cũng sinh không được, nếu là nàng nhập môn sinh một trai nửa gái, thân đi làm bà bà, đóng cửa lại sống qua ngày thì không khác gì nãi nãi chính phòng."

Bùi Tâm Nhu nghe được trợn mắt há hốc mồm, một hồi lâu mới lúng ta lúng túng nói: "Chúng ta chỉ tùy ý phỏng đoán, ta thấy Phương cô nương mắt cao tâm đại, không phải là có thể cúi đầu làm thiếp."

Điền thị nở nụ cười, "Nếu như không chịu cúi đầu làm thiếp, vậy còn có trò cười để xem, chỉ mở mắt nhìn biểu cô nương có bản lĩnh hay không khiến lão Tứ gia mất đi thượng vị, nói không chừng chúng ta còn có thể góp thêm lửa, nhìn cái nào nhiệt."

Điền thị chứa lòng này, ngày hôm đó liền phân phó bà tử tâm phúc đi lạng lẽ chú ý hành tích Phương Ngọc Dung.

Ngày hôm đó vui chơi đến tối muộn, Bùi Hành uống hơi say, gả sai vật Minh Hồng đỡ hấn nằm xuống.

"Tứ gia, lúc này giờ còn sớm ngài có muốn uống chút canh tỉnh rượu hay không?"

Bùi Hành đá đá chân, Minh Hồng vội vàng đem giày da hươu cởi xuống.

"Đi phòng bếp nấu canh giải rượu, gọi Nguyệt Thục đến hầu hạ." Thanh âm hấn hàm hồ nói.

Minh Hồng theo lời mà đi, cách lâu (gọi vọng lên lầu) gọi Nguyệt Thục một tiếng rồi đi phòng bếp làm canh. Lúc hấn ra ngoài không lâu, Phương Ngọc Dung bưng một chén canh tiến đến, nhỏ giọng kêu lên hai câu với Bùi Hành ở trên giường, "Hành ca, Hành ca."

Bùi Hành mở mắt ra, thấy là Phương Ngọc Dung, chống người ngồi dậy hỏi nàng, "Làm sao lại đến muộn như vậy?"

Phương Ngọc Dung lộ ra nụ cười nho nhỏ, đưa canh cho hấn, "Ta biết người uống say, Lý tỷ tỷ trở lại đã khóa cổng sân, đoán là sẽ không có người đưa canh giải rượu cho người, ta nhiều chuyện đi phòng bếp nấu một chén..."

Bùi Hành tiếp nhận uống, "Trời chiều rồi người sớm đi trở về, hôm nay ngày lễ, hai bà tử trông coi cổng trong phỏng đoán đã sớm khóa cửa về nhà uống rượu."

Phương Ngọc Dung đem chén không để một bên, "Lúc ta tới đã phân phó cho người chờ, Hành ca vẫn chưa hòa hảo với Lý tỷ tỷ sao?"

Bùi Hành lúc này đầu óc có chút mơ màng nhưng biết rõ ban đêm cùng ở một phòng với biểu muội không được tốt, nhưng lại không có sức lực để nhiều lời. Mà canh giải rượu này cũng lạ, uống không chỉ không tỉnh táo, ngược lại càng ngày càng nóng, trong tai nghe lời nói biểu muội ôn nhu nhỏ nhẹ, thân thể thế nhưng lại có biến hóa không nói ra được.

Hấn mở mắt ra xem thiếu nữ gầy gò yếu điệu trước giường, nàng đang cầm khăn ướt lau trán của hấn, lộ ra một đoạn cổ tay trắng nõn, xao động trong nháy mắt kia làm cho hấn miệng đắng lưỡi khô.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tỳ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Bù hấu ở kinh sư

"Dung nhi..."

Bùi Hành một phát bắt được cổ tay trắng nõn của thiếu nữ, ngón cái như có như không mon trớn da thịt nàng.

"Hành ca, huynh làm gì vậy." Phương Ngọc Dung nhẹ nhàng dường như muốn thoát khỏi tay Bùi Hành, chỉ là chung quy không dùng lực, cứ để hấn nắm như vậy. Nàng cúi đầu nghĩ đến chuyện sẽ phải phát sinh, dù có mưu tính nhưng vẫn còn là khuê các nữ tử, không khỏi hai má đỏ bừng, tim bang bang nhảy lên.

Bùi Hành con mắt híp lại, hấn đột nhiên chân trần bước xuống, tay dùng sức bức Phương Ngọc Dung lên ngồi trên sập.

Phương Ngọc Dung một bộ kinh sợ, "Tử ca!" Nàng nhắm mắt lại.

Chỉ là không ngờ không có ôm chầm như trong tưởng tượng, thậm chí da thịt chung đụng cũng không có phát sinh. Nam nhân dùng sức kéo nàng hướng ra cửa, đẩy nàng ra, sau đó tự mình đem cửa thư phòng đóng kín khóa lại.

"Trời chiều rồi, mau trở lại nội viện đi." Giọng nói của nam nhân tỉnh táo ngoài dự đoán.

Phương Ngọc Dung ngây dại, không thể tin được sống sờ một hồi lâu, rõ ràng biểu ca uống canh giải rượu, vừa rồi bộ dáng thoát nhìn cũng giống như là có hiệu quả, vì cái gì đột nhiên tỉnh táo lại.

Minh Hồng từ trong phòng bếp mang canh trở lại, nhìn thấy Phương Ngọc Dung ban đêm tới đây còn không mang theo nha hoàn, không khỏi kỳ quái, "Biểu cô nương làm sao lại ở đây, là muốn gặp Tử gia?"

Dù sao sự tình vừa rồi ám muội, bị ngoại nhân nhìn thấy khiến cho Phương Ngọc Dung vừa thẹn vừa tức, uất khí vọt lên đầu liền trừng Minh Hồng một cái, "Đưa cái gì canh, Tử ca đã uống rồi." Nói xong né qua người trở về dãy nhà sau.

Minh Hồng vô tội bị trách mắng, một hồi lâu cũng không hiểu được, đẩy cửa ra thì phát hiện cửa bị khóa trái từ bên trong, không khỏi càng cảm thấy được đêm nay quái. Hôm nay là lễ, mấy nô bộc Hàn Tùng Hiến ban ngày làm xong việc, buổi tối đều đi về nhà, còn dư lại Minh Hồng và Vinh Thọ gác đêm đang làm nhiệm vụ, Vinh Thọ ở bên trong hầu phòng canh giữ bếp lò, Minh Hồng nhìn cửa suy nghĩ một chút, lắc đầu chuẩn bị đi tìm Vinh Thọ chơi bài.

Nguyệt Thục liên tục trốn tại đầu bậc thang, nhìn lên hành động của Phương Ngọc Dung. Nàng vừa rồi ở trong lòng nghĩ tới, nên thúc đẩy Phương Ngọc Dung hay là phá hư, cân nhắc cái nào có chỗ tốt với kế hoạch của nàng. Kết quả ngoài dự liệu, Bùi Hành lại đem người đẩy đi, sau đó hướng tới cầu thang bên này.

Nguyệt Thục cả kinh, không muốn bị Bùi Hành phát hiện mình nghe lén, vội vàng điểm chân nhanh chóng lên lầu vào giữa phòng, làm bộ không có nghe được Minh Hồng kêu lên.

Bùi Hành đẩy ra cửa nhỏ khép hờ, trong phòng nén đỏ phát ra hào quang dịu dàng u nhược như hạt đậu, thiếu nữ bé nhỏ ngược lên mắt to thanh nhuận mà ôn nhu, hấn hô hấp dồn dập, "Nguyệt Thục." Hấn cúi đầu kêu lên, trở tay đóng cửa.

Đêm nay nam nhân điên cuồng như mưa rền gió dữ, nhưng Nguyệt Thục lại không giống như trước khóc thút thít sợ hãi, dù cho thực khó thừa nhận vẫn là lấy thái độ ôn nhu thuận theo nghiêng hợp.

Sau hai lần, Bùi Hành tỉnh táo lại, ôm Nguyệt Thục trong ngực, trong lòng tràn đầy triu mến.

Trong bóng tối, tay của hấn mon trớn gò má Nguyệt Thục, là một mảnh xúc cảm niềm dính, động tác Bùi Hành dừng một chút.

Hấn thấp giọng hỏi, "Ta chơi đùa đau người." Người trong lòng lắc đầu.

Bùi Hành không khỏi khẽ đau lòng, ôm chặt Nguyệt Thục, "Cô nương tốt."

Ngày thứ hai, Bùi Hành đã ở dưới lầu húp cháo ăn điểm tâm, Nguyệt Thục e sợ đi lên hầu hạ, "Ta dậy trễ, thật đáng chết."

Bùi Hành giơ tay với Vinh Thọ một cái, nói: "Người đi xuống đi, không có chuyện gì không cần phải hầu hạ trong phòng." Vinh Thọ nghe được, gấp rút đem đồ trong tay để xuống đưa cho Nguyệt Thục, để Nguyệt Thục hầu hạ, tự mình lặng lẽ đi ra ngoài.

Bùi Hành ăn chút ít liền dừng lại, súc miệng phân phó Nguyệt Thục, "Người cũng dùng một chút."

Hắn biết mình ở chỗ này Nguyệt Thước không có cách nào ngồi xuống ăn, nên đi phía tây thư phòng. Trước khi đi lại nhìn lại Nguyệt Thước thanh tú mà không giấu được vẻ xinh đẹp một cái, chỉ cảm thấy nàng phảng phất thoát thai hoán cốt, rõ ràng thời gian trước còn là tiểu nha đầu ngây ngô, đảo mắt đã mang theo phong tình thiếu nữ. Mà đây là hắn một tay tạo nên, khiến cho trong lòng hắn không khỏi tăng thêm một phần vui sướng.

Nguyệt Thước thấy người đi, tự tại ngồi xuống mức một chén cháo cá ăn.

Bùi Hành cũng đang cân nhắc canh giải rượu tối qua Phương Ngọc Dung đưa tới, chén canh kia không bị Phương Ngọc Dung mang đi, lúc này đang ngay ngắn đặt ở trên bàn hắn, đáy chén còn thừa lại một chút cặn bã canh.

Hắn yên lặng một hồi lâu, mới gọi gã sai vặt Minh Kỳ vào, "Người đem canh này đưa đi lang trung xem một chút, bên trong có được liệu gì."

Minh Kỳ không hiểu nhìn thoáng qua, thu liễm thần sắc xác nhận, dè dặt đặt chén ở trong một cái hộp gỗ rồi đi ra cửa.

Bùi Hành không có trong thư phòng ngồi bao lâu liền tiến vào trong viện Vịnh Thọ Đường hỏi an lão phu nhân, lão phu nhân hỏi hắn: "Hành ca nhi, nghe nói người gần đây dời đến ngoại viện thư phòng ở?"

Bùi Hành xác nhận, lão phu nhân không vui nhíu mày, "Người trong ngày thường là người khó chịu, người kia lại là người nóng tính, lời nói bất thường sẽ có. Dù thế nào cũng không thể tách ra ở riêng, đâu còn như người một nhà. Hai người nhường bộ một bước, vợ của người không đứng, ta sẽ nói với nàng, người cũng đừng quá cưỡng ép."

Bùi Hành lĩnh huấn, cũng không dám cãi lại, lão phu nhân lại giao đãi vài câu mới để hắn rời đi. Bùi Hành sau đó lại đi chính phòng nhị phu nhân Lý thị, bữa tiệc ngày hội trùng dương hôm qua mặc dù xong rồi, nhưng còn phải diễn lại và hát hai ngày, đại phu nhân không quản được gọi Lý thị tiếp nhận, lúc này Lý thị ở chái sau vội vàng xử lý việc này.

Lý thị thừa dịp mấy bà từ hồi sự vừa đi, nhất thời không có người bên cạnh, nói với Bùi Hành: "Người đã đến đây thì tiện đường nhìn vợ của người một chút đi, những ngày này vì chút chuyện nhỏ người không trở lại qua đêm, chẳng lẽ thực muốn buông tay không cần. Nàng ta là người mắt mù tâm ngốc, người chẳng lẽ không rõ ràng sao? Có cái gì không tốt người dạy nàng ta là được, ta lần này tuyệt không che chở nàng ta, chỉ là trong lòng người phải nhớ kỹ, dù sao cũng đã là một đôi, lúc đó là người thích nàng (nên cưới về), mà các người cùng nhau từ nhỏ lớn lên tình nghĩa không thể so với người khác, để những chuyện nhỏ này tổn thương tình cảm không đáng."

Bùi Hành tạm thời đáp ứng, Lý thị lại nói: "Người đi đây nhà sau thăm hỏi một chút Phương muội muội, nàng thân thể vừa tốt lên, ngày hôm qua bị lôi kéo uống rượu nghe điên, trúng gió bị lạnh có chút không tốt." Nói xong thở dài lắc đầu.

Bùi Hành tự mình đi tới chỗ Phương Ngọc Dung, mới vừa vào phòng hắn chỉ nghe thấy cách gian tiếng nói của Ngọc Dung và Trâm ca nhi, tiến vào một chút, Ngọc Dung đầu quấn khăn nguyệt sắc, vẻ mặt mệt mỏi nằm tựa trên gối lụa đỏ tươi. Châu nhi và hai tiểu nha đầu đứng bên hầu hạ.

Bùi Hành đang có lời muốn hỏi Phương Ngọc Dung, nhìn tình hình này cũng không có biện pháp mở miệng.

Bùi Trâm cười kêu một tiếng, "Tứ ca." Hắn ngồi ở mép giường của cô nương gia khuê các nhưng không chút nào mất tự nhiên, cho thấy bình thường đã quen như vậy.

Bùi Hành ứng hắn một tiếng, lại quay đầu lại hỏi Ngọc Dung, "Ồ đâu không thoải mái, đã thỉnh đại phu đến nhà nhìn chưa?"

Phương Ngọc Dung sắc mặt tái nhợt, giọng nói mềm mại yếu ớt, "Đi đã cho người đi thỉnh đại phu, ta xem chừng là hôm qua gió thổi, ban đêm ngủ không tốt, dậy sớm nên có chút choáng váng đầu, không phải là bệnh gì nặng, Tứ ca không cần lo lắng."

Bùi Hành nói: "Thiếu được liệu gì thì kêu người tới tìm ta, chỗ ta có được tốt."

Hắn ở đây ra cửa cũng không tiện đường đi Thu Minh Cư, chỉ từ trong đường hẻm trở về ngoại thư phòng, đang muốn gọi Nguyệt Thước hầu hạ, Minh Hồng đến báo nói Đại lão gia cho mời.

Bùi Hành không ngừng chân đi đến thư phòng Đại lão gia, bên trong ngoại trừ Bùi Trâm và Nhị lão gia, vài vị huynh đệ khác cũng ở đây.

Đại lão gia vóc người trung đẳng, một chòm râu dài, mặc thanh sam hạc bào, chân đi giày cao, rất là quý khí phi phàm. Mọi người hướng Đại lão gia hành lễ vấn an, mới phân biệt ngồi xuống ghế.

Đại lão gia sắc mặt đầy vui mừng, nói: "Hôm nay ta nhận được thư đường thúc các người gọi, mời chúng ta đi Hầu phủ ở kinh sư mừng lễ năm mới, ta đang muốn hỏi âm cho hắn, gọi các người đến, muốn nghe ý tứ của mấy người các người, khi nào thì xuất phát cho thỏa đáng?"

Đại gia Bùi Lâm suy nghĩ một hồi, trước tiên là nói về: "Cha, phủ nha bận rộn đến ngày tết sẽ nghỉ hưu một trăm ngày, nếu thương lượng một chút với nha môn, thì có thể sớm được mấy ngày, nhưng dù sớm, cũng phải ngày mười tháng mười hai mới có thể lên đường."

Nhị gia Bùi Minh thật thà phúc hậu cười một tiếng, nói: "Ba điền trang trong tay chất nhĩ đến cuối tháng mười không có đại sự gì, từ lâu có thể để chương quỹ và quân sự trong nhà thương lượng, không có gì gây trở ngại, nghe bá phụ phân phó chỉ thị."

Tam gia vốn là người không đứng đắn, cầm cây quạt gõ lòng bàn tay, cả lơ phất phơ, nói: "Cha, cha biết rõ ta, khi nào thì cũng có thể, sớm một chút đi tốt hơn, đi kinh sư mở mang tầm mắt."

Bùi Hành hiện thời không có đi thư viện học, có điều thỉnh thoảng đi cùng thư viện giáo tập và các lão sư gặp một lần, tranh biện sách luận một phen, hoặc là cùng mấy người bạn tốt cùng trường tụ hội, đi kinh sư cũng không gây trở ngại, nếu như lần này thi Hương trúng cử, vốn sẽ phải đi kinh sư báo danh, liền chấp tay, nói: "Bá phụ, chất nhĩ đang đợi kết quả lần này thi Hương, ần lệ cũ yết bảng nếu chậm nhất sẽ vào đầu tháng mười, hay là gần trung thu gì đó, đợi có tin tức, thì có thể xuất phát đi kinh sư."

Về phần Bùi Trạ, Bùi Đại lão gia căn bản lười phải hỏi, vuốt râu rìa tính toán, nói: "Chờ lão đại cùng đi đã quá muộn, ta xem cứ như vậy, tìm ngày hoàng đạo tháng mười xuất hành, chúng ta ngồi thuyền xuôi Bắc trước. Về phần lão đại ngươi, nếu là quả thật thời gian ngắn không tiện, không đến cũng không có gì đáng ngại, vừa vận trông nhà."

Năm huynh đệ nghe đều đáp ứng.

Bùi Đại lão gia lại quay đầu hướng Bùi Hành, sắc mặt hơi trầm hỏi: "Cha ngươi lần này ra ngoài cũng được một thời gian, bây giờ đặt chân ở đâu?"

Bùi Nhị lão gia là đặt sĩ yêu du sơn ngoạn thủy, hàng năm mang theo hai người làm hữu lực tại bên ngoài, thời gian ở nhà không lâu.

Nhắc tới cha hắn, Bùi Hành nở nụ cười, nói: "Tháng tám lúc nhận được gia thư dặn dò ta thi Hương, trong thư nói ông ấy đặt chân ở Vũ Di Sơn, còn nói sẽ mau trở về qua trung thu, ta nghĩ lúc này đang trên đường về nhà."

Bùi Đại lão gia trong lòng thẳng mừng đồ kỳ cục, nhưng là đối với một đám văn bối, vẫn phải lưu cho hắn mấy phân mặt mũi, cuối cùng chỉ là hừ một tiếng.

Bùi Trạ ở một bên mãi không có cơ hội nói chuyện, lúc này thấy mọi người dừng lại, gấp rút chen miệng vào hỏi vấn đề vẫn luôn nghi hoặc trong lòng, "Cha, vị đường thúc này trước nay không cùng nhà chúng ta lui tới, tại sao đột nhiên mời chúng ta đi kinh sư?"

Kỳ thật đây cũng là nghi hoặc của vài người khác, chỉ là không có giống như Bùi Trạ thiếu kiên nhẫn mà hỏi ra.

Bùi Đại lão gia liếc Bùi Trạ một cái, hừ lạnh một tiếng, "Ngươi biết cái gì, cả ngày ở trong hậu viện lãng phí qua ngày, đọc sách đọc không tốt, công việc vặt không chịu học..."

Bùi Đại lão gia khiển trách, Bùi Trạ về mặt đưa đám xin các các ca ca giúp đỡ, ánh mắt nhỏ đáng thương.

Bùi Lâm cười giải vây, "Cha, Ngũ đệ văn chương viết tiến rất xa, ta xem mấy ngày nay có dụng công."

Bùi Hành cũng giúp, "Ngũ đệ thường ở trong thư phòng của ta đọc sách, cũng không phải là ngày ngày hỗn tại hậu viện."

Một, hai người nói như vậy, Bùi Đại lão gia ngừng nói, trừng Bùi Trạ một cái, "Hôm nay xem mặt mũi huynh trưởng ngươi, lần tới để ta nhìn thấy ngươi tư hỗn trong hậu viện không đi thư viện, xem ta có đập gãy chân của ngươi không."

"Không dám lười biếng..." Bùi Trạ một bên lúng ta lúng túng trả lời, một bên lặng lẽ lui về phía sau vài bước, núp ở phía sau vài vị huynh trưởng, không dám lên tiếng gây tai họa.

Có điều câu hỏi hắn vừa hỏi, cũng nhắc nhở Bùi Đại lão gia, ông ta vuốt chòm râu, nói: "Đường thúc các ngươi con nối dòng gian nan, nhiều năm dưới gôi chỉ có ba nữ nhi, hiện thời muốn từ trong tộc chọn một người con cháu cho làm con thừa tự. Một chi này của chúng ta gần với đường thúc các ngươi nhất, hẳn là muốn trước âm thầm đánh giá một chút tư chất mấy người các ngươi, đây là thiên đại hảo sự. Đường thúc ngươi được hưởng thánh ân phong Toàn Ninh hầu, tập tước ba đời, các ngươi người nào cho ra ngoài làm con thừa tự, thì là Hưu gia kế thừa, này là số phận mà mấy người các ngươi khó được, không được tùy tính khinh thường, không xem ra gì!" Nói xong lời cuối cùng, ông ta trừng gờ cây quạt lên đầu lão Tam Bùi Vĩnh cùng núp ở phía sau không biết đang làm gì lão Ngũ Bùi Trạ.

Mọi người nghe không khỏi ngạc nhiên lớn.

Bùi gia tổ tiên có tước vị bọn họ là biết rõ, nhưng là đến Bùi Đại lão gia vùng này đã không còn, mà đường thúc Bùi Chiêu bởi vì ân oán một đời trước, cực ít trở về nhà cũ ở Kỳ Châu, dù là giỗ tổ, cũng chỉ là tế bái ở từ đường trong kinh sư.

Có điều Bùi gia huynh đệ đều rất sùng bái, hiểu kỳ với đường thúc Toàn Ninh hầu này, ngày đó nghịch tặc ở kinh sư phạm thượng làm loạn, mặc dù cuối cùng không thành công, nhưng lúc ấy cũng khiến cho Hoàng thượng cùng Anh vương, An vương, Thọ vương thân rơi vào nguy cảnh.

Bùi Chiêu xuất thân võ lực, vào Anh vương phủ làm võ quan lục phẩm thị vệ, Anh vương cần vương có công, ông ta lại là đại công thần trong đó, sau khi bình loạn, Anh vương vì hướng Hoàng thượng thỉnh công, Hoàng thượng phong ông ta làm Toàn Ninh hầu.

Chỉ là sau khi Bùi Chiêu được phong hầu tước, cực ít trở về Kỳ Châu, dù là tới Kỳ Châu, cũng là bởi vì Anh vương phủ ở phụ cận Nhữ châu, ông ta trở lại bái yết chủ cũ, thuận tiện đến đất phong thuộc Anh vương là lão trạch (nhà tổ) Kỳ Châu cúng bái tổ tiên.

Bùi Đại lão gia lại khiển trách Bùi Vĩnh vài câu, cuối cùng lưu lại Bùi Lâm, để người khác đều tản đi.

Đi Bùi Hầu phủ ở kinh sư cho đến qua năm, tin tức này truyền vào nội viện, Bùi nhị phu nhân kinh hoàng đánh vỡ một tách trà, nha hoàn gấp rút thu thập một lần nữa dâng trà, Lý Diệu Quỳnh kỳ quái hỏi, "Thì ra nhà chúng ta còn có một cửa thân tộc hiển quý như vậy, cô ngươi làm sao chưa bao giờ từng đề cập qua?"

Bùi nhị phu nhân có chút tinh thần không chăm chú, miễn cưỡng giữ vững tinh thần ứng phó con dâu, "Ngày lễ ngày tết cũng có khiến hạ nhân qua lại tặng lễ, lão phu nhân chúng ta và lão phu nhân Toàn Ninh Hầu phủ có chút không hòa thuận, cộng thêm cách xa không cùng một chỗ, hằng ngày cũng không vắng lai, không nhắc đến cũng không nhớ nổi."

Lý Diệu Quỳnh chỉ là đơn thuần kinh ngạc và hưng phấn vì cuộc sống sắp tới ở kinh thành, nàng thời gian qua tự xưng là tôn thất nữ tử, nhưng lại chưa từng vào kinh thành gặp qua những tộc nhân tôn thất tay cầm trọng quyền kia, hiện thời có cơ hội có thể vào kinh như vậy, làm sao không kinh hi.

Bên trong dãy nhà sau, tâm tình Phương Ngọc Dung lại phức tạp rất nhiều.

Nàng nằm ở trên giường lẩm bẩm tự nói, "Người Bùi gia ở Kinh sư đến, làm sao bây giờ, còn không phải lúc, không được! Ta nhất định phải mau..." Ánh mắt của nàng tản ra kiên định hào quang, rạng rỡ phát sáng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tâm kế mỗi người

Sau khi vào thu, lá cây trong sân Hàn Tùng Hiền bắt tri bắt giác đều khô vàng. Một đêm này gió bắc đột kích, sáng sớm ngày thứ hai thì lá vàng óng ánh đã rụng đầy đất, chân người đạp lên sẽ có tiếng "Sát sát".

Gã sai vật Vĩnh Thọ thức dậy sớm ở dưới lầu quét lá rụng, thanh âm quét dọn "Sột soạt" và tiếng chân đạp lá khô giòn, tại đây trong không gian u nhình truyền đi đặc biệt xa.

Nguyệt Thục bị động tĩnh này làm cho bừng tỉnh, mộng lung mờ mắt ra, từ song cửa sổ lộ ra ánh sáng nhạt vẫn còn u ám.

Sáng sớm đầu thu đặc biệt lạnh, cánh tay của nàng rơi ở bên ngoài không che lại, không khỏi một trận run rẩy nổi da gà. Nam nhân cường tráng sau lưng đem nàng ôm vào trong ngực, mặt cũng không có mở ra, lâu lâu: "Tiếp tục ngủ."

Kể từ sau khi say rượu ngày trùng dương hôm ấy, nam nhân ban đêm liền thỉnh thoảng đến phòng của nàng, ban đầu sau mấy lần làm xong việc thì rời đi, về sau thì trực tiếp nằm ngủ lại.

Lòng ngực nam nhân rộng dày, cảm nhận được thân thể ấm áp sau lớp áo trong nửa lộ, có mùi từng hương trong veo, còn có một loại mùi bạch đàn cay đắng, truyền vào chóp mũi Nguyệt Thục là một loại mùi nam nhân thành thực nói không rõ vị.

Từ sau trùng sinh tới nay, Bùi Hành chiều cổ nàng, nàng không có khước từ, Bùi Hành cầu hoan nàng ôn nhu đón ý nói hùa, cho nên không có giống đòi trước, vì nàng "không thức thời" mà quan hệ hai người vận vẹo. Ngược lại càng chung đụng thì càng hòa hợp, lúc ở chung một chỗ bầu không khí cũng càng thấy tự tại thoải mái.

Vốn là Bùi Hành vẫn ở dưới lầu sinh hoạt thường ngày đọc sách, về sau để không cho khách lạ hoặc gã sai vật bắt gặp Nguyệt Thục mới dời lên trên lầu, chỉ có lúc khách lạ tới mới xuống lầu. Minh Kỳ và Minh Hồng cũng biết, chưa bao giờ dám bước lên lầu.

Nguyệt Thục co lại ở trong lòng hẩn nghĩ tới kế hoạch của mình, có cảm giác nặng nề, trong đó có chút áy náy với nam nhân này. Phát giác được dòng suy nghĩ của mình nàng lại giận chính mình, trong lòng chửi mình không đủ ngoan, kiếp trước bị người khác đùa giỡn xoay quanh, hiện thời lại vẫn muốn như thế sao? Tuyet đối không thể, nàng một đời này muốn cho người hại chết nàng bị trừng phạt xứng đáng, muốn trở thành người bề trên để người khác không thể khi dễ!

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng không ý thức lại nhắm mắt ngủ mất, ngủ càng sâu hơn so với ban đêm, chờ lúc tỉnh đã là trời sáng choang, Bùi Hành đang vuốt vuốt mái tóc của nàng, đem một bím tóc vòng vo thành một nắm.

Hắn thấy Nguyệt Thục tỉnh, trấn định nghiêm túc lại lơ đãng buông ra bím tóc kia, "Ngủ gì mà giống như con heo nhỏ, còn ngáy ngủ." Lại phân phó, "Đứng lên hầu hạ gia mặc quần áo rửa mặt." Hắn ngồi dậy mang giày, ván giường kéo kẹt kẹt kêu. Nguyệt Thục dụi mắt ngáp dài, nghe lời cũng đứng lên hầu hạ.

Bùi Hành vỗ vỗ giường, bắt mẫn cau mày nói: "Giường này quá không rắn chắc, đêm qua động tác lớn một chút đã lắc lư, buổi tối người đến phòng gia ngủ."

Nguyệt Thục đầu óc còn không tỉnh táo vừa mới bắt đầu còn nghe không hiểu, đợi phục hồi tinh thần, mặt xoát một chút hồng lên.

Cái gì gọi là động tác lớn một chút, ban ngày ban mặt làm sao có thể không kiêng kỵ gì như vậy.

Mà Bùi Hành vẫn còn oán hận, "... Giường bấp chận đuối không thẳng, chận mền đắp không đến, cũng chỉ người người nhỏ mới nhét được vào."

Nguyệt Thục nhin không được cãi lại, "Ta nhỏ mặc ta, ngài quản nhiều như vậy làm gì. Lại nói hiện tại thấp về sau còn có thể cao thêm."

Nghe vào trong tai Bùi Hành, lời này mềm mại ôn ền nhiều tình thú, thấy nàng hầu hạ mình sửa sang lại y phục, liền đưa tay so đầu nàng và lồng ngực của mình, cười nói: "Ăn nhiều một chút, dù sao cũng phải vừa tới cảm gia mới tốt."

Nguyệt Thục cãi lại, "Ta cao của ta, vì cái gì nhất định phải vừa được cảm của gia."

Bùi Hành khom lưng cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Thục một chút, nói: "Người xem gia khom người như vậy có khổ cực hay không."

Trên miệng một trận ẩm áp và tê dại, Nguyệt Thục lỗ tai đều đỏt hồng, cúi đầu không dám trả lời.

Hừ, sắc phôi!

Nói xong rửa mặt súc miệng, tiếp tục sửa sang lại y quan, dùng qua điểm tâm một chút, Bùi Hành sờ sờ đầu Nguyệt Thục rồi ra cửa, "Ở nhà ngoan, đừng xuống lầu, có việc phân phó Vĩnh Thọ đi làm, gia buổi tối mới có thể trở về." Hắn hôm nay phải đi theo Bùi Đại lão gia đi làm việc. (sao giống ấy thế nhỉ!!!)

Nguyệt Thục nghĩ hôm nay dù sao cũng không cần gặp người ngoài, tùy tiện tiện búi tóc, mang hài nhỏ mềm ở lầu hai quét dọn phòng.

Nha hoàn Châu nhi của Phương Ngọc Dung tìm tới tận cửa lúc Nguyệt Thục trong tay đang cầm lấy vải ướt lau bàn ghế đồ cổ. Nguyệt Thục cười nói với nàng ta: "Tại sao lại đến lúc này, không khéo, hôm nay ta phải quét dọn phòng."

Châu nhi nói: "Tại sao không khéo, vừa vặn ta giúp người." Châu nhi lớn lên có gương mặt tròn tròn, con mắt lúc nào cũng cười cong cong, giọng nói hòa khí ôn nhu, khiến người vừa nhìn sinh lòng hảo cảm. Bình thường những cô nương lui tới, trên đầu lưỡi không thể thiếu chút lời khiêm tốn, chỉ Châu nhi có thể hòa hợp với mọi người, mọi người cùng nàng ta ở một chỗ đều luôn khen nàng ta.

"Hảo tử tử, vậy đa tạ người." Nguyệt Thục cười nói, trong lòng nàng biết Châu nhi là tới thăm dò tin tức, đương nhiên không khách khí. Buổi chiều ngày hôm trước nàng nghe được Minh Kỳ nói với Bùi Hành trong canh giải rượu có cái gì trợ hứng được, sắc mặt của Bùi Hành thay đổi.

Châu nhi hi hi cười một tiếng, cầm vải ướt đi lau tủ sách, một bên tán gẫu với Nguyệt Thục.

"Tháng này lương tháng mới vừa phát, người đã nhận chưa?" Châu nhi hỏi.

Nguyệt Thục nói: "Còn chưa có." Lương tháng của nàng theo lý là Thu Minh Cư phát, trước kia đều là từ trong tay Vương mục mục, hiện tại nàng ở ngoại thư phòng, Vương mục mục cũng sẽ không hảo tâm cho người đưa đến. Bọn sai vật Hàn Tùng Hiền là từ phòng thu chi ngoại viện trực tiếp nhận tiền, chưa thấy qua nha hoàn sẽ chạy đến phòng thu chi ngoại viện đòi lương tháng, mấy ngày nay không có người nhắc nhở Bùi Hành nên cũng nhớ không nổi chuyện này.

Châu nhi lau xong một mặt, giặt vải ướt, vắt khô. "Người phải đi sớm đi, đừng tiện nghi cho mấy người kia, các nàng cũng sẽ không trả lại, trưng mục đến lúc đó chỉ nói người lĩnh." Lại hỏi, "Người hiện thời là người hầu bên cạnh Tứ gia, là nhất đẳng a?"

Nguyệt Thục cười một cái, ứng phó nói, "Đương nhiên vẫn là nhị đẳng."

Châu nhi vì nàng tôn thương mà bất công, "Phù Đại tử tử lĩnh một lượng bạc lương tháng, người dù là không thể so với nàng ta, cũng nên có một xâu tiền mới phải." Phù Dung có chữ viết trùng tên Phương Ngọc Dung, Châu nhi quen né qua không gọi chữ "Dung".

Thông thường nha hoàn không nên cải danh tự dụng chạm tới chủ tử, chỉ là Phương Ngọc Dung là khách không phải là chính chủ tử, Phù Dung lớn tuổi hơn Phương Ngọc Dung chín tuổi, ở trước mặt chủ tử rất có thể diện, nàng lão tử nương cũng không phải là vô danh nhân sĩ, cộng thêm trong sân một thông phòng không mấy người lui tới, cho nên cũng không có người yêu cầu Phù Dung đổi tên.

Nguyệt Thục nghe ra lời quan tâm của nàng ta châm ngòi ly gián, nghĩ tới Phương Ngọc Dung lại không có coi nàng một tiểu nha đầu vào mắt, Châu nhi ngược lại trung tâm hộ chủ, tự chủ trương nghĩ muốn đề cho nàng và Phù Dung đấu. Có điều tự ra mặt không phải là kế hoạch của nàng, liền lộ ra một bộ hoảng sợ lúng túng: "Phù Đại tử tử là ai, ta làm sao dám so với nàng."

Châu nhi thấy nàng nhất gan không khỏi trong mắt hiện lên một tia khinh thường, thầm nghĩ tiểu nha đầu này không đủ sức gây sóng gió, mà nhìn như người không có tâm cơ, có thể vì tiểu thư bán sức. Nàng ta đảo mắt, cười dùng giọng điệu lơ đãng hỏi nàng: "Hôm đó trùng cửu Tứ gia uống nhiều rượu, nhị phu nhân nhìn thấy có chút lo lắng, lệnh cô nương chúng ta đến đưa canh giải rượu cho Tứ gia, cô nương chúng ta đưa canh giải rượu đến liền đi, vậy canh giải rượu... Có thể có hiệu dụng?"

Nhị phu nhân thấy Tứ gia uống rượu say không gọi con dâu đến đưa canh giải rượu hoặc là để cho bà từ bên cạnh đưa, lại để cho khuê trung ngoại sinh nữ buổi tối khuya đến đưa, cũng chỉ Châu nhi thấy Nguyệt Thục tuổi còn nhỏ để đưa gạt mới dám nói, để đại nha hoàn Thái Bạch nghe còn không phun (nước bọt) nàng ta.

Nguyệt Thục cũng một bộ u mê, "Một đêm kia? Một đêm kia Tứ gia uống xong canh giải rượu thì đi ngủ, bọn sai vật đỡ hắn lên giường."

Châu nhi chăm chú nhìn ánh mắt của nàng, "Chi... Ngủ?"

Nguyệt Thục khẳng định gặt đầu.

Châu nhi bán tín bán nghi. Tin, được này là tự tay nàng ta đi đặt mua. Không tin, quen biết tiểu nha đầu này nhiều năm, không nhìn ra là người tâm hắc lớn gan nói năng bậy bạ. Có điều chỉ nhìn nàng rõ ràng chiếm vị trí thông phòng mà vẫn làm tiểu nha đầu sai sử, hẳn là không dám giở trò.

Không ngờ nàng ta nhất thời rơi vào cạm bẫy của gian thương, bị người gạt còn trả giá tiền thuốc dỏm bằng tiền tiên đan.

Nhất thời tâm hoá nổi lên, nhất thời lại cảm giác áy náy vì mình làm hư chuyện của tiểu thư, lúc này nhất định không nên phát tiết ra, phải che giấu để xử lý một chuyện khác.

Nguyệt Thục nhìn trộm sắc mặt Châu nhi lúc trắng lúc xanh, biến ảo không ngừng, yên lặng hồi lâu không nói.

Một hồi lâu, nàng ta mới khổng chế tâm tư, lộ ra tươi cười nói: "Hảo muội muội, ngày hôm nay ta đến kỳ thật còn có chuyện cầu xin ngươi, ngươi nếu chịu giúp đỡ, tỷ tỷ ngày sau đại đại tạ ơn ngươi."

Nguyệt Thục xấu hổ trả lời: "Xem tỷ tỷ nói kìa, ta nào có năng lực gì giúp đỡ tỷ tỷ."

Châu nhi ném vãi ướm, tới kéo Nguyệt Thục ngồi xuống ở cạnh bàn tròn, con mắt thành khẩn nhìn chăm chăm Nguyệt Thục nói: "Hảo muội muội, thật đúng là không có ngươi thì không được. Ngươi là từ bên tứ nãi nãi đi ra, cũng biết những ngày qua Tứ gia tứ nãi nãi có chút không tốt. Cô nương chúng ta vài ngày trước được thuốc tốt của Tứ gia, trong nội tâm rất là cảm kích, muốn đáp lễ nhưng không biết Tứ gia thiếu cái gì, tùy tiện làm vài cái túi hương hà bao cũng không có ý tứ đưa ra ngoài, nên muốn tác hợp Tứ gia tứ nãi nãi..."

Châu nhi vừa nói vừa quan sát thần sắc Nguyệt Thục, trong lòng thăm đoán, suy nghĩ nếu là nha đầu kia không có ghen tị thì nói tiếp, nếu như có một tia ghen tị thì nàng ta sẽ dừng lại lúc này, mặt khác tìm lý do dụ dỗ nàng.

Có điều làm nàng ta mừng rỡ chính là nha đầu kia vẫn là tính tình thật thà phúc hậu, lại gặt đầu lộ ra vẻ cảm kích, "Làm khó Phương cô nương suy nghĩ cho tứ nãi nãi, ta có thể giúp được cái gì, tỷ tỷ cứ nói."

Châu nhi vui mừng không lộ, nói: "Cô nương chúng ta ở nhà thủy tạ chuẩn bị một bàn tiệc, đêm nay ta đi mời tứ nãi nãi, làm phiền muội muội ngươi nghĩ lý do đưa Tứ gia dẫn đi qua được không?"

Nguyệt Thục nghe vậy do dự, nói: "Này... Vậy làm sao cho tốt, vạn nhất Tứ gia trách tội, không bằng vẫn là trực tiếp nói cho Tứ gia..."

"Nói thẳng chỉ sợ Tứ gia không chịu qua, ngươi yên tâm đi, nếu thật là trách tội cô nương chúng ta sẽ không để ngươi chịu phạt, lại nói Tứ gia làm sao trách ngươi, sợ là còn muốn thưởng cho ngươi."

Nguyệt Thục còn là một bộ không dám, Châu nhi chỉ đành phải đem lời hữu ích một đồng một đồng (nhất la nhất la) mang ra, khiến cho đầu óc Nguyệt Thục choáng váng, cuối cùng mơ mơ màng màng đáp ứng.

Chờ Châu nhi hài lòng đi, Nguyệt Thục mới thu hồi bộ dạng ngây ngốc, soi gương tùy ý dọn dẹp một chút đi nội viện tìm Hương Liên. Nàng hé miệng mỉm cười, nghĩ tới vở kịch buổi tối này diễn không thể thiếu tứ nãi nãi, chỉ là nàng không thể xuất hiện ở trước mặt tứ nãi nãi. Không thể nói trước phải đi đường vòng để cho Phù Dung lộ mặt ra sân, nhưng muốn gạt Phù Dung đi tới nhà thủy tạ, nàng tự mình đi gọi là không thể, vẫn là phải nhờ Hương Liên giúp đỡ một phen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tỷ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Phù Dung

Bởi vì Bùi Hành không có hải tử và thiếp thị chính thức, đông tây sương phòng Thu Minh Cư còn rất nhiều phòng trống, Phù Dung lúc hầu hạ Bùi Hành sớm mấy năm đã được phân đến một gian đông sương thượng phòng đón ánh sáng vô cùng tốt.

Ngày hôm đó Lý Diệu Quỳnh tâm tình phiền muộn, dẫn theo Vương mụ mụ và vài nha hoàn thiếp thân đi Tào phủ tìm tỷ tỷ nàng, Phù Dung sai một tiểu nha đầu chưa lưu đầu* tìm nương nàng ta Lâm ma ma.

* Lưu Đầu: là một tập tục cổ của Trung Quốc, khi bé gái còn nhỏ sẽ bị cạo tóc, đến tuổi phát triển thì giữ lại tóc ở trên đỉnh trước, sau đó mới giữ lại toàn bộ tóc để dài. Tập tục này gọi là "Lưu đầu" hay còn gọi là "Lưu mấn đầu".

Lâm ma ma mới vừa vào phòng nàng, Phù Dung liền mắt đỏ một phen nhào vào trong ngực của bà, buồn bã nói: "Nương, cuộc sống này khi nào mới kết thúc." Từ lúc bị cảm tức lại nghe nói ngoại thư phòng có thêm nha hoàn, tâm can Phù Dung đều không thoải mái.

Lâm ma ma thấy nữ nhi tiều tụy không khỏi đau lòng: "Con của ta, người tại sao gầy thành như vậy."

Chỉ thấy Phù Dung mặc một bộ áo nửa mới nửa cũ màu hồng, váy lục la, trên mặt không có sắc trắng của son phấn, màu da ố vàng, lông mày tinh tế nhàn nhạt, con mắt lớn, chỉ là khóe mắt nhìn hơi có chút mảnh.

Nàng ta không ngừng hối tiếc lại mang oán khí, "Dựa vào chủ mẫu như vậy là ta một ngày nhìn một ngày, ở đâu còn có cái gì trông cậy vào, qua năm ta đã hai mươi sáu, soi gương cũng không dám nhìn kỹ. Mà trong sân những thứ nhà đầu bi ối kia người người trẻ tuổi, cả ngày bôi phấn dặm hương trang điểm xinh đẹp nghĩ tới hồ mị nam nhân, lúc này mới bao nhiêu ngày, đã có nhà đầu leo lên giường. Còn ta bị giam ở trong phòng một chút biện pháp cũng không có, còn phải nghe quở trách chế nhạo không chỉ thẳng mặt gọi thẳng tên, bầm bụng bầm dạ."

Lâm thị nghe vậy phần nộ, cười lạnh nói: "Con của ta, không đáng phí tâm vì những việc này. Vừa vặn ngoại viện mới báo lên một nhóm gã sai vặt, đại phu nhân tìm nhị phu nhân thương lượng, muốn từ trong ba cái sản của nhị phòng lựa vài người đến tuổi kéo ra ngoài gả đi. Đồ đi nào dám làm cho người giận, người cứ nói cho ta biết, hôm nay các nàng chế cười người, sáng mai ta làm cho các nàng khóc!"

Phù Dung nghe vậy nở nụ cười, cầm lấy khăn thêu song tước đỏ lau nước mắt, nhẹ nhàng tựa đầu trên vai Lâm ma ma nói, "Mẹ thật tốt."

Phù Dung nói chính xác vài cái tên, Lâm ma ma âm thầm ghi nhớ, sau đó hai mẹ con còn nói những cái khác, không có gì hơn là Tứ gia, tứ nãi nãi, và nhà đầu ở thư phòng.

Lâm ma ma an ủi Phù Dung, "Tiểu nha đầu kia không cần để trong lòng, người và Tứ gia là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, tiểu nha đầu lòng chưa có mọc dài kia sao có thể so với tình cảm của các người, có điều là người không có ở đây nên chui chỗ trống, nam nhân người nào không tham mới mẻ, cũng đừng học tính tình ghen tị của người trong viện kia. Dù thật sự không thích nhà đầu kia muốn nghĩ tới biện pháp diệt trừ cũng không khó, chỉ đừng hận ghen trước mặt Tứ gia, phải để cho Tứ gia biết rõ người hiền lành đặt người trong lòng mới là đúng đắn, cái khác nương cũng có thể giúp người, không phải là đại sự gì."

Phù Dung nghe được gật đầu, lại thở dài, "Nói đi nói lại những thứ này đều không phải là chuyện quan trọng, ta là buồn tuổi tác mỗi một lớn còn chưa có hài tử nên trong lòng sợ. Nam nhân ba mươi mấy có lẽ là tráng niên, có khi còn oai phong hơn so với khi mười mấy tuổi, nhưng con gái hơn ba mươi làm sao so được với tiểu cô nương mười mấy tuổi mềm mại như nụ hoa. Mà ta lại lớn hơn so với Tứ gia ba tuổi, chờ vài năm tứ nãi nãi cho miễn canh tránh thai, sợ đến lúc đó cũng không đến phiên ta mang thai." Nói xong lại thương cảm rơi lệ.

Lâm ma ma cũng khóc, oán hận nói: "Đồ gà mẹ không đẻ trứng, nàng không thể sinh còn bắt người thành gái già." Lại an ủi nàng, "Người đừng lo lắng, nhìn một chút, hiện tại trong nhà cũng chịu không được nàng phát cáu."

Phù Dung bắt lấy lời này gấp rút hỏi kỹ, "Lời này là ý gì?"

Lâm ma ma liền đem lời nói Bùi nhị phu nhân khuyên tứ nãi nãi nói ra. Phù Dung lúc nghe được Bùi nhị phu nhân đề cho ngưng thuốc mặt mũi tràn đầy hưng phấn, nghe được tứ nãi nãi cự lại thất vọng không thôi, nói: "Tính tình tứ nãi nãi nương còn không biết, không biết rõ muốn kéo bao lâu mới bằng lòng nhả ra, nhị phu nhân vừa là cô vừa là bà bà, sao có thể thực bức nàng đi vào khuôn khổ?"

Lời này cũng là, Lâm ma ma nghe vậy cũng thở dài, nói: "Người cũng không thể lén lút tự mình ngưng uống thuốc."

Bà ta thuận miệng nói, trong lòng Phù Dung lại động.

Sớm mấy năm tứ nãi nãi nói chuyện kiên cường, nhị phu nhân che chở sủng ái Tứ gia, bên trong Thu Minh Cư tứ nãi nãi nói một không hai, nàng nếu là lén lút mang thai khẳng định sẽ bị tứ nãi nãi làm cho xảy. Nhưng hôm nay lại bất đồng, không nói Tứ gia phiền chán nàng ta (LDQ), vắng vẻ nàng ta, nhị phu nhân cũng không có thương nàng ta như trước kia, nàng nếu có thật không thể nói trước nhị phu nhân sẽ cho nàng lưu lại, dù sao Tứ gia đến tuổi này còn chưa có hậu.

Chỉ là tâm sự này không thể nói với thân nương, nương hẳn là không đồng ý nàng làm như vậy. Dù sao thân nương là tâm phúc bên cạnh nhị phu nhân, nàng lén lút mang thai nhị phu nhân cho dù là che chở, trong lòng đối với nương cũng có vướng mắc.

Nhưng nàng chỉ có thể làm kẻ lâu dài, đành hờn với nương.

Chỉ mong có được hài tử địa vị nước lên thì thuyền lên, bản thân được hưởng phúc không nói, cũng có thể diu dặt người trong nhà.

Lâm ma ma là người bận rộn, theo nữ nhi nói một canh giờ tán gẫu đã là cực hạn, lưu chút ít tiền cho nữ nhi chuẩn bị dùng người, bản thân lại vội vàng đi đến phòng nhị phu nhân chờ đợi sai sử.

Phù Dung lúc này đang yên tĩnh cân nhắc làm sao thực hiện được việc này. Mỗi lần Tứ gia vào phòng của nàng, ngày thứ hai không phải là Vương mục tử thì là Thái Bạch, mấy đại nha hoàn đưa thuốc cho nàng, mỗi lần nhất định phải xem nàng uống hết mới bằng lòng đi.

Wương mục tử là lão bà không thể thu mua, Thái Bạch cũng trung thành và tận tâm, ngược lại Thái Linh có chút do dự, có thể từ chỗ nàng ta ra tay...

Đang nghĩ ngợi, ngoài cửa sổ có giọng nói thanh thúy hỏi, "Dung Đại tỷ tỷ có ở trong phòng không?"

"Ở nhà đây, vào đi." Phù Dung lên tiếng, đẩy cửa đi vào là nhị đẳng nha hoàn Hương Liên trong viện.

Hương Liên bưng một cái mâm điểm tâm mùi thơm mê người, cười híp mắt nói: "Ta thật là may, vừa rồi đi phòng bếp lấy cho Nhị cô nương một mâm bánh sữa, Nhị cô nương nếm không thích thưởng cho ta, một mình ta dùng không có ý nghĩa, nên mang tới cùng tỷ tỷ nếm thử."

Phù Dung cười, "Người đến thật đúng dịp, đa tạ người nhớ kỹ ta, mau tới đây ngồi."

Hương Liên thoát giày ngồi ở trên giường, Phù Dung cầm bánh sữa mềm mại ăn, bánh sữa mềm mại mới ra lò không lâu, còn mang theo mùi sữa hâm nóng mê người, nằng ăn xong khen.

Hương Liên hỏi Phù Dung, "Tỷ tỷ đã sao chép kinh tốt chưa, hôm nay là được ra cửa."

Phù Dung gật gật đầu không nói nhiều, lớn tuổi và tư lịch (từng trải) như vậy còn bị cảm tức, không phải là chuyện gì về vang.

Hương Liên cười hi hi, "Vừa rồi trong phòng bếp ta thấy người vội vàng, nói là Tứ gia có hứng thú, muốn ở nhà thủy tạ uống chút rượu, ăn chút thức ăn, ban đêm xem hồ ngắm cảnh."

Nghe vậy, động tác Phù Dung ngừng lại.

Hương Liên chỉ nói một câu như vậy, lại lái qua những chuyện khác, cái gì mà tỷ tỷ này đẩy việc cho tiểu nha đầu kia làm, bà từ ban đêm bài bạc thua hôm nay cùng người gây gỗ. Phù Dung trong lòng ngứa, mà lại không tiện cất lời Hương Liên, chỉ có thể ở bên ứng phó. Không dễ dàng thấy Hương Liên dừng lại, mới làm như không để ý hỏi nàng, "Người nói Tứ gia buổi tối muốn đi đến nhà thủy tạ, có nói là giờ nào không?"

Hương Liên gãi gãi ót, suy nghĩ một chút nói: "Hình như nói là giờ Dậu."

Phù Dung nghe trong nội tâm âm thầm ghi nhớ, sau đó giữ vững tinh thần ứng phó Hương Liên, cho đến khi một tiểu nha đầu bên ngoài gọi đi Hương Liên mới thở nhẹ ra một hơi.

Nàng vội vàng đứng dậy trang điểm ăn mặc, nghĩ thừa dịp trước khi tứ nãi nãi trở về sân nhỏ vụng trộm chuồn ra ngoài.

Mà Hương Liên theo tiểu nha đầu chưa lưu đầu kia sau khi rời khỏi đây, tìm lý do xua đuổi nàng ta, bản thân đi vòng đến ngoại thư phòng.

Nàng nhìn thấy Nguyệt Thước liền vỗ ngực thở, "Làm ta sợ muốn chết, cũng không biết Dung Đại tỷ tỷ có tin hay không, đừng làm hỏng chuyện của người mới tốt."

Nguyệt Thước gấp rút rót nước cho nàng, "Hảo tỷ tỷ cảm ơn người thật nhiều, không có người ta cái gì cũng không làm được."

Hương Liên giận nàng một cái, "Ta với người thời gian qua tốt nhất, không giúp người thì giúp ai."

Nguyệt Thước nghe vậy, thân thân mật mật lại nói tạ.

Hương Liên thở dài, giường mắt nhìn Nguyệt Thước.

Nguyệt Thước nháy mắt mấy cái, hỏi nàng: "Làm sao vậy?"

Hương Liên chống cằm xem nàng, nói: "Cảm thấy người thay đổi, người trước kia là tiểu nha đầu cái gì cũng không hiểu, mọi việc ta đều phải để ý thay người, hiện tại người có lá gan hù dọa Hương Diệp, có lá gan phản bội tứ nãi nãi, gần Tứ gia, còn có lá gan lừa gạt Dung Đại tỷ tỷ..." Nói nói nàng lộ ra thần sắc thất lạc.

Nguyệt Thước đi lên ôm lấy nàng, "Hảo tỷ tỷ, ta dù thay đổi cũng không thay đổi được tấm lòng với người, người nhất định phải tin ta."

Hương Liên "Chao ôi" một tiếng, nở nụ cười, "Không tin người ta còn giúp người làm việc này, bị phát hiện ta không phải đắc tội người khác sao?"

Hai người nói dong dài một phen, Hương Liên lại đi.

Chiều muộn, Bùi Hành trở lại dùng qua cơm tối, tìm kiếm một quyển sách đọc, Nguyệt Thước cạnh cửa sổ nói: "Đêm nay trăng thật tròn."

Bùi Hành đem mắt từ trên sách dời đến bầu trời đêm ngoài cửa sổ, nói: "Từ nay cho đến trung thu, trăng lại tròn."

Nguyệt Thước nghiêng đầu, "Nếu là lúc này có thể đi dạo bên hồ một chút thì thật tốt."

Bùi Hành cười, nếm sách đứng dậy, "Chút chuyện như thế, cũng đáng để người cong cong queo queo, đi thôi."

Hai người đi đến cửa thủy hoa, từ hành lang xuyên qua núi giả tiến vào tây hoa viên, lại đi một đoạn khúc quanh, qua một ngọn núi giả một cái sườn dốc, đi vào bên hồ.

Dọc theo đường đi Bùi Hành thi hứng phát ra, ngâm hai bài cho Nguyệt Thước, Nguyệt Thước lúc thành quỹ học chút ít chữ, có điều thường thức thơ ca vẫn chưa đủ. Nhưng là bất kể ra sao, nằng hết thấy chân thành khen hảo, dùng ánh mắt sùng bái ngưỡng mộ Bùi Hành.

Trong lòng Bùi Hành đại đại thỏa mãn, nhưng lại có chút không thích chính mình dễ dàng bị một tiểu nha đầu nịnh nọt như vậy, nên thần sắc trên mặt thủy

chung như mây trời nước chảy.

Hai người đi đến nhà thủy tạ, phát giác trong nhà thủy tạ thế nhưng có ngọn đèn, Bùi Hành nghi hoặc, "Đêm nay ai lại có nhã hứng như hai chúng ta nhỉ."

Hắn đi vào, không có chú ý tới Nguyệt Thước cố ý thả chậm bước chân rơi ở phía sau.

Chỉ thấy trong nhà thủy tạ mùi hương tỏa ra từ lò hương trên kỷ trà, trên cái bàn tròn gần cửa sổ bày biện sáu đĩa thức ăn, một bầu rượu, hai bộ bát đĩa.

Phuong Ngọc Dung đầu vấn búi tóc phi tiên phiêu dật, cầm một bộ kim bộ điều phi điều hàm châu, mặc áo gấm lưu thái, váy trắng điệp xuyên hoa mạ vàng, tựa trên lan can gần mặt nước, phảng phất như hăng nga nguyệt cung phiêu phiêu dục tiên.

Sáu phần đẹp đẽ, trang điểm như vậy càng hiển lộ ra mười phần tư sắc.

Nàng nhẹ nhàng ôn nhu kêu một tiếng, "Hành ca."

Bùi Hành đứng ở cửa nhìn nàng, trong mắt như có điều suy nghĩ.

Phuong Ngọc Dung hé miệng cười, lại gọi một câu, "Hành ca, đi lên ngồi nha."

Châu nhi hầu hạ Bùi Hành ngồi xuống, chính mình lặng lẽ lui ra ngoài cũng đóng cửa lại, chuẩn bị đi xua đuổi Nguyệt Thước rồi đi.

Bùi Hành ngồi xuống, Phuong Ngọc Dung ngồi bên cạnh hắn, rót rượu cho hắn, ánh mắt dịu dàng bụng lên đưa qua, "Vì cảnh đẹp, ánh trăng đêm nay, muội muội trước kính ca ca một ly."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tỷ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Yên tĩnh

Bùi Hành nhận lấy ly rượu, nhìn rượu ngon trong chén khẽ lắc lư ra gọn sóng vàng óng ánh trong chốc lát, cũng không uống, nhẹ nhàng buông xuống.

Hắn thở dài, "Dung nhi..."

Trong mắt Phuong Ngọc Dung lấp lánh thủy quang, buồn bã như muốn rơi lệ nhìn Bùi Hành, "Hành ca, người biết lòng của ta, sao còn nhẫn tâm cự ta ở ngoài ngàn dặm như thế?"

Bùi Hành đứng lên, nhìn Phuong Ngọc Dung nói: "Dung nhi, ta đã có chị dâu người."

Đôi mắt Phuong Ngọc Dung ảm đạm nhìn Bùi Hành, "Ta không quan tâm người có Lý tỷ tỷ, chỉ cần trong lòng người có ta, ta tình nguyện làm nhỏ cho người."

Bùi Hành lắc đầu, "Ta không thể ủy khuất người làm thế, ta chỉ xem người như muội muội, chưa bao giờ có ý này."

Phuong Ngọc Dung nghe được một câu trước, trong nội tâm vui mừng. Nghe câu sau, lại lạnh cả người. Nàng nước mắt trào ra, từng giọt rơi xuống, thoáng cái bổ nhào vào ngực Bùi Hành, "Nhưng là trong lòng ta chỉ có Hành ca, bảo ta giả cho người khác không bằng để ta chết đi."

Bên ngoài nhà thủy tạ, Phù Dung tay phải sít sao bóp tay trái của mình.

Trong lòng nàng cực hận.

Hào tiện nhân, đường đường một tiểu thư khuê các thế nhưng buổi tối khuya hẹn nam nhân ra kẻ nổi lòng, còn không tự trọng bằng một nha đầu.

Chỉ nghe xa xa truyền đến tiếng bước chân, Phù Dung không dám để Bùi Hành biết được chính mình trộm nhìn đến sự việc này, cắn răng xoay người đi.

Trong nội tâm nàng nóng như lửa thiêu lửa đốt, nhất thời nghĩ tới Tứ gia vừa rồi cự biểu cô nương, hai người này hẳn sẽ không thành sự; nhất thời lại nghĩ cách ăn mặc của biểu cô nương xinh đẹp như thế, biết đâu dùng vài phần công phu, có thể làm Tứ gia mềm lòng.

Nếu biểu cô nương gả cho Tứ gia, Thu Minh Cư làm sao còn có vị trí của nàng. Vốn là tứ nãi nãi không thể sinh, Tứ gia muốn nâng lên làm di nương nàng là người đầu tiên được chọn, đến lúc đó nàng là lớn nhất sau tứ nãi nãi. Nhưng với địa vị, thân phận của biểu cô nương gả nhập môn, lại có nhị phu nhân yêu thương, vào cửa rồi, nàng làm sao còn đường sống, có khi sẽ phải làm quả phụ cả đời không con.

Không được, nàng nhất định phải ngăn cản chuyện này.

Phù Dung cắn răng, thoáng cái tăng nhanh bước chân hướng Thu Minh Cư mà đi.

Lúc này có thể quang minh chính đại ngăn cản việc này chỉ có tứ nãi nãi, cho dù nàng bởi vậy mà đắc tội tứ nãi nãi, cũng không thể để biểu cô nương thành công.

Thời gian uống cạn một chung trà đi qua, Phuong Ngọc Dung còn ôm chặt lấy eo Bùi Hành thương xót khóc thút thít, Bùi Hành không muốn ôm, nhưng lại đẩy không được, chỉ có thể bắt đắc dĩ mở rộng hai tay không chạm vào người trong ngực. Muốn nói gì đó khuyên giải nàng, lại từ nghèo, chỉ nói đến chuyện để cho nàng ta đừng khóc, cũng là một chuyện khó.

Lại tại lúc này, ngoài cửa một trận ồn ào, một nữ tử xông tới trước, nhìn rõ ràng tình hình trước mắt, tay trái một phen níu lấy búi tóc phi tiên của Phuong Ngọc Dung, tay phải hung hăng tát một cái vào mặt Phuong Ngọc Dung.

"Tiện nhân, ta thấy ngươi ngày thường không có tự trọng tới tới lui lui thư phòng của nam nhân, thì ra sớm đã có lòng dạ này."

Châu nhi giãy giữa hô to, "Đừng đánh cô nương chúng ta." Vương mục mục sít sao tử thủ giữ nàng ta, đánh mấy bạt tai vào mặt Châu nhi, trong miệng ô ngôn uế ngữ mắng: "Hạ tiện chân, dám nhớ thương nam nhân của nãi nãi chúng ta, xem ta đánh chết ngươi..."

Bà ta mắng Châu nhi, nhưng câu câu chữ chữ rõ ràng là nhắm vào Phuong Ngọc Dung.

Phuong Ngọc Dung như mới tỉnh mộng, ngốc tại đó không có phản kháng.

Bùi Hành vội vàng tiến lên giữ chặt Lý Diệu Quỳnh, "Mau dừng tay."

Lý Diệu Quỳnh bị bắt không thể đánh Phuong Ngọc Dung, liền đưa tay nắm thành quả đấm hung hăng đánh vào ngực Bùi Hành, giậm chân vừa khóc vừa mắng: "Ngươi còn che chở nàng! Ta còn sống làm chi, phía dưới nguyên một đám bi ôi đã đề phòng không xong, cho tới bây giờ còn phải đề phòng biểu muội nhà mình, Bùi Hành ngươi hôm nay không cho ta câu trả lời thỏa đáng, ta không để yên cho ngươi..."

Phuong Ngọc Dung cũng nức nức nở nở bụm mặt khóc, "Hành ca, mặt của ta rất đau..."

Bùi Hành kéo Lý Diệu Quỳnh đi ra ngoài, một bên trừng Vương mục mục vẫn còn đang đánh người một cái, "Còn không ngừng tay!"

Nằm trên mặt đất bị Vương mục mục cười ở trên người đánh, Châu nhi mặt cũng sưng, trên người bị néo cũng đau nhức, lúc này khóc thỏ không ra hơi cầu xin Vương mục mục tha thứ. "Vương mục mục tha ta, chuyện không liên quan đến ta..."

Wương mục mục thấy Tứ gia giận dữ, mới ngưng ngừng dừng tay, chỉ thừa dịp Tứ gia kéo tứ nãi nãi ra cửa không nhìn thấy, mạnh mẽ ngắt Châu nhi một phen, "Sau này đừng để ta biết rõ ngươi đang giờ trò, coi chừng ta."

Bùi Hành ra cửa quay đầu lại phân phó Châu nhi, "Ngươi còn không mau đứng lên đỡ cô nương ngươi trở về phòng, rửa mặt, đừng để người nhìn thấy bộ dạng này."

Nói xong cũng kéo luôn Lý Diệu Quỳnh trở về sân nhỏ.

Núp trong bóng tối nhìn một hồi náo nhiệt Nguyệt Thước lúc này mới lặng lẽ trở về Hàn Tùng Hiên.

Nàng cho rằng đêm nay Bùi Hành sẽ lưu ở nội viện trấn an Lý Diệu Quỳnh, liền tự mình rửa ráy, cài cửa đi ngủ. Không đoán được nửa đêm có người ở cửa đẩy cửa, kết quả đẩy không ra lại dùng lực gõ cửa.

Nguyệt Thước thoáng cái bừng tỉnh, hỏi: "Ai ở đó?"

Giọng nam nhân lạnh lùng, "Gia chủ từ ngươi."

Thanh âm có chút không đúng, Nguyệt Thước trong lòng căng thẳng, chân không đi ra mở cửa.

Bùi Hành hỏi nàng, "Ngày hôm nay ngươi cố ý dẫn ta đi nhà thủy tạ?"

Nguyệt Thước trong nội tâm chuyển qua vài ý niệm trong nháy mắt, thừa nhận? Hay là không thừa nhận?

Giọng của nàng run rẩy, nói: "Ta... Ngày hôm nay Châu nhi tỷ tỷ tới tìm ta, nói biểu cô nương muốn tác hợp ngài cùng tứ nãi nãi, bảo ta tìm cách đừng nói cho ngài dẫn ngài đi qua, ta nghĩ này đối Tứ gia tứ nãi nãi đều hảo, nên tự chủ trương đáp ứng. Tứ gia... Tứ gia giận ta?"

Trong bóng tối, Bùi Hành thấy không rõ lắm nét mặt Nguyệt Thước, nhưng là nghe thanh âm run rẩy, e ngại của nha hoàn này, cũng tưởng tượng ra bộ dạng nàng sợ hãi run rẩy là cỡ nào. Trong lòng hắn nghĩ mình có thành kiến, đoán cô nương trong nhà này là bị bên ngoài lừa gạt, cho rằng trung thành thị chủ nên tự chủ trương.

Chỉ là chỉ sợ vạn nhất không phải, hiện thời nghe được đáp án khẳng định, dây cung trong lòng liên tục căng thẳng trong nháy mắt buông lỏng... Là hắn biết tiểu cô nương này sẽ không làm như vậy, người đơn thuần vừa ngu ngơ vừa thẹn, e sợ, nơi nào có thủ đoạn như những nữ nhân trong hậu viện kia.

Bùi Hành cảm giác thân thể khẩn trương đều thả lỏng, yên lặng hít thở mấy hơi, thanh âm nam nhân trầm thấp dỗi dào từ tính trong bóng đêm nhẹ nhàng vang lên, "Đến."

Nguyệt Thục không hiểu nhìn hắn.

Bùi Hành lại nói: "Lại đây với ta."

Nguyệt Thục đi qua, Bùi Hành ôm cái cổ nhỏ nhỏ của nàng.

Quá ngây thơ, dễ dàng bị lừa gạt cũng không nên, nhưng đêm cô nương này thành đám nữ nhân phía sau nội viện kia, ý niệm này trong đầu khiến hắn mâu thuẫn không thôi, cảm thấy không khỏi thở dài trong lòng, nghĩ tới sau này mình nhìn nữ hài tử này thêm một chút.

Lúc trước giọng nói của hắn không tốt cũng không phải là nhắm vào Nguyệt Thục, chỉ là một đêm này lần qua lần lại quá mức. Để trong lòng hắn tích lũy đầy bụng uất khí cùng tức giận, Phương Ngọc Dung yêu thương nhưng nhớ làm cho hắn không biết phải xử lý ra sao, Lý Diệu Quỳnh khóc lóc om sòm đùa giỡn làm cho hắn mệt mỏi lại bực mình.

Khiến cho hắn tức giận là, hắn bên này không dễ dàng khiến cho Lý Diệu Quỳnh trấn định, muốn đem việc này âm thầm đề xướng không truyền ra ngoài, kết quả Phương Ngọc Dung tự mình chạy tới chỗ Bùi nhị phu nhân khóc lóc. Sau đó Bùi nhị phu nhân tới gọi người, đến phòng của Bùi nhị phu nhân, hai nữ nhân đối đầu nhau lại là một hồi trò khôi hài.

Trong đêm này, ngay cả thời gian thờ dốt cũng không có, đầy trong đầu đều là tiếng thét chói tai, tiếng khóc, tiếng nhục mạ của nữ nhân.

Chỉ có lúc này mới cảm nhận được yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tỷ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Quỷ

Đêm nay Bùi Hành thật sự cái gì cũng không làm, sau khi để Nguyệt Thục hầu hạ hắn tắm rửa, ôm nàng nằm trên giường lớn ở phòng ngủ của hắn.

Bùi Hành cũng không nói với Nguyệt Thục việc này, chỉ là nghịch tay nhỏ bé, cái eo, lỗ tai, của nàng, trong lòng thì suy nghĩ. Nguyệt Thục cũng không hỏi nhiều, chỉ là bên hông bị ngứa không chịu nổi mới né tránh không cho sờ.

Cho đến đêm hôm khuya khoắt hai người mới ngủ thật say.

Ngày kế Nguyệt Thục từ trong miệng Hương Liên biết rõ việc này, Phương cô nương thân thể "Khó chịu" nằm trên giường, phỏng đoán gần nhất sẽ không ra cửa. Bùi nhị phu nhân đưa một bộ đồ trang sức lục phi cho Lý Diệu Quỳnh trấn an nàng.

Thoạt nhìn Bùi nhị phu nhân ngẫm ra đi Phương Ngọc Dung, có điều Nguyệt Thục cảm thấy Bùi nhị phu nhân hiển nhiên vẫn còn thiên vị Phương Ngọc Dung, bà ta làm như vậy đại khái là vì chặn miệng Lý Diệu Quỳnh, không để cho nàng ta ra ngoài ồn ào hư danh tiếng Phương Ngọc Dung.

Nhưng là bởi như vậy, Lý Diệu Quỳnh vốn an phận làm người, cò im trốn lặng một thời gian, lại bắt đầu kiêu căng lớn lối, Lý Diệu Quỳnh phục hồi tinh thần, lại phát hiện rất nhiều ngày không thấy Nguyệt Thục ẩn hiện, hỏi tới mới biết được nàng hiện thời ở tại ngoại thư phòng, giận ném phá vài cái cốc.

Hương Liên lo lắng cảnh cáo Nguyệt Thục: "Người phải ngàn vạn cẩn thận, tứ nãi nãi hiện thời đang lo tìm không được người trút giận, người nếu rơi vào trong tay nàng ấy, sợ không chỉ là lột một tầng da xuống."

Nguyệt Thục trong lòng sớm có chuẩn bị chống lại Lý Diệu Quỳnh, đương nhiên nàng vẫn biết sợ, nhưng nàng biết rõ ở trong hậu viện làm cơ thiếp cho người, lúc đầu khó thoát ăn một ít khổ sở, chỉ cần nếm mùi đau khổ có hồi báo là đủ, nàng ngược lại cười trấn an Hương Liên, "Người đừng lo lắng ta, ta không sao. Ngược lại người, lần trước lộ ra trước mặt Phù Dung, không biết rõ nàng sau đó có nghĩ đến trên người người hay không, gần nhất người đừng đến ngoại thư phòng, chờ việc này qua, chúng ta sẽ liên lạc lại."

Nàng mặc dù lòng tràn đầy muốn báo thù, nhưng là thật tâm không muốn để Hương Liên dây vào.

Nguyệt Thục chân trước mới đưa đi Hương Liên, tâm không biết rõ vì sao bắt đầu một trận một trận đập hỗn loạn, nàng uống chén nước nằm xuống nghỉ ngơi, thì lúc này trong nội viện một tiểu nha đầu đến ở ngoài Hàn Tùng Hiên gọi nàng.

"Nguyệt tỷ tỷ, tứ nãi nãi truyền người đi thượng phòng."

Vinh Thọ chạy vào, hần mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng nghe nhiều thủ đoạn sửa trị thiếp tỳ nữ trong hậu viện của chính thê, không khỏi lo lắng giậm chân, "Làm sao bây giờ, Tứ gia lại không có ở đây." Hần xoay vòng nghĩ ra một chủ ý tồi, "Nếu không thì tỳ nữ người đi đâu trốn đi, chờ Tứ gia trở lại lại đi gặp tứ nãi nãi."

Vinh Thọ cùng Nguyệt Thược gần đây hay qua lại, Nguyệt Thược giống như Đại tỳ nữ chiều cố hần, hần tự nhiên trong lòng nghiêng về phía Nguyệt Thược, đặc biệt là lúc Lý Diệu Quỳnh đến thư phòng trừng mắt lạnh với hần chẳng khác gì con cọp cái, nên càng sợ tiểu tỳ nữ nhu nhược bị bắt nạt.

Tiểu nha đầu thấy bên trong không có người trả lời, đi tới cửa hướng bên trong lại hô một câu: "Nguyệt tỳ nữ, tứ nãi nãi chờ người."

Nguyệt Thược trả lời một câu, "Người chờ chút, ta lập tức xong." Nàng nói với Vinh Thọ, "Ta trước đi một chuyến."

Nàng cùng tiểu nha đầu từ hành lang nhập đường hẻm, bước chân vội vã đuổi tới Thu Minh Cư. Đến thượng phòng, đề mi liễm mục (sụp mí thuận mắt) quý xuống dập đầu thỉnh an, "Tứ nãi nãi đại an."

Lý Diệu Quỳnh bàn tay trắng nõn, móng tay thật dài bôi nước phượng tiên đỏ tươi, tay hoa hơi vênh, ưu nhã thông dong ăn canh tổ yến, hoàn toàn không có hình dáng người đàn bà chanh chua đem qua.

Trận đánh này thu được toàn thắng không nói, nàng tự cảm thấy mình là người bị hại, vài ngày trước chuyện nàng tìm Mã Tiên Cô không cần phải nói đã được bỏ qua, Bùi Hành vẫn nên cẩn thận (với nàng).

Cho nên thu thập một tiểu tiện nhân trong viện của mình ra ngoài là chuyện không nói chơi.

Có điều lời nói Vương mục mục khi sáng còn văng vẳng bên tai, "... Hiện thời cô gia đang áy náy, chúng ta nên đứng đắn cân nhắc cô gia làm sao đền bù cho ngài. Đem tiểu tiện chúng kia giết đi nhất thời thông khoái sẽ chọc giận cô gia, tổn thương tình cảm phu thê."

Lý Diệu Quỳnh lúc ấy giận dữ hỏi ngược lại, "Cứ như vậy buông tha nàng, ta nuốt không trôi con tức này không nói, chỉ sợ trong sân mỗi một người đều học theo."

Wang mu mu cười lạnh, "Buông tha nàng ta, tiểu thư chịu ta cũng không chịu, trước kia chúng ta nhìn lầm thả tiện chủng này trong viện, cho nàng ta cơ hội bầu vúi cành cây cao, nhưng chúng ta phải làm cho nàng ta biết rõ, dù nàng ta làm sao bò được lên trên đầu cành cũng vẫn chỉ là di nương, thấy tiểu thư còn phải ngoan ngoãn phục dịch. Ngày hôm nay chúng ta không đem chuyện nàng ta hồ mị người để đánh chửi nàng, chỉ kêu nàng đến hầu hạ ngài, dù là cô gia biết rõ cũng không phản đối."

Nói xong cúi đầu ở bên tai Lý Diệu Quỳnh nói biện pháp ác độc quản thúc người ra sao, Lý Diệu Quỳnh nghe được gật đầu liên tục.

Bởi vậy lúc này Nguyệt Thược quý xuống thỉnh an, Lý Diệu Quỳnh không vội mà chất vấn, cũng không chất vấn, chỉ là không gọi nàng đứng dậy, bản thân được Thái Linh và Hương Diệp hầu hạ, chậm rãi dùng một chén nhỏ tổ yến đứng hai khác chung, xong mới khoan thai súc miệng lau tay.

Nguyệt Thược quý đã thấy đau, tê dại, mỏi nhừ, cắn răng gắt gao chống.

Lý Diệu Quỳnh lười biếng nằm ở trên giường, nói: "Chân này gần đây mỏi vô cùng, Nguyệt Thược, người qua đây xoa cho ta."

Nguyệt Thược ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Thái Linh mặt không chút thay đổi, bên cạnh Hương Diệp mắt lạnh châm biếm, mí mắt rủ xuống cung kính ứng: "Dạ." Nàng đứng dậy, đi đến bên giường muốn ngồi xuống tiểu thư don.

Wang mu mu đem tiểu thư don dời đến một bên, nói: "Lão nhân gia ta ngồi bên đây."

Nguyệt Thược nhìn Lý Diệu Quỳnh ngồi trên giường, lại lặng lẽ quý dọc theo sập, nàng trước kia cũng giúp Lý Diệu Quỳnh vân vê qua chân, chủ từ vui vẻ sẽ thân cận để cho ngồi ở trên giường, dù là không vui bình thường sẽ để cho ngồi trên tiểu thư don...

Lý Diệu Quỳnh nhàn nhạt nhìn nàng, đôi mắt đẹp chợt lóe qua một tia trào phúng, "Như thế nào, làm người trong phòng Tứ gia, việc của nha đầu trước kia đều quên sạch?"

Nguyệt Thược vội vàng lắc đầu, "Không phải..."

Hương Diệp về ngoài thì cười nhưng trong không cười, nói: "Nguyệt Thược, người cứ quý gối trên sập xoa chân cho tiểu thư, không cao không thấp vừa vặn."

Nguyệt Thược cắn răng, Lý Diệu Quỳnh dựa vào gối đầu, khí định thần nhàn chờ đợi, nàng rất hài lòng nhìn tiểu nha đầu quý xuống.

Một phòng nằm nằm, ngồi ngồi, đứng đứng, Nguyệt Thược một người quý nhẹ nhàng vân vê ấn cho Lý Diệu Quỳnh.

Bên này Thái Linh, Hương Diệp hai người nha đầu tán gẫu với Lý Diệu Quỳnh, nói chút ít chuyện mới lạ hôm qua đi Tào gia.

"Tào gia thế nhưng nuôi toàn bộ một gánh hát, hôm qua nghe hí khúc 'Hiền Nhị tỳ giáo phu' chính là bọn họ tự mình sắp xếp, nơi khác có khi không được nghe."

"Đừng nói hí khúc, nhà bọn họ chính là ăn cũng đặc biệt hiếm có, điểm tâm nhà bọn họ, đầu bếp nhà chúng ta còn không làm được."

...

Trong lúc đó, Thái Bạch tiến vào mấy lần, không phải là đến truyền lời vài người quân sự thì là mang theo vài quản gia tức phụ tiến tới đáp lời, ví dụ như song cửa sổ tây sương bích sa đã cũ, thay thế đi là dùng giấy hồ hay là sa hồ, hoặc là nói Thu Minh Cư hư hỏng một số dụng cụ trong quỹ chung, trưng mục tứ nãi nãi chuẩn bị ký, còn có cửa hàng bạc bên ngoài đưa tới vòng tay mới đánh xong, chờ tính tiền.

Lý Diệu Quỳnh cũng lười biếng giải thích với vài người tức phụ, nói: "Trên người khó chịu, nên không đứng dậy."

Mấy tức phụ quét mắt một vòng tiểu nha đầu đang quỳ, trong lòng biết rõ, trên mặt cười làm lạnh, "Tứ nãi nãi không thoải mái cứ việc nằm, chúng ta chỉ nói hai câu nói mà thôi."

Như vậy một buổi trưa đi qua, tính tính thời gian Bùi Hành hằng ngày đã trở lại, Lý Diệu Quỳnh mới ôn hoà nói với Nguyệt Thước: "Ngươi hầu hạ rất tốt, hôm qua đi dạo vườn bên trong Tào gia mới mẻ, để ngươi nhân một cái như vậy, khoan khoái rất nhiều."

Nguyệt Thước thân thể đã mệt mỏi không chịu nổi, quỳ đầu gối cơ hồ mất đi tri giác, vừa đói vừa mệt vừa khát, còn phải chịu đựng ánh mắt chế giễu đầy phòng. Nghe được một câu nói kia, thân thể mềm nhũn, chỉ sợ thiếu chút ngã xuống.

Nàng thanh âm hơi khàn khàn, "Tạ nãi nãi khen."

Lý Diệu Quỳnh khẽ mỉm cười ngồi dậy, đưa tay đem cầm Nguyệt Thước nâng lên, hỏi nàng: "Ngày hôm nay bảo ngươi hầu hạ ta, ủy khuất ngươi?"

Làm sao có thể không phần nộ cùng ủy khuất, Nguyệt Thước gắt gao nắm quyền, nhìn ra phía sau Lý Diệu Quỳnh, đồ dẫn nói: "Không ủy khuất."

Ngón tay Lý Diệu Quỳnh dùng sức, móng tay cứng rắn sít sao đâm vào làn da non mịn của Nguyệt Thước, "Không ủy khuất, không ủy khuất ngươi bày ra cái vẻ mặt này làm gì? Cho ai xem, là muốn để Tứ gia xem, để Tứ gia biết rõ ta bạc đãi ngươi?"

Nguyệt Thước đau nước mắt trào ra, "Ta không có."

Lý Diệu Quỳnh cười lạnh, "Không có, trước mặt ta cũng dám lộ ra cái vẻ khóc lóc đáng thương, chó không phải là bình thường sẽ dùng cái vẻ này để lừa gạt Tứ gia, khiến cho Tứ gia ly tâm với ta."

Vương mục ở bên đi theo quát lớn hù dọa, "Hôm nay nãi nãi bảo ngươi hầu hạ là coi trọng ngươi, ngươi nếu là ở trước mặt Tứ gia nói nhiều một câu, ta mai này sẽ để cho mẹ mìn đến bán ngươi."

Nguyệt Thước chảy nước mắt nói: "Ta không dám."

Lý Diệu Quỳnh hài lòng cười, lúc này mới buông tay, nhưng móng tay đã để lại thật sâu dấu vết trên cầm Nguyệt Thước, nàng vỗ vỗ mặt Nguyệt Thước, nói: "Hôm nay trở về đi, ngày mai ngươi lại đến hầu hạ."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Ý muốn bảo vệ

Từ Thu Minh Cư đi ra, Nguyệt Thước khập khiễng đi tới, nhin không được khóc.

Trùng sinh biết rõ sự tình phát triển, không có nghĩa là lại một lần nữa trải qua loại hành hạ này sẽ không thống khổ. Quý đau cùng nhục nhả dù là trải qua một trăm lần, vẫn là làm cho người khó thừa nhận.

Nhưng đúng là loại thống khổ này mới để cho nàng lại một lần nữa kiên định kế hoạch của mình.

Cửa Hàn Tùng Hiên, Vinh Thọ trông thấy Nguyệt Thước không khỏi thở phào nhẹ nhõm, chạy đến trước Nguyệt Thước quan sát nàng, nói: "Nguyệt tỷ tỷ, Tứ gia trở lại, ta vốn là muốn nói chuyện của ngươi cho Tứ gia, Vinh Tuyên nói vẫn nên chờ ngươi trở lại tự mình nói cho Tứ gia."

Nguyệt Thước liếc qua Vinh Tuyên đang nuôi chim dưới mái hiên, Vinh Tuyên hướng nàng cười một cái, Nguyệt Thước trong lòng biết rõ Vinh Tuyên không muốn Vinh Thọ vì nàng đắc tội chủ tử nội viện, mới ngăn cản Vinh Thọ. Nàng cũng không trách hấn, miễn cưỡng cười cười với Vinh Thọ, nói: "Vinh Tuyên làm đúng, ngươi nhớ kỹ, lúc nào cũng đừng tùy tiện ở trước mặt chủ tử nói chuyện."

"Ừ, ta nghe tỷ tỷ." Vinh Thọ gật gật đầu, ngắt đầu chú ý tới cầm của nàng có máu ứ đọng, bị hù dọa, nói: "Tỷ tỷ mặt ngươi làm sao vậy?"

Nguyệt Thục đưa tay đi sờ, một trận đau, "Không có việc gì, một chút thương thôi."

Nàng đi vào Hàn Tùng Hiền, chỉ thấy phía tây gian trong thư phòng, Bùi Hành đi ra ngoài đã trở lại, đã tháo xuống quan đới phiền phức, dùng một cây ngọc trầm màu mỡ để vấn tóc, buổi sáng ra cửa mặc áo dài tơ lụa xanh ngọc cũng thay ra, trên người chỉ mặc một bộ nguyệt bào lông lẻo, bởi vì hắn thân hình cao lớn khỏe mạnh, y phục ở nhà càng mặc hết sức khoan thai. Lúc này đang khí định thần nhân cầm lấy một bức họa thương thức, thần sắc an nhàn.

Buổi sáng ra cửa còn không thoải mái, trở lại vui vẻ như vậy, hắn là gặp được chuyện gì tốt. Nguyệt Thục kinh ngạc nhìn Bùi Hành vài lần, đột nhiên quyết định buông tha cho kế hoạch khốc lóc kẻ lữ, cần gì chứ, nàng còn có biện pháp khác đối phó chuyện này, không nhất định phải phá hư tâm tính tốt Bùi Hành khó có được.

Nghĩ xong, gió lên tay áo lau lau mắt, lặng lẽ hướng trên lầu mà đi, chuẩn bị dùng một chút nước trong phòng rửa mặt, kết quả vừa vắt khô khăn, cửa bên kia đã bị đẩy ra.

Bùi Hành trên mặt còn mang theo thần sắc nhu hòa, cười hỏi, "Làm sao từ bên ngoài trở lại mà không vấn an gia?"

Hắn ngoài dự đoán xuất hiện dọa Nguyệt Thục nhảy dựng, ngẩng đầu nhìn hắn.

Bùi Hành vẻ mặt từ từ thay đổi, vui mừng từ từ rút đi, trong mắt vui vẻ biến mất, thay vào đó là ngưng mi trầm lãnh, hắn từng bước bước đi qua.

Nguyệt Thục có chút luống cuống, nàng đã quyết định không muốn nói cho Bùi Hành, nghiêng đầu đi che giấu.

Bàn tay Bùi Hành kiên định hữu lực, ngón cái cùng ngón trỏ thoáng dùng lực đem mặt Nguyệt Thục quay qua, hắn khom người cúi đầu, con mắt đen nhánh thâm thúy nhìn chăm chăm hai vết thương nhỏ bị móng tay làm bị thương.

"Ai đã thương người?" Thanh âm hắn thật thấp, đè nén một loại tâm tình khó tả.

Nguyệt Thục giương mắt nhìn hắn, Bùi gia nam tử đều là trung đẳng vóc dáng, duy chỉ Bùi Hành đặc biệt cao lớn. Hắn là người đọc sách, nhưng lại không chỉ thích đọc sách, cười ngửa đi săn đá cầu du ngoạn mỗi thứ một chút, Bùi Hành chơi so với con nhà giàu còn tinh thông hơn, luyện thành một thân da thịt cứng rắn. Như vậy hắn mặc dù mặc áo dài, đóng khăn vuông của người đọc sách, thì nhìn giống như người nhả nhặn, chỉ có Nguyệt Thục người bên gối mới biết được lực lượng ẩn chứa trong thân thể của hắn sau khi bỏ đi y phục.

Nguyệt Thục cắn răng, rõ ràng không muốn nói, nhưng là bị hắn hỏi như thế, cảm thấy còn ủy khuất hơn so với lúc mới ra khỏi Thu Minh Cư, chỉ cảm thấy trong cổ họng phát căng, con mắt nóng lên.

Ở trong mắt Bùi Hành, trong đôi mắt to của thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần, nước mắt từng hạt một rơi xuống, rõ ràng là bị ủy khuất lại hết lần này tới lần khác quật cường không chịu nói với hắn.

Trong lòng hắn cảm thấy chua xót.

Hắn biết rõ tính tình Nguyệt Thục là điềm tĩnh mềm mại cỡ nào, bị người khi dễ về nhà còn muốn che giấu.

Bùi Hành đem Nguyệt Thục ôm vào lòng, cúi đầu dụ dỗ nàng, "Đừng khóc... Người không muốn nói cũng không sao, đừng khóc."

Nguyệt Thục cuốn rúc vào trong ngực rộng lớn của nam nhân, cái loại ấm áp cùng chua xót đó, không chỉ không chế trụ nỗi nước mắt của nàng, kích thích nàng như mở ra ống thoát nước, ức chế không được nức nức nở nở òa khóc.

Nàng ôm chặt lấy eo thon hữu lực rắn chắc của Bùi Hành, nhẹ giọng gọi hắn, "Tứ gia..."

"Ta ở đây, đừng sợ." Bùi Hành sờ cái đầu nhỏ trong ngực.

Nàng gọi một tiếng lại một tiếng, Bùi Hành kiên nhẫn đáp lại nàng.

Chờ Nguyệt Thục khóc mệt, Bùi Hành ôm nàng lên giường, tay đặt phải đầu gối Nguyệt Thục, Nguyệt Thục kêu đau một tiếng, lại gấp rút kèm chế, còn làm bộ không có chuyện gì đuổi Bùi Hành rời đi, giọng nói còn khàn khàn, "Ta... Ta không sao."

Bùi Hành không cho nàng động, đè nàng ở trên giường thoát được cả người trơn bóng, chỉ còn một cái yếm nhỏ che thân, chỉ thấy hai chân thiếu nữ trắng nõn cân xứng ngưng ngừng rút lại, mỗi khớp xương trên chân đều có máu ứ đọng to bằng đầu nắm tay.

Bùi Hành xem cơ hồ ức chế không được tức giận, môi mím thật chặt.

Nguyệt Thục thừa dịp Bùi Hành buông lỏng tay mạnh mẽ, vội vàng đem chăn mền che người lại, lúc này tâm tình đã không cách nào dùng ngôn ngữ miêu tả. Phần hận, thương tâm, ủy khuất, sau đó đột nhiên có chút ngưng ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn còn vương nước mắt đờ đờ đỏ lên.

Giữa ban ngày, chỉ xem chân là được, sao lại có thể coi hết người ta ra như vậy...

Bùi Hành hít sâu, hít sâu, thật lâu mới không chế tâm tình, lộ ra mỉm cười trấn an Nguyệt Thục, "Hôm nay không cần người hầu hạ, người ở trên lầu nghỉ ngơi thật tốt." Lưu lại những lời này liền nặng nề bước xuống lầu.

Hắn gọi Vĩnh Thọ và Vĩnh Tuyên vào phía tây gian hồi thăm, biết rõ Nguyệt Thước là bị Lý Diệu Quỳnh truyền vào nội viện, lần đầu tiên sau khi kết hôn phần nọ với Lý Diệu Quỳnh tuôn ra, là loại hận trước kia nàng ta không chịu thua kém, hận nàng ta ngu muội. Loại hận này, mang theo cảm giác chán ghét lạnh như băng.

Phất phất tay, Bùi Hành để cho hai hạ nhân ra ngoài. Một mình hắn trong thư phòng trầm mặc ngồi hai nén hương.

Hắn gọi Minh Kỳ tiến vào hỏi: "Người biết thân kẻ mấy hạ nhân của hồi môn này nhà chúng ta để ở đâu không?"

Minh Kỳ ngần ra, suy nghĩ một chút trả lời: "Như lão thái thái hay mấy phu nhân, thân kẻ của bọn hạ nhân đều là để cùng một chỗ ở Bùi gia, sẽ có một tiểu khố phòng thu. Nhưng của hồi môn của mấy này vẫn là tự mình thu, áng chừng đợi ngày sau mấy tiểu tử xứng hôn, thân kẻ kia mới có thể lấy ra."

Bùi Hành gật gật đầu, đứng dậy đi đến cửa sổ, xem đèn lồng mới đốt ngoài song cửa sổ, ánh mắt tĩnh mịch, lẳng lặng đứng thật lâu.

Minh Kỳ thất tay không nhúc nhích, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo.

Bùi Hành nghĩ đến Lý Diệu Quỳnh hôm qua bắt người điên cuồng, hắn một đại nam nhân da dày thịt thô, trên người cũng bị cào ra vài tia máu, lại nghĩ tới Nguyệt Thước một tiểu nha đầu điềm tĩnh nhu thuận như vậy, hiện thời thành cái đinh trong mắt Lý Diệu Quỳnh, bị hạn chế bởi thân phận chủ tớ thừa nhận hành hạ, thậm chí sợ không dám cáo trạng với hắn.

Hắn không hồi hận ngày đó muốn nha đầu kia, ngược lại hết sức cao hứng tiện tay bắt một nha đầu, thế nhưng bắt đúng rồi. Đã bao lâu không có buồng lỏng bình tĩnh như vậy, mỗi một ngày đối mặt với Lý Diệu Quỳnh bá đạo cay nghiệt, Phù Dung lời đời, sành sỏi, hắn cho là mình đã không còn cảm giác đối với nữ nhân hậu viện, chỉ còn lại phát tiết mỗi ngày.

Nhưng là tiểu nha đầu này, làm cho hắn lại lần nữa muốn có cảm giác đau sủng nữ nhân của mình, cảm giác muốn trêu chọc tiểu cô nương cười làm cho tâm tình tốt hơn, đùa giỡn đối phương xem đối phương đỏ mặt như niềm vui thú thân nhiên.

Hôm nay thấy nàng khóc, tâm phát căng đau nhức, làm cho hắn bỗng nhiên dâng lên ý muốn bảo vệ mãnh liệt. Cảm giác này rõ ràng nói cho hắn biết, đây là nữ nhân của hắn, hắn không muốn để cho bất luận kẻ nào tổn thương nàng.

Kể cả Lý Diệu Quỳnh.

Sau cùng Bùi Hành từ cửa sổ xoay người lại, ánh mắt của hắn thâm thúy mà sắc bén, nhìn Minh Kỳ, từng chữ từng chữ mệnh lệnh:

"Đem mọi chuyện của người đều để xuống, ta cho người đi làm một chuyện..."

Ba đây tớ ở Hàn Tùng Hiền như Minh Kỳ là tối được trọng dụng, Bùi Hành để cho hắn đi xử lý loại "chuyện" nhỏ không tư cách này, Minh Kỳ kinh ngạc mở to hai mắt.

Bùi Hành nhàn nhạt hỏi: "Minh Hồng so với người am hiểu hơn xử lý chuyện như vậy, ta không gọi hắn mà gọi người, người cũng đã biết vì cái gì?"

Minh Kỳ hơi suy nghĩ một chút, cảm thấy không khỏi lại là chần chừ.

Minh Hồng người này mưu ma chước quỷ nhiều, một chút chuyện bằng môn tà đạo hắn ta đều am hiểu, nhưng là tính cách của hắn ta cũng không đủ cẩn thận, uống rượu cái gì cũng dám nói, có một số việc khó bảo toàn miệng hắn ta không lộ ra. Nhưng là hắn bất đồng, hắn làm việc tỉ mỉ có mạch lạc có thể thủ khẩu như bình, mỗi lần Tứ gia giao nhiệm vụ xuống, hắn không câu mau, nhưng cuối cùng nhất định sẽ hoàn thành.

Tứ gia... Thế nhưng đối với một nha đầu lại dễ tâm như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Che chở

Đầy nhà sau, Phương Ngọc Dung cầm một chai dược đi vào phòng riêng, Châu nhi nằm trên giường mặt sưng phù trướng xanh lên.

Phương Ngọc Dung chỉ chịu một cái tát, bôi dược thì sưng đỏ tan nhanh hơn. Nhưng Châu nhi bị một lượt mười mấy đến vài chục bạt tai, trở về sức miệng phun ra đều là máu.

Phương Ngọc Dung mở ra cái bình, thuốc mỡ màu xanh lá cây mùi thơm ngào ngạt mát lạnh khắp nơi, bôi trên mặt của Châu nhi.

Châu nhi lắc đầu khước từ, mồm miệng nói không rõ ràng: "Đây là được nhị phu nhân cho cô nương, sao lại có thể cho ta dùng."

Phương Ngọc Dung ngăn nàng ta, nói: "Nha đầu ngốc, người vì ta bị thương, ta đau lòng không kịp, một chai được mà thôi, người đảm đương nổi."

Thuốc mỡ lạnh buốt bôi trên mặt, Châu nhi vui mừng rơi nước mắt, "Là ta không tốt, ta không có xử lý tốt chuyện của cô nương, còn để cô nương bị đánh, đều là ta không tốt."

Phương Ngọc Dung thấy Châu nhi mặt ửng mầu chau, đau lòng tự trách, ngược lại nở nụ cười, nói: "Không có việc gì, chút chuyện này đâu phải trời sập xuống." Một tay lại tiếp tục bôi thuốc cho Châu nhi.

Châu nhi khó hiểu vì sao Phương Ngọc Dung thông dong trấn định như thế, nàng ta nghi hoặc hỏi, "Cô nương vì cái gì không thương tâm, hôm qua Tứ gia hấn..."

Phương Ngọc Dung bôi thuốc cho Châu nhi xong, cầm lấy khăn xoa xoa tay, nói: "Ta vốn cũng biết Tứ ca xem ta như thân muội, đêm trước bất quá thử một lần, thành là tốt nhất, không thành ta khác có biện pháp khác." Nói xong thoáng nhún mày, "Vốn là không muốn dùng biện pháp này, nhưng hiện thời như vậy, chỉ có thể dùng đến một chiêu rút củi dưới đáy nồi này."

Nàng cười nói với Châu nhi, "Dùng được này hai ngày nữa mặt của người có thể tốt lên, đến lúc đó còn có một chuyện trọng yếu giao cho người đi làm."

Châu nhi nghe vậy, lập tức chống người lên, nói: "Cô nương chuyện gì xin cứ việc phân phó, ta dù là cầm miếng vải che mặt, cũng phải đem chuyện của ngài hoàn thành, không cần chờ vài ngày."

Phương Ngọc Dung không đồng ý, chỉ để cho Châu nhi nghỉ ngơi hai ngày, hai ngày sau quả nhiên máu ứ đọng trên mặt tan đi rất nhiều, còn lại một chút dấu vết dùng phấn che là tốt rồi.

Đến ngày thứ ba, Châu nhi thừa dịp một buổi sáng tinh mơ ít người, vụng trộm từ phía đông đường hẻm đi ra cửa.

Bên cạnh con đường hẻm này chính là nam bắc khóa viện, bà tử trong sân Nhị nãi nãi Điền thị thức dậy sớm, thấy bóng lưng Châu nhi, lầm bầm nói: "Đây không phải là Châu nhi cô nương ở đây nhà sau sao, sáng sớm lên lên lút lút đi đâu vậy?"

Bà tử đột nhiên nghĩ đến thời gian trước Nhị nãi nãi phân phó để cho bà ta chú ý một chút hành tung biểu tiểu thư, Châu nhi là nha đầu tâm phúc của biểu tiểu thư, nàng ta sớm như vậy ra cửa sợ là muốn làm chuyện cho biểu tiểu thư đi, nói không chừng còn là chuyện không để cho người khác biết.

Vừa nghĩ tới này, ánh mắt bà tử sáng lên, vội vàng ném xuống cây chổi, nhanh chóng từ cửa sau đi ra theo sau.

Liên tục mấy ngày, Bùi Hành cũng không ra khỏi cửa, bình an, yên ổn ngồi ở thư phòng dâng hương vẽ tranh.

Lý Diệu Quỳnh vừa mới giặt co Nguyệt Thục được một ngày, đang cao hứng, hết lần này tới lần khác thì đụng phải Bùi Hành ở nhà gọi không được Nguyệt Thục, trong lòng liền rầu rĩ.

Nàng đành tự đến tìm Bùi Hành, Bùi Hành lại xa cách, tự nhiên vẽ tranh. Nàng bức mình ngồi ở phòng khách của thư phòng, nghĩ ngay trước mặt Bùi Hành sai sử Nguyệt Thục lần qua lần lại, để cho nha đầu kia biết rõ nàng là chủ tử gia, Bùi Hành cũng không dám ở trước mặt nàng che chở nàng ta.

Nàng gầy gầy nắp ly trà, môi thoa son thoáng chạm một cái vào cốc, liền nhún mày để xuống: "Trà này lạnh, Nguyệt Thục, đi pha ly nóng."

Nguyệt Thục trong nội tâm nhảy dựng

Nàng còn nhớ kiếp trước lúc mang thai, Lý Diệu Quỳnh cũng là ghét bỏ trà lạnh, để cho nàng rót một ly trà nóng đến. Lý Diệu Quỳnh căn bản không có uống một ngụm, liền làm ra vẻ bị phỏng đến lười hòng, đem trà nóng cuộn cuộn gói cho nàng đầy mặt và đầu cổ, lẳng nhục nàng: "Vừa có hài tử liền dám làm yêu quái, dù dễ gia các người nói với ta muốn nâng người lên làm di nương, thấy ta không đồng ý thì muốn đem ly trà này nóng bỏng chết ta, trực tiếp làm vợ chính nãi nãi có phải hay không, xuân thu đại mộng! Một nha đầu, sinh con trai cũng là nha đầu, ta để cho người sinh thì người sinh, để cho người chết người phải chết, ta hủy mặt người."

Trên mặt nàng da bị phỏng ra vô số bọng nước thật nhỏ, nàng đau đến mức té trên mặt đất ôm đầu kêu đau, Lý Diệu Quỳnh lại sai người giam nàng vào trong phòng. Nếu không phải Bùi Hành thỉnh thoảng sẽ tới nội viện coi trộm nàng một chút, phát hiện nàng bị thương vội vàng tìm đại phu đến xem, nàng nhất định là bị hủy khuôn mặt. Nhưng dù cho có được tốt của đại phu, nàng dù trẻ tuổi khôi phục nhanh, nhưng sau khi khôi phục mặt lại vĩnh viễn mất đi da thịt đặc biệt trắng nõn non mềm của thiếu nữ.

Đã như vậy, nàng còn ôm chân Bùi Hành không để cho hắn đi tìm Lý Diệu Quỳnh tính sổ, cũng không chịu nghe lời dúi đến ngoại thư phòng, Bùi Hành đối với nàng thất vọng mà không lời nào có thể miêu tả được, cái loại giận không tranh đoạt bất đắc dĩ rõ ràng như vậy, Nguyệt Thục lựa chọn làm như không thấy.

Nhưng nay Bùi Hành đang ở bên cạnh thư phòng, nàng biết rõ Bùi Hành tuyệt đối sẽ không để Lý Diệu Quỳnh bắt nạt nàng mà làm như không thấy.

Quả nhiên, Bùi Hành nghe được, cũng không nói cái khác, chỉ nhàn nhạt cất giọng gọi Nguyệt Thục, "Nguyệt Thục, người đến mài mực." Hắn ngay

trước mặt Lý Diệu Quỳnh chỉ để ý đem Nguyệt Thước sai sử xoay quanh, một bộ Nguyệt Thước rất bận rộn, không rảnh tay đến hầu hạ những người khác.

Bên kia Vinh Tuyên gọi Minh Kỳ dạy đồ qua ở sau lưng, gần đây sửa lại tính tình ngang ngạnh với Nguyệt Thước, vội vội vã vã đòi trà cho Lý Diệu Quỳnh, "Trà lạnh đều do tiểu nhân không phải, nải nải ta lại ngâm cho ngài một ly."

Lý Diệu Quỳnh một cổ uất khí ngăn ở ngực, lên không được xuống không xong, tức giận đến hô hấp dồn dập, nhìn nam tử cao lớn tiêu sái vẻ tranh ở đó, thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn dựa ở bên cạnh lúc rửa bút, lúc mài mực, lúc điều sắc.

Một nha đầu... Một nha đầu mà thôi, hần thể nhưng vì một nha đầu bác mặt mũi ta.

Vinh Tuyên mang trà đi lên, cười lâm lâm: "Tứ nải nải uống trà, đây là thượng đẳng Thiên đảo ngọc điệp, vài ngày trước mới có hàng, không có mấy cân, gia chúng ta cũng chỉ được mấy lượng..."

Hắn đem đĩa nhỏ để nhẹ ở trên bàn, còn chưa mang ly trà ra, Lý Diệu Quỳnh khoát tay, đánh đổ cả ly trà lẫn khay.

"Trong mắt ngươi còn có ta tứ nải nải sao? Đã có trà ngon mà sớm không lấy ra, là nhìn ta tứ nải nải này chưa đủ tư cách uống trà trong phòng các ngươi có phải hay không..."

Chén trà "Ầm" một tiếng vỡ, khay trà "Lạch cạch" cùng nhau rơi xuống, nước trà nóng bỏng rơi vào đùi Vinh Tuyên, hắn đau đến "Tê tê" nhe răng.

Vinh Thọ bên cạnh xem mà sợ mất mặt, sợ đến cổ run run, ly trà đầu là hắn ngâm. Vinh Tuyên rất cơ trí, gấp rút quỳ xuống đất nhận sai, "Tiểu nhân nói không rõ ràng, ly trà trước cũng là Thiên đảo ngọc điệp, thấy tứ nải nải đến, chúng ta cảm toàn đồ tốt nhất hầu hạ, nào dám lấy lệ."

Lý Diệu Quỳnh còn chưa hạ hỏa, Vương mục mục kéo kéo tay áo nàng, hướng phía tây phòng bữu bữu môi.

Thải Linh và Hương Diệp cũng đi lên khuyên bảo, Lý Diệu Quỳnh nhìn về phía bên kia, nam nhân không nói một lời lạnh lùng nhìn qua, trong lòng ủy khuất.

Nguyệt Thước nhìn Bùi Hành một chút, nhìn Lý Diệu Quỳnh một chút, động tác rửa bút trong tay chậm lại.

Bùi Hành bàn tay rơi vào sau lưng Nguyệt Thước, sợ nàng bị cảnh tượng này hù đến, trấn an sờ soạng nàng hai cái. Ánh mắt lạnh lùng chống lại Lý Diệu Quỳnh, băng hàn như tuyết.

Lý Diệu Quỳnh cắn môi dưới, không biết là tiếp tục nổi giận, hay là tìm Bùi Hành lý luận... Cuối cùng lạnh lùng cười cười, "Hảo, rất tốt." Đôi mắt đẹp lộ ra nồng đậm oán hận. Nàng đứng dậy đi ra ngoài, Vương mục mục, Thải Linh sốt ruột gấp rút đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Kế trong kế

Bà tử giữ cửa đều thích uống chút rượu đánh cuộc ít tiền, hoặc là tụ cùng một chỗ cắn hạt dưa tám chuyện, đông dài hơn tây gia ngắn.

Có một ngày sau giờ Ngọ, Thôi bà tử thua hơn một trăm đồng tiền, thẳng kêu xúi quẩy, đến phòng bếp tìm một chút ăn, không nghĩ tới phòng bếp bình thường trống trơn có một tiểu nha đầu mặt mày xinh đẹp thanh niên đang trông coi.

Bà ngượng ngùng cười, tiểu nha đầu ngược lại hào phóng, lấy ra đậu phộng muối thả vào trong mâm cho bà, "Ngày hôm nay chúng ta nấu rất nhiều đậu phộng, phần này là của ta, đưa cho bà bà ăn."

Thôi bà tử mừng rỡ không thôi, "Cô nương tốt, thật ngại quá."

Tiểu nha đầu cười tủm tỉm, "Ngài khỏi phải khách khí."

Thôi bà tử cũng không vội mà đi, ngồi xuống bóc đậu phộng ăn, cùng tiểu nha đầu nói chuyện.

"Trên lò là làm cho ai?" Thôi bà tử chỉ phòng bếp.

"Ta đi theo Lý thẩm nấu canh." Tiểu nha đầu trả lời.

Một hỏi một đáp, Thôi bà tử cảm thấy là nha đầu thành thực, nói không chừng về sau còn phải dựa vào nha đầu kia mò chút đồ tốt ăn.

Quả nhiên mỗi lần vào thời gian này tiểu nha đầu đều ở đây, còn có thể chờ chút ăn ngon cho bà, có mấy lần lưu lại một chén thịt ngỗng, bao tử. Đây

đều là đồ tốt a, từ chủ tử trong phòng đến người bình thường có khi còn chưa được ăn.

Thôi bà tử đối với nha đầu gọi là Sao nhi này hào cảm tăng tiến hơn, bắt đầu cái gì cũng nói.

Ngày này bà như cũ ở giờ Thân một khắc đến phòng bếp, tiếp nhận bánh bao thịt ngỗng Sao nhi để cho bà, nói: "Lão bà tử hôm nay xúi quẩy, còn tưởng rằng nắm được cơ hội tốt có thể thay Nhị nãi nãi chúng ta hoàn thành một việc, ai biết nha đầu kia tặc tinh, đông sò tây quai, ta lại theo không kịp."

Sao nhi kỳ lạ hỏi bà: "Nhị nãi nãi phân phó cái gì, bà bà nguoi theo không kịp à?"

Thôi bà tử né qua phân phó của Nhị nãi nãi, cũng né qua tên Châu nhi, chỉ nói: "Ồ chỗ cầu gỗ lớn, nha đầu kia không biết rõ tìm người nào, quay người lại đã không thấy bóng dáng, ta chờ mòn chờ mỏi không thấy nằng ta đi ra, chỉ đành phải tự mình trở lại."

Sao nhi nghiêng đầu cười: "Cầu gỗ lớn a, vậy ta quen thuộc, ta có người đi gả đến đó, phụ cận chính là Tập Phúc Tự nổi danh, nghe nói có một vị Mã Tiên Cô giải đoán xâm vô cùng linh nghiệm, còn bán thuốc sinh con, tứ nãi nãi nhà chúng ta không phải là cũng thỉnh qua vị Mã Tiên Cô này đến nhà sao..."

Thôi bà tử tùy ý nghe, một miếng bánh bao thịt ngỗng ăn vô cùng ngon lành, đang nhai nhai, bà ta nghĩ đến cái gì đột nhiên dừng lại động tác, thịt vụn trong miệng rơi ra.

Biểu tiểu thư, tứ nãi nãi, Mã Tiên Cô...

Này nghe, hình như có chút không thích hợp.

Thôi bà tử lẩm bẩm tên mấy người này, "Nhất định là, nhất định là." Con mắt đục ngầu thời gian qua của bà tử bởi vì tinh quang thế nhưng sáng ngời lên chút ít.

Sao nhi, cũng chính là Nguyệt Thước khẽ cười. Nàng chỉ là nhắc nhở vài câu, mặc kệ bà tử này ngờ vực lung tung thế nào, chỉ cần có thể dẫn Nhị nãi nãi tự động trúng vào cái kế trong kế này, vậy kế hoạch của nàng sẽ thành một nửa.

Bà tử ba cắn hai nuốt xuống bánh bao thịt ngỗng, lại bởi vì ăn quá mau kết ở cổ họng không thể đi xuống, bà ta vội gỡ bộ ngực mình, Nguyệt Thước thấy thế lấy gáo nước cho bà uống, bà tử uống "Ứng ực", mới không bị nghẹn chết.

Bà ta vừa cảm vừa tạ với Nguyệt Thước, nói: "Bà bà nếu là hoàn thành được một chuyện tốt có phần thưởng, nhất định mời nguoi ăn bữa ngon."

Nguyệt Thước hé miệng cười, "Vậy ta trước cảm ơn bà bà."

"Cảm ơn với không cảm ơn, ta cũng ăn không ít của nguoi."

Thôi bà tử đi, Nguyệt Thước vẫn nhìn chăm chăm nòi đất nhỏ, nàng hôm nay hầm cách thủy Ngân thủy minh mục thang cho Bùi Hành. Nhìn độ lửa không sai biệt lắm, nàng múc ra đặt trong giỏ trúc, mang trở về Hàn Tùng Hiên.

Bùi Hành tỉ mỉ vẽ một lùm hoa mai trước bàn đọc sách, lúc này đang vẽ một đoá hoa lớn đỏ thắm, bức họa này hẳn vẽ năm ngày, họa chính là ba góc mai trong nội viện, một nữ nhân đưa tay hái hoa ở cành mai.

Mỹ nhân trước mắt vẫn chỉ là một hình ảnh mơ mơ hồ hồ, ngược lại vài cành hoa mai đã hữu hình hữu cốt. Nguyệt Thước lúc thành quỹ ngày ngày bị buộc đi theo Bùi Hành, đọc sách thì không thể học tinh, nhưng cầm kỳ thư họa cũng biết đại khái, tự mình động thủ không được, nhưng không trở ngại việc thưởng thức.

Chỉ tiếc thân là nha hoàn hồi môn của Lý Diệu Quỳnh không biết thi thư, nàng chỉ có thể giả bộ không biết chữ, không dám trao đổi nhiều cùng Bùi Hành.

"Tứ gia, đói bụng không, ta hầm canh cách thủy cho ngài." Nguyệt Thước tiến đến đứng ở đối diện bàn đọc sách, mắt to nhìn Bùi Hành, hé miệng cười hỏi.

Bùi Hành đang họa chuyên tâm, không ngẩng đầu liền nhàn nhạt cự tuyệt, "Không uống."

Nếu là lúc trước Nguyệt Thước không cần phải nói đã lui xuống, không, trước kia Nguyệt Thước căn bản không chủ động nấu canh cho Bùi Hành, nhìn thấy Bùi Hành như chuột thấy mèo trốn vào trong góc vậy.

Nhưng hôm nay Nguyệt Thước biết rõ Bùi Hành sẽ ko thật sự hung đối với nàng, có đôi khi trong miệng bày ra đáng vẻ "Gia", chủ yếu là trêu chọc nàng.

Bùi Hành thực bá đạo là ở ban đêm, hẳn đáng người khoẻ mạnh, chính là lúc nam nhân hưng thịnh nhất, yêu cầu quá nhiều, khiến nàng khó thừa nhận. Nhưng là nàng ra vẻ đã "Thích ứng" hơn nữa "Vui vẻ" với loại cuộc sống phu thê vô cùng mãnh liệt này.

Cho đến đêm mấy hôm trước Bùi Hành đốt đèn làm việc này, lúc bắt đầu nàng còn có thể giả vờ vui thích, về sau vì quá kích thích quá mãnh liệt, đến Hồi 2: lúc thực sự không chịu nổi sa vào trạng thái nửa mơ hồ, Bùi Hành có chút phát hiện, sau đó ôm nàng như có điều suy nghĩ.

Sau đó Bùi Hành tận lực chỉ làm một lần, lúc đầu tỏ ra ôn nhu, lúc nửa đường dùng sức còn có thể lặp đi lặp lại lời khen ngọt ngào như nàng là cô nương

tốt các loại. Nguyệt Thước cảm giác khá hơn nhiều, đã có chút lòng tin với việc này. Nàng tin tưởng chờ mình cao lớn hơn một chút sẽ quen, nói không chừng về sau thực sẽ thích việc này.

Trước kia nghe mấy bà tử tức phụ uống rượu nói lời thô tục, đều nói đây là một chuyện thoải mái, còn lấy nàng ra trêu đùa, nói về sau không biết gã sai vật nào có điểm phúc này có được nàng các loại, lúc đó nghe được, nàng tuổi còn quá nhỏ sắc mặt đỏ lên hờn dỗi, nhanh chân chạy tới bên hồ ném cục đá.

Khi đó nàng cảm thấy chán ghét nam nhân, nàng cả đời không muốn lấy chồng, càng không muốn biến thành những tức phụ bà tử kia ha ha cười miệng đầy lời chán ghét.

Hiện tại Nguyệt Thước cảm thấy, chỉ cần nam nhân này là Tứ gia, nàng một chút cũng không cảm thấy chán ghét.

Nàng nghĩ tới, khóe miệng cười trong veo, ánh mắt mang theo ngọt ngào, lại gọi một tiếng, "Tứ gia, ta ở phòng bếp hầm canh cách thủy đã lâu, ngài ăn vài miếng có được hay không."

Bùi Hành lúc này mới ngừng đầu, ánh vào mắt chính là dáng vẻ tiểu cô nương mong đợi, trong tay ôm một giỏ trúc, bên trong là một lọ sứ màu lam bình thường.

Bùi Hành còn muốn cự tuyệt, lời bên miệng thế nhưng không đành lòng nói ra khỏi miệng.

Không cự tuyệt chính là đáp ứng, Nguyệt Thước bận bịu dẫn đi vào phòng kê lấy canh ra để trên bàn tròn nhỏ.

Bùi Hành không khỏi lẩm bẩm tự nói, "Nha đầu kia, là gan càng lúc càng lớn." Hắn bật cười thoáng lắc đầu, chỉ có thể lững thững theo sau.

Bùi Hành ngồi xuống, thấy là canh ngọt không khỏi do dự.

Nguyệt Thước vội nói: "Không ngọt, ta chỉ thả một chút đường." Nàng múc một muỗng đưa đến bên miệng Bùi Hành, Bùi Hành chỉ có thể há mồm uống.

Mặc dù hắn thời gian qua không thích canh ngọt, có điều cảm thấy hương vị mỹ vị ngoài dự đoán, nên tiếp nhận thìa đến miệng, từng miếng từng miếng ăn.

Nguyệt Thước thấy canh mình làm được ăn hết, trong lòng cảm thấy thỏa mãn, nói: "Ta trước kia làm qua một lần canh bí đao cá trắm cỏ cho Tứ gia, cầu xin Vĩnh Thọ để cho ta đưa vào, Tứ gia ăn chưa?"

Một chén canh mà thôi ai sẽ còn nhớ. Thế nhưng chén canh đó lại lưu lại ấn tượng cho Bùi Hành, hắn vẫn cho là Lý Diệu Quỳnh hầm cách thủy, không khỏi thoáng kinh ngạc, trong mắt hiện lên vui vẻ, thanh âm trầm thấp trêu chọc nàng, "Sớm như vậy đã nhớ kỹ gia, sẽ không phải lần trước cố ý đựng vào để đi theo gia về thư phòng chứ."

Nghe nói như thế, Nguyệt Thước tim đập mạnh một cái, nàng hoảng hốt cho rằng Bùi Hành nhìn thấu nàng.

Cũng may Bùi Hành chỉ là đùa giỡn nàng, duỗi tay lớn ra ôm nàng đi qua đặt ở trên đầu gối, cái cằm để trên đầu của nàng, "Thực may mắn nhất được người về."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tỳ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Nhị giả mỹ lang quân (lấy chồng lần hai được như ý)

Trung thu Bùi phủ lại náo nhiệt vài ngày, xem cuộc vui ăn bữa tiệc cộng thêm người thân bạn bè đến dự tiệc đưa bánh trung thu, chờ đến lúc rảnh rỗi, Lý Diệu Quỳnh lại cân nhắc nghĩ đi gặp Mã Tiên Cô một lần.

Lý Diệu Quỳnh cũng không phải là người ngu muội vô tri, nàng cũng là người thông minh và trí tuệ, tỷ như mấy năm trước khi chưa gả cho Bùi gia nàng đặc biệt được Bùi nhị phu nhân thích, cũng lưu lại ấn tượng thật tốt với Bùi Hành.

Nhưng sau khi gả vào Bùi gia, bà bà nuông chiều, trượng phu nhẫn nhịn, Nhị ca Nhị tẩu thứ xuất không dám đụng chạm nàng, quan hệ với hai tẩu tử đại phòng không tốt, dù sao cũng không thường gặp mặt, có thể nói thuận buồm xuôi gió qua được ba bốn năm, nuôi dưỡng tính tình của nàng lớn gấp đôi, tâm kế ngược lại tụt lùi so với khi còn là cô nương.

Lý Diệu Quỳnh biết Mã Tiên Cô là chừng hai năm trước, Phương Ngọc Dung hẹn nàng cùng đi Tập Phúc Tự ở cầu gỗ lớn thấp hương, bái hết Quan Âm, Văn Thù, Phổ Hiền Bồ Tát, lại xin xăm, thỉnh Mã Tiên Cô trong chùa ra giải đoán xăm, rồi bắt chuyện với nhau, cao hứng nhờ xem tướng giải bát tự, không nghĩ tới Mã Tiên Cô nói không chỗ nào không chuẩn, lúc ấy chỉ khiến cho Lý Diệu Quỳnh hơi có chút kinh ngạc mà thôi. Thật sự đề nàng thần phục, là về sau Mã Tiên Cô giúp nàng giải quyết vài vụ cực kỳ khó.

Càng về sau, Lý Diệu Quỳnh gặp được mấy việc vật khó giải quyết, thậm chí có chuyện phiền lòng đều thích tìm Mã Tiên Cô nói một chút, dù Mã Tiên Cô không giúp được gì, nhưng nghe bà ta khuyên một chút năng cũng thoải mái, mà bình thường Mã Tiên Cô cũng có thể cho cái biện pháp tốt.

Hiện thời Bùi Hành ít hỏi đến lịch trình của nàng, Lý Diệu Quỳnh thuận miệng nói với Bùi nhị phu nhân muốn ra cửa thấp hương, Bùi nhị phu nhân căn bản không hỏi nhiều, chỉ ứng đáp một tiếng mà thôi.

Mã Tiên Cô vẫn là dáng vẻ tiên phong đạo cốt hiền hòa, cười dịu dàng nghênh đón Lý Diệu Quỳnh đến nội thất ngồi nói chuyện.

Lý Diệu Quỳnh vẫn như thường ngày tỏ khổ, nói Bùi Hành sùng ái tiểu nha đầu hồi môn của nàng, biểu muội không biết xấu hổ nhớ thương Bùi Hành, bản thân không có hài tử bị hai tấu tử đại phòng chế nhạo...

Mã Tiên Cô khuyên Lý Diệu Quỳnh một phen, "Tứ nãi nãi thiên nhân phong thái, lại là tôn thất quý nữ, gả vào Bùi gia nên nhận được tôn kính yêu mến đúng, đáng tiếc thời vận không đúng, mình châu bị long đông..." Bà ta muốn nói lại thôi, lắc đầu thở dài.

Lý Diệu Quỳnh thích nhất người khác nhắc tới thân phận "Tôn thất nữ" của nàng, Mã Tiên Cô mỗi lần nhắc tới, lại khiến cho nàng vui vẻ. Chỉ là thời vận không đúng còn có thể giải thích, mình châu bị long đông lại không biết vì sao nói như vậy, gấp rút hỏi kỹ, "Đây là ý gì, tiên cô mau đừng thừa nước đục thả câu."

Mã Tiên Cô một bộ nói lỡ miệng vội vã ra về hỏi hận, "Đáng chết đáng chết, nhất thời nói sai, tứ nãi nãi đừng coi là thật."

Bà ta càng như vậy, Lý Diệu Quỳnh càng kinh nghi bất định, mềm giọng khẩn cầu: "Ta cùng với tiên cô nhiều năm giao tình, chẳng lẽ còn có cái gì là không thể nói, nếu chuyện này có tổn hại đến ta, tiên cô lại nhẫn tâm để ta chẳng hay biết gì sao?"

Mã Tiên Cô lắc đầu, "Này, này, này cũng không thể nói."

Lý Diệu Quỳnh càng tỏ ra lo lắng muốn biết, nói rất nhiều lời tốt, vừa cầu xin vừa nói giao tình, cuối cùng Mã Tiên Cô "Không thể làm gì" mở miệng, "Chuyện này chỉ là một chút tính toán của ta, có đúng hay không vẫn còn khó nói."

Lý Diệu Quỳnh nói: "Cầu xin ngài mau mau nói."

Mã Tiên Cô tinh tế quan sát ngũ quan Lý Diệu Quỳnh, nói: "Tứ nãi nãi bát tự quý trọng, tướng mạo cũng lộ ra quý khí, nhìn sơ qua, vốn nên có mệnh nhập gia đình vương hầu mới đúng. Lại để cho tiểu nhân làm vậy bản mệnh cách, một Hầu phủ quý phụ thật tốt lại rơi vào tay của vô danh tiểu tốt, quả thực đáng tiếc!"

Lý Diệu Quỳnh nghe được mình có mệnh gia nhập phủ công hầu, rụt rè mỉm cười nhưn mảy, nàng thầm nghĩ bản thân là tôn thất nữ, gia nhập phủ công hầu là đương nhiên, chỉ tiếc Kỳ Châu địa phương nhỏ, tốt nhất cũng chỉ là Bùi gia huân tước bị xuống dốc. Đến lúc nghe được Mã Tiên Cô nói nàng rơi vào tay vô danh tiểu tốt, không khỏi nhũn mảy, cảm thấy hơi giận. Tuy nói nàng cùng Bùi Hành có chút không vui, nhưng dù sao Bùi Hành cũng là phu quân nàng, nói phu quân nàng là vô danh tiểu tốt, vậy nàng thành người gì.

Không đợi Lý Diệu Quỳnh nổi giận, Mã Tiên Cô đã nhìn ra sắc mặt nàng, vội nói: "Tứ nãi nãi không vội mà phát hỏa, ta lời này là có nguyên nhân. Hôm đó ta tận mắt thấy Bùi Tứ gia, nhìn qua tướng mạo, nhìn lại ngày sinh tháng đẻ Bùi tứ gia, tứ nãi nãi cho ta lúc trước, lại phát hiện..." Bà ta ra vẻ vô cùng khó tả, dừng lại câu chuyện. "Quá mức mạo muội, quả thực không nên nói, không nên nói! Tứ nãi nãi chỉ coi như ta hôm nay cái gì cũng chưa nói qua."

Lý Diệu Quỳnh chỉ cảm thấy tim đập gia tốc, có chút sợ hãi không tên, nhưng vẫn lo lắng muốn biết Bùi Hành có thật xấu gì, "Tiên cô mau nói, dù là lời mạo muội, ta nghe cũng không trách người."

Mã Tiên Cô nhìn chung quanh một chút, Lý Diệu Quỳnh sớm để cho người lui xuống, bên trong tĩnh thất chỉ có hai người mà thôi. Đã là như thế, Mã Tiên Cô vẫn dựa vào gần Lý Diệu Quỳnh, hạ giọng nói: "Bùi Tứ gia ngày sinh tháng đẻ và diện mạo của hắn đối không được, rõ ràng... Rõ ràng là hai người."

Quả thực giống như sấm sét giữa trời quang, trên mặt Lý Diệu Quỳnh thoáng cái mất đi huyết sắc, cả người tay chân lạnh băng, thân thể run rẩy nói không ra lời.

Thật lâu, nàng mới tìm về giọng nói của mình, run rẩy đứng lên, miệng há hốc liên hồi, âm thanh phát không ra được, không dễ dàng mới nói ra lời, "Nói vậy, nói vậy, nhất định là nói vậy, cái gì tiên cô, ta xem người chỉ là bọn bịp bợm giang hồ."

Nàng nổi giận dùng dùng rời đi tĩnh thất.

Gia đình như Bùi gia, tuyệt đối sẽ không như gia đình thứ dân bình dân nhớ làm ngày sinh tháng đẻ, lúc sinh ra có bao nhiêu bà tử tức phụ nha hoàn vây quanh, một người nhớ lắm, chẳng lẽ những người khác nhớ lắm? Nhưng nếu như ngày sinh tháng đẻ là thật, vậy thì người là giả.

Buồn cười, quá buồn cười, Bùi Hành rõ ràng là con trai trưởng duy nhất của Bùi gia nhị phòng, tại sao có thể giả. Chẳng lẽ như trong hí khúc hát cô cô không sinh được con trai, ly miêu hoán thái tử?

Lý Diệu Quỳnh cười lạnh không ngừng hừ, "Cái gì tiên cô, đều là lừa đảo, đúng là toàn nói vậy, ta mà tin bà ta, ta liền không họ Lý."

Trong miệng tuy nói như vậy, nhưng trong lòng nàng không khỏi rét run.

Nếu như... Chỉ nói là nếu như, vạn nhất suy đoán cực kỳ buồn cười hoang đường này là thật, Bùi lão phu nhân, Đại lão gia, Nhị lão gia mọi người biết rõ

chân tướng sẽ như thế nào?

Lý Diệu Quỳnh ngẫm lại, nàng biết rõ Bùi lão phu nhân thời gian qua chỉ yêu Bùi ngũ, không thích Bùi Hành lắm, cũng không yêu mến bao nhiêu. Bùi Đại lão gia đối với Bùi Hành cũng tâm tâm, nhưng nói ông ta thực để ý đứa cháu này, lại không chắc. Lý Diệu Quỳnh lúc còn chơi với Phương Ngọc Dung, nghe nàng nửa thật nửa giả oán hận Đại lão gia, nói ông ta mặc kệ đứa cháu này có đang bận rộn thi Hương hay không, bình thường sai sử không chùn tay, không thấy được chân chính quan ái của trường bối.

Nhị lão gia, Nhị lão gia ngược lại hết sức yêu thích "Con trai trưởng" Bùi Hành, chỉ là du sơn ngoạn thủy nên không ở nhà nhiều, ý kiến của ông ta cũng không có người coi là quan trọng, làm chủ là mấy người đại phòng.

Nếu là nhị phòng có con trai trưởng, nhà này sẽ được chia đều; nếu là nhị phòng chỉ có con vợ kế, vậy đại phòng sẽ chiếm đa số. Mà đại phòng con đông, như vậy đến lúc đó phân gia được nhiều nhất chính là Bùi Hành, con vợ kế Bùi nhị gia bởi vì nhị phòng ít người, đại phòng đại gia, tam gia sẽ được ít. Ngũ gia có lão phu nhân lén lút bỏ khuyết, như thế nào cũng sẽ không được ít, nên không đề cập tới.

Loại tình huống này, cho dù bình thường năm vị gia Bùi gia tình cảm hảo, đại phòng vì ích lợi, nếu biết rõ Bùi Hành không phải là Bùi gia "Tứ gia" chân chính, nhất định sẽ trục xuất Bùi Hành khỏi Bùi gia.

...

Lý Diệu Quỳnh trở về liền bị bệnh, đại phu tới cửa nhìn, nói là lòng dạ tích tụ lại trúng phong, uống thuốc là tốt rồi.

Phương Ngọc Dung ngày đầu nghe nói Lý Diệu Quỳnh bị bệnh, ngày kế liền mang về mặt lo lắng đến phòng Bùi nhị phu nhân, "Di, ta trước kia bệnh cũng nhiều, nằm ở trên giường phiền muộn nên cho nha đầu đi mời Bình thư* tiên sinh nói từ, chuyện xưa từ ngữ trau chuốt cũng tốt, thập phần có ý tứ, không bằng ngài cũng mời cho Lý tỷ tỷ một vị?"

Bùi nhị phu nhân hơi có chút kinh ngạc, bà ta mặc dù đối với chuyện ở nhà thủy tạ một đêm kia giả bộ hồ đồ, nhưng cũng không ngốc.

Phương Ngọc Dung hồ thẹn cúi đầu, nói, "Di, ta những ngày này ở trong phòng suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy hết sức xin lỗi Lý tỷ tỷ, ngài yên tâm, ta không có những thứ ý niệm ngu ngốc kia nữa ở trong đầu, chỉ hy vọng Lý tỷ tỷ có thể tha thứ ta..."

Nàng nói lời ôn hòa mềm mại khiến cho Bùi nhị phu nhân mềm lòng, nói: "Di sớm biết người là đứa bé ngoan, người yên tâm, Diệu Quỳnh cũng không phải là người không nói đạo lý, di sẽ nói với nàng."

Phương Ngọc Dung lắc lắc đầu, "Cũng đừng nói cho biểu tỷ chuyện này vào lúc này, tỷ ấy hiện thời ngã bệnh, ngài nói lời hữu ích giúp ta tỷ ấy lại nghĩ nhiều, cảm thấy di thương ta không đau tỷ ấy."

Bùi nhị phu nhân cười, "Hảo, chờ biểu tỷ người khỏe, ta sẽ nói với nàng."

Phương Ngọc Dung lúc này mới cười vui vẻ, ôm Bùi nhị phu nhân đề cử Bình thư tiên sinh nàng ta nghe qua, Bùi nhị phu nhân đáp ứng, cho người đi thỉnh.

Phương Ngọc Dung dặn dò người đi thỉnh, "Cũng đừng nói là ta cho thỉnh, sợ là Lý tỷ tỷ nghe sẽ phiền muộn, uống phí một phen công phu của chúng ta."

Lâm ma ma nghe đáp ứng, không khỏi nhìn Phương Ngọc Dung nhiều một cái, nghĩ tới tứ nãi nãi đầu óc thiếu đạo lý đối nhân xử thế đều không xong, trong khi biểu tỷ muội Phương Ngọc Dung lại là tâm thất khiêu linh lung, xử sự chu đáo.

Bình thư tiên sinh là nữ nhân hơn ba mươi tuổi, vóc dáng trung đẳng, mặt chữ điền vắn búi tóc tròn, mọi người xưng một tiếng Hứa tiên sinh.

Lý Diệu Quỳnh nằm cũng khó chịu, biết bà đặc biệt vì nàng mời đến giải buồn, trong nội tâm cũng có một tia vui vẻ, liền dựa vào gối đầu cùng Hứa tiên sinh nói chuyện.

Hứa tiên sinh trước hỏi Lý Diệu Quỳnh, "Tứ nãi nãi liệu có tiết mục ngắn, chuyện xưa yêu thích gì không?"

Lý Diệu Quỳnh lắc đầu, "Bình thường xem nhiều cuộc vui, ít nghe Bình thư, không thể nói là thích gì."

Hứa tiên sinh gật đầu, "Vậy thì có cái gì kiêng kị không?"

Lý Diệu Quỳnh cười, "Người tùy ý, nếu thực sự kiêng kị người cũng sẽ không hát."

Hứa tiên sinh cũng cười, "Vậy ta sẽ hát một đoạn Phùng Thu nương nhị giả như ý lang đi, ngày gần đây mấy tiểu thư, nãi nãi trẻ tuổi đều cực kỳ thích vở này." Nói xong thì hát lên..." Chỉ nói Phùng Thu nương kia gương mặt nũng nịu mỹ dung, gả đến Dư gia thành bắc, mọi người còn nói là một đôi trời đất tạo nên, nào biết đâu chỉ là tiếng thơm về một lang quân tàn nhẫn..."

Chuyện xưa này nói về một thiếu nữ xinh đẹp tên gọi Phùng Thu nương gả vào gia đình thế giao, còn tưởng rằng là như ý lang quân, không đoán được lang quân lòng dạ độc ác, rõ ràng bản thân có bệnh kín không sinh được hài tử, lại muốn trách Phùng Thu nương vô tội, sau lưng nếu như có điều không như ý sẽ đánh đập Phùng Thu nương.

Lý Diệu Quỳnh cùng chúng nha đầu trong phòng nghe được nồng nhiệt, thỉnh thoảng chỉ thấy bọn nha đầu cầm khăn lau nước mắt, trong miệng mắng

chửi Dư đại lang. Chờ về sau nghe thấy Phùng Thu nương cùng cách khác gã, tân phu quân tuần mỹ ôn nhu, gia thế thanh quý, hai người sinh ba con trai một con gái.

Mà Dư đại lang lại bại tận gia tài, đi làm tên ăn mày, kết cục cuối cùng là Phùng Thu nương không có nhận ra tên ăn mày Dư đại lang, lại bởi vì thiện tâm mà để cho đầy tớ cứu tế cho Dư đại lang một lượng bạc. Dư đại lang cầm một lượng bạc kia thống khổ chảy nước mắt, biết vậy chẳng làm.

Chuyện xưa này thoáng cái làm cho Hứa tiên sinh trở thành nhân vật được hoan nghênh nhất Thu Minh Cư, ngày hôm sau, ngày thứ ba, ngày thứ tư bà ta lại tiếp tục đến đàn hát.

Dù là Lý Diệu Quỳnh khỏi bệnh rồi, vẫn quen gọi Hứa tiên sinh đến đàn từ hát khúc. Một ngày kia lại nghe hết một khúc, Lý Diệu Quỳnh sâu kín thờ dài, nói: "Hứa tiên sinh, người nói thể gian này nhị gã nữ chân có thể gã cho như ý lang quân sao?"

Hứa tiên sinh thận trọng trả lời: "Có lẽ là vậy."

Lý Diệu Quỳnh cơ hồ bị mê mẩn, mỗi ngày đều phải nghe Hứa tiên sinh nói một khúc nữ tử nhị gã được hạnh phúc. Chỉ là mỗi lúc đêm khuya, trong lòng của nàng lại có cảm giác khủng hoảng, sau đó tự nhủ bản thân lại không thể nghe những thứ loạn thất bát tao đàn từ này. Chuyện như vậy chỉ có trong chuyện xưa, trong thực tế, nữ tử nhị gã luôn luôn là gã cho chỗ thấp hơn.

* Bình sách (nguyên văn “Bình thư”): là một môn nghệ thuật dân gian theo lối kể chuyện dài ở Trung Quốc, thường dùng các đạo cụ như quạt, khăn tay, thanh gươm phách ...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tỳ Trưng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Khế ước bán thân

Bên trong nam bắc khóa viện.

Nhị nãi nãi Điền thị đang ngồi dưới mái hiên hành lang thêu yếm nhỏ cho con trai, Thôi bà tử cúi người thì thầm bên tai nàng.

"... Cầu gỗ lớn... Mã Tiên Cô... Biểu tiểu thư..."

Điền thị nghe, tay cầm châm dừng lại.

Mã Tiên Cô là thượng khách của tứ nãi nãi, cho tới bây giờ chưa từng nghe tới bà ta có giao tình với biểu cô nương. Vì sao biểu cô nương vụng trộm sai khiến tâm phúc nhà đầu lạng lẽ chạy đi thật xa tìm Mã Tiên Cô? Nàng và Mã Tiên Cô có quan hệ gì, bình thường Mã Tiên Cô đến đây, gần như vậy cũng chưa từng đến đây nhà sau tìm biểu cô nương nói chuyện. Ngoài mặt tránh hiềm nghi, sau lưng lại âm thầm lui tới...

Điền thị nở nụ cười, nói: "Thật biết điều, vốn còn muốn nói bắt con cá nhỏ để ăn, hiện thời xem ra con cá này không những không nhỏ, mà còn rất lớn."

Nàng phân phó Thôi bà tử, "Người tiếp tục theo, chuyện như vậy người ra tiền rồi báo ta, nắm chắc sự tình ta sẽ thưởng lớn cho người." Điền thị nói, một bên xuất ra hà bao chuẩn bị sẵn ném cho Thôi bà tử, "Chỉ một chuyện này, tuyệt đối cẩn thận, đừng để ai phát hiện người."

Thôi bà tử cầm lấy hà bao, cười mất hí miệng toác, không ngừng lắc đầu, "Tuyệt sẽ không tuyệt sẽ không, hình dạng lão bà ta ai mà nhớ được, lại nói ta sẽ cẩn thận."

Chờ ra sân nhỏ, bà ta cúi đầu mở hà bao ra lấy bạc, cầm lên lấy răng một cái, cười càng tươi hơn. Ném bạc trở về hà bao, hừ tiểu khúc đi phòng bếp tìm Sao nhi kiếm cái ăn, chuẩn bị trời tối đi nhĩ phòng ở cửa thủy hoa, nghe nói ngày gần đây bên kia chơi có chút lớn, bà ta cũng muốn đi nhìn một chút.

Đến giờ Tuất hai khắc, các chủ tử đều nghỉ trong viện, trong vườn người đi lại không nhiều lắm. Thôi bà tử nhìn trái phải một chút không có người, nhìn một chút cửa phòng ở một gian phòng đen kịt, bên trong một chút thanh âm cũng không có, Thôi bà tử thấp giọng: "Là ta."

Bà ta cũng là khách quen bên này, lập tức đã có người tới mở cửa.

Người mở cửa xưng 'Bà lé mắt', cũng quen với bà ta, hỏi bà ta: "Mấy ngày này không có tới, ngày hôm nay phát tài sao."

Thôi bà tử cười hi hi, "Phát cái gì tài, bất quá đụng phải cái vận, được đại phần thưởng." Nói xong xuất ra hà bao quơ quơ trước mặt người khác, nhìn bà lé mắt lộ ra thần sắc hâm mộ, tặng thêm vài phần đặc chí vừa lòng.

Bà ta đứng đưa đi vào, chỉ thấy bên trong bắt đầu mở cửa đã lâu, khí thể đánh cuộc ngất trời.

Bà ta nhìn nhìn lên, bất giác phát hiện vài người lạ mắt, giữ chặt bà lé mắt hỏi: "Vì sao lại có gã sai vặt trà trộn vào."

"Người quản hân làm gì, người có tiền là được." Bà lé mắt nói, "Thấy tên mặc y phục xám xanh kia không, trước đó vài ngày thua không biết bao nhiêu, là Vương muội tử Thu Minh Cư thắng."

Thôi bà tử và Vương muội muội phân chia vai về dựa theo đích thứ hai phòng, đương nhiên có gì đó không đúng lắm, nghe vậy hừ hừ mũi.

Bà lé mắt nhìn có chút hả hê, thấp giọng nói: "Ta coi đêm nay Vương muội tử sẽ ngã chổng vó, vừa mở cửa thắng hai ván, sau một đường thua, đem toàn bộ tiền thắng trước đó vài ngày bỏ ra ngoài không nói. Càng thua càng không phục, nóng tính lên, người xem, trên đầu, trên tay bà ta có gì cài được, mang được đều lấy hết ra đặt."

Wương muội muội bình thường hay ra vẻ cao ngạo của bà vú tử nãi nãi, tại đây trước mặt bà tử giữ cửa, quét dọn, chăm sóc hoa cỏ động vật hồ hồ hát hát, thích mạnh miệng, nãy bà tử đều có chút không ưa bà ta, đều nghĩ thầm xem bà ta thua chổng vó thế nào.

Quả nhiên súc sắc đỏ ra, một viên rơi xuống ba điểm, một viên còn đang xoay, Vương muội muội đầu đầy mồ hôi lạnh, hô to, "Lục lục lục lục! ! !"

Nhưng là súc sắc dừng lại, rõ ràng chỉ số một, con mắt Vương muội muội lúc ấy liền trợn trắng, hô hấp dồn dập, bộ dạng sắp ngất đi.

Gã sai vặt ha ha cười, "Đa tạ đa tạ." Nói xong đem đồ trang sức, đeo tay, hà bao trên bàn v.v.. Kéo qua.

Wương muội muội quát to một tiếng, "Không được nhúc nhích."

Gã sai vặt cười, "Đây là đánh cuộc thua không ghi nợ."

Mấy bà tử bên cạnh ríu rít nói: "Tiểu huynh đệ này trước đó vài ngày thua người, đều thoải mái bỏ tiền đánh bạc, tại sao đến phiên người thua thì không nhận, chẳng lẽ chỉ cho phép người thắng không cho phép người khác thắng, ở đâu ra đạo lý này."

Wương muội muội thở gấp dồn dập, trừng mắt, nói: "Ai nói ta không nhận thua, ta muốn lại đánh cuộc."

Gã sai vặt cười khê, "Wương muội muội, vẫn là quên đi, ngài xem ngài còn ít tiền không dễ dàng, phen cuối cùng này ngài đã mượn tiền của mấy vị bà bà..."

Wương muội muội biết mình không thể để cho gã sai vặt này đi như vậy, bà ta không dễ dàng tồn bảy tám chục lượng, vốn mua quan tài đều ở bên trong, còn thiếu mấy bà tử trong phòng mười mấy lượng, không thể thắng trở lại, bà ta sẽ xong đời. Bà ta lâm bầm tự nói, "Ta còn có đồ chống đỡ... Ta có..."

Bà ta có cái gì, bản thân bà ta chỉ có một chút đồ như vậy, có điều những thứ bên trong Thu Minh Cư bà ta tiếp nhận cũng không ít. Chỉ là đồ chơi bài trí bên ngoài thiếu một kiện tất cả mọi người sẽ thấy được, còn công trung trường mục không thuộc về sân nhỏ. Cái khác đáng giá hình như là đồ trang sức trong phòng tiểu thư... Phi phi, bà ta mới không cầm đồ trang sức đeo tay tiểu thư để đánh cuộc.

Gã sai vặt mặc kệ bà ta, cười hi hi nói: "Hôm nay vận may hảo thắng đủ rồi, sau này ta thỉnh các vị bà bà đại thẩm và tiểu huynh đệ uống rượu, bây giờ ta xin đi về trước." Nói xong liền nhấc một túi ngân phiếu, tiền bạc, đồ trang sức đeo tay, hà bao, còn có đủ loại phiếu nợ đứng dậy.

Hắn đi ra ngoài không bao lâu, đang muốn đi ra từ hành lang đi vào cửa nhỏ ngoại viện, Vương muội muội đuổi theo níu lấy hắn, "Không được đi không được đi."

Gã sai vặt nói: "Wương muội muội, nhận thua đi, ta mấy ngày trước đây thua ngài thật không nghĩ ngài lại khó coi như vậy."

Wương muội muội thờ hồng học, vội vàng nói: "Người cho ta mượn tiền, người đem tiền ta thua cho ta mượn, chúng ta tiếp tục đánh cuộc."

Gã sai vặt ha ha cười một tiếng, "Không có thể chân người lại muốn đem tiền lấy về, đạo lý gì đây."

Wương muội muội gắt gao giữ chặt cổ tay của hắn, hỏi: "Người muốn thế chân cái gì, người nói."

Gã sai vặt nhún nhún vai, nói: "Ngài hầu hạ bên cạnh chủ tử, chủ tử có nhiều đồ đáng giá, người cầm vật gì đó có giá trị, ta sẽ cho tiền người tiếp tục đánh cuộc."

Wương muội muội lâm bầm, "Ta, ta không thể cầm đồ trang sức đeo tay của tiểu thư, nàng mỗi ngày đều sẽ xem..."

Thanh âm gã sai vặt trong bóng đêm nhẹ nhàng mù mịt, "Vậy thì cầm những thứ chủ tử căn bản không xem gì đó, tỷ như án trện quan trọng, phương thuốc gia truyền, hoặc là... Đây tứ thân khế."

Wương muội muội uống rượu lại thua tiền nên đầu óc hồ đồ theo tính toán của gã sai vặt, "Tiểu thư không thích đọc sách, cũng mặc kệ quản gia, trong tay không có án trện gì đáng giá. Phương thức nấu ăn của hồi môn cũng có, nhưng không hiếm lạ, không đáng tiền. Thân khế... Thân khế ngược lại có một hộp..." Nhưng là bản năng của bà ta do dự kháng cự, ngừng miệng.

Gã sai vặt nhẹ giọng đầu độc, "Thân khế bất quá chỉ là thế chân, bản thân ta chính là hạ nhân, còn có thể cầm khế ước bán thân đem bán trao tay với các người? Dù là mất rồi, quan phủ có ghi chép, các chủ tử bất cứ lúc nào cũng có thể bổ sung thân khế..."

Đúng vậy, một hạ nhân cầm một đồng khế ước bán thân của đầy tớ khác căn bản không có dùng. Đi quan phủ gạch bỏ nô tịch cần chủ nhân viết giấy ủy thác, mẹ mìn buồn người muốn bán người cũng phải có khế ước bán thân giao phó của các chủ tử, đồng thời viết tương khế thư cùng mẹ mìn làm chứng. Một hạ nhân tự trộm khế ước bán thân của bản thân, dù thiếu đốt phá hủy, người đó vẫn là đầy tớ, giấy trắng mực đen trong quan phủ có ghi

chép rõ ràng.

Vương mục mục nỉ non, "Đúng vậy, người cũng không dùng làm gì."

Gã sai vặt đầu độc xong rồi, lại làm ra vẻ không kiên nhẫn, nói: "Ta đây, cầm chút đồ chơi này bắt quá dễ làm chứng có, miễn cho ngài nợ tiền không trả, ngài do do dự dự không dám tính, đừng làm chậm trễ thời gian của ta." Nói xong lại muốn đi.

Vương mục mục vội vàng nói: "Ta chịu, ta chịu, người chờ ta một chút, ta lập tức trở về."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trưng Sinh* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chân tướng

Trong Thu Minh Cư.

Từ lúc mang bệnh, rồi khỏi bệnh Lý Diệu Quỳnh đã suy nghĩ rất nhiều. Hai mươi mốt năm sống trên đời cộng lại cũng không suy nghĩ nhiều như mấy ngày nay, nhưng là trọng sự liên quan đến tiền đồ vận mệnh, giống như trống chiêng chuông sớm gõ tỉnh nàng.

Nàng nghĩ đến tình nghĩa hai mươi năm biểu huynh muội với Bùi Hành, bốn năm tình cảm phu thê, bỗng nhiên quay đầu lại, không ngờ chẳng còn bao, mà nàng như trước hồ đồ lơ mờ hồn nhiên không biết.

Nàng vẫn cảm thấy bản thân giả cho Bùi Hành là có chút hơi thấp giả, nhưng là nàng thực không hề nghĩ đến sẽ thấp đến loại trình độ đó, nàng không cách nào tiếp nhận được. Nàng là tôn thất nữ Lý gia, nếu như Bùi Hành thật sự là đứa trẻ bị vứt bỏ được ôm đến, làm sao có thể xứng đôi nàng.

Nghĩ tới bốn năm phu thê, nàng bỗng dưng sinh ra một loại cảm giác chán ghét.

Nói không chừng Bùi Hành xuất thân từ tầng dưới chót, còn không bằng so với đầy tớ trong nhà nàng, thế nhưng có thể đụng chạm đến thân thể của nàng. Mỗi lần nghĩ đến, nàng trong lòng rét lạnh, hận không thể tắm rửa vô số lần để rửa trôi đi cảm giác dơ bẩn này.

Nàng nhất định muốn biết chân tướng rõ ràng việc này, nếu không làm rõ việc này, nàng hàng đêm không được an bình, căn bản ngay cả nghĩ tới Bùi Hành một chút cũng cảm thấy chán ghét, không nói đến đi ngoại thư phòng tìm hân như trước, thỉnh hân trở về nội viện qua đêm.

Lý Diệu Quỳnh nhìn gương đồng yên lặng nghĩ, hỏi một tiếng, "Ngày hôm qua đã đưa tin cho phu nhân chưa?" Nàng hỏi chính là mẹ nàng Lý đại phu nhân Đào thị.

Thái Bạch đang tìm hoa cài đầu trong hộp trang sức, quay đầu lại cười nói: "Đưa, phu nhân nói sớm tinh mơ sẽ chờ ngài ở miếu, ngài từ từ đến, không cần gấp."

Lý Diệu Quỳnh đêm qua không thấy Vương mục mục, hỏi hai người, "Gần đây Vương mục mục tại sao cũng không ở trong phòng, đi đâu vậy?"

Thái Bạch ngừng động tác tìm đồ trang sức đeo tay, Hương Liên ngừng sơ tóc cho Lý Diệu Quỳnh, hai người lặng lẽ liếc mắt nhìn nhau, đều cúi đầu không dám đáp.

Lý Diệu Quỳnh nhú mày, "Làm sao, các người nguyên một đám còn liên thủ lừa gạt ta?"

Hương Liên sụp mi thuận mắt ở bên bôi dầu lên tóc, Thái Bạch dè dặt nói: "Vương mục mục bà...Bà ấy mấy ngày gần đây có chút bận rộn."

Lý Diệu Quỳnh cười lạnh, "Bạn cái gì, bận mà ngay cả chủ tử cũng quên?"

Thái Bạch không dám nói lời nào, con người Lý Diệu Quỳnh đảo một vòng, nghĩ tới điều gì, cười lạnh không thôi, "Đây là nghiện đánh cuộc lại tái phát, nói bà ta bao nhiêu lần, ít đi cùng mấy thứ người kia uống rượu đánh cuộc, nhưng bà ta không nghe, để rồi xem bà ta kiểu gì cũng thua cả tiền mua quan tài." Ngâm lại không yên tâm, vội hỏi: "Những ngày này không cho Vương mục mục chạm vào hộp trang sức của ta, hai đứa người trông kỹ một chút."

Thái Bạch vội vàng đáp ứng, vừa cười nói lời tốt cho Vương mục mục, "Mục mục mặc dù yêu chiều thứ ấy, nhưng vẫn có phân tặc, ở đâu dám trộm đồ trang sức đeo tay đi bán, nài nỉ đừng đa tâm."

"Hôm nay ra cửa cũng không cần đợi bà ta, chỉ người và Thái Linh, Hương Liên đi theo."

Tập phúc tự.

Hai gốc cây hoa quế cành lá cao lớn, hoa quế tinh tế nhỏ nhỏ nở rộ, hương thơm theo cánh hoa rơi xuống, tỏa khắp mọi nơi.

Lý Đại Phu nhân Đào thị đã sớm tới, nghe được bên ngoài có động tĩnh, gấp rút từ trong tỉnh thất ra chào đón, đúng lúc Lý Diệu Quỳnh kéo váy áo lên bậc thang. Đào thị ôm cổ Lý Diệu Quỳnh, lại lui về phía sau hai phần nhìn kỹ mặt của nàng, không khỏi đau lòng nói, "Nữ nhi ngoan, làm sao sắc mặt lại vàng thành như vậy, rõ ràng bệnh chưa khỏi, vì cái gì nhất định phải ra cửa đến trong miếu thấp hương, ta thấp cũng như người thấp thôi."

Lý Diệu Quỳnh sắc mặt kỳ thật không có vàng như Đào thị nói, nàng trước khi xuất môn tỉ mỉ bôi phấn thoa son, chỉ là khóe mắt đuôi mày tiêu tụy, dù là tinh xảo trang dung cũng không thể che giấu.

"Nương, chúng ta đi vào nói."

Mã Tiên Cô đã ở cửa cung nghênh, điềm nhiên như không cười vấn an Lý Diệu Quỳnh.

Lý Diệu Quỳnh nhàn nhạt liếc bà ta một cái, phân phó vài nha hoàn, "Không được vào, toàn bộ thủ ở trong sân, dù là có động tĩnh gì cũng không cho bắt luận kẻ nào tới quấy rầy."

Lý Diệu Quỳnh lại quay đầu nói với Đào thị: "Nương, ngài cũng để các tỷ tỷ bên cạnh cũng lui ra đi."

Đào thị kinh ngạc khó hiểu, nhưng vẫn là theo lời làm việc, khoát khoát tay cho mọi người lui ra.

Chỉ có Lý Diệu Quỳnh, Đào thị, và Mã Tiên Cô vào phòng.

Hai người phân thứ tự ngồi xuống, Mã Tiên Cô pha trà cho hai người, sau đó tự ngồi xuống trên một cái ghế ngồi.

Lý Diệu Quỳnh ánh mắt sáng quắc nhìn Mã Tiên Cô, từng chữ từng chữ nói: "Tiên cô, người có dám đem chuyện hôm đó người nói với ta, nói lại một lần cho mẹ ta không?"

Mã Tiên Cô bình tĩnh tự nhiên, đầu tiên là khom người cáo tội Đào thị một tiếng, "Hiền mẫu nữ nhược không trách tội, vậy ta liền nói lại lần nữa xem..." Sau đó liền đem lời hôm đó lại nói một lần.

"Nói vậy... Nói hươu nói vượn..." Đào thị nghe được vừa sợ vừa giận, sau khi kinh sợ qua đi, sắc mặt càng trở nên trắng bệch, ánh mắt lại là dao động bất định, lộ ra loạn sắc cô quá không biết vì sao luống cuống. Bà ta ban đầu còn quát lớn hai tiếng, rồi sau đó trong miệng lẩm bẩm vài câu hoang đường, dần dần hóa thành không tiếng động.

Mã Tiên Cô nói xong thật lâu, trong phòng một chút thanh âm cũng không có, yên tĩnh không một người nói chuyện.

Đào thị đột nhiên uống cạn một ly trà, sau đó lại uống thêm mấy chén, ngây ngốc nhìn ly trà không, đột nhiên vỗ bàn trà một cái, mắng Mã Tiên Cô: "Miệng đầy thói tha, giả danh lừa bịp chúng ta, Hành nhi chính là con trai ruột của chị ta, ta nhìn hân sinh ra, cái gì mệnh cung bất tự đối không được, là người học nghệ không tinh, công phu gà mờ không có năng lực..." Mắng Mã Tiên Cô đến cầu huyết lâm đầu.

Lý Diệu Quỳnh vẫn nhìn chăm chăm mẹ nàng, trực giác không thích hợp.

Mẹ nàng trong miệng mắng hung, nhưng trong mắt lại không có thực phần nộ, giống như là che giấu cái gì. Sự thật này khiến tay chân nàng phát run, đầy cõi lòng kỳ vọng tâm lập tức nặng trĩu như tảng đá rơi xuống giếng sâu, càng rơi càng sâu, càng sâu càng rét.

Bùi nhị phu nhân là thân cô cô của nàng, mẹ nàng là em gái của chồng, nếu như năm đó Bùi nhị phu nhân thực sau lưng làm ra chuyện gì, nói không chính xác mẹ nàng biết được manh mối gì đó thậm chí là có tin tức.

Thực như thế, mẹ nàng thế nhưng còn gả nàng vào Bùi gia... Lý Diệu Quỳnh khí huyết cuộn cuộn, thân thể một trận hàn một trận nhiệt.

Nàng nghĩ đến mẹ mình thế nhưng giúp người ngoài mưu lừa gạt nàng, vừa thương xót vừa giận, hô to một tiếng, "Đủ rồi, mẹ nói cho ta, mẹ có phải biết cái gì hay không. Mã Tiên Cô nói có phải thật vậy hay không?"

Đào thị nay đã tâm hồn bất định, cố ý giương nanh múa vuốt muốn hù sợ Mã Tiên Cô, cũng ngăn chặn nghi hoặc của Lý Diệu Quỳnh. Kết quả bị nữ nhi hung thần ác sát rống một tiếng như vậy, lập tức bị hù dọa có chút sợ đến vỡ mặt, môi hấp háy khi đóng khi mở, thanh âm gì cũng không có, chỉ nhìn Lý Diệu Quỳnh, dồn dập thở dốc.

Lý Diệu Quỳnh che ngực, nước mắt trào ra, một chuỗi một chuỗi rơi xuống, trong lòng phảng phất đã dự tính đến cái gì, "Mẹ vì sao có thể đối với ta như vậy, ta là con gái của ngài, ngài còn muốn gạt ta..."

Đào thị thấy nàng khóc, càng sợ hơn, tự mình cũng khóc lên, "... Đây, đây là chuyện gì, đều đã qua nhiều năm như vậy, người cùng Hành nhi không hảo hảo sao, biết rõ những chuyện kia làm cái gì, Hành nhi có phải là trưởng tử Bùi gia nhị phòng hay không, người hiện tại nháo với ta làm gì, gây lớn lên bị bỏ thì làm sao?"

Lý Diệu Quỳnh đứng lên quỳ xuống trước mặt bà, tay nắm chặt tay của bà, ánh mắt bởi vì chấp nhất mà sáng ngời dọa người, "Ta mặc kệ việc này các người ẩn giấu bao lâu, còn tính toán giấu bao lâu, ta hôm nay nhất định muốn biết, nương nếu không nói cho ta biết, ta cứ quỳ liên tục ở chỗ này."

Đến nước này, Đào thị còn có thể làm sao, từng tiếng "Oan nghiệt a, oan nghiệt a..." Khóc một hồi, trầm mặc một hồi, một hồi lâu sau mới mở miệng.

"... Năm đó cô cô người tự mình chỉ nuôi đại biểu tỷ người một người, bao nhiêu năm cũng không có tin tức, Tiền di nương sinh con thứ có chút không an phận, cô cô người liền lường cuống, tới hỏi ta biện pháp. Ta tìm cho nàng không ít bài thuốc dân gian, về sau thực mang bầu, nhưng là bài thuốc dân gian dù sao cũng là bài thuốc dân gian, đứa nhỏ này hoài cũng gian nan. Lúc được sáu tháng, cô cô người vụng trộm đi xem đại phu, đại phu nói đứa nhỏ trong bụng quá yếu, sợ sinh ra được cũng không dưỡng được. Cô cô người lại đến tìm ta, ta lúc ấy cũng không có chủ ý, thuận miệng nói không bằng tìm lấy một nam anh (bé trai) khỏe mạnh bên ngoài..."

Đào thị một bên khóc, một bên cầm lấy khăn lau nước mắt, một bên nói tiếp chuyện cũ, "Ta thực đúng là có nói như vậy, về sau cô cô người ở tổ trạch Bùi gia sinh non, nuôi non nửa năm mới ôm một đứa con trai trắng trẻo mập mập vô cùng cường tráng, một chút không giống sinh non thể yếu trở lại. Khi đó ta cũng nghi hoặc qua, nhưng nhìn mặt mũi cô cô người tràn đầy vui mừng, đối với hài tử cũng yêu thương vô cùng. Ta suy nghĩ chỉ có thân sinh thực sự, đã chùng nuôi bên ngoài, làm sao có thể vui vẻ như vậy, nên cũng đem chuyện như vậy ném ở sau óc..."

Nghe đến đó, Lý Diệu Quỳnh cầm khăn che miệng, có chút chán ghét, nồn khan không thôi.

Đào thị bị hù, gấp rút dừng lời, đi lên sờ lưng của nàng, "Làm sao không thoải mái, buổi trưa ăn cái gì?"

Lý Diệu Quỳnh lắc lắc đầu, nói: "Ta không sao, nương nói tiếp đi."

Đào thị nhìn chằm chằm nàng, đột nhiên nói: "Người không phải là có?"

Lý Diệu Quỳnh chân động, dọa đến xanh cả mặt. Gấp rút bấm đầu ngón tay tính... Nguyệt sự tháng trước vừa tới, sau Bùi Hành cũng đã tới nội viện mấy lần, nhưng chỉ hai lần qua đêm, hần vẫn mặc quần áo mà ngủ, cũng không chạm vào nàng.

Thở phào nhẹ nhõm, huyết sắc cũng có lại, Lý Diệu Quỳnh lắc lắc đầu nói: "Không phải vậy, ước chừng là trước đó vài ngày uống thuốc dạ dày lại rét lạnh, mới có hơi buồn nôn." Trong lòng nàng biết rõ, bản thân buồn nôn là vì nghĩ đến lai lịch thật sự của Bùi Hành, nghĩ đến hần chỉ là xuất thân đề tiện, bản thân thể nhưng cùng giường chung gối nhiều năm, mới có thể không chịu nổi mà có phản ứng này.

Mã Tiên Cô mở cửa gọi người mang một chậu nước vào, tự mình hầu hạ hai người lau mặt rửa tay, lại để cho người pha thêm một bình trà, sau đó đóng cửa lại, ba người mới tiếp tục nói chuyện.

Mã Tiên Cô thở dài nói: "Oan nghiệt, đều là ta không quản được mồm miệng, ngay từ đầu không nên nói cho tứ nãi nãi, này không duyên có khiến cho trong lòng tứ nãi nãi ác hàn, làm sao mà sống qua ngày đây, lỗi của ta."

Lý Diệu Quỳnh lúc này đã không trách bà ta, nói: "Tiên cô người sớm một chút đề điểm ta là vì tốt cho ta, bí mật gì có thể vĩnh viễn bảo trụ, lúc trước bà tử đề đề cho cô cô, đại phu bắt mạch, người giật dây nha nhân tìm nam anh, còn có người hầu hạ bên cạnh, chỉ cần một người nói lộ ra miệng, đều là di thiên đại họa. Càng sớm biết càng tốt."

Đào thị gật đầu, "Đúng vậy, nếu đã biết rõ, chúng ta mau thương lượng với cô cô người, hỏi một chút bà ấy xử lý những người biết sự tình như thế nào, quyết không thể để cho người Bùi gia trước khi ở riêng biết được chuyện này." Bà ta một chút cũng không biết được nữ nhi của mình bị những đàn từ, bài hát ảnh hưởng tới, đây trong lòng chỉ nghĩ là làm sao bảo trụ điều bí mật này.

Lý Diệu Quỳnh lắc đầu, giữ chặt tay Đào thị nói: "Nương, nếu như Bùi Hành là đã chùng không biết rõ ở đâu ra, ta không muốn cùng hần sống qua ngày."

Đào thị quá sợ hãi, trách cứ nàng, "Nói bậy bạ gì đó, người không cùng hần sống qua ngày thì với ai qua, gả cũng đã gả, đừng quản hần lai lịch ra sao, chúng ta chỉ cần nghĩ hần chính là thân tử của cô cô người, tìm cách đem việc này lấp liếm qua, về sau khuyên cô cô người mau chóng ở riêng với đại phòng, cho người và Hành ca phân ra."

Mã Tiên Cô đột nhiên chen miệng vào, nói: "Lý phu nhân nghĩ là tốt, nhưng án theo địa giới lệ luật của chúng ta, dù là ở riêng, sau này chuyện bị phát hiện, quan phủ cũng sẽ chuyển đem gia tài Tứ gia phản trả lại cho nam nhân khác của Bùi gia."

Lời này khiến cho Đào thị ngốc trụ, mất đi chủ ý, xem xem nữ nhi sắc mặt tái nhợt, xem một chút Mã Tiên Cô thần sắc trấn định lộ ra đồng tình, "Này... Vậy làm sao xử lý, nhất định không thể để người phát hiện..."

Mã Tiên Cô lắc đầu thở dài, nói: "Tục ngữ nói, ninh trạch một tòa miếu không hủy một vụn hôn, nhưng lần này ta phải nói, tứ nãi nãi không bằng tìm cơ hội, đem sai đặt trên người Bùi Tứ gia, để Bùi gia bồi thượng một khoản, thoát thân về nhà không phải là tốt hơn sao?"

Này kỳ thật chính là cân nhắc lạng lẽ sâu trong đáy lòng Lý Diệu Quỳnh, chỉ là mỗi lần nhớ tới đều sợ hãi chột dạ, hiện thời được Mã Tiên Cô nói ra, nàng cảm giác được trên người nhẹ nhàng.

Bản hát từ Phùng Thu nương có xinh đẹp bằng nàng sao? Nàng ấy có thể tái giá tìm được như ý lang quân, nàng Lý thị tôn nữ xinh đẹp hơn bao nhiêu, xuất thân cao quý hơn bao nhiêu, chẳng lẽ không bằng so với Phùng Thu nương?

Đào thị lại không cách nào tiếp nhận, liên tục khoát tay, "Hoang đường hoang đường, đang tốt lành, làm sao có thể cùng cách."

Mã Tiên Cô cười, "Bằng dung mạo và gia thế tứ nãi nãi, cùng cách còn sợ gả không được chỗ tốt hơn? Chỉ sợ ngày sau thời cơ xoay chuyển, tứ nãi nãi còn phải đại tạ ơn ta đây." Suy nghĩ một chút, rồi hướng Lý Diệu Quỳnh thấp giọng nói: "Kỳ thật ta lúc phê mệnh cho tứ nãi nãi, tính ra được số mệnh tứ nãi nãi nên có hai con trai một con gái, nhưng tứ nãi nãi và Tứ gia nhiều năm không có tin tức, ta xem chừng, không phải là thân thể tứ nãi nãi người có

trưởng ngại, sợ là người không đúng."

Lời này cơ hồ nói đúng tim đen của Lý Diệu Quỳnh, nàng cười lạnh oán giận nói: "Ta bình thường đều nói Tứ gia kiểm tra một phen, hần lúc nào cũng không chịu, còn nói bản thân long tinh hổ mãnh, ban đêm..." Nói xong ý thức được mẫu thân mình cũng nghe, lập tức sắc mặt đỏ bừng, không dám nói nữa.

Đào thị gấp rút uống trà, làm bộ như không nghe thấy chuyện khuê phòng của nữ nhi. Mã Tiên Cô nghe thờ dài nói: "Người đây không biết rõ, dù là nhất đẳng nam nhân, nhìn hùng tráng cương mãnh, cũng có chút khí lực, chỉ là bệnh kín trên người lại không muốn để người biết, nếu có vấn đề, chỉ trách nữ nhân chúng ta vô dụng."

Lý Diệu Quỳnh nói: "Những lời này nói nhiều nói vô ích, hiện thời còn cầu xin tiên cô cho ra chủ ý, giải quyết việc này."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trưng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đèn bù

Thôi bà tử cơ hồ sắp bị dọa đến tè ra quần.

Bà ta mấy ngày nay đều lòng vòng quanh khu vực ở gần Tập Phúc Tự chỗ cầu gỗ lớn, cầm tiền mời lão bà tử, tiểu nha đầu quét dọn trong chùa ăn mì vằn thắn, ăn được vài bữa, bà tử kia đã gọi bà ta Thôi muội tử, tiểu nha đầu gọi bà ta là bà nội, giống như người một nhà.

Ngày hôm đó bà ta thấy trong chùa miếu xua đuổi ngoại nhân, lại chứng kiến thân gia phụ nhân Đào thị xuất hiện, Thôi bà tử đã biết có cửa.

Bà ta cố ý nói bụng không thoải mái, từ trong phòng hạ nhân của bà tử quét dọn lặng lẽ từ sau đầu đường nhỏ đi vòng qua phía sau tinh thất, dè dặt đem lỗ tai áp vào cửa sau nghe lén.

Bà ta cho rằng nhiều lắm là nghe được việc ngấm ngầm xấu xa gì, không lớn không nhỏ vừa vặn có thể lấy chút tiền thưởng từ chỗ Nhị nãi nãi, nhưng là bà ta thực không ngờ được thế nhưng lại nghe được thiên đại tin tức như vậy.

Thôi bà tử vốn là nói dối đau bụng, hiện tại trong lúc hoảng hốt là thực sự đau.

Bà ta thậm chí không dám trở lại nói với bà tử quét dọn một tiếng, liền lặng lẽ từ cửa sau dành cho hạ nhân đi ra ngoài, một đường chạy chậm trở về Bùi gia, thẳng đến sân nhỏ của Nhị nãi nãi.

Bên trong Hàn Tùng Hiên.

Minh Kỳ đem một cái hộp khắc hoa nhỏ để ở trên bàn, mỉm cười nói: "Tiểu nhân may mắn không làm nhục mệnh."

Bùi Hành mở hộp, lấy ra văn khế bên trong, lật từng tờ một, đến lúc thấy được một tờ viết "Sao nhi", nghĩ đến từng nghe Nguyệt Thước nói qua nhũ danh trước đây gọi "Sao nhi", đến Lý gia mới bị đổi tên gọi Nguyệt Thước. Lại nhìn tuổi tác phía trên cũng đúng như hần đoán, chỉ là vẫn chưa yên tâm, buổi tối trên lầu lúc chỉ còn hai người, Bùi Hành hỏi nàng, "Hoàn cảnh trong nhà người ra sao, có mấy huynh đệ tỷ muội, cha mẹ tên gì?"

Nguyệt Thước kỳ thật có chút phát giác Bùi Hành để cho Minh Kỳ làm chuyện sau lưng, khuya hôm nay thừa dịp Vĩnh Tuyên hầu hạ Bùi Hành tắm rửa, gã sai vặt hầu ở phòng bên, lặng lẽ mở ra cái hộp nhỏ kia nhìn thoáng qua, xác nhận suy đoán của mình.

Trong nháy mắt đó, trong lòng nàng ngũ vị tạp trần, khó có thể miêu tả. Phảng phất như là ăn phải một trái quýt xanh vừa chua vừa chát, nhưng bên trong lại bọc một viên mật đường, chua xót còn chưa tán ra, tư vị ngọt ngào đã bao trùm bên trên, lan tràn ở khắp mọi nơi.

Nàng ngẩng đầu nhìn Bùi Hành một cái, chỉ thấy đối phương nghiêm túc nhìn nàng chăm chú, Nguyệt Thước sợ nét mặt của mình không đúng, không dấu vết nghiêng thân thể không nhìn Bùi Hành, một bên thanh âm thật thấp, làm như không có chuyện gì xảy ra trả lời: "Trong nhà là bán mì vằn thắn, cha gọi Lâm Đại Trung, nương họ Liễu, hai tỷ tỷ, một ca ca."

Bùi Hành nghe, xác định tờ văn khế kia chính là của nàng, trong nội tâm hài lòng, gật đầu nhẹ không hỏi thêm, chuẩn bị ngày mai để Minh Kỳ mang theo thủ tín của hần đi quan phủ xử lý thủ tục tiêu trừ nô tịch, giải quyết sự tình ổn thỏa.

Nguyệt Thước ở một bên xoắn tóc, từ trong gương đồng lặng lẽ nhìn Bùi Hành. Chỉ thấy hần nửa nằm ở trên giường, chân dài vắt chéo, cầm sách suy tư.

Nàng không khỏi suy đoán đến suy nghĩ của hần, hần đang suy nghĩ gì đây?

Tứ gia có phải đang suy nghĩ tiêu nô tịch của nàng, sau đó đưa nàng về nhà, sau đó nạp nàng làm thiếp, như vậy nàng chính là xuất thân lương thiếp, tứ

nãi nãi cũng không thể tùy ý đánh chửi làm nhục nàng quá đáng.

Hắn là vậy.

Nàng cảm động và nhớ nhung phần tâm đau sủng này của Tứ gia, vô luận xem xét từ góc độ của Bùi Hành, hay là từ góc độ của người khác, hắn đã làm được rất nhiều.

Triều đại hiện thời không phóng khoáng, nông nhênh như Hán Đường Ngụy Tấn, hoàng đế có thể cưới đào hát làm hoàng hậu, hoàng hậu sẽ luân lạc □□. Đại triều nhà Chu không nghiêm cẩn giống như tiền triều, chú ý lễ tiết, trối buộc nữ tử. Nhưng là còn có một chút thể tục không thành danh tập lễ.

Như hôn nhân chú ý môn đăng hộ đối; làm quan chú ý dựng thân giữ chính, nội ngoại kiêm tu*. Làm quan phong lưu không phải là chuyện gì sai, tương giao với hoa khôi ngược lại sẽ là câu chuyện được mọi người ca tụng, nhưng vì sắc đẹp mà bỏ bê chính thể thì không thể được, trừ phi không phải quý tộc tử đệ hoặc gia đình thương nhân, nếu không chỉ cần là sĩ nhân thân khoa cử sẽ phải thời thời khắc khắc chú ý đến điểm này.

Không có đặc thù cơ duyên gì, để cho một công tử thế gia bỏ vợ cưới một đứa nha hoàn là mò trắng dưới nước, trong kịch bản cũng không dám hát khoa trương như vậy. Huống chi Bùi Hành lại một lòng quan lộ, lòng ôm chí lớn, vì một nha đầu mà cùng cách với thế tử hay là bỏ vợ đều là điểm nhơ rất lớn, trước khi thi đậu Tiến sĩ có thể bởi vì ô danh này mà mất tư cách đi thi, hoặc là dù cho có thể khảo trúng, tiền đồ làm quan cũng ảm đạm.

Hơn nữa, Bùi Hành không chỉ có một mình, phía sau hắn là một đại gia tộc, hắn làm chuyện gì cũng phải nghĩ đến cảm thụ của chư vị trưởng bối. Nếu hắn dám nói muốn kết hôn một nha đầu, phỏng đoán Bùi lão phu nhân sẽ ghen thờ mà chết. Dù hắn không thích Lý Diệu Quỳnh, nàng ta vẫn là biểu muội ruột thịt của hắn, luôn có một phần thân tình như vậy ràng buộc tồn tại.

Rất nhiều toan tính và nhân tố như vậy, kiếp trước Phương Ngọc Dung rõ ràng nắm trong tay bí mật và nhược điểm lớn như vậy cũng không dám dùng hết. Đương nhiên ngoại trừ nàng ta có điều cô kỵ, còn có một nguyên nhân là một đêm kia nàng ta đưa canh giải rượu cho Bùi Hành uống, hai người đã có phu thê chi thực (ở kiếp trước).

Phương Ngọc Dung là người cực kỳ thực tế, nàng ta dù nói ngưỡng mộ Bùi Hành là nửa thật nửa giả, nhưng một khi thật sự có quan hệ, nàng ta đem toàn bộ tình cảm đặt vào, toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì Bùi Hành, bởi vậy lúc sau làm việc do dự dự, kết quả bỏ lỡ cơ hội tốt, rơi vào đường cùng chỉ đành phải làm thiếp.

Nhưng nàng ta cũng chiếm được những thứ nàng ta muốn, như cuộc sống phú quý vô song, như trưởng tử của nàng ta là Hầu gia tương lai.

Nguyệt Thục từng phát từng phát chải tóc của mình, suy nghĩ từ Phương Ngọc Dung bay trở về mưu đồ của bản thân, nàng suy tính từng phân đoạn thật nhỏ, nàng không nghĩ bản thân cũng giống như Phương Ngọc Dung kiếp trước, đánh cờ kém một chiêu vẫn thua.

Nàng khát vọng gả cho Tứ gia làm thế tử, loại * thường thường khiến cho bản thân nàng khiếp sợ, nàng biết rõ ý tưởng bình thường là nên đuổi đi Lý Diệu Quỳnh, sau đổi lại một chủ mẫu ôn hòa. Nhưng là nàng căn bản không cách nào tiếp nhận ý tưởng "Bình thường" này.

Về đêm, khi không cách nào chìm vào giấc ngủ, bản thân cũng kinh ngạc chính mình lại có tâm lớn như vậy, nói ra, người khác sẽ nói nàng đại nghịch bất đạo, ý nghĩ kỳ lạ, lòng tham không đáy.

Lúc nàng trùng sinh, tối chấp nhất chính là tìm Lý Diệu Quỳnh báo thù, muốn cho nàng ta cũng nhận thức tư vị chờ chết trên giường, nghĩ đến lúc nàng ta bị hành hạ hỏi một tiếng "Hối hận không?".

Nhưng là vừa nghĩ tới nàng căn bản không rõ nàng trả xong ân oán đời trước, có thể có cái gì "Hối hận", chỉ sợ lòng tràn đầy oán hận căm hận chính mình vong ân bội nghĩa thôi.

Ngắm lại báo thù như vậy có ý tứ gì, dù là nàng ta chết đi, bản thân sẽ thanh thản sao?

Nàng từ từ chuyển ý niệm trong đầu, mặc dù vẫn muốn báo thù, nhưng đã không giống ngay từ đầu dùng thủ đoạn báo thù kịch liệt như thế. Suy nghĩ một chút, chỉ cần kế hoạch trước mắt thành công, Lý Diệu Quỳnh nhất định sẽ hối hận cả đời, cả ngày lẫn đêm chịu đựng cảm giác thống khổ khi có báo vật trong tay mà vứt bỏ, có lẽ sẽ thống khổ hơn so với giết nàng ta.

Mà chính nàng, khi đã phai nhạt cừu hận với Lý Diệu Quỳnh, con tim bất tri bất giác chuyển qua Bùi Hành, bảy năm thành quỷ làm bạn, hiện thời trùng sinh lại trải qua cuộc sống phu thê, ban ngày âm áp, ban đêm triền miên.

Nàng bao nhiêu lần ân hận kiếp trước bản thân ngu ngốc, lúc ấy bị chuyện phòng the đau đớn hù dọa, một đôi mắt như mù nhìn không ra sủng ái và thân cận của Bùi Hành đối với nàng. Hiện thời mở ra mây mù thấy mặt trời, mới biết được trong cuộc đời nàng có được tình cảm nồng liệt nhất chính là đến từ người nam nhân trước mắt này.

Cha mẹ của nàng có thể bán nàng, huynh đệ tỷ muội không quen biết, Vương mục mục cay nghiệt vô tình huấn đạo nàng lớn lên, trung tâm với tiểu thư tâm địa sắt đá... Trong số đó, Bùi Hành đối đãi với nàng dụng tâm chân thật nhất.

Nguyệt Thục không biết rõ được phụ thân yêu thương là cảm thụ gì, nhưng là có đôi khi bị Bùi Hành xoa mũi vui đùa "Tiểu nha đầu", nàng có một loại cảm giác tràn ngập hạnh phúc.

Được Bùi Hành ôm vào trong ngực, lại là một loại tư vị khác không đồng dạng, có một loại là trưởng thành, được trở thành nữ nhân được nam nhân triu mến yêu thương.

Bùi Hành sùng ái và thương yêu phảng phất như nước mưa, đổ vào con tim thiếu thốn yêu thương và khô khốc của nàng, cũng từng chút từng chút tiêu trừ lệ khí mà nàng tích lũy lúc thành quý, dần dần an tường và bình tĩnh lại, không giống như khi mới vừa tròng sinh có một loại cảm giác khổng chế không nổi hận ý.

Nàng bắt đầu ảo tưởng tương lai gả cho Bùi Hành, muốn hoàn toàn có được hắn... Chỉ cần vừa nghĩ tới, sâu trong đáy lòng nàng sẽ tuôn ra một luồng rung động và thỏa mãn thật sâu.

Cho nên nàng biết rõ bí mật kia sẽ khiến cho sóng ngầm Bùi phủ bắt đầu khởi động, bí mật bại lộ ra sẽ có tổn thương thật lớn với Bùi Hành, nhưng vẫn phải làm, bởi vì chỉ có như vậy, nàng mới có cơ hội có được hắn thật hoàn chỉnh.

Đối với Bùi Hành mà nói, vô luận như thế nào hắn cũng sẽ có tương lai ánh sáng vạn trượng, nếu như nàng không làm như vậy, hắn dù có thể không biết rõ chân tướng xấu xí nhưng vẫn sẽ trở thành thiên chi kiêu tử, từng bước thăng chức. Hiện tại nàng muốn miễn cưỡng đem sự thật tàn nhẫn này dùng phương thức nhanh chóng nhất vạch trần ra, cho dù hắn cuối cùng vẫn có thể tìm được thứ hắn vốn nên có được, nhưng tổn thương của hắn thì những ngoại vật kia đền bù không được.

Nàng biết rõ này có bao nhiêu ích kỷ hèn hạ, nửa đêm tỉnh mộng, nàng lệ rơi đầy mặt, cũng chán ghét bản thân có nội tâm xấu xí.

Nhìn đi, nàng còn không bằng bản thân đời trước.

Đời trước ít nhất nàng có trung, có thuần khiết, có thiện lương. Mặc dù hồn nhiên là do nàng thấy không rõ thực tế, thiện lương là nàng đặt ở sai người, tận trung với chủ nhân lại là muốn mạng của nàng.

Nhưng là đời này nàng thấy rõ hết thấy lại lợi dụng lừa gạt người thật sự yêu nàng. Nàng biết rõ Bùi Hành thích mình, liền giả bộ hồn nhiên nhuần nhu để hắn thích, để cho hắn càng ngày càng yêu thương chính mình. Nàng thậm chí cố ý dùng thân thể đi nịnh nọt hắn, rõ ràng chính mình không thích, còn giả bộ say mê đón ý nói hùa.

Nàng đang dùng giả tạo để đổi chân thật.

Bùi Hành thấy Nguyệt Thục cuối cùng chải tóc xong, thiếu nữ để xỏa tóc dài đen bóng, mặc trung y nguyệt sắc đứng ở nơi đó, không thổi đèn, mặt to xinh đẹp sâu kín nhìn hắn.

Bùi Hành kỳ thật hôm nay không có cái ý nghĩ này, trong đầu hắn nghĩ vẫn là chuyện người nhà của Nguyệt Thục, muốn hỏi một chút cho rõ ràng hoàn cảnh trong nhà nàng, cha mẹ đối đãi nàng thế nào, nhưng sau một lúc Nguyệt Thục xấu hổ ở trước mặt hắn, thể nhưng chậm chạp thoát đi quần áo trong, lộ ra cái yếm đỏ thắm thêu thủy tiên, đôi chân trắng nõn tròn mướt...

Cổ họng hắn khẽ nhúc nhích, sách trong tay không ý thức để xuống, ép vào trong chăn lụa xanh thắm.

Nguyệt Thục quay đầu, ở dưới ánh đèn cười một tiếng với hắn, thiếu nữ ở Hàn Tùng Hiên được ăn ngon mặc đẹp, giờ khắc này xinh đẹp kinh người.

"Tứ gia, ngài thích không?"

Bùi Hành ý thức được nha đầu kia đang dụ dỗ hắn, không khỏi cảm thấy vừa kích thích vừa mới lạ, nha đầu kia bình thường đốt đèn làm việc đều nũng nịu mềm giọng cầu xin không để cho, hôm nay bị cái gì kích thích?

Nhưng là quán nhiễu như vậy làm gì, hiếm khi được mỹ nhân thi ân, ánh mắt Bùi Hành tỉnh mạch, sâu bên trong là dung nham sáng quắc, hắn nhìn Nguyệt Thục, ánh mắt cực kỳ xâm lược nhìn khắp toàn thân thiếu nữ.

"Gia thấy không rõ, người đến để cho gia nhìn kỹ xem có thích hay không..."

Nguyệt Thục chỉ mặc một cái yếm đỏ thắm, lộ tai và khuôn mặt đều đỏ, nhưng vẫn ra vẻ rất bình tĩnh, nói: "Thấy không rõ thì quên đi, người ta đêm nay trở về trong phòng ngủ, Tứ gia gần đây sự tình bận rộn, vẫn là đi ngủ sớm một chút đi."

Bùi Hành phía dưới đã cao cao ngất khởi, cứng rần đến đau đớn, toàn thân lại nóng rực khó nhịn, làm sao có thể thả Nguyệt Thục đi. Hơn nữa rõ ràng là Nguyệt Thục cố ý khiêu khích, này đốt lửa xong rồi chạy, bướng bỉnh như vậy, khiến cho hắn dở khóc dở cười, "Xấu nha đầu, cố ý chọc gia." Hắn đứng dậy, chân dài bước tới kéo Nguyệt Thục.

Nguyệt Thục né hai cái, "Đừng, người ta trở về phòng thôi..."

Bùi Hành cuối cùng bắt lấy được con cá trơn mướt này, nghe rằng hù dọa nàng, "Cho người gan lớn trêu gia, đêm nay không tha cho người..."

Bùi Hành bị trêu chọc toàn thân như lửa, đè nặng Nguyệt Thục giống như dã thú đói bụng hơn mười ngày chưa ăn, không biết thỏa mãn.

Kể từ khi Bùi Hành phát hiện Nguyệt Thục hết sức nhẫn nại, đây là lần đầu tiên Bùi Hành tùy ý chính mình làm càn phát tiết, thỏa mãn bản thân.

Mà hắn không biết rõ, đây chính là Nguyệt Thục áy náy đền bù cho hắn.

* Tư tưởng đạo đức trong Chu Dịch nói về đạo làm người quân tử, phải chú trọng bồi dưỡng cả trong và ngoài.

Chương 22: Rời đi Bùi gia (thượng)

Bùi Đại lão gia nghe được chuyện bất khả tư nghị* nhất mà ông ta cả đời này mới nghe qua, sắc mặt ông ta xanh mét, ném đồ chặn giấy, cả giận nói: "Lão Nhị, đây là thân huynh đệ ngươi, ngươi tin lời đồn hoang đường này, còn chạy tới trước mặt của ta nói, huynh đệ ngươi ở đâu có lỗi với ngươi, sao ngươi lại hận hấn như vậy?"

Lúc Bùi Đại lão gia phát hỏa, Bùi Minh ngay lập tức quỳ xuống, đồ chặn giấy sạt qua vai của hấn rơi xuống đất, hấn chịu đựng đau, một tiếng kêu đau đớn cũng không kêu.

Hấn nghe Bùi Đại lão gia nói xong, cổ nén kích động trong lòng, dùng giọng điệu trấn tĩnh nói: "Bá phụ, ta đúng là sợ lời đồn này đã thương huynh đệ của ta, mới phái người đi tìm bà đỡ đỡ đẻ cho mẫu thân hai mươi mấy năm trước. Ngài nghĩ thử xem, bà đỡ này hai mươi mấy năm trước sau khi đỡ đẻ cho mẫu thân, cả nhà dời xa Kỳ Châu, ta không dễ dàng tìm kiếm họ hàng xa của bà đỡ này, theo tìm tới Lâm Châu. Càng ly kỳ là, láng giềng của bà đỡ đều nói bà đỡ này hơn hai mươi năm trước đến đây đã có tiền, đặt mua mấy trăm mẫu đất đai, là phú hộ trong thôn."

Bùi Đại lão gia nghe xong cũng không cách nào ngồi yên, ông ta đi thông thả vài bước, hỏi hấn: "Cùng lắm là nhà người ta phát một khoản tiền đi tha hương sống qua ngày, ngươi liền nói đệ đệ ngươi là bên ngoài ôm đến? Quá buồn cười."

Bùi Minh nắm chặt quả đấm, cơ hồ sắp không chế không nổi hưng phấn trong mắt, dùng hết khí lực toàn thân mới có thể mồm miệng rõ ràng, bảo trì ngữ điệu nói ra, "Như bá phụ đã nói, ta làm sao dám dựa vào chút thông tin này mà nói đệ đệ không phải là con cháu Bùi gia, đương nhiên là chính bà đỡ kia nói cho ta biết, năm đó bà ta đỡ đẻ cho mẫu thân, là một nữ anh!"

Bé gái!

Bùi Đại lão gia hít vào một hơi.

Hồi lâu sau, ông ta cười lạnh, hỏi: "Nếu thật như thế, theo như lời ngươi nói, mẫu thân ngươi mua chuộc bà đỡ này rời đi Kỳ Châu, ngươi làm sao khiến cho bà đỡ kia nói cho ngươi biết điều bí mật này?"

Bùi Minh biết mình đến đây làm người tiết lộ bí mật, nhất định sẽ bị Bùi Đại lão gia nghi vấn, thậm chí sau lần này, Bùi Đại lão gia cũng sẽ lưu lại ấn tượng "Quý mưu vô tình" với hấn. Nhưng là, vừa nghĩ tới sẽ không còn con vợ cả từng bước từng bước áp chế trên đầu, hấn sẽ trở thành gia duy nhất của nhị phòng, hấn đã không cách nào không chế mình muốn vạch trần *, rõ ràng hấn biết rõ hấn nại thêm một chút sẽ tốt hơn cho hấn. Nhấn nại thêm một chút, hấn có thể mưu đồ biện pháp khác để cho các huynh đệ khác "Không cẩn thận" biết, sau đó bọn họ tự nhiên sẽ nói cho Bùi Đại lão gia điều bí mật này, không gây thương tổn cái nhìn và đánh giá của Đại lão gia đối với hấn.

"Ta dùng cách nào bắt quả là chuyện nhỏ, chỉ nói bà đỡ này có nói thật hay không, bá phụ đại khái có thể tự mình hỏi một chút, thậm chí kêu mẫu thân đến đối chất một phen."

Bùi Đại lão gia kỳ thật đã có chút ít tin, nếu như không phải là có mười phần chứng cứ, lấy lá gan lão Nhị cũng chưa dám đến nói chuyện này trước mặt ông ta, chưa nói tới đối chất lẫn nhau.

Ông ta phiền lòng bực mình, nghĩ đến hơn hai mươi năm yêu thương chất từ lại không phải là người Bùi gia, là giữ lại hay là đuổi đi. Giữ lại hấn cũng như giữ lại danh phận con trai trưởng, vậy sản nghiệp lão tổ tông lưu lại cứ như vậy lại truyền thừa cho một ngoại nhân không có huyết thống? Không lưu thì làm sao cam lòng, cũng đã nuôi hơn hai mươi năm, là hài tử ông ta nhìn lớn lên, bình thường bao nhiêu lần cảm khái hấn có khả năng, mấy lần nghĩ tới nếu như đứa con trai thứ ba cũng giống như hấn thì tốt rồi.

Bùi Đại lão gia chấp tay sau lưng đi qua đi lại, ngẩng đầu nhìn xà ngang, lại nhìn đến Bùi Minh đang quỳ, thở dài một hơi, "Ngươi đi đem bà đỡ mang tới, ta muốn đích thân hỏi một câu."

Bùi Minh vui mừng quá đổi, Bùi Đại lão gia nếu như gặp cũng không chịu gặp, vậy đại biểu ông ta muốn giấu diếm chuyện này, hiện thời ông ta chịu gặp, đã nói lên ngày tốt lành của Bùi tứ gia sắp chấm dứt, Bùi gia nhị phòng... Hấn là chủ tử duy nhất!

"Dạ, ta đi gọi ngay." Trong lời nói của hấn, rốt cuộc không lần ất được kích động và hưng phấn.

Bùi Minh chán ghét Bùi Hành sao? Kỳ thật cũng không có, bọn họ huynh đệ hữu cung coi như cũng có chút thân cận. Nhưng là từ nhỏ đến lớn, Bùi Minh luôn bị "đề nặng" bởi đệ đệ con vợ cả. Không phải là Bùi Hành cố ý, mà là sự tồn tại của đệ đệ con vợ cả đối với hấn chính là áp bách.

Tỳ như bề ngoài, đệ đệ tuần mỹ là thân sĩ Kỳ Châu mọi người đều biết. Lại nói thân cao, Bùi Hành mười lăm tuổi đã cao bằng Bùi Minh, mười sáu tuổi đã cao hơn Bùi Minh, cho tới bây giờ muốn nói chuyện, Bùi Minh phải đứng xa một chút, nếu không chỉ nhìn thấy cằm Bùi Hành.

Này ngoại hình là trời sinh, hán không bằng huynh đệ, mọi người lên lút so sánh, hán cũng không thể trách ai được.

Nhưng là vô số những đái ngộ khác biệt khác làm sao hán có thể cắn răng mà nhịn được.

Chuyện nhỏ như, lúc ấy nha đầu Phù Dung là hán nhìn trúng trước, nên đi cầu xin phu nhân, phu nhân mắng hán "Tuổi còn nhỏ mà luôn nghĩ những thứ này, tiện nhân dưỡng tiện chủng, cũng xứng với người trong viện của ta sao." Không tới một năm liền đem Phù Dung đưa cho Bùi Hành, rõ ràng hán với Phù Dung cùng tuổi...

Chuyện lớn như, Bùi Hành ở nội viện Bùi gia chiếm một đại viện tử, ngoại viện còn có một thư phòng lớn, hán làm ca ca lại cùng lắm chỉ được phân một khóa viện nam bắc nhỏ nhỏ, chính phòng thấp như sương phòng trong Thu Minh Cư, bên cạnh còn là phòng bếp, mỗi ngày khói hun lửa cháy.

Càng chăm chọc là, nam bắc khóa viện cách phòng bếp gần nhất, mỗi lần thức ăn đưa đến đều là âm ẩm, không có hừng hực nhiệt khí. Dù là trong viện của mình đầy tớ đến cửa lấy món ăn, cũng phải chờ trong phòng bếp hết bận chuẩn bị thức ăn cho đại chủ tử ở nội viện. Nếu là hán đến cửa chất vấn, quản sự trong phòng bếp một mực cung kính cười làm lành chịu tội, nhưng quay đầu, vẫn y như cũ mà làm.

Đù loại bị khinh bỉ, vài lời khó nói hết.

Để hán chú ý nhất chính là gia sản. Con vợ kế sau này nếu dòi ra ngoài ở, trong nhà phân một chút bạc và sản nghiệp, phần lớn đều thuộc về Bùi Hành. Hán biết phụ thân không đến mức cay nghiệt hán, nhưng lấy mức độ yêu thương của Bùi Nhị lão gia đối với Bùi Hành, đương nhiên cũng sẽ không hậu đãi hán.

Hán không cam lòng, coi như là di nương dưỡng, hán lớn tuổi hơn so với Bùi Hành, đối mặt người đệ đệ này cái gì cũng phải nhường bộ lui binh, không thể tranh không thể so với. Hán cũng họ Bùi, dựa vào cái gì năm nam nhân trong nhà này, chỉ hán chịu uất ức như vậy.

Hiện tại Bùi Minh phát hiện thì ra hán nên là con trai duy nhất của Bùi gia nhị phòng, nên được mọi người nâng trên lòng bàn tay như Bùi Hành kim tôn ngọc quý mà lớn lên, trong lòng từ khiếp sợ đến phẫn nộ, cuối cùng là kích động. Hán quả thực không thể chờ đợi được đem những thứ thuộc về hán đoạt lại, để cho nhị phu nhân không đếm xỉa hán, cũng để cho những thứ nô tài nhìn người hạ món ăn* không dám ăn hiếp hán...

Bùi Đại lão gia sau khi hỏi qua bà đỡ, trong lòng đã khẳng định việc này, chỉ là chuyện này ông ta cũng cảm thấy khó có thể xử lý, đau lòng mà ra quyết định.

Ông ta vốn định kéo dài thời gian chờ đệ đệ trở lại làm quyết sách, không nghĩ tới nội viện vội vàng hấp tấp đến báo lão phu nhân té xỉu.

Bùi Hành hôm nay sáng sớm rời giường tinh thần đặc biệt sáng khoái, hôn một cái lên gò má hồng hồng nóng bỏng của thiếu nữ ngủ bên cạnh, tự hán xuống lầu, được Vinh Tuyên hầu hạ rửa mặt mặc quần áo.

Bùi Hành viết và đóng dấu điều mục, lại lấy ra một hộp bạc cho Minh Kỳ, để Minh Kỳ cầm lấy đi quan phủ làm thủ tục.

Đẩy ra cái nắp của cái hộp, bên trong là năm lượng một thỏi bạc, tổng cộng mười lượng. Minh Kỳ trong nội tâm biết rõ chỉ cần tốn mấy trăm đồng tiền có thể làm được, nhưng là nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Tứ gia, hán tốn thêm ít tiền đem chuyện xử lý ổn thỏa, để cho quan viên xử lý văn thư thật cẩn thận, dù cho sau đó có người đến tra cũng tìm không được chỗ sơ hở.

Chuyện như vậy xử lý vô cùng mau, Bùi gia là đại gia ở Kỳ Châu, cũng là khách quen của Hồng Tri phủ.

Lão già kia ngay từ đầu còn khước từ không chịu thu tiền, Minh Kỳ thỉnh hán uống rượu, com nước no nê, âm bụng căng mắt, Minh Kỳ chỉ còn nhét hai nén bạc vào trong ngực lão là xong.

Chờ Minh Kỳ xin chủ quán ít nước rửa mặt, lúc chạy về nhà, gió mưa ở Hàn Tùng Hiên đã nổi lên.

* Bất khả tư nghị: không thể tin nổi

* Bất nguồn từ câu khán nhân hạ thái điệp, xem người mà bụng thức ăn, phân biệt đối xử.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Rời đi Bùi gia (hạ)

Bên trong Hàn Tùng Hiên, Bùi Hành đã hai ngày không ra khỏi nội viện, nếu chỉ là như thế này thì cũng thôi, chỉ là người ở thư phòng đột nhiên bị cấm túc, không cho phép xuất nhập, ngay cả thức ăn đều là bên ngoài kiểm tra rồi cho mang vào.

Vĩnh Thọ bị trận chiến này hù dọa, sau đó hoảng sợ bất an, lặng lẽ chạy tới hỏi Nguyệt Thước, "Tỷ tỷ, gia chúng ta làm sao vậy, vì cái gì những người bên ngoài kia coi chúng ta giống như phạm nhân. Là gia chúng ta làm sai chuyện? Hay là chúng ta làm sai chuyện?"

Nguyệt Thước không biết rõ kế hoạch đã tiến hành đến bước nào, trung gian có thể có sai lầm hay không, trong nội tâm cũng là nôn nóng bất an, chỉ muốn chấp cánh bay đi vào coi trộm một chút.

Nàng ngay cả giả vờ cười cũng không có tâm tư, qua loa vỗ vỗ đầu nhỏ của Vĩnh Thọ, "Người đừng lo lắng, dù có cái gì, cũng không đến phiên người lo lắng." Lại không muốn hẳn tiếp tục dây dưa, cố ý đem con mèo nhỏ ở một bên quả thực không có bất kỳ cảm giác tồn tại nào ném vào trong lòng hắn, "Mau, Bàn Tuyết cũng đói bụng lắm rồi, người đi lấy chút gì cho nó ăn."

Vĩnh Thọ tiếp nhận Bàn Tuyết, cúi đầu xem con mèo nhỏ lười biếng, kỳ quái lắm lắm: "Không phải là mới cho ăn sao..."

Nguyệt Thước đẩy hắn, "Nhanh đi."

Đến buổi tối, Nguyệt Thước thừa dịp bà tử đưa thức ăn mở ra hộp cơm xếp lên bàn, đút vào lòng bàn tay bà ta một thỏi bạc vụn. Bà tử kia và Nguyệt Thước ở trong phòng bếp cũng có quen biết, trước kia đã giúp nàng cùng Hương Liên truyền nói chuyện, đem bạc vụn cẩn thận cất kỹ, ngắn gọn nói: "Hôm nay người Lý gia đến, nghe nói nháo một hồi, tứ nãi nãi đi theo lão gia phu nhân Lý gia trở về."

Nguyệt Thước không hài lòng nhăn nhu mi, sờ sờ trên người, đem hà bao mới làm để ở trên bàn, từ từ giao cho bà tử. Bà tử kia liếc hà bao một cái, sắc diện thu hương, mấy đoá hoa son trà đỏ thắm tí mỉa mai, nguyên liệu và thủ công này, đem ra ngoài bán ít nhất được một lượng bạc.

Bà tử nhếch miệng nở nụ cười, lặng lẽ nhìn trái phải, người trông coi bên ngoài đương nhiên đang nói chuyện, không có người nhìn, bà ta liền thấp giọng lại nói: "Nghe nói a, người của Lý gia đem đồ cưới tứ nãi nãi ở Thu Minh Cư lòi đi, xếp vào mấy xe. Kết quả Bùi nhị gia mang người chạy tới cản, nói trong rương đâu có Bùi gia gì đó, không để cho kéo. Người hai bên ở cửa lớn cơ hồ muốn đánh nhau, vẫn là Đại lão gia đến, để cho người của Lý gia đi..."

Lý gia thế nhưng đến kéo đồ cưới, còn nhanh hơn so với nàng dự liệu, còn thuận lợi hơn... Nguyệt Thước nghe được tim đập gia tốc, máu dưới da nóng lên.

Bà tử chắc chắn hai tiếng, nói: "Cũng không biết bên trong nháo những thứ gì, còn thỉnh vài vị Bùi gia thái công ở nông thôn đến, mở từ đường nói một ngày..." Bà ta có chút tìm tòi nghiên cứu nhìn Nguyệt Thước một cái, hồi bí mật suy đoán của hạ nhân gần đây, "Tiểu nha đầu, có phải Tứ gia các người phạm cái gì sai không?"

Không phải là Tứ gia phạm sai lầm, làm sao đột nhiên người Hàn Tùng Hiên bị cấm túc, Tứ gia không lộ mặt, tứ nãi nãi kéo đồ cưới trở về Lý gia, nhị phu nhân bị bệnh đóng cửa sán, ngựa trong chuồng ngựa cũng mang mệnh xuôi nam tìm Nhị lão gia.

Mặc dù đại phu nhân hết lần này đến lần khác cảm đầy tớ suy đoán lung tung chuyện này, nhưng làm sao có thể thực chịu được. Mọi người bí mật đều nói là Tứ gia phạm vào sai lầm lớn, mới có thể khiến cho nhị phu nhân tức đến liệt giường, tứ nãi nãi tức bỏ về nhà mẹ đẻ.

Quan trọng nhất là, nhị gia lên mặt.

Trong một đêm, nhị gia làm chủ chỉ thứ hai bên này, Nhị nãi nãi ôm đồm quyền quản sự của nhị phòng, Đại lão gia và đại phu nhân đại phòng thế nhưng cũng không ý kiến.

Lại đau khổ một ngày, Bùi Hành cuối cùng xuất hiện.

Ở trong mắt Nguyệt Thước, Bùi Hành vẫn là nam nhân anh khí tuấn mỹ, khí chất nội liễm chừng mực, đồng thời hẳn cũng cực kỳ để ý bề ngoài của mình, mỗi ngày mang quan chính tề không nói, ngay cả quần áo ở nhà cũng cực kỳ bắt mắt, phải là loại thể từ và bọn nha hoàn ở nội viện làm. Hắn còn có thể chọn nguyên liệu, màu sắc và hoa văn, thậm chí tay nghề thêu và đồ án, nếu là làm không hài lòng, hẳn dù nhận cũng không mặc.

Điểm này quả thực có thể so sánh với các tiểu thư hay bất bệ.

Nhưng là Bùi Hành từ trong viện đi ra, đầu tóc mấy ngày không sơ rối bời, mặt mũi tràn đầy râu ria, làn da ảm đạm tiều tụy, dưới mắt thanh hắc.

Ánh mắt của hắn tình mạch hơn bao giờ, giống như thâm thủy hàn đàm, vừa đen vừa trầm vừa lãnh, giọng nói có chút khàn khàn, nghe hẳn phân phó mọi người đều vì hắn mà cảm thấy đau đớn.

"Các người đi đem y phục, thư tịch đóng gói thu thập một chút, những vật khác không nên động."

Mấy người Minh Hồng hai mặt nhìn nhau, mọi người bị nhốt mấy ngày, trong nội tâm tích lũy bao nhiêu nghi hoặc, chỉ là thân là người hầu, chủ nhân không chủ động nói, không ai dám hỏi nhiều một tiếng.

Minh Kỳ kịp phản ứng trước tiên, hẳn gọi Minh Hồng và Minh Hằng, "Các người đi với ta đến phòng bên chuyển rương rỗng đến, sau đó thu thập thư tịch." Lại phân phó Vĩnh Thọ và Vĩnh Tuyên, "Hai người các người đi giúp Nguyệt tỷ tỷ thu thập quần áo Tứ gia, trên lầu không đủ rương thì nâng mấy cái ở phòng bên lên."

Bùi Hành mặc dù gần đây thường ở tại Hàn Tùng Hiên, nhưng quần áo chủ yếu vẫn đặt trong Thu Minh Cư. Bùi Hành phân phó nói quần áo, nhưng Nguyệt Thước ngoại trừ đóng gói bảo phục, thường phục, quần áo trong, ủng da hươu, nhuyễn ủng, hải ngoại hạng gấm vóc tinh xảo, mào đầu, ngọc

trăm, mười mấy ngọc bội ngọc giác gói kỹ đặt ở cái rương cuối, mặt khác đủ loại túi thơm, hà bao, không cần phải nói, nàng thậm chí đem vàng bạc ngọc thạch đáng giá trong phòng đều mang theo bỏ vào cái rương cuối.

Vĩnh Thọ xem trợn mắt há hốc mồm, hỏi Nguyệt Thước, "Gia... Gia nói chỉ y phục..."

Mặc dù Nguyệt Thước bình thường rất thích Vĩnh Thọ khờ, lúc này cũng không nhịn được trắng mắt liếc hần hốt một cái.

Vĩnh Tuyên có ánh mắt hơn, lời kéo Vĩnh Thọ, ngăn cản hần nói tiếp cái gì.

Có Vĩnh Thọ Vĩnh Tuyên hỗ trợ, ba người rất nhanh liền thu thập được bảy tám cái rương, mang xuống dưới lầu vừa nhìn, mấy người Minh Kỳ đã thu thập được vài chục rương thư tịch.

Bên kia, Bùi Hành đã để cho chuồng ngựa chuẩn bị tốt xe ngựa.

Hết thấy chuẩn bị sẵn sàng, Bùi Hành xoay người lại quan sát cái nhà này, từ hai cái cây trong viện, đến Hàn Tùng Hiên, phòng chính rộng rãi, phía tây gian vắng vẻ lộn xộn, phía đông gian sạch sẽ nhẹ nhàng mát mẻ ...

Ánh mắt Bùi Hành quét qua năm người trong sân, Minh Kỳ trấn định, Minh Hằng còn có chút phản ứng không kịp, Minh Hồng tròn mắt quay vòng vòng, Vĩnh Thọ ngờ ngác ngẩn người, Vĩnh Tuyên cơ trí cân nhắc cái gì. Lại đưa mắt nhìn lại, thiếu nữ luôn theo sau hần, sắc mặt nàng như thường, con mắt tràn đầy thuần khiết, tin cậy và ôn nhu, phảng phất vô luận phát sinh bất cứ chuyện gì, hần ở trong mắt nàng vĩnh viễn đều là trọng yếu nhất.

Bùi Hành cổ họng phát căng, hần không dám nhìn Nguyệt Thước, chuyển hướng những người khác.

"Về sau... Ta không còn là Bùi gia Tứ gia, các người là muốn cùng ta đi, hay là lưu ở Bùi gia?"

Mọi người nhất thời cả kinh đều phản ứng không kịp.

Mặc dù bọn họ suy đoán rất nhiều, nhưng là thật nghe được Tứ gia nói ra những lời này, vẫn khiến cho bọn họ bị hù dọa trái tim co rụt lại, đầu óc mơ màng không cách nào hiểu được.

Hỏi năm người, nhưng là Bùi Hành nhìn chính là ba người Minh Kỳ. Vĩnh Thọ và Vĩnh Tuyên tuổi còn nhỏ, cha mẹ đều trong phủ, đến Hàn Tùng Hiên làm người hầu là chuyện một hai năm, làm sao có thể theo Bùi Hành rời đi Bùi phủ, rời đi người nhà.

Nhưng mấy người Minh Kỳ lớn lên cùng với hần, lại trưởng thành, có ý nghĩ và chủ ý riêng của mình.

Minh Hằng nhìn Minh Kỳ một chút lại nhìn Minh Hồng một chút, không nói gì.

Minh Kỳ nhìn Bùi Hành, kiên định nói: "Ta trong phủ chỉ có thúc thúc thăm thăm, không có gì ràng buộc, Tứ gia đi đâu, ta đi đấy."

Bùi Hành nhìn hần, từ từ, nặng nề gật đầu một cái, "Hảo."

Minh Hằng cha mẹ mới vừa định hôn cho Minh Hằng một nha hoàn tay nghề tốt ở phòng may vá, hôm đó sẽ phải thành thân. Trong lòng hần đau khổ, một bên là tận trung chủ tử, một bên là cha mẹ tức phụ, không thể buông tha cho bên nào.

Minh Hồng lặng lẽ cúi đầu, lui về phía sau một bước nhỏ.

Bùi Hành hiểu, không muốn khó xử hai người này. Bọn họ dĩ nhiên là trung thành, chỉ là gốc ở Bùi gia, dù trung thành cũng có cha mẹ ràng buộc, lại nói hần rời Bùi gia tiền đồ không rõ, mấy người cũng tránh không được suy tính đến những thứ này.

"Minh Hằng, người đi đem cái rương ở tủ sách thứ hai lấy ra." Hần phân phó.

Minh Hằng chạy vào đi ôm ra một cái rương nặng, con mắt Vĩnh Tuyên và Minh Hồng đều tỏa sáng, Bùi Hành không để Minh Hằng mở ra, chỉ nói: "Các người hầu hạ ta nhiều năm, cái rương này các người nếu có thể giấu trong cái nhà này, thì các người lên lút phân ra, là toàn bộ tình cảm chủ tớ chúng ta nhiều năm."

Nói xong, cũng mặc kệ Minh Hằng dùng cách nào giấu cái rương kia, thẳng mang theo Minh Kỳ đi chuẩn bị hành lý.

Tổn gần nửa canh giờ, vài chục cái rương xếp lên mấy chiếc xe ngựa, Bùi Hành để cho Nguyệt Thước lên xe trước, bản thân đang muốn vào xe, đằng sau có ba người đuổi theo ra.

"Tứ ca, Tứ ca, người chờ một chút..." Bùi Trạ thở hồng hộc chạy đến, ánh mắt hần hồng hồng, hiển nhiên đã khóc.

Mà hai người khác là Bùi Minh và Bùi Lâm.

Bùi Minh ánh mắt lóe lên, nhìn từ chiếc xe ngựa này đến chiếc xe ngựa kia, "Tứ đệ, bên trong cái rương này...Đừng có thứ gì đó không nên xếp vào đi."

Bùi Trạ tức giận trừng mắt liếc Bùi Minh, "Nhị ca, Tứ ca muốn mang cái gì, mắc mớ gì tới người."

Bùi Minh không để ý tới Bùi Trạh, chỉ là ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Bùi Hành, nói: "Tứ đệ, người có để ý ca ca mở rương ra coi một chút không?"

Bùi Hành lạnh lùng, nhàn nhạt nhìn Bùi Minh, nói: "Cùng lắm chỉ là chút ít quần áo thư tịch, Tứ ca muốn xem thì xem đi."

Trong xe ngựa Nguyệt Thước hồi hộp, nàng ở trong rương quần áo Tứ gia vụng trộm rút một số lớn ngọc đất tiền, vạn nhất bị tìm ra lấy đi sẽ đau lòng người, khiến cho Tứ gia ở trước mặt mọi người mất mặt, càng làm cho nàng bận tâm.

Bùi Minh ha ha một tiếng giả cười, "Nếu vậy, ca ca không khách khí nhìn một chút, Tứ đệ đừng trách ca ca thận trọng." Nói xong tùy ý đi đến chiếc xe ngựa thứ ba trước, để cho phu xe ngựa chuyển rương xuống mở ra. Trong rương thứ nhất tất cả đều là thư tịch, rương thứ hai cũng là sách, rương thứ ba vẫn là sách, rương thứ tư là một chút bản thảo sách luận thông thường của Bùi Hành...

Bùi Minh có chút không dám tin tưởng, hần suy bụng ta ra bụng người, người đã bị đuổi ra Bùi gia, nhất định phải hót cú chót, cho rằng Bùi Hành nhất định mang theo rất nhiều thứ đáng giá. Dù sao trong Hàn Tùng Hiến có rất nhiều đồ cổ bài trí, tranh họa quý báu, hần trước kia cũng đã thấy rồi. Kết quả bên trong rương chỉ toàn là sách, danh gia tranh chữ đáng giá ngàn vàng cũng không có lấy một cái.

Bùi Trạh gọi hần, "Người đủ chưa, Tứ ca thời gian qua kính trọng Nhị ca người, Nhị ca người còn có lương tâm sao."

Cửa lớn, Bùi Minh cũng sử diện, bị Bùi Trạh gọi trên mặt có chút ít sợ hãi. Hần dù sao cùng Bùi Hành làm huynh đệ hơn hai mươi năm, cũng không phải không có chút tình cảm nào, liền ngưng ngừng đóng một cái rương, phân phó đầy tớ, "Không nhìn, thả về."

Bùi gia đại gia Bùi Lâm đi lên trước mặt Bùi Hành, nhìn xem huynh đệ hơn hai mươi năm, chỉ cảm thấy thế sự biến ảo khó liệu. Thờ dài vài tiếng, vỗ bả vai Bùi Hành nói: "Tứ đệ, người đừng trách lão phu nhân, nương, bọn họ... Ai!"

Bùi Trạh gạt lệ, ôm lấy Bùi Hành thương tâm nói: "Tứ ca, người có rành nhất định tới tìm ta, trong tâm của ta, người vĩnh viễn là anh của ta."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tỷ muội Lâm gia

Ngô Hạnh Hoa.

Mặc dù tên gọi là Ngô Hạnh Hoa, trên thực tế đầu hẻm chỉ có duy nhất một gốc cây hạnh mà thôi, vào ngõ vừa chật hẹp vừa loạn, chỗ trống bị mấy hộ gia đình tự chiếm thành sân nhỏ trong nhà mình, xe ngựa không cần phải nói là không vào được, chỉ có thể xuống đất đi bộ.

Sáng sớm trời còn chưa sáng, tiếng gà trống gáy "Ồ ó o o" vang lên.

Tuy nơi này vẫn là địa giới trong thành Kỳ Châu, nhưng là nhà người nghèo, hay có người ở trong viện nhà mình trồng rau dưa nuôi gà đẻ trứng, cho nên sẽ có vài con gà trống.

Sâu trong ngõ có một tiểu viện từ cũ rách suy bại, bên trong là ba gian phòng, trong sân còn có một cái lều nhỏ nhỏ làm phòng bếp, sắp xếp cũng gọn gàng.

Lúc này trong đông chính phòng, Nguyệt Thước đang say ngủ.

Nàng sa thật sâu vào mộng cảnh, trong mộng nàng không nhìn thấy thực tế gì đó, cũng không có ai, càng không có chuyện xưa, chỉ có một loại thâm trầm an tâm cùng thỏa mãn, loại tình cảm này chỉ có khi tuổi còn rất nhỏ rất nhỏ mới có.

Khi đó, có được một khối đường trắng cao tựa như chiếm được toàn bộ thế giới. Khi đó, sau khi nàng nghe quán sự mụ mụ và đại nha hoàn khiển trách xong, vụng trộm chạy đến dưới tàng cây trong hoa viên ngồi, lấy ra vài vụn mà mấy đại nha đầu ném đi không cần, ở phía trên thêu đơn giản một bông hoa, cảm thụ được ánh mặt trời xuyên qua cành cây, cùng làn gió ấm áp xa xa thổi qua, ấm áp và thích ý...

Muốn vĩnh viễn đắm chìm trong đó.

Muốn bắt được loại cảm giác này, không muốn buông tay.

Trong phòng vang lên tiếng sột soạt mặc quần áo, bóng dáng mang giày, tiếng đi đi lại lại, tiếng mở cửa, tiếng đóng cửa... Nguyệt Thước mộng lung từ trong mộng đẹp khẽ tỉnh dậy, nhưng vẫn chưa thực tỉnh lại, nàng chỉ là trong lúc mơ hồ sinh ra chút ý thức, biết rõ Nhị tỷ và Tam tỷ trong phòng đứng lên ra cửa, bên ngoài có chút gió lạnh nhân cơ hội tiến vào gian phòng ấm áp, rét lạnh phát qua mặt của nàng, nàng theo bản năng vui mặt vào trong chăn mềm.

Gian phòng lần nữa trầm tĩnh lại, nhưng là nàng không còn ngủ say nữa, có thể rõ ràng biết mình đã không còn ở Bùi gia, chân mềm cứng rắn đập trên

người, không phải là lắng tựa vừa nhẹ vừa nhuyễn mềm ngày thường hay đắp, cũng không ngửi thấy mùi hương u nhiên từ các loại hương liệu quý báu tỏa ra từ lò hương, chỉ có hương vị ánh mặt trời ấm áp.

Sáng sớm gần cuối thu luôn lạnh lẽo như thế này, ngày như vậy, trốn ở trong chăn ngủ như cảm nhận được hạnh phúc gấp đôi.

Chỉ là cửa sổ quá mỏng, động tĩnh bên ngoài sân trong phòng bếp thỉnh thoảng truyền vào, ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy tiếng nói chuyện với nhau.

Trong phòng bếp để một chén đèn dầu nhỏ, Hồng Chi Lâm gia tam nữ nhặt vài cây củi bỏ tốt ném vào bếp, sau đó lửa bùng lên ấm áp, kéo cái bàn nhỏ ở một bên qua để bao mì vằn thắn. Nhị nữ Tiểu tỷ múc nước nấu nồi canh xương lớn.

Tiểu tỷ là bông hoa nổi danh ở ngõ Hạnh Hoa, mây liễu mắt hạnh má đào, vừa mới mười lăm, người đến cửa cầu hôn nhiều đêm không xuể, chỉ có điều vợ chồng Lâm gia tự hào có nữ nhi xinh đẹp, không dễ dàng ưng thuận hôn sự làm lãng phí dung mạo Tiểu tỷ, nên tìm cách thoái thác, chờ có người nhà phú quý nhìn trúng Tiểu tỷ, có sinh lễ dạm, về sau còn có thể dựa vào con rể.

Tiểu tỷ bản thân cũng không vội, người đến cầu hôn đều là người ở khu vực quanh ngõ, tốt nhất chỉ là gia đình sát đường có mặt tiền cửa hàng, mở tiệm tạp hóa buôn bán, so với Lâm gia bày quán bán mì vằn thắn hơi khá hơn một chút.

Nhiều cô nương nhà nghèo vừa đủ mười * tuổi đã kết hôn, trong nhà cha mẹ giữ lại làm việc nhà không muốn đưa ra cửa quá sớm (lấy chồng), Lâm gia đại phòng trưởng nữ Hồng Đào của Lâm Đại Hiếu ngụ ở song cầu gỗ chính là mới ra cửa năm trước, năm nay vừa vặn mười chín. Mà Tiểu tỷ hiện thời mười bảy, còn có hai năm để chọn.

Tiểu tỷ đẩy cái nắp gỗ lại, nhìn khói trắng hùng hực bốc lên, cũng kéo cái ghế nhỏ ngồi đối diện Hồng Chi bao mì vằn thắn.

Hồng Chi năm nay mười lăm tuổi, giống như Lâm Đại Trung, mặt hơi đen hình chữ điền, một đôi mắt không lớn nhưng sáng ngời, không búi tóc giống Tiểu tỷ, mà dùng dây đỏ thắt lại một bím tóc đen ở trước ngực, vô cùng chất phác.

Trong phòng bếp một phụ nhân trung niên khoảng bốn mươi tuổi đi vào, là mẹ của Nguyệt Thước Liễu thị, vóc người của bà ta có chút béo phì biến dạng, nhưng nhìn từ ngũ quan vẫn còn có thể tìm ra chút thanh tú lúc tuổi còn trẻ. Bà ta vừa đến liền kéo băng ghế ngồi xuống bao mì vằn thắn, "Hôm nay trời lạnh càng khó rời giường."

Tiểu tỷ cũng oán giận: "Buôn bán như thế này, cả ngày bận rộn đến nửa đêm, đến muộn mới thu quán trở lại, mỗi ngày cũng chỉ kiếm được một chút tiền, chờ về sau tỷ muội chúng ta ra cửa, xem hai người các người làm sao làm được."

Liễu thị không thêm đề ý, nói: "Người không phải lo, qua ít ngày đại tẩu các người nhập môn, còn sợ nhân thủ trong nhà không đủ sao."

Đại tẩu tương lai, Tiểu tỷ và Hồng Chi đều biết, là một nhà trong hẻm, nữ danh Thúy Liễu, năm nay mười tám tuổi, cũng là chơi đùa từ nhỏ đến lớn, mọi người đều biết không phải là người chịu khó.

Hồng Chi nhìn thoáng qua Liễu thị, trong nội tâm âm thầm lo lắng, nhưng không dám nói lời không may gì khiến cho Liễu thị không vui, dù sao chuyện Thúy Liễu đã náo loạn non nửa năm, đại ca nhà mình nhìn trúng, ai cũng không lay chuyển được, chỉ có thể nói: "Ta đây không phải là lo lắng cho mấy người già các người sao, chịu không nổi, sớm nên đem việc làm ăn này truyền cho đại ca, hẳn ở nhà cả ngày chỉ biết nhàn rỗi, chỉ biết đông tàn bộ tây lác lư, phung phí tiền trà nước."

Đề tài này Liễu thị không thích nói nhiều, vài ngày nay trong đầu bà ta cân nhắc một chuyện khác, khiến cho bà ta nghĩ đi nghĩ lại cũng không có chủ ý, hỏi hai nữ nhi, "Các người nói Sao nhi đột nhiên bị trả lại là chuyện gì xảy ra? Chủ nhà thả người còn về nhà ở? Cũng không giao đãi rõ ràng, bảo ta kẻ làm mẹ này cũng không dám sai sử nàng, coi nàng như khách nhân, tùy ý nàng ngủ thẳng mặt trời lên cao." Bà ta lúc nói khẽ nhíu mày, lúc nhắc tới Sao nhi giọng điệu hoàn toàn không thân mật như với Tiểu tỷ và Hồng Chi.

Hồng Chi nói: "Nương quản nhiều như vậy làm gì, những năm này yêu muội (em gái út) sai người mang không ít đồ trở lại, hiện tại về nhà ở lại mấy ngày thì có làm sao, dù sao nàng ấy chỉ ăn dùng của bản thân, không phải là dùng đồ của nhà mình."

Liễu thị nghe vậy không vui, lấy tay dính bột điểm trán Hồng Chi, nói: "Cái gì ăn dùng của nàng ta, ta là mẹ nàng, nàng hiếu kính ta là đương nhiên."

Hồng Chi bận rộn né tránh, buồn bực nói: "Vừa mới rửa mặt, trên tay nương còn có dầu."

Tiểu tỷ ở một bên cân nhắc, thật lâu đột nhiên nói: "Các người nói, yêu muội có phải phạm sai lầm hay không mới bị chủ nhà trả lại?"

Liễu thị không có quản Hồng Chi, nghe lời Tiểu tỷ suy nghĩ một chút, nói: "Nếu đúng như người nói thì tốt, ta với cha người vốn muốn chừng hai năm nữa thương lượng với bà buôn người, xem có thể tốn chút tiền đem muội muội người chuộc về, dù sao cô nương lớn phải lập gia đình..."

Lúc trước cần tiền gấp bán đi nữ nhi năm tuổi được ba lượng bạc, những năm này cũng thỉnh thoảng nhận được gì đó trong tay nữ nhi không dưới năm lượng, chỉ mưu tính chờ nữ nhi lớn tuổi lại dùng ba lượng bạc chuộc về, chẳng những là một phần tiền không tốn còn được nhà giàu không công giúp đỡ nuôi lớn nữ nhi. Mà xuất thân nhà hoàn bần người tiểu thư của đại gia đình, có thể nâng giá lên rất nhiều lần, mặc dù là nha đầu nhưng người nào là không biết nuôi dưỡng trong nhà giàu dù là nha đầu cũng tốt đẹp hơn so với nhà nghèo, gả ra ngoài không thiếu được có một phần lễ hồi nạp môn.

Tay chân Hồng Chi nhanh nhẹn bao mì vằn thắn, gật đầu nói: "Cũng đúng, yêu muội nếu là được chủ nhà gả cho gã sai vặt, về sau nhà cao cửa rộng muốn đi đi lại lại một phen cũng khó, có thể về nhà xuất giá lập gia đình là tốt nhất, ba tỷ muội chúng ta có qua có lại mới náo nhiệt."

Hồng Chi ngược lại xuất phát từ tâm địa tỷ muội thuần túy tỷ muội, nghĩ tới về sau tỷ muội có thể thường gặp mặt lui tới, giúp đỡ lẫn nhau.

Liễu thị nói: "Đội lát nữa ta với cha người đi bày quán, hai đứa người gọi đại ca, Sao nhi, lúc ăn cơm thăm dò muội từ người một chút, đến cùng là như thế nào để tính toán trước, nếu là chủ nhà đồng ý, dứt khoát lưu lại trong nhà không trở về."

Tiểu tỷ cùng Hồng Chi ứng một tiếng, cũng không hai lời, đem mấy trăm cái vằn thắn dùng vải lụa trắng gói kỹ. Liễu thị cũng nấu xong canh, Lâm Đại Trung không sai biệt lắm cũng đứng lên, hai người nấu mì vằn thắn ăn, Lâm đại phu thê liền dùng xe đẩy nhỏ đem canh và mì vằn thắn, bếp lò các loại mang đi bày ở quán đầu phố, bắt đầu một ngày làm ăn.

Chờ mặt trời phương đông lên cao, ánh nắng sáng sớm nhu hòa không chói mắt chiếu vào tiểu viện cũ rách, chỉ nghe trong tây ốc có nam nhân trẻ tuổi gọi, "Hôm nay trời lạnh, Hồng Chi, mang cho ta chậu nước nóng rửa mặt."

Hồng Chi trong phòng bếp nghe được, sắc mặt như thường gọi: "Đại ca, người mặc y phục kín một chút đến phòng bếp rửa mặt, đừng để ướt trong phòng." Một bên đã mang chậu ra chứa nước.

Con trai độc nhất Lâm gia sau khi Nguyệt Thước sinh, Lâm Đại Trung và Liễu thị thương lượng với Lâm đại bá cho làm con thừa tự, năm nay vừa vặn hai mươi, đại danh Phú Quý, vóc dáng hần không cao không thấp, mặc một thân áo bông mới tinh, mang mũ quả dưa màu xám tro xoa xoa tay từ trong nhà đi ra. Phú Quý giống như mẹ hần, mặt tròn trịa, mũi đẹp tẹt, một đôi con mắt bình thường, không quá linh khí, là người béo trắng.

Ai nói béo trắng không tốt, bởi vì hần béo trắng, mới khiến cho Thúy Liễu ánh mắt cao đáp ứng gả hần. Theo cách nhìn này thì, thứ gia đình nghèo nào có thể nuôi được con trai béo trắng như thế, như vậy giải thích rõ điều kiện trong nhà là cũng không tệ lắm, khuê nữ gả đi sẽ không ăn khổ.

Lâm gia cái khác không nhiều lắm, canh xương, vò vằn thắn rất nhiều, nhà họ cũng không dám ăn nhiều thịt, có đôi khi dùng vò vằn thắn tùy tiện bao chút ít món ăn thừa trưng nước sôi, cũng coi như xong. Có điều Lâm Phú Quý chưa bao giờ ăn vằn thắn như vậy, hần ăn không chỉ phải có bánh nhân thịt, còn phải là gấp đôi phân lượng thịt.

Hồng Chi thấy sắc trời không còn sớm, trước nấu mì vằn thắn thịt heo cho Lâm Phú Quý xong, làm cho Nguyệt Thước một chén phân lượng mì vằn thắn bình thường, bản thân cũng ăn mì vằn thắn, trở về phòng gọi Nguyệt Thước.

"Sao nhi, Sao nhi... Đứng lên ăn lót bụng chút mì vằn thắn rồi ngủ tiếp."

Giọng Hồng Chi âm áp, tay đem chăn khê kéo xuống dưới, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn bên trong.

Nguyệt Thước không dễ dàng mở mắt ra, "U" một tiếng, gọi: "Tam tỷ."

Hồng Chi cười, "Đồ sâu lười, tham ngủ như vậy, trước kia chủ nhà người không nói người sao?"

Thanh âm Nguyệt Thước hàm hồ, nói: "Các chủ tử ngủ muộn, dậy sớm lắm cũng phải đến giờ Mẹo canh ba (5h – 7h sáng), chúng ta nếu ngày hôm đó không có thay phiên hầu hạ, thì ngủ trễ cũng không có chuyện gì." Nàng tiếp nhận y phục Hồng Chi đưa tới, đem nhét vào trong chăn hồng, chờ âm áp mới mặc.

Trước kia ở Bùi gia, dù là trong phòng nha đầu cũng có chậu than đốt, nóng hằm hập, trong phòng chủ tử còn có lò hương tinh xảo to lớn, bên trong đốt ngân ti than sang quý không có một chút khói lửa mùi vị, vào ban ngày bỏ vào hương liệu có thể xông y phục, cả căn phòng đều tràn ngập hương thơm ấm áp.

Hồng Chi kinh ngạc, "Các người làm nha hoàn thế nhưng thanh nhàn như vậy." Nàng cười, "Khó trách rất nhiều người tìm phương pháp đi làm nha hoàn cho nhà giàu, thoải mái hơn so với ở nhà."

Thoải mái sao?

Làm nha hoàn thiếp thân cho nãi nãi hoặc tiểu thư đúng là thanh nhàn, trước đây thật lâu nàng không phải là cũng rất may mắn mình bị bán làm nha hoàn cho Lý gia, không cần như Nhị tỷ, Tam tỷ cả ngày vất vả làm việc nhà.

Nhưng là thoải mái này phải trả giá thật lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể bị chủ nhân chán ghét mà vứt bỏ, trừng phạt, thậm chí bán đi lưu lạc đến chỗ dơ bẩn, như nàng cũng đã từng mất mạng không phải sao.

Nếu không phải Bùi nhị phu nhân vốn là có bí mật không thể lộ ra ngoài ánh sáng, dù là nàng trùng sinh, chỉ sợ sẽ vẫn có va chạm với Lý Diệu Quỳnh. Dù sao ở trong nhà, Lý Diệu Quỳnh là nãi nãi chủ tử cao cao tại thượng, nàng chỉ là nha hoàn sai sử dùng mấy lượng bạc mua về, Bùi Hành dù che chở thế nào, cũng sẽ có chỗ sai, mắt không thấy được. Hần là một đại nam tử, muốn đọc sách muốn kiểm tra, về sau phải làm quan đi ra ngoài xã giao, chẳng lẽ có thể cả ngày thủ ở nhà che chở nàng?

Lý Diệu Quỳnh vĩnh viễn là chính thất phu nhân của Bùi Hành, ra ngoài giao tế xã giao một tiếng tôn xưng này, vĩnh viễn là của nàng ta.

Chỉ nhìn Phương Ngọc Dung tâm kế thủ đoạn ra sao, thắng được Lý Diệu Quỳnh gấp mười gấp trăm lần, nhưng vẫn kém về danh phận, đời trước còn không phải là lúc nào cũng bị tức khổ bị đè nén. Đương nhiên, Phương Ngọc Dung là mình lựa chọn, không trách được người khác.

Nàng nếu không phải đem bí mật này âm thầm khiến cho Bùi nhị gia Nhị nãi nãi lộ ra ngoài, cũng sẽ giống như Phương Ngọc Dung đời trước cả ngày lẫn đêm suy nghĩ đầu Lý Diệu Quỳnh, dù là thắng thì thế nào? Đời trước Lý Diệu Quỳnh bình nứt không sợ vỡ, cũng không lạ gì Bùi Hành ngưỡng mộ không

ngưỡng mộ, chỉ để ý đem danh phận chính thất nải nải bày ra để lấn qua lấn lại Phuong Ngọc Dung, Bùi Hành là người yêu danh tiếng, không chịu ải tiếp diệt thể, Phuong Ngọc Dung chỉ có thể âm thầm chịu đựng. Dù là Bùi Hành bí mật ôn hòa khuyên giải thì làm sao có thể triệt tiêu những hành hạ và con giận không đầu vào ban ngày?

Nguyệt Thược nhìn, nghĩ tới, con trai Phuong Ngọc Dung về sau dù là trở thành Hầu gia, nàng ta đích thực lên mặt, nhưng cả đời này cũng đã trôi qua phân nửa, thắng cũng là thắng thảm.

Nhưng lúc này đây thuận lợi từ Bùi gia đi ra, cũng có vận khí ở trong đó. Trung gian nếu không có Mã Tiên Cô, Nhị nải nải ra mặt, kết cục cuối cùng có thể là Lý Diệu Quỳnh nháo một phen, lại bị Lý lão gia áp đảo xuống tiếp tục cùng Bùi Hành sống qua ngày. Đây chính là phát sinh của kiếp trước, không có Bùi Minh cùng Điền thị xuất lực, bí mật này đến chỗ Lý Diệu Quỳnh thì bị im đi. Kiếp trước dưới mưu kế tỉ mỉ của Phuong Ngọc Dung, Bùi Hành được Bùi Hầu nhận làm con thừa tự, tuy nói phụ tử tương xứng, nhưng hai người đến chết không biết rõ chân tướng. Bùi hầu nhìn Bùi Hành luôn tức nuôi bản thân không có thân tử làm con nuôi, Bùi Hành hồ Bùi hầu làm cha nhưng trong nội tâm nhớ tới là Bùi Nhị lão gia, gọi Hầu phu nhân làm nương, nhưng lại ngầm vụng trộm lạng lẽ hiểu thuận Bùi nhị phu nhân.

Thật đáng thương, thân sinh phụ tử đối mặt nhưng không nhận thức nhau, từng người sai tiếc cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Nhà mới ở ngõ Tân Kiều

Từ xưa đến nay, những người bán hàng quán nhỏ bán cái ăn đều có chút hương vị, đừng xem Lâm gia làm ăn buôn bán ở tầng dưới chót đường phố, nhưng hương vị mì vẫn thần cũng không tệ lắm, may là Nguyệt Thược dù ném qua món ăn tinh xảo của Bùi gia, cũng cảm thấy chột ăn một chén mì vẫn thần ven đường khẩu vị rất tốt.

Nhưng là, nàng đã trở lại nhiều ngày, một ngày ăn ít nhất một bữa mì vẫn thần, nếu là hôm đó làm ăn không tốt còn dư lại nhiều, không cần phải nói phải ăn đến hai bữa.

Nhìn lại chén canh mì vẫn thần với hành lá cắt nhỏ bày biện trên bàn, Nguyệt Thược cười khô, chỉ cảm thấy khẩu vị toàn bộ tiêu tán.

Mà Phú Quý đang ngồi ăn ào ào một mình bên bàn trông thấy Nguyệt Thược, ngẩng đầu hô một tiếng, "Yêu muội đi lên ngồi ăn."

Về phần Tiểu ty, nàng ăn xong điểm tâm đã đi tới nhà mấy ty muội gần đây tán gẫu.

Hồng Chi cũng có lòng, sợ Nguyệt Thược ăn không quen, bưng một đĩa tương dưa bên cạnh đến, "Hôm nay ăn cùng cái này trước, buổi tối ta nấu thêm chút cháo, ngươi nếu không thích ăn mì vẫn thần, sáng mai húp cháo ăn chút thức ăn."

Nguyệt Thược hết sức cảm kích, nhìn Hồng Chi, thanh âm mềm mại nhu nhu, "Tam ty ngươi thật tốt."

Hồng Chi thích có muội muội làm nũng với nàng, sinh lòng yêu thương sờ khuôn mặt xinh đẹp của Nguyệt Thược một cái.

Hồng Chi làm việc quanh năm, tay kia sinh ra chai kén thật dày cứng rắn cầu thả vô cùng, mặt Nguyệt Thược lại mềm, bị Hồng Chi sờ qua cảm thấy hơi đau, không khỏi "hừ" một tiếng.

Hồng Chi thấy, gấp rút thu tay lại, hỏi nàng: "Làm sao vậy, ta làm đau ngươi?"

Nguyệt Thược biết rõ nàng không phải cố ý, không muốn tổn thương nàng, cười nói: "Trời lạnh như thế này, tay của tỷ tỷ thật lạnh."

Hồng Chi có chút thẹn thùng, nói: "Lần sau tỷ tỷ sẽ chú ý."

Nguyệt Thược gọi nàng, "Tam ty ngươi cũng đừng bận rộn những thứ khác, ngồi xuống trước cùng nhau ăn."

Hồng Chi "Ồi chào" ứng một tiếng, đang muốn ngồi xuống, chột nghe cửa có người gõ cửa gọi: "Tiểu ty, Hồng Chi có ở nhà không, mở cửa ra."

Hồng Chi nghe giọng là của Thúy Liễu, gấp rút đi mở cửa.

Thúy Liễu mặc một thân áo mới tinh đỏ thắm, là lễ hội Lâm gia mới đưa qua, nàng ta sinh ra có ba phần thanh tú, gương mặt tròn không lớn không nhỏ, lông mày tinh tế, con mắt tròn trịa, mặc dù không được đẹp như Tiểu ty, nhưng cũng là cô nương đoan chính.

Thúy Liễu vào cửa, quen cửa quen nẻo liền vào phòng bếp, Lâm Phú Quý nhìn thấy nàng lập tức đứng lên, "Thúy nhi, sớm tinh mơ làm sao lại đến đây, đã ăn sáng chưa." Một mặt vội vàng kéo băng ghế dài tới cho Thúy Liễu ngồi, ân cần tiểu ý không cần phải nói.

Thúy Liễu tùy ý liếc ngang Lâm Phú Quý một cái, nũng nịu yếu ớt nói: "Chưa ăn đâu, muốn đến xem ngươi đã ăn chưa, ngươi chưa ăn ta về nhà làm một

phần cho người."

"Trở về làm gì, một nhọc thêm, để Hồng Chi nấu một chén cho người." Nói xong Lâm Phú Quý phân phó Hồng Chi, "Mau nấu một phần cho Thúy Liễu tỷ."

"Thúy Liễu tỷ, người cơ hồ mỗi ngày lúc này tới hỏi đại ca đã ăn sáng hay chưa, là thật muốn làm cho hán ăn, hay là lấy cớ để đến nhà ta ăn chực?" Hồng Chi châm chọc nói, nhưng là động tác trên tay không ngừng, múc một chén vằn thắn tiếp theo từ bếp nóng và nước sôi.

Nguyệt Thục quay đầu lại xem, trên trán Hồng Chi có lấm tấm mồ hôi, nàng bận rộn liên tục từ giờ dần đến giờ, vẫn không có thể ngồi xuống uống một hớp nước nóng, nghỉ ngơi một chút.

Thúy Liễu cũng không thêm đề ý, cười hi hi nói: "Đây không phải là ca ca người mỗi ngày đều muốn lưu ta lại sao, nếu không ta sẽ gọi ca ca người tới nhà của ta ăn."

Hồng Chi liếc nàng một cái, trả lời: "Người biết tính tình của anh ta, nên làm xong rồi hãy đưa đến."

Thúy Liễu không đáp, quay mặt lại, con mắt nhìn chăm chăm quan sát Nguyệt Thục.

Nguyệt Thục mặc xiêm y chính là mang từ Bùi gia ra, áo lụa bảy phần cũ màu hồng cánh sen thêu hoa, váy lụa mềm nguyệt sắc, trên đầu cài trâm bạc hình bướm, trên cổ tay còn có một chuỗi san hô đỏ rực.

Đây là cách ăn mặc hằng ngày của Nguyệt Thục, là kiểu ăn mặc thường thấy nhất của nhất và nhị đẳng nha hoàn ở Bùi gia, tốt hơn một chút hoặc nha đầu nào có phần thưởng còn có thể mang vòng vàng hoặc vòng ngọc, Nguyệt Thục không trên không dưới trong khoảng đó.

Có điều sau khi Nguyệt Thục đến Hàn Tùng Hiên, Bùi Hành có đôi khi từ bên ngoài trở lại sẽ mang cho nàng mang một chút lễ vật, cũng không câu nệ đáng giá hay không đáng giá tiền, có một lần mang một bộ điều khắc mười hai cảm tình không biết làm bằng gỗ gì, khéo léo tinh xảo, bày ở trên giá treo cực động lòng người; cũng có lần cầm lại một cái vòng ngọc thông thấu xanh biếc; còn có một lần là một trâm cài chất lượng cực tốt, vàng óng ánh cực hấp dẫn người; chuỗi san hô trên tay là một lễ vật trong đó.

Nguyệt Thục không dám mang trâm cài cùng vòng ngọc, nhưng thích chuỗi san hô này nên đeo lên, trong viện cũng có người mang, không phải là vật gì quá quý báu, chỉ là chuỗi san hô này đặc biệt tươi đẹp hồng lệ.

Lúc rời đi Bùi gia, nàng đem gia sản đáng giá của bản thân cũng bao hết thành một bọc nhỏ nhét vào trong rương Bùi Hành, lúc được Minh Kỳ đưa về Lâm gia, chỉ mang theo mấy lượng bạc vụn và y phục đồ trang sức đeo tay tầm thường.

Chỉ như vậy, ở ngô Hạnh Hoa, cũng là phần độc nhất rồi.

Thúy Liễu quan sát xong, không khỏi cực kỳ hâm mộ, "Yêu muội là rơi vào ổ phúc, nhìn trang phục và trang sức..." Nàng chặc chặc hai tiếng, hỏi, "Yêu muội có dự định gì, trở lại định ở mấy ngày?"

Nguyệt Thục thấy hỏi, mặc dù không phải là rất muốn có quan hệ với Thúy Liễu, nhưng dù sao cũng là đại tẩu tương lại, cũng không cười, để xuống thìa nói: "Không chuẩn bị ở lâu, xem chừng ở thêm vài ngày thì phải đi."

Thúy Liễu nghe vậy, khuỷu tay đẩy Lâm Phú Quý.

Lâm Phú Quý sững sờ một chút, Thúy Liễu giận hán một cái, Lâm Phú Quý kêu một tiếng, bị cái nhìn này mà mềm cả xương, ha ha ngây ngô cười.

Thúy Liễu không kiên nhẫn đá hán một cước dưới mặt bàn.

Lâm Phú Quý bị náo một hồi như vậy, mới hiểu được ý tứ Thúy Liễu, ho khan, bày ra dáng vẻ huynh trưởng, hỏi Nguyệt Thục: "Dù sao cũng đã về, hi sự của ta và tẩu tử sẽ tổ chức trong tháng này, người ở lâu thêm một chút, vừa vặn xem lễ."

Nguyệt Thục nhìn Thúy Liễu, chỉ thấy nàng cười đáp lời, "Chính là nói như thế, dù thế nào cũng là người một nhà."

Nguyệt Thục khẽ mỉm cười, "Để xem ý tứ của chủ nhà, nếu đồng ý thì ta sẽ ở."

Nàng không nói rõ, cũng không muốn để Thúy Liễu như ý, trong lòng đã đoán được vị tân đại tẩu này muốn tham một phần lễ của nàng. Lễ ra nên là đại tẩu cho lễ muội muội, đến Thúy Liễu này, không nói quy củ tục lễ, chỉ nhìn nàng chưa gả vào Lâm gia mà cả ngày đã chạy tới không tránh hiềm nghi, chạy tới cũng được, gia đình thứ dân không đề ý nhiều, này dưng dưng đến còn sai khiến em gái của chồng làm việc, chính mình ngồi không thì thật hiếm thấy.

Nữ nhân bình thường phải nghe lời nam nhân, chỉ có nàng dâu tính tình cứng rắn mới dám như thế.

Đến lúc Thúy Liễu qua cửa, Nguyệt Thục lo lắng toàn gia sẽ bị nắm trong tay nàng.

Thờ dài trong lòng, có điều nàng hiện thời ở Lâm gia chỉ là khách nhân, thân nương thấy nàng cũng không kẻ cận nói lời tri tâm, cha ruột nói với nàng nhiều nhất là "Ôi chào ôi chào", chỉ có một tỷ tỷ cùng nàng ban đêm nói nhảm là có chút thân mật, nàng không thể có ý kiến về hôn sự Lâm Phú Quý.

Trong lòng nàng có một loại cảm giác hết sức hoang đường, đây là gia đình của nàng sao?

Nàng chỉ nhớ rõ gốc cây Hạnh Hoa đầu ngõ kia, còn nhớ một chút ký ức ngày bé cùng Tam tỷ chơi đùa, nhưng phần lớn ký ức tràn ngập ở trong đầu nàng, tất cả đều là ở Lý gia, Bùi gia.

Đối với người Lâm gia, nàng có một loại cảm giác quen thuộc nhưng xa lạ.

Thường thường lúc rảnh rỗi, hoặc là khi có xung đột với cha mẹ huynh tỷ, nàng chỉ muốn trở lại bên cạnh Bùi Hành.

Không biết rõ hần đã tìm được chỗ đặt chân hay chưa?

Không có về nhà mẹ đẻ còn chưa hiểu, trở lại mới phát hiện, giữa lúc bất tri bất giác, trong lòng nàng nhận định nhà là Bùi Hành. Nơi nào có Bùi Hành, nàng mới có lòng trung thành.

Bùi Hành mang theo Minh Kỳ ở trong thư viện, chỉ là thư viện đều là nam tử, không thích hợp cho Nguyệt Thước một cô nương ở, mới để cho Minh Kỳ đưa nàng trở về Lâm gia.

Mới đặt chân ngày thứ hai, Lý gia Đại cữu gia Lý Bồi đến cửa muốn Bùi Hành cùng đi quan phủ bỏ sung thư hòa ly, Bùi Hành không nói hai lời liền đi.

Lúc làm việc này, Lý Bồi rất khó xử, không biết nên tiếp tục xưng hô Bùi Hành là em rể hay biểu đệ, gọi Bùi hiền đệ thì không quen lắm, cuối cùng lúng ta lúng túng nói không thành, không dám nhìn đối phương.

Trong quan phủ hồ sơ xử lý rất nhanh, Bùi Lý hai nhà đều có danh vọng, hai thiếu gia tự mình đến, lão thư (một chức quan) tinh thông việc này tự mình xử lý. Bước đầu tiên là để Bùi Hành viết thư hòa ly rồi thu vào, lại để cho Bùi Hành và Lý Bồi ấn tay điểm chỉ, một phần này là quan phủ thu vào. Tiếp theo là tìm ra hôn thư bốn năm trước quan phủ lưu, lại để hai người giữ ấn triện của quan phủ đến đóng dấu, giải thích rõ vì sao hết hiệu lực, lại dùng bút lông sói lớn dùng chu sa gạch đi, đem một phần đưa cho Bùi Hành, mặt khác viết một đề mục nói rõ ràng chuyện cùng cách cho Lý Bồi.

Bình thường tiểu hộ nhân gia đón dâu chỉ bày tiệc rượu, mà không có đến quan phủ làm thủ tục, nên sẽ không phiền toái như vậy. Nhưng đại gia đình sẽ có một số thủ tục như thế, để ngừa tương lai mỗi người kết hôn có sính lễ đồ cưới không lờ không rõ ràng.

Xử lý xong thủ tục, theo lý là nên thỉnh lão thư uống rượu, nhưng không ai có lòng này, cũng cảm thấy nhìn nhau chẳng biết nói gì, cuối cùng là hai người để cho gã sai vặt dâng lên bạc làm tạ, chấp tay chào nhau rồi đi.

Về đến nhà, vừa vặn gặp được Bùi Đại lão gia phái người đến đưa thân khê của Minh Kỳ, và một trăm lượng bạc phí an gia đến, Bùi Hành không cự tuyệt, để Minh Kỳ nhận lấy, ngày thứ hai liền kêu Minh Kỳ đi tìm phòng.

Trong lúc đó hần đi hỏi thăm kết quả thi Hương, thi Hương tháng tám, yết bảng sớm thì là giữa tháng chín, muộn thì cùng lắm kéo qua mười lăm tháng mười. Hiện thời đã là mừng ba tháng mười, không sai biệt lắm sắp đến ngày yết bảng.

Ngoại trừ chuyện thi Hương, Bùi Hành còn phải bận rộn tiếp đãi thế gia, bạn học cùng trường.

Bùi gia ở Kỳ Châu là nhân gia nổi danh, gia sự của hần mặc dù không có làm lớn, nhưng là Bùi Hành kéo mấy chiếc xe đến thư viện đặt chân bao nhiêu người nhìn ở trong mắt, hơn nữa mỗi nhà hoàn nô tỳ gã sai vặt quản sự ở mỗi nhà truyền qua truyền lại bỏ sung cho nhau, lời nói truyền đến truyền đi, lời đồn tự nhiên nhiều.

Như Tào Lập Hiền có quan hệ thông gia không cần phải nói biết rõ tình hình thực tế, tới cửa cũng không hỏi chuyện này, uống rượu nói đùa, thật tâm đối đãi Bùi Hành, dụng ý là trấn an hần.

Nhưng cũng có một loại người chuyên xem náo nhiệt, bình thường hay ghen tị Bùi Hành có gia thế có dung mạo còn có tài hoa, không ít người tìm tới cửa chế nhạo một phen.

Lại có Bùi Trạm, cách một ngày thì mang theo năm ba gã sai vặt mang đủ loại món ăn, dụng cụ tinh xảo đến, bày đầy trong phòng nhỏ chật hẹp ở thư viện, làm cho Bùi Hành không phản bác được.

Cũng may cuối cùng tìm được một cái nhà nhỏ, ở trong ngõ Tân Kiều, một tiểu viện gồm hai gian nhà một tầng, tiền thuê một năm là hai mươi lượng. Tuy nói là hai gian nhà một tầng, cộng lại còn chưa lớn bằng một phần tư của Hàn Tùng Hiền, cũng may gia cụ mọi thứ đầy đủ hết, không cần dùng tiền đặt mua thứ khác. Mà Bùi Hành là muốn ôn tập đọc sách, nên cần các gia đình trong ngõ Tân Kiều là gia cảnh trung đẳng, giá phòng ở này xem như khó được, hoàn cảnh thanh u yên tĩnh, láng giềng đến cửa ăn cần thăm hỏi, nhân gia xem như cũng có tu dưỡng.

Vùng này cách ngõ Hạnh Hoa không xa, chỉ cách thành một con sông, mặt đông là tầng lớp trung đẳng giàu có, phía tây còn lại là tầng lớp dưới cùng. Về phần tầng lớp đại phú đại quý như Bùi gia là ở bắc thành và nam thành.

Bùi Hành xem qua cảm thấy có thể, để Minh Kỳ viết văn khế, trước giao một năm tiền thuê ở.

Bên này vừa thuê xong, bên kia liền để Minh Kỳ đón Nguyệt Thước trở lại.

Chương 26: Bù gia

Phía sau chuồng ngựa ở ngoại viện Bù phủ có một khu nhà nhỏ thấp bé vuông vức, chính là chỗ cho quân sự và bà vú của Bù gia ở.

Lâm ma ma cũng có một sân nhỏ, bên trong là nơi ở của vợ chồng già, còn có con trai và con dâu, tiểu nữ nhi, hiện thời tăng thêm một đại nữ nhi Phù Dung.

Kể từ khi Nhị nãi nãi Điền thị chuyển nhập Thu Minh Cư, vốn dĩ đầy tớ Thu Minh Cư đều bị đuổi ra ngoài, mà sự tình quá mức đột nhiên, không có chủ tử nào an bài chỗ ở và chỗ đi cho bọn họ, chỉ có thể có nhà mẹ đẻ thì về nhà mẹ đẻ, không có thì tìm hảo tỷ muội chen lẫn chung một chỗ.

Còn có những người vốn là đầy tớ hồi môn của Lý gia, Lý Diệu Quỳnh đi quá đột ngột không mang đi, không phải tự mình ra Bù phủ đi Lý gia thì là ở Bù gia chờ người tới đón.

Phù Dung là lúng túng nhất, nàng thân là thông phòng của Bù Hành, theo lý thuyết nên đi theo Bù Hành. Lúc ấy một mảnh hỗn loạn, cũng không có người hỏi nàng đề ý nàng, chính nàng cũng đần độn u mê không quyết đoán, cuối cùng bị ma quỷ ám ảnh lạng lẽ trốn, nhìn Bù Hành mang theo Nguyệt Thuộc và Minh Kỳ rời đi.

Mấy ngày nay nàng ở nhà không ngủ thì khóc, không đề ý đầu bù tóc rối, Lâm ma ma chiếu cố nhị phu nhân về nhà còn phải đối mặt nữ nhi như thế, trong lòng một bụng nước đắng không có người đỡ.

Hôm nay Lâm ma ma đổi phiên ban ngày, dò xét không có người, để trống cổng trong rồi về nhà.

Phù Dung mới vừa ăn một chút, sắc mặt vàng như nền tiêu tụy, ngồi trên ghế bên ngoài cửa sổ sâu kín thở dài.

Lâm ma ma vào cửa, nhìn thấy bộ dáng này của nàng, lập tức trong lòng cảm thấy đau đớn nói không nên lời, làm cho bà ta rơi nước mắt.

"Nữ nhi số khổ của ta, là nương hại người..."

Bà ta đi tới ngồi bên cạnh Phù Dung, cầm lấy khăn lau nước mắt.

Phù Dung thấy bà ta khóc, lập tức cũng rơi nước mắt theo, buồn bã khóc không ra tiếng: "Nương, về sau nữ nhi đã không còn gì trông cậy vào, uổng công ngài những năm này yêu thương ta."

Lâm ma ma lòng tràn đầy hối hận, khóc lớn nói: "Sớm biết thì, năm ấy nhị gia hướng phu nhân muốn người, ta không nên ngăn cản, nói không chừng hiện thời người đã có hài tử và danh phận. Là ta không có nhãn lực, không nhìn trúng nhị gia do di nương dưỡng. Bây giờ thì nhìn đi, di nương dưỡng còn tốt hơn so với bên ngoài ôm về, dù sao vẫn là nam nhân Bù gia, là ta làm người, đều là do nương có lỗi với người..."

Phù Dung không khỏi cũng khóc rống lên.

Nàng nghĩ tới khi đó nhị gia trong hậu hoa viên ngăn đón nàng nói chuyện, kỳ thật lúc ấy nàng cùng lứa với nhị gia, cũng có chuyện để nói. Chỉ là trong tư tâm nàng không nhìn trúng xuất thân thứ xuất của nhị gia, cộng thêm Bù Hành mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng đã nhìn ra là thiếu niên tuấn tú phi phạm, so sánh với tứ gia (Bù Minh) tướng mạo bình thường lại còn béo, như mây so với bùn. Nàng đương nhiên chọn Tứ gia (Bù Hành).

Hiện tại hối hận làm sao còn kịp, tám năm qua đi, năm đó nàng mười tám thanh xuân kiêu ngạo, hiện thời còn lại được những gì.

Tiểu muội Phù Vân nghe được, từ bên ngoài đi tới, cau mày nói: "Nương hai người cả ngày khóc lóc có ích lợi gì, như ta nói, ngày đó đại tỷ nên đi cùng Tứ gia. Lấy chồng theo chồng giả cho chó thì theo chó, dù là Tứ gia không còn là chủ tử Bù gia, hấn cũng có cái tú tài, lại thì Hương, nói không chừng có thể trúng cử, tỷ tỷ đi theo hấn chẳng lẽ còn khiến cho người bị bôi nhọ sao? Dù là Tứ gia không có gì cả, tài mạo kia thế gian tìm được mấy người? Dù là giả lại cũng đáng được, huống chi cũng không đến mức phải giả lại. Tỷ tỷ người ngày đó nếu là dẫn lòng, thời khắc nguy nan không rời Tứ gia, không chừng tương lai còn có tiền đồ không thể ngờ tới. Nhưng người do dự đến do dự đi, chỉ sợ đi theo Tứ gia sẽ chịu khổ, giờ còn trách ai, đều là tự tìm!"

Phù Dung nghe, trong nội tâm vừa giận dữ vừa đau thương, đau khổ nói: "Ta trôi qua ngày như thế nào, người bên ngoài chê cười ta coi như thôi, thân muội muội cũng xem thường ta, người nhìn không quen thì đi xa một chút, ta khóc là việc của ta, mắc mớ gì tới người, không cần người tới chê cười, chê nhạo ta."

Lâm ma ma cũng quát lớn Phù Vân, "Tỷ tỷ của người thương tâm người còn đắc ý? Người còn nhắc lại những chuyện này, dù là nuôi tỷ tỷ của người ở nhà, cũng tốt hơn ra ngoài chịu khổ, một cái tú tài thì là cái gì, không có thấy bên ngoài có bao nhiêu tú tài cơm không đủ ăn sao, cử nhân? Cử nhân là dễ khảo như vậy sao, Tứ gia muốn thi đậu không phải đã sớm thi đậu rồi sao, còn nói lần này có thể thượng hoàng bang? Tiểu nha đầu không có kiến thức..."

Phù Vân nghe không vui, nàng nói là lời thật lòng, cũng không muốn thương tổn đại tỷ, vì sao hai người đều oán nàng.

"Ta không có kiến thức, các người mới tầm mắt thiên cận..." Nàng tức giận thì thầm, đi ra ngoài.

Bên trong Thu Minh Cư.

Nhị nãi nãi Điền thị đeo vàng đội bạc, một thân tơ lụa đỏ thêu chỉ vàng, váy xanh lục thêu hoa, thay đổi bộ dạng sợ hãi rụt rè trầm mặc chất phác ngày thường, lông mày nâng lên, sắc mặt đỏ thắm, gặp người thường có ba phần cười.

Bên trong phòng ấm của Thu Minh Cư, gối đầu, đệm dựa, đệm da trên giường Lý Diệu Quỳnh trước kia thích đều được đổi, toàn là hồng tím, bài trí cũng từ trong kho một lần nữa chuyển ra xếp lại.

Lúc này một phụ nhân trung niên gầy gò đang ngồi trên giường, là mẹ đẻ Bùi Minh Tiền di nương, người còn lại là Bùi Tâm Nhu. Điền thị ngồi trên ghế lưng cao.

Tiền di nương mới vừa được Điền thị mang vào nhìn Thu Minh Cư một vòng, hài lòng gật đầu.

"Đây mới đúng là sân nhỏ chủ tử nên ở, như khóa viện của các người trước kia, người làm sao có thể ở." Tiền di nương kỳ thật cũng không xinh đẹp, lúc tuổi còn trẻ cũng chỉ được thanh tú mà thôi, so không được với Bùi nhị phu nhân, những năm này bị ép càng trở nên rụt rè, sợ hãi. Vốn tưởng rằng đời này cứ trôi qua như vậy, không nghĩ tới lại có một ngày như vậy.

Bà lúc tuổi còn trẻ sinh hạ được con trai duy nhất Bùi Minh cho nhị phòng, lúc ấy có một chút kiêu căng, chỉ là khi "Con trai trưởng" Bùi Hành được sinh ra, nhục khí kia cũng không còn. Sau Bùi nhị phu nhân liên tiêu đại tử*, sửa trị bà ta khổ mà không nói được, bất lực hèn nhất núp ở đây nhà sau cùng với nhị nữ nhi Bùi Tâm Nhu, cũng không có hi vọng gì.

Bùi Tâm Nhu cũng bị một loạt sự tình kinh hãi nhiều ngày mà phản ứng không kịp, dù là hiện thời Nhị ca Nhị tẩu vào ở Thu Minh Cư, nàng vẫn cảm thấy có chút không thực tế, nhện không được lại hỏi Điền thị, "Nhị tẩu, Tứ ca... Hẳn thật sự là phu nhân bên ngoài ôm trở về?"

Tại sao có thể có chuyện ly kỳ hoang đường như vậy, giống như truyền kỳ kịch bản nàng từng xem qua.

Nhưng là kịch bản dù sao cũng chỉ là kịch bản, trong kịch bản tiểu thư ở lầu cao nhìn thấy thư sinh nghèo đi ngang qua sau ngõ hẻm sẽ tư xuân, lại bởi vì không được gặp mặt mà bệnh tương tư, cuối cùng hương tan ngọc nát. Trên thực tế phần lớn tiểu thư đều đầu óc rõ ràng, muốn gả cho lang quân tuấn tú, nhưng phải là lang quân mang gia bạc triệu tài hoặc là gia thế thanh quý phi phạm tuấn tú mới được.

Mà nhị phu nhân làm sao lại lớn mật như thế, ôm một đứa trẻ bên ngoài làm con trai dưỡng nhiều năm như vậy, nếu không phải lần này Nhị tẩu thận trọng, có phải điều bí mật này sẽ phải chôn giấu cả đời hay không?

Điền thị lạnh nhạt điềm nhiên, trả lời Bùi Tâm Nhu, "Bà đỡ hiện thời còn dưỡng ở nhà, lão đại phu trước kia bắt mạch kê đơn cho nhị phu nhân cũng mời tới, giằng co như thế, bà ta muốn không thừa nhận cũng không được. Nhị ca người còn phải người đi tìm dưỡng nương và nha hoàn trước kia bên cạnh nhị phu nhân, làm ra sự việc này, trừ phi một chút dấu vết để lại cũng không lộ, bây giờ lộ ra một chút manh mối, thì chuyện như vậy phải cân nhắc cho kỹ."

Tiền di nương cười lạnh, phụ họa nói: "Đúng, ta cứ nói cô quái ở chỗ nào, ca nhi sinh non bảy tháng làm sao cường tráng được như vậy? Hơn nữa nhìn Hành ca nhi tướng mạo thân cao, đầu có giống như người Bùi gia, nhị phu nhân coi người trong phủ đều là người ngọc sao, ta xem lão gia trở lại thì bà ta giao đãi như thế nào cùng lão gia đây."

Bùi nhị phu nhân làm ra chuyện lẫn lộn dòng dõi huyết thống, chờ lão phu nhân lấy lại tinh thần, Nhị lão gia từ bên ngoài trở lại, còn không biết sẽ có kết cục gì đây.

Mấy đêm nay, Tiền di nương nghĩ đến đáng về Bùi Nhị lão gia thất vọng, phần nộ với Bùi nhị phu nhân, ngủ mơ cũng cười.

Bùi Tâm Nhu thở dài, mặc dù huynh trưởng đồng bào trở thành con trai độc nhất nhị phòng đối với nàng có chỗ tốt, nhưng là nghĩ đến Tứ ca lưu lạc bên ngoài không biết tâm tình âm đạm đến thế nào, lại cảm giác không được tự nhiên.

Bùi nhị phu nhân người đang được thảo luận hiện tại ở trong phòng.

Đại tiểu thư Bùi Tâm Tuệ đã xuất gả hơn mười năm từ kinh sư chạy về, ngồi ở bên giường ép nhị phu nhân húp cháo, nhị phu nhân ăn ba bốn miếng, đưa tay đẩy chén ra quay đầu đi.

Bùi Tâm Tuệ cõi lòng đầy oán giận, nhưng nương nàng đã thành như vậy, khiến cho nàng đầy bụng chỉ trích chất vấn nói không nên lời, lại lo lắng nương nàng thực bệnh đến hư, mấy ngày nay đều dốc lòng hầu hạ, lúc này vẫn nhẫn nại khuyên, "Nương, một ngày một đêm người chỉ ăn một chút như vậy, làm sao chịu nổi."

Phượng Ngọc Dung đang cầm khăn tay lau trán cho Bùi nhị phu nhân, con mắt hồng hồng, thanh âm nghẹn ngào, "Dì, người nghe đại biểu tỷ ăn cháo đi, dù là đại sự cũng sẽ qua, thân thể nếu hư thì sẽ không tốt."

Bùi nhị phu nhân nằm ở trên giường, gương mặt trắng nõn mới mấy ngày trước được bảo dưỡng phú quý giờ vàng như nền khô héo, môi của bà khô ráo, hóm đỏ nhìn thấy bà đỡ liền bắt đầu co thắt cơ tim, về sau lại thấy lão đại phu xuất hiện, Bùi lão phu nhân phần nộ chống quai trượng đánh tới, cứ từng chút như vậy, cả người cũng nhện không được mà ngã xuống.

Bà ta có hết sức nói: "Ăn không vô..." Bà ta xoay đầu vào trong, không chịu nhìn hai người.

Bùi Tâm Tuệ bắt đắc dĩ, đem chén gọi nha hoàn lấy đi, chính mình tự tay dịch chần mền cho nhị phu nhân.

Nhị phu nhân chỉ đưa lưng về phía ngoài mà nhắm mắt, một bộ dạng mệt mỏi, làm cho Bùi Tâm Tuệ dù có lời gì, cũng không thể nói ra.

Nàng thờ dài, ý bảo Phương Ngọc Dung đi ra.

Nha hoàn ma ma ở gian ngoài thấy các nàng đi ra, gấp rút đứng lên hành lễ, lại vén rèm lại mở cửa đưa hai người đi phòng khách phía đông.

Trong phòng khách, Bùi Tâm Tuệ chờ nha hoàn dâng trà xong liền cho người lui.

Còn dư lại hai người, Bùi Tâm Tuệ mới lộ ra tâm tình, bộ dạng nàng là dáng vẻ của người Bùi gia, lông mi thanh tú thon dài, mắt to sáng ngời, làm người hấp tấp, nói chuyện lại còi mở, cực kỳ anh khí. Không giống với Bùi nhị phu nhân, Lý Diệu Quỳnh có tướng mạo đặc biệt diễm lệ của người Lý gia.

"Nương làm sao lại làm loại chuyện này, chờ cha trở lại, chuyện như vậy phải giải quyết sao đây." Bùi Tâm Tuệ vỗ bàn, vừa tức vừa giận.

"Dì đã...đã như vậy, đại biểu tỷ đừng trách dì." Phương Ngọc Dung có chút chột dạ cúi đầu.

Chuyện xảy ra như vậy, nàng liên tục hoài nghi là có phải do mình để cho Châu nhi đi tìm Mã Tiên Cô, bởi vậy lộ ra dấu vết, làm hại đi chặt vật như vậy, mà mưu đồ của nàng cũng chết non. Mặc dù thành công để cho biểu tỷ Lý Diệu Quỳnh cùng cách với Bùi Hành, nhưng là cũng khiến cho Bùi Hành bị đuổi ra khỏi Bùi gia, cũng không biết là tốt hay xấu. Nàng vốn là chỉ muốn dọa lùi Lý Diệu Quỳnh, chính mình lại mềm giọng an ủi Bùi Hành, đến lúc đó thoáng lộ ra một chút ý nguyện với dì, hai người kết thành uyên minh dĩ nhiên là nước chảy thành sông. Hiện thời đi bệnh thành như vậy, địa vị ở Bùi gia rớt xuống ngàn trượng, khiến nàng cũng chịu ảnh hưởng. Nay cũng thôi, chỉ cần nhị phu nhân bệnh một ngày không tốt lên, thì nàng một ngày không thể phân thân đi tìm Bùi Hành, làm cho nàng bận tâm không thôi.

Bùi Hành rời đi Bùi gia, cũng không biết đặt chân ở đâu, nếu là vẫn còn ở Kỳ Châu thì tốt, rồi cũng sẽ có biện pháp mưu đồ tương lai. Chỉ sợ hấn như điều bị đứt dây, rời đi Kỳ Châu, đến lúc đó thiên hạ rộng lớn, nàng một khuê các nữ tử dù có thủ đoạn mưu kế, cũng không có biện pháp tìm được hấn, không nói đến gả cho hấn làm vợ.

Bùi Tâm Tuệ lại không có chú ý nét mặt không được tự nhiên của Phương Ngọc Dung, nàng đang nghĩ tới Bùi Hành.

Nàng lớn hơn Bùi Hành bảy tuổi, tuổi đó đã biết có bảo đệ quan trọng thế nào, bởi vậy nàng đặc biệt yêu thương người đệ đệ này, đồ ăn ngon, đồ chơi tốt đều để cho hấn, kiện nữ công đầu tiên chính là làm tất cho Bùi Hành, về sau là thích làm các loại y phục linh kiện cho hấn.

Lúc nàng xuất giá, Bùi Hành mới mười một tuổi, thiếu niên lang nho nhỏ anh tuấn, trong lòng nàng kiêu ngạo biết bao nhiêu.

Nàng mỗi một năm mang lễ trở về Bùi gia, có gần một nửa là cho Bùi Hành, luôn luôn mong đợi đệ đệ có một ngày tên đề tam bảng, lưu ở kinh sư làm quan.

Nhưng là trong một đêm, mọi người nói cho nàng biết đệ đệ không phải là người Bùi gia, đã gọi Bùi lão phu nhân làm chủ, tộc lão Bùi gia công chứng, xóa tên khỏi Bùi gia.

Quá nhanh, nàng không cách nào tiếp nhận.

Ngay cả nàng còn không thể tiếp nhận, Hành ca hấn làm sao có thể tiếp nhận?

* Liên tiêu đại đả = Một cách đánh của quyền thuật, vừa ngăn chặn vừa hóa giải thế đánh của đối phương (tiêu: hóa giải), vừa ra đòn phản kích (đả: công kích).

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tỷ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Quý tộc cùng phổ phường

Lúc Minh Kỳ tới đón Nguyệt Thục, Nguyệt Thục đang trợ thủ cho Tiểu tỷ.

Nàng mặc dù học một chút tài nấu nướng, nhưng là với hoàn cảnh nhà mẹ đẻ, nàng không biết có nên bộc lộ tài năng hay không, nên chỉ làm những việc

vật như nhóm lửa rửa thức ăn, không nhúng tay xào rau.

Càng ở lâu thêm một ngày, nương nường càng sai sử nường càng tự tại, lần đầu tiên chỉ kêu nường xới com cho cha và đại ca, lần thứ hai là bày thêm bát đĩa, xới com cho tất cả mọi người, lần thứ ba bắt nường quét dọn phòng của ba tỷ muội, lần này kêu nường đi theo Hồng Chi thổi lửa nấu com.

Nường nghĩ tới, tiếp theo sẽ kêu nường giặt quần áo.

Có điều nếu nói nương đối với nường không tốt cũng không hẳn, ít nhất sai sử nường ít hơn nhiều so với sai sử Hồng Chi.

Hồng Chi thể trạng cường tráng, tuổi nhỏ hơn so với Tiểu tỷ, ngược lại cao hơn gần nửa cái đầu so với Tiểu tỷ đáng người nhỏ nhắn mềm mại thon thả, cao hơn Nguyệt Thước một cái đầu. Có điều người Lâm gia sinh cũng không thấp, Nguyệt Thước nghĩ tới sau này mình có thể cao lớn thêm một chút là không thành vấn đề.

Hồng Chi từ nhỏ quen làm việc tay chân, mỗi ngày gia vụ bận rộn xoay quanh. Cũng không đến mức mệt chết, nhưng là rất nhiều việc theo nường thấy thì không cần Hồng Chi làm, tỷ như giặt quần áo cho Tiểu tỷ và Phú Quý, nước giếng cuối mùa thu băng hàn, Tiểu tỷ lúc nào cũng để Hồng Chi giặt quần áo còn mình đi nấu ăn.

Nguyệt Thước không hiểu, mới ở nhà mấy ngày nường đã không chịu nổi cha mẹ thiên vị với đại ca và Nhị tỷ, Hồng Chi rõ ràng cũng không phải người ngu, làm sao bị phân biệt đối xử như vậy còn có thể vui tươi hơn hử, mặc dù có thời điểm cũng sẽ phản bác Tiểu tỷ và Lâm Phú Quý, nhưng là nói tới nói lui, nường làm vẫn làm.

Vấn đề này nường âm thầm hỏi, Hồng Chi nở nụ cười, nói: "Mọi người cần gì so đo như vậy, ta không làm thì ai làm? Đại ca từ nhỏ đã như vậy, nước tương đồ không đồ, việc đều giao cho cha mẹ sao? Cha mẹ mỗi ngày buồn bán đủ mệt mỏi, ta làm sao có thể nhẫn tâm. Lại nói Nhị tỷ nường cũng không phải là cái gì cũng không làm, dù là hay trốn việc. Ta cũng không thấy có bao nhiêu mệt mỏi, tấy tấy loét loét là chuyện nhỏ, không thua thiệt gì, yếu muội người đừng nghĩ như vậy."

Nguyệt Thước cuối cùng biết rõ đời trước vì sao bản thân lại ngây thơ như vậy, nhìn đi, nhất mạch truyền thừa. Cha nường Lâm Đại Trung, Nhị tỷ Hồng Chi, nường đời trước, đều là người chịu thua thiệt bị chiếm tiện nghi.

Như hiện tại theo nường thấy, Lâm Phú Quý một nam nhân chừng hai mươi khỏe mạnh trẻ trung, khí lực khắp người lại không làm việc, ngày thường nhàn rỗi lúc lư bên ngoài, hoặc là mua cái ăn chạy đến nhà Thúy Liễu, giúp đỡ nhà Thúy Liễu làm việc hết sức hăng say, dù như vậy cha mẹ nường vẫn có thể chấp nhận được không ngăn lại.

Đương nhiên cũng nói không chừng cha mẹ nường trong lòng có ý tưởng, nhưng là đối mặt con trai lại nói không nên lời.

Lâm Phú Quý lúc Nguyệt Thước sinh ra được cho làm con thừa tự, Nguyệt Thước mới trước đây còn không biết thì ra đại ca nên là đường huynh. Cho đến một lần đi đến nhà đại bá chúc tết nãi nãi, nường còn nhỏ nên người khác không phòng bị, để nường nghe được Lâm Phú Quý bí mật gọi Đại bá mẫu là "Nương". Nguyệt Thước khi đó không hiểu chuyện, ngay trước mọi người hỏi Liễu thị vì cái gì đại ca gọi bá mẫu là "Nương"? Đắc tội một nhà Lâm đại bá không nói, còn khiến cho Liễu thị tức đến đỏ mặt tía tai, không dám phát hỏa với Lâm Phú Quý và Đại bá mẫu, chỉ chửi mắng Nguyệt Thước một trận, hung hăng đánh vài cái.

Dù như vậy, Liễu thị thương yêu nhất vẫn là Lâm Phú Quý, tiếp theo là đại nữ nhi Tiểu tỷ.

Nói đến Tiểu tỷ, nường thường xuyên vẽ lông mày bôi phấn, ăn mặc duyên dáng mặn mà ra cửa. Nguyệt Thước không khỏi hoài nghi, nường ta là thật như nường ta nói đi đến nhà tỷ muội bên cạnh để chơi, hay là đi nơi khác?

Nường dù không hay gặp tiểu hộ nhân gia, chỉ là ở lại mấy ngày nay, thường nghe đến không ít chuyện hàng xóm tán gẫu, ví dụ như nhà ai nhân rồi hán tử phong lưu chạm vào khuê nữ nhà ai, hoặc là tức phụ nhà ai phóng túng, nam nhân nhà mình vừa ra khỏi cửa đã có người từ cửa sau tiến vào.

Đương nhiên những thứ này không phải là phổ phùng chủ lưu (thịnh hành), cùng lắm chỉ là một phần nhỏ tình đời, đại đa số người vẫn nghiêm chỉnh giống như Hồng Chi.

Chỉ là làm nường kinh ngạc và mới lạ chính là, dù là tự thân người nghiêm chỉnh nghe được, những thứ chuyện hoang đường lang thang này lại không khó tiếp nhận. Tỷ như một nữ tử có chút đồn đãi khó nghe, thậm chí có thể thật sự phát sinh chuyện không thể lộ ra, nhưng ngày thường tất cả mọi người vẫn đối đãi như thường, chỉ là sau lưng lặng lẽ cười hai tiếng. Như cũ sống qua ngày, như cũ lập gia đình, như cũ cùng nhà hàng xóm có qua có lại.

Như Nguyệt Thước trước kia từng nghĩ, nữ tử tiểu hộ nhân gia mất trinh tiết nhất định là sống không nổi, nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại, khiến cho nường mở rộng tầm mắt.

Còn có một ví dụ thực tế, là một cô nương giống như nường bán mình làm nha hoàn cho nhà giàu ở ngõ Hạnh Hoa tên là Mỹ Nga, không được đại phú đại quý như Bùi gia, chỉ là phú hộ thương gia bình thường.

Thúy Liễu hôm qua lại tới ăn chùa, Trong lúc ăn nói chuyện phiếm cùng Tiểu tỷ và Hồng Chi, nói: "Một người tỷ muội của ta làm việc cho Hồng lão bản ở tiệm gạo đường đông, cha mẹ ký là khế ước mười năm, năm nay vừa đủ, về nhà tìm người để gả."

Tiểu tỷ kinh ngạc, nói: "Người nói có phải là Mỹ Nga tỷ hay không? Năm trước người còn nói Mỹ Nga tỷ sẽ làm thiếp cho Hồng lão bản, làm sao lại trở lại?"

Thúy Liễu nói: "Vợ Hồng gia hung ác vô cùng, Hồng lão bản sợ vợ, Mỹ Nga tỷ cùng hấn lén lút lút hai năm, cảm thấy không có tương lai, mẹ của Mỹ Nga tỷ cũng gọi nàng trở lại tìm nhà khác, làm thiếp cho Hồng lão bản gia khổ sở như vậy, cần gì treo cổ trên một thân cây."

Tiểu tỷ che miệng cười, nói: "Còn là gốc cây cổ thụ vừa già vừa thô vừa lệch vừa nghiêng." Các nàng đều đã gặp Hồng lão bản, biết rõ tướng mạo Hồng lão bản.

Thúy Liễu cũng hi hi cười, hai người châu đầu ghé tai một phen, không biết nói cái gì, ha ha cười lợi hại hơn.

Hồng Chi có chút không vui, kéo Nguyệt Thục đứng lên, nói: "Đi, đừng ngồi nghe các nàng tán gẫu, mắt công dơ bẩn lỗ tai."

Thúy Liễu nghe, nhướn mày cười lạnh một tiếng, nói: "Làm bộ làm tịch đứng đấy, coi mình là thiên kim tiểu thư nhà ai không bằng, người không muốn nghe, ta còn không kiên nhẫn nói cho người nghe, lần tới ta với tỷ người ngồi chơi, người khỏi phải đến."

Hồng Chi cãi lại, "Hiếm có, không phải là các người kéo ta để ta nấu nước pha trà, ta sẽ ngồi?"

Nói xong liền kéo Nguyệt Thục trở về phòng.

Nhưng là trước khi đi, Nguyệt Thục còn mơ hồ nghe thấy thanh âm của Tiểu tỷ và Thúy Liễu.

"Xứ nha đầu, tính tình vừa bướng bỉnh vừa thối, xem nhà ai dám muốn nàng." Tiểu tỷ cười mắng một câu.

"Còn không biết nàng, sẽ nghiêm mặt... yêu muội người làm nha hoàn cho nhà giàu, Hồng Chi còn sợ nàng nghe, chỉ sợ chính nàng đã..."

Tiểu tỷ cười duyên cắt lời, "Chuyện gì ra chuyện đó, yêu muội ta vẫn còn nhỏ."

"Qua năm đã mười bốn, cũng không nhỏ, còn đẹp hơn người..."

Câu sau vì Hồng Chi "Àm" một tiếng đóng cửa lại, nên không nghe được.

Kỳ thật Thúy Liễu nói cũng đúng, nàng kiếp trước coi vẫn là đứa trẻ thật thuần khiết, nhưng nàng thân là u hồn ở Bùi phủ khắp nơi lác lác cũng thấy được không ít, xác thực không có gì dễ kinh ngạc.

Đại gia, nhị gia, Tứ gia, Ngũ gia Bùi gia đều rất tốt, nhưng Bùi gia tam gia có chút đào hoa, nữ nhân trong phòng đêm không hết. Đời trước lúc nàng thành quý, thấy tam nãi nãi gây gỗ với tam gia, dưới con nóng giận đem nhiều thông phòng bị tam gia đã dùng qua kéo ra ngoài gả cho gã sai vặt. Về phần những người bị dùng qua lại không phải là thông phòng chính thức, thì khỏi cần nói.

Những gã sai vặt chưa lập gia đình bị đội nón xanh thường thì địa vị trong phủ cũng sẽ không quá cao, gã sai vặt có địa vị, chủ tử cũng không thể tùy tiện nhét nha hoàn vào, bình thường đều hỏi ý của bọn họ. Bọn sai vặt không có địa vị sẽ có chút so đo, có chút sẽ không, so đo thì sau ngày thành thân đánh nàng đầu không ngừng, không so đo thì cứ trôi qua như vậy, không khác biệt gì với một đôi phu thê bình thường.

Ở trong nội viện nha hoàn nào sống tốt, cả đời không cần biết một mặt dơ bẩn này, ngày trôi qua khoái khoái hoạt hoạt, một chút không biết là làm nô tỳ cho người có gì không tốt, ngược lại là may mắn vì làm nô tỳ cả đời có chỗ dựa vào, không vất vả kiếm sống như người bán hàng rong bên ngoài phố phường. Nếu vận số không tốt, sẽ chứng kiến bầu không khí dơ bẩn bên trong nội viện, cái nhìn cũng sẽ bất đồng.

Như Nguyệt Thục trước mười ba tuổi cảm giác vô cùng hạnh phúc, hầu hạ tiểu thư không mệt nhọc, cả ngày ăn ngon, lại có năm trăm tiền mỗi tháng ngoại trừ Vương mục mục có chút hung khiến cho nàng sợ hãi, mỗi ngày đều □□.

Nhưng là từ khi mười ba tuổi đến mười lăm tuổi, nàng mới biết được nô tỳ sống được hay không được, là tình cảnh trên trời hay dưới đất, tất cả chỉ là một ý niệm của chủ tử.

Loại cuộc sống này làm cho Nguyệt Thục biết rõ thế gian không có cõi yên vui chân chính, dưới đáy gia đình cầm tú kim ngọc mẫn đường có thể có âm u dơ bẩn; hoặc có thể như những tiểu môn tiểu hộ ở ngõ Hạnh Hoa có cuộc sống ấm áp, toàn gia cười đùa không cần giữ quy củ, lại có thể có gia đình vì tiền tài coi chuyện làm thiếp là chuyện thường, hoặc là môn hộ quá nhỏ bé, ngoại nam tùy ý ra vào, làm cho khuê nữ trong nhà thành chuyện cho người bàn tán.

Ở nhà cha mẹ doted càng lâu, nàng càng muốn trở về bên cạnh Bùi Hành.

Bùi Hành chậm chạp không có phái người tới đón nàng, làm cho nàng có chút khủng hoảng đoán mò, đoán Bùi Hành xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hoặc là được người Bùi gia đón trở về, hoặc là hấn quên mất mình, từ bỏ. Hoặc là hấn cảm thấy đã tiêu nộ tịch cho nàng, cho nên đương nhiên vứt nàng trở về Lâm gia.

Cái ý nghĩ này dọa nàng hư.

Nàng nếu thực bị nhét vào Lâm gia nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ về sau sống cuộc sống của người buôn bán nhỏ, xem các nàng thô tục nói cười, lời thô tục không kiêng dè, không nói tới cuộc sống xa hoa, ngay cả sạch sẽ cũng không thêm để ý, cuộc sống chỉ trông cậy vào ba bữa cơm đều có ăn là tốt rồi?

Sau đó ở nhà làm việc đến thập □□ tuổi, bị cha mẹ gả cho phú hộ làm thiếp hoặc là gả cho những nhà gần trong ngõ làm thê.

Không nói xấu, đẹp hay nhìn có được hay không, chỉ nói nam nhân ở phố phường này, không có ai dùng cảnh liễu muối tình đánh răng, đến trưởng thành phần lớn đều có hàm răng vàng khè, cơm nước xong càng không có quen dùng nước trà hoặc hương lộ hoa hồng súc miệng, mỗi lần nói chuyện, sẽ phả ra mùi hôi khó ngửi.

Để cho nàng gả cho nam nhân như vậy, bị loại người này chạm vào, chỉ là suy nghĩ một chút đã chán ghét không chịu nổi.

Nhưng đây là chuyện bình thường, như cha và đại ca nàng cũng là nhóm người này.

Nữ tử mặc dù hơi chú ý một chút, nhưng cũng không có điều kiện sửa soạn tốt, như răng của Hồng Chi cũng vàng vàng, ngày thường cũng không để ý lắm đến việc vệ sinh sạch sẽ. Ngược lại là Tiểu tỷ thích đẹp, thường xuyên vụng trộm lấy một chút muối thô trong phòng bếp đến lau hàm răng, ngày thường dùng tiền mua một chút phấn son một chút dầu bôi tóc, nên môi hồng răng trắng, gió thổi qua thơm nồng nặc.

Có điều mùi thơm này Nguyệt Thước nghe thấy cực kỳ không quen.

Nồng nặc mà cầu thả, quá mức gay mũi.

Nàng ở Bùi gia lúc xông quần áo y phục cho Bùi Hành dùng đều là đủ loại hương liệu quý báu, mùi hương từ trong lò hương lớn xông ra vừa tự nhiên vừa tế nhị, tuyệt sẽ không sắc khiến cho người ta hắt xì hơi, chỉ giống như u hương làm cho người ta bị hấp dẫn muốn ngửi cho kỹ càng.

Đây là tham mộ phú quý, giống như trên sách nói từ tiết kiệm mà vào xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ mà vào tần tiện thì khó?

Nguyệt Thước cũng không biết, nàng chỉ là đã không thể quen cuộc sống của bản thân sẽ như vậy, cũng không quen bản thân tiếp xúc nam nhân cấp bậc này.

Bùi Hành là nam nhân oai hùng và tuấn mỹ, ngoại trừ trời sinh dung mạo, hần ngày thường quen không chỉ là đem chính hần xử lý sạch sẽ, nhẹ nhàng mà sung sướng, mà là tinh xảo tới cực điểm.

Râu ria chà xát được sạch sẽ cùng đầu tóc duy trì nhẹ nhàng khoan khoái khỏi cần nói, mỗi ngày ra cửa nhất định mang quan, ở nhà nhàn nhã cũng phải cài ngọc trâm, vừa tùy ý vừa tiêu sái lại đẹp mắt. Lúc đến gần hần, nàng có thể ngửi thấy được một mùi hương thấm mũi, đó là mùi thơm của gỗ thông, mùi bạch đàn ngọt ngào thoang thoảng, mát lạnh băng phiến, hỗn hợp chỉ bản thân hần có, hóa thành hương vị nam nhân khiến cho người khác có thể kháng cự.

Mỗi khi nàng được Bùi Hành ôm vào trong ngực, được hương vị nam nhân này vây quanh, cũng sẽ cảm nhận được từng trận run rẩy và huân nhiên. Ban đêm khi hần động tình kịch liệt xuất mồ hôi, hương vị nam nhân sẽ trở nên quá nặng, nhưng lại mê người.

Nhưng nam nhân bình thường, như đại ca Lâm Phú Quý của nàng từ bên ngoài đầu đầy mồ hôi chạy vào vừa dơ vừa bẩn, tuyệt đối khiến cho người chán ghét ăn không ngon.

Nếu nói cho mấy người Hồng Chi, Thúy Liễu, phỏng đoán các nàng căn bản sẽ không tin tưởng trên đời có loại mồ hôi của nam nhân mà không hôi. Người chưa từng trải qua hương vị nam nhân vừa tinh xảo vừa trần trụi như vậy, sẽ không tin tưởng có sự kết hợp như thế.

Nhận thức của các nàng là, nam nhân một là bạch diện thư sinh loại tay không thể xách vai không thể gánh, nếu không thì là đầy tớ hoặc vũ phu nơi phố phường thô thô trắng trắng.

Có điều ngược lại muốn nói một câu, bạch diện thư sinh đã là mong mỏi của nhiều cô nương, có một số gia tư thư sinh các nàng nghĩ cũng không dám nghĩ.

Bùi Hành sinh ra trong kim môn tú hộ gia đình quý tộc, là người đọc sách trải qua cuộc sống tình quý xa xỉ, bên ngoài kể chuyện cổ tích ca diễn cũng không thể tường tận, những người nơi phố phường càng không thể nào biết được.

Bỏ qua chuyện này không đề cập tới, Bùi Hành còn là một người ôn nhu.

Nam nhân phố phường, như Lâm Phú Quý nịnh nọt Thúy Liễu, nhưng là lời nói vẫn đầy thô tục. Nhìn lại cha nàng cũng là người chất phác đàng hoàng, nhưng đối với nương nàng vẫn sẽ lớn giọng khiển trách. Thành thật mà nói, nịnh nọt thuộc về nịnh nọt, bọn họ vĩnh viễn học không được thái độ như thương tiếc kiều hoa với nữ tử của nam tử quý tộc.

Dù là như vậy, Lâm Phú Quý và cha nàng vẫn là người được tán dương ở ngõ Hạnh Hoa. Mẹ Thúy Liễu đến la cà không chỉ một lần khen, nói là xem dáng vẻ của Lâm gia phụ tử, nữ nhi gả đến đây bà ta có thể yên tâm.

Vậy nam nhân kém hơn so với Lâm Phú Quý và cha nàng, sẽ là loại người gì?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tỷ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Trở về nhà

Lâm gia cả đám gấp rút ân cần chiêu đãi Minh Kỳ.

Liễu thị gọi Tiểu tỷ: "Mau lấy trà ngon trong tủ trà ra đãi khách nhân nếm thử, điểm tâm trước đó vài ngày đưa tới cũng xếp lên mâm mang ra..."

Tiểu tỷ cực kỳ tình nguyện, lúc dâng trà cười thẹn thùng ôn nhu, "... Mời uống trà."

Minh Kỳ không ngừng hô "Không dám", để trà qua một bên, cười đem ý tứ đến đây nói ra, "Ý tứ của gia chúng ta, Nguyệt Thước cô nương đến đây đã được vài ngày, cần phải trở về."

Hồng Chi nghe, không nỡ đem tay giữ chặt Nguyệt Thước.

Liễu thị trong lòng lộp bộp một cái, bà ta mới tính đem nữ nhi lưu lại, làm sao đã muốn đưa nàng đi? Con người bà ta đảo một vòng, nhiệt tình mời trà, đợi Minh Kỳ uống được hai ngụm, bà ta bời cười hỏi: "Yêu nhi nhà chúng ta còn phải hầu hạ chủ nhân sao? Người xem chủ nhân muốn dùng bao lâu, đến tuổi, có phải nên để chúng ta dẫn về nhà lập gia đình hay không?"

Liễu thị nói □□ trắng ra, Nguyệt Thước nhìn Minh Kỳ một cái, Minh Kỳ cũng nhìn nàng một cái, Minh Kỳ bất giác lúng túng, Nguyệt Thước cũng cảm thấy mặt đỏ.

Minh Kỳ trong lòng nghĩ, Nguyệt Thước cô nương là người của Tứ gia, nhưng cha mẹ trong nhà nhìn như hoàn toàn không biết gì cả, thế nhưng còn muốn để Nguyệt Thước về nhà lập gia đình, Tứ gia sao có thể đáp ứng. Cũng may hẳn lúc ấy giữ mồm, không nói cho Nguyệt Thước cô nương và cha mẹ nâng chuyện thân khế, nếu không hôm nay hẳn không mang người về làm sao báo cáo kết quả cho Tứ gia.

Có điều Liễu thị là mẹ của Nguyệt Thước cô nương, nói chuyện phải uyển chuyển một chút, không thể đắc tội.

Minh Kỳ tươi cười, ôn hòa lại tự nhiên, nói: "Ý tứ Liễu thẩm từ ta hiểu, việc này phải xem ý tứ của Tứ gia, ta chỉ là một hạ nhân thật không biết. Có điều Nguyệt Thước cô nương là nha đầu mà gia chúng ta hài lòng nhất, là mang bên cạnh một khắc không rời bỏ." Hẳn thoáng ám chỉ, nếu Nguyệt Thước cô nương cũng không nói rõ cho người trong nhà, hẳn cũng không tiện nói quá rõ.

Liễu thị hiểu như không hiểu gật đầu, tối thiểu biết rõ chuyện nữ nhi ở lại phỏng đoán không phải là chuyện dễ dàng. Nếu như thế, bà ta lại quan tâm đến một chuyện khác, nịnh nọt hướng Minh Kỳ cười, hỏi: "Yêu nhi chúng ta ở bên cạnh chủ tử, được bao nhiêu tiền tiêu hàng tháng?"

Liễu thị sớm thăm dò qua Nguyệt Thước về vấn đề này, chỉ là Nguyệt Thước trong lòng không vui vì bà tính toán nhỏ nhặt, cố ý áp úng, hoặc là nói sang chuyện khác, không chịu nói rõ ràng cho bà ta biết có bao nhiêu tiền tiêu hàng tháng.

Không nghĩ tới bà ta lại hỏi Minh Kỳ, thật là mất mặt... Nguyệt Thước mặt càng đỏ hơn.

Minh Kỳ liếc Nguyệt Thước một cái, điểm nhiên như không đáp: "Ước chừng là một xâu tiền thôi."

Liễu thị há to mồm, tròn to mắt, Tiểu tỷ và Hồng Chi bên cạnh cũng phản ứng không sai biệt lắm, đều sợ ngây người.

Tiểu tỷ thấp giọng hô, "Yêu muội một tháng cầm nhiều tiền như vậy?" Mỹ Nga một tháng mới được hai trăm đồng tiền, còn thỉnh thoảng bị Hồng phu nhân tìm cơ khẩu lưu một phần.

Sau khi kinh ngạc, Liễu thị chính là mừng như điên.

Tiểu nữ nhi thế nhưng một tháng kiếm được nhiều như vậy, bọn họ đi sớm về tối bày quán một tháng mới kiếm được một hai xâu tiền mà thôi, này còn trở về đợi gã làm gì, nên nghĩ biện pháp vĩnh viễn lưu bên cạnh chủ nhân mới tốt.

Có điều nghĩ đến lúc trước hỏi thăm, nữ nhi nói lảng ra chuyện khác, cố ý không chịu nói cho bà ta biết chuyện này, không khỏi không vui liếc ngang một cái.

Nguyệt Thước thấy Liễu thị càng thăm dò càng nhiều, sợ lại hỏi Minh Kỳ cái gì không dễ trả lời, gấp rút chen miệng vào, "Nương, Minh Kỳ tới đón ta không thể ở lâu, để Tứ gia chờ lâu sẽ trừ lương tháng, ta cùng Minh Kỳ trở về thôi."

Liễu thị còn không có hỏi đủ đâu, ở đâu cam lòng thả bọn họ đi, "Thức ăn trong phòng bếp sắp xong rồi, không ăn cơm trưa rồi lại đi?"

Nguyệt Thước lừa gạt bà, "Chúng ta trở về kịp lúc chủ nhân ăn cơm, chẳng lẽ để chủ tử đói bụng chờ chúng ta?"

Liễu thị nghe vậy, nghĩ cũng đúng, có phần tiền tiêu hàng tháng kếch xù như vậy, làm sao cũng phải đem chuyện làm xong, hầu hạ chủ nhân cao hứng, cũng không rồi rắm, gọi Hồng Chi đi thu thập đồ cho Nguyệt Thước, bên này dặn dò Nguyệt Thước: "Người cũng đừng trở về thì quên cha mẹ, dù là không trở lại, cũng sai người truyền lời trở lại, ta với cha người mới an tâm. Mặt khác đại ca người xử lý hi sự, người cũng nên cầu tình chủ nhân, làm cách nào để trở lại xem lễ mới tốt..."

Thao thao bất tuyệt nói rất nhiều, Hồng Chi đã đem đồ Nguyệt Thước gói kỹ, mặt đỏ không thôi lau nước mắt.

Nguyệt Thục vốn là lòng tràn đầy kích động được đi về gặp Bùi Hành, gặp Hồng Chi như thế, bản thân cũng không khỏi có chút u sầu, kéo Hồng Chi nói: "Tam tỷ, ta sẽ còn trở lại, người nếu là nghĩ tới ta, cũng có thể tới tìm ta..." Nàng nói, nghĩ đến còn không biết địa chỉ nhà mới, quay đầu nhìn về phía Minh Kỳ.

Minh Kỳ cười nói: "Chúng ta trụ cũng không xa, ở căn thứ ba ngõ Tân Kiều."

Liễu thị nghe vui vẻ không thôi, gật đầu liên tục: "Gần như vậy, thật tốt quá, đi cũng cùng lắm chỉ một canh giờ, gần hơn so với đầu bắc thành."

Biết rõ Nguyệt Thục trụ gần, bất cứ lúc nào cũng có thể đi qua, Liễu thị liền an tâm thả Nguyệt Thục đi.

Minh Kỳ mượn xe ngựa ở đầu ngõ chờ, ba người Lâm gia đưa đi ra bên ngoài, thấy xe ngựa không khỏi lại sợ hãi than thở một phen, Tiểu tỷ nhin không được thấp giọng lầm bầm: "Này thật sự là đi làm nha hoàn sao, ta coi làm sao cứ giống như là làm tiểu thư."

Trong lòng nàng có chút cực kỳ hâm mộ, nhin không được nhớ ngày đó nếu là nàng bị bán đi làm nha hoàn thì sẽ như thế nào?

Xe ngựa thuê không thoải mái như xe ngựa Bùi gia, có điều vẫn tốt hơn so với đi đường, hơn một phút đồng hồ đã đến ngõ Tân Kiều.

Tiến vào sân viện, tầng thứ nhất có hai gian phòng, tầng thứ hai chính phòng có ba gian phòng, nhất minh lưỡng ám*, đông tây sương phòng mỗi cái hai gian.

Đã nhiều ngày không có thấy Bùi Hành, Nguyệt Thục không biết vì sao lại cảm thấy có chút thẹn thùng, Minh Kỳ mở cửa đi vào, đưa nàng đến cổng trong nói: "Gia ở bên trong, ta sẽ không tiến vào."

Minh Kỳ ở tại tầng thứ nhất, hần thức thời đóng cổng trong lại, trở về gian phòng của mình.

Nguyệt Thục bước chân nhẹ nhàng bước vào trong nhà, đập vào mắt là gia cụ và bài trí xa lạ làm cho nàng thoáng cái có chút luống cuống, cho đến khi chứng kiến phía bên phải tiểu gian có bóng lưng quen thuộc đang cầm trường tiêu mặc ngọc điều chỉnh thứ "Cung, thương, góc, trung, vũ" đẳng âm, một lát, một từ khúc không biết tên thân nhiên vang lên.

Sau khi bọn họ rời đi Bùi gia, Bùi Hành luôn luôn hết sức trấn định, trên mặt nửa điểm chưa từng lộ ra tâm tình gì, nhưng là hần cũng là người, làm sao có thể không bị tổn thương. Trong một đêm, cha không phải là cha, nương không phải là nương, thê tử cùng cách cầu xin đi, thông phòng từ nhỏ lớn lên mặt cũng không lộ một cái.

Trong lòng hần khẳng định chịu đủ hành hạ, khẳng định hần đang nghi hoặc cha mẹ ruột là ai, chỉ là hần một đại nam nhân, dù khổ dù đau cũng không dễ dàng nói ra.

Nhưng từ khúc không biết tên này, lúc trầm thì nồng đậm ưu thương, lúc cao thì kịch liệt bạo ngược, làm cho Nguyệt Thục nhìn thấu được nội tâm của hần.

Nàng cơ hồ xúc động nghĩ muốn nói cho hần biết chân tướng.

Rất nhanh, cha mẹ ruột của chàng rất nhanh sẽ tới, ta sẽ nghĩ biện pháp để cho các người quen biết nhau...

Nhưng là không được, Nguyệt Thục cắn chặt môi dưới.

Nàng không thể nói, nàng chỉ có thể nhìn Bùi Hành âm đạm ở bên trong.

Xong một khúc, Bùi Hành xoay người lại, trông thấy Nguyệt Thục, hần hơi có chút kinh ngạc, hơn nữa là nhân nhật vui sướng, nói: "Trở lại."

Hần lập tức chú ý tới vành mắt tràn đầy nước mắt của Nguyệt Thục, nhìn hần là chẳng chực khóc.

Bùi Hành khó hiểu, lại hơi cảm thấy đau lòng, "Làm sao vậy, ở bên ngoài chịu ủy khuất?" Hần tiện tay để xuống ngọc tiêu, tiến lên dùng khăn xanh sẫm cảnh trúc của mình nhẹ nhàng lau nước mắt cho Nguyệt Thục.

Nguyệt Thục như nhũ yển đầu hoài* ôm lấy eo mạnh mẽ của hần, phát ra thanh âm dè dè nén ô ô, lắc đầu không chịu nói.

Trong nháy mắt, Bùi Hành hiểu.

Nàng không phải là chịu ủy khuất, nàng là thay hần cảm thấy chịu ủy khuất.

Trong lòng hần có một tia âm áp.

Hoàn hảo, cho dù thê tử kết hôn bốn năm vì xuất thân của hần mà rời đi, thông phòng chung đụng bảy năm cũng bỏ trốn, ít nhất trong lòng vẫn còn có người không để hần thất vọng, vẫn là hết lòng quan tâm hần.

Hần nghĩ đến Lý Diệu Quỳnh mang theo ánh mắt chán ghét căm hận, nghĩ đến lúc ấy trong hỗn loạn có đầy tứ tự chủ trương đi gọi Phù Dung, trở lại báo nói tìm không được người... Cảm thấy không khỏi cười lạnh, đây là nữ nhân.

Hắn trước kia chỉ cho là Lý Diệu Quỳnh tính tình không tốt, yêu ăn chua uống đắng, lại mê tín tăng đạo, nhưng tóm lại tâm địa là tốt, đối hắn cũng là một lòng say mê.

Thì ra là hấn ngốc, người bên gối cũng không nhìn thấu.

Hắn cúi đầu xem thân thể mềm mại trong lòng, ít nhất hắn không có hoàn toàn nhìn nhầm, yêu thích được một người không có cô phụ hắn.

Nhìn Nguyệt Thước, băng hàn ban đầu trong mắt Bùi Hành hóa nhu tình, một cái tay vỗ nhẹ lưng Nguyệt Thước, ngược lại an ủi nàng, "Cô nương ngốc, ta không sao, khóc thành như vậy, may mà không có ngoại nhân trông thấy, nếu không cho là ta bắt nạt người... Chỉ là ủy khuất người, đi theo ta sẽ khổ."

Nguyệt Thước đầu lắc lợi hại hơn.

Cùng với hắn sống ngày kham khổ thì tính cái gì, trong lòng nàng cảm thấy ngọt, nàng chỉ sợ hắn thuở nhỏ ăn sung mặc sướng lớn lên, ở chỗ này sẽ bị ủy khuất. Mà hết thấy này là nàng mang đến. Nếu không hắn lúc này vẫn còn ở Bùi gia, sẽ được Bùi hầu ở kinh sư đường xa đến nhìn trộm cho làm con thừa tự, cả đời không chịu một chút đau khổ nào.

...

Ngày ba đến ngày mừng tám tháng mười là những ngày an ổn, không có Bùi gia, không có Lâm gia, chỉ có hai người, giống như ở tại Hàn Tùng Hiên trước kia.

Nguyệt Thước đã bắt đầu quen cuộc sống ở khu nhà nhỏ này, Minh Kỳ tốn hai trăm đồng tiền gọi một bà lão mỗi ngày tới cửa làm tạp vụ, ví dụ như mua thức ăn quét dọn các loại.

Chỗ này tuy nhỏ, nhưng ba người ở vẫn rộng rãi. Đương nhiên, đủ loại gia cụ, vật trang trí, đồ dùng, cái ăn không lớn bằng lúc trước, vì thế, Nguyệt Thước phát huy tài nấu nướng của mình, đem món ăn vô cùng đơn giản làm thành mỹ vị ngon miệng, đạt được tán dương của Bùi Hành.

Yên tĩnh u mật ngày như nước, ngày nháy mắt trôi qua.

Buổi sáng ngày mừng chín hôm đó, Bùi Hành và Nguyệt Thước mới vừa dùng qua chút cháo, cửa chính đã bị người dùng lực đập "Rầm rầm rầm".

Ngoài cửa lớn, Lý Diệu Quỳnh mang theo Vương mục mục và nha hoàn đã tới cửa.

* Nhất minh lưỡng ám: một sáng hai tối, chỉ ngôi nhà xây theo lối kiến trúc một phòng có thể đón ánh mặt trời, hai phòng còn lại thì không.

* Nhũ yến đầu hoà: én non về tổ

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Lý Diệu Quỳnh đến cửa

Minh Kỳ đi ra trước mở cửa, Lý Diệu Quỳnh, người mới vừa cùng cách trở về nhà, được hai nha hoàn và hai bà tử trắng kiện vờn quanh nâng đỡ, trừng đôi mắt lạnh lẽo, khí thế cao ngạo.

Nàng mặc một bộ trường y tơ lụa nhũ đỏ, váy hoa ngắn màu xanh sát đất, trên búi tóc cài trâm vàng ròng khảm hồng phi thúy sáng ngời đựng đưa, hoa tai phi thúy liễm điểm hồng quang, vốn đã xinh đẹp, lại ăn mặc phú quý ung dung như vậy làm nền, càng xinh đẹp không gì sánh được.

Minh Kỳ thấy, tuy là biết chủ tử trong lòng vô cùng không ưa Lý Diệu Quỳnh, nhưng hoàn cảnh hiện thời, hắn cũng không dám thất lễ chọc thêm phiền toái cho chủ tử, liền cười khom mình hành lễ, "Tứ nữ... Lý tiểu thư." Hắn thiếu chút nữa bật thốt ra tứ nữ nãi, thấy Lý Diệu Quỳnh cười gằn, vội vàng đổi giọng.

Cầm Lý Diệu Quỳnh khẽ nâng thẳng đánh giá sân nhỏ nho nhỏ này, con mắt không nhìn Minh Kỳ. Mà Thái Linh bên cạnh đỡ nàng, hướng về phía Minh Kỳ không khách khí nói: "Tiểu thư của chúng ta muốn thấy chủ tử các người, dẫn đường đi."

Minh Kỳ cảm thấy vị nãi nãi chủ tử trước này lai giả bất thiện, muốn kéo dài thêm chút thời gian, bời cười, "Lý tiểu thư chờ một lát, để ta đi vào thông báo gia."

Một người bà tử đi lên đẩy Minh Kỳ ra, khom người cười nói: "Tiểu thư mời vào."

Thái Linh đỡ Lý Diệu Quỳnh đi vào, Hương Diệp rút lại phía sau vài bước, giằng cợt Minh Kỳ đang lo lắng muốn ngăn trở, "Vài gian phòng như vậy còn thông báo, còn tưởng là mình ở Bùi gia sao, đối quy củ của nhà người đi."

Dù là Minh Kỳ tính tình tốt, cũng tức giận đến đỏ mặt lên, hắt trừng Hương Diệp một cái, chạy vào phòng.

Chờ hắt chạy mau lướt qua Lý Diệu Quỳnh, đuối vào trong nhà nói với Bùi Hành: "Tứ gia, Lý tiểu thư tới cửa ..."

Lý Diệu Quỳnh đã bước vào cửa, con mắt quét qua hoành điều tranh chữ cổ xưa trong chính đường, kỷ trà cao nước sơn đen, hai hàng sáu cái ghế dựa, hai bên thụ môn dùng một bộ vải xanh lam mảnh cuốn, so sánh với bài trí bên trong Hàn Tùng Hiên bày đầy bình hoa ngọc thạch, tranh chữ, hàng dẹt quý giá đẹp đẽ, đèn treo tường tinh diệu, quả nhiên như trên trời với dưới đất. Trụi lủi vài món gia cụ giống như một cái hang, nhìn kỹ một cái ghế gần nhất mặt bên còn tróc nước sơn, lộ ra màu gỗ thuần sắc bên trong.

Nàng nhin không được, ánh mắt lộ ra chán ghét.

Biết rõ Bùi Hành mất đi tài lực Bùi gia ủng hộ, cuộc sống tất nhiên túng quẫn, lại không biết sẽ túng quẫn thành như vậy.

Trong lòng nàng càng cảm thấy may mắn ngày đó rời đi sớm.

Mặc dù nói không có ấn theo kế hoạch của Mã Tiên Cô, nhưng là Bùi nhị gia vạch trần bí mật này, Bùi gia trên dưới đại loạn, nàng để cho người trực tiếp đem tất cả đồ vật đáng giá ở Thu Minh Cư xếp lên xe ngựa lôi đi, trực lợi công trung khổ phòng gì đó cũng mang về Lý gia. Duy nhất để trong lòng nàng khó an là Bùi nhị phu nhân, việc này xảy ra, nàng không biết sẽ đặt chân ở Bùi gia như thế nào.

Nhưng là vừa nghĩ tới Bùi nhị phu nhân lừa gạt nàng gia nhập Bùi gia, trong lòng lại cảm thấy nên, để nàng làm ra những việc trái với lương tâm này, là báo ứng của bà ta.

Nhưng khi ánh mắt từ cái ghế xưa cũ chuyển qua trên người Bùi Hành, hô hấp Lý Diệu Quỳnh không khỏi hơi chậm lại.

Từ lúc Mã Tiên Cô nói với nàng Bùi Hành mệnh cung bát tự không giống, nàng hoàn toàn đắm chìm trong tâm tình của mình, ở trong lòng nàng, bất tri bất giác nói xấu Bùi Hành, thời gian qua nàng căn bản không có nhìn thẳng đánh giá qua hắn, chỉ cảm thấy liếc một cái cũng chán ghét bản mắt.

Nhưng là hôm nay nhìn lại hắn, trong nội tâm đột nhiên nổi lên một cảm giác khác thường.

Bùi Hành, dù cho đứng ở phòng ốc sơ sài như thế này cũng không có như trong tưởng tượng của nàng trở nên hèn mọn, mà hắn vẫn hiên ngang cao ngất như vậy, mày kiếm mắt sáng còn là khí thế khinh người, mặt không chút thay đổi, khoe miệng khẽ mỉm bộ dáng vẫn uy nghiêm lãnh khốc như thế...

Tại sao có thể như vậy.

Lý Diệu Quỳnh khó hiểu.

Trong vòng nửa tháng, nàng bị Mã Tiên Cô, đủ loại Bình thư, còn có mẹ nàng nói cho chân tướng kích thích tâm hỏa bùng cháy, đầu óc nóng lên. Nhưng lúc này, nhìn thấy Bùi Hành lạnh lùng nhìn nàng, trong lòng nàng thế nhưng sinh ra một loại cảm giác không biết tên, không thể nói là cảm khái, lưu luyến, hay là hối hận. Nhưng là cảm giác này giống như nước lạnh, lặng lẽ rót vào cái đầu nóng của nàng, khiến nàng đột nhiên rung mình một cái.

Lý Diệu Quỳnh cả kinh lắc đầu, không... Nàng không có làm sai, nàng lựa chọn là đúng. Nàng thở hào hển, một tay xoa ngực, trừng mắt Bùi Hành.

Bùi Hành chán ghét nhìn Lý Diệu Quỳnh, lạnh lùng châm chọc, "Làm sao, Lý nhị tiểu thư tới cửa chính là để xem một chút ta ở nơi nào đặt chân?"

Lý Diệu Quỳnh kịp phản ứng, nàng đứng thẳng thân thể, hơi ngẩng đầu lên, không cam lòng yếu thế trừng lại cười lạnh: "Người là ai, cũng đáng được ta phí lòng này."

Bùi Hành nói: "Nếu như thế, người tới làm cái gì?"

Lý Diệu Quỳnh cười mà như không cười, "Ta đương nhiên là tới lấy một kiện đồ vật, ngày đó đi trong vôi vàng đã quên mang đi, quay đầu lại hỏi, mới biết được thứ này được Bùi thiếu gia người mang đi." Trong ánh mắt của nàng mang theo ác ý, lướt qua Bùi Hành, rơi vào trên người Nguyệt Thục sau đó một bước.

Ánh mắt của nàng hàn băng, như xem một món gia cụ, một vật bài trí mà nhìn Nguyệt Thục, môi đỏ mọng hé mở, thanh âm bén nhọn giống như có thể xuyên thấu qua lỗ tai đâm vào óc người, "Dem tiện nhân này trở lại cho ta, mang về."

Nàng mang đến hai bà tử trắng kiện lớn tiếng ứng "Vâng ạ", từ phía sau xông lên một người muốn kéo Nguyệt Thục, một người cầm sợi dây thừng trói.

Thái Linh mặt không chút thay đổi đứng ngoài quan sát, Hương Diệp khoe miệng nhếch lên.

Minh Kỳ quá sợ hãi, vội vàng đi cản một bà tử gần nhất, nhưng lại bị Thái Linh cùng Hương Diệp ngăn cản lại. Cũng may Bùi Hành dời bước, ngăn Nguyệt Thục ở phía sau, một lần một cái đá văng hai bà tử.

Bùi Hành tuy là đại thiếu gia, thuở nhỏ ăn sung mặc sướng, nô bộc vờn quanh, quần áo đến đưa tay com tới há mồm, nhưng là hắn khác với nam nhân Bùi gia, hắn yêu thích cười ngửa bần cung đá cầu, luôn luôn hẹn người đi săn, luyện thành một thân hảo thể trạng hảo khí lực, không thể chống lại người có võ, nhưng là đối phó ba hai người đàn ông bình thường không nói chơi, hai người bà tử lại càng dễ như trở bàn tay.

Lý Diệu Quỳnh đã cố ý lựa ra bà tử trảng kiện thế nhưng không làm gì được bọn họ, hỗn hển, mắng: "Đồ vô dụng." Ngón tay chỉ Nguyệt Thước, nói với Bùi Hành: "Đây là nha đầu của ta, ta muốn mang nàng đi là chuyện phải làm, ngươi ngày hôm nay dựa vào cậy mạnh không để cho ta mang, ta ngày mai sẽ thượng nha môn cáo ngươi đoạt nô tỳ của người."

Bùi Hành nhìn nàng.

Lý Diệu Quỳnh lại cho rằng hù sợ hấn, cười lạnh nói, "Không muốn ăn quan tòa, thức thời một chút hôm nay để cho ta mang đi đồ tiện nhân bi ối này."

Bùi Hành thanh âm nhàn nhạt, nói: "Ngươi nói nàng là nô tỳ của ngươi, ngươi có bằng chứng không? Nếu như không có bằng chứng, ta cũng muốn cáo ngươi bức người hiên lương vì tiện, cưỡng thường dân nữ làm gia nô, ngươi muốn ăn quan này tư sao?"

Bùi Hành vừa dứt lời, Lý Diệu Quỳnh giống như nghe được lời cực kỳ hoang đường, cười lạnh, nói: "Lý gia ta mua nha đầu này ba lượng bạc, khế ước đồ, lưu trong quan phủ."

Trong lòng nàng giận dữ, mặc dù nàng không cần Bùi Hành, nhưng là chuyện nha đầu của mình bỏ giường (quyến rũ chủ tử) phản chủ nhớ tới vẫn hận. Ở Lý gia sự tình vừa ổn định, nàng liền nhớ tới Nguyệt Thước, hạ quyết tâm muốn đem nàng ta về, để cho nàng ta biết rõ kết cục phản bội của bản thân, lần này không cần dè chừng Bùi Hành, muốn trừng trị như thế nào thì trừng trị như thế ấy.

Nàng nhìn không được châm chọc nói: "Một kẻ nô tì mà thôi, ngươi cứ che chở như vậy, chứ không phải là thực đem vật này để trong lòng? Cũng là, ngươi hiện thời không phải là đại thiếu gia, xứng kẻ nô tì như vậy cũng thích hợp, chi tiếc... Đây là đây tờ ta mua, ta mạn phép không đồng ý."

Bùi Hành không muốn nói nhảm với nàng, mắt cũng không nhìn, chỉ nói: "Muốn người, trước đem văn khế lấy ra, Minh Kỳ, tiền khách!" Hấn kéo Nguyệt Thước vào phòng trong, không liếc Lý Diệu Quỳnh lấy một cái.

Lưu lại Lý Diệu Quỳnh con mắt đỏ lên, giống như ngấm độc, cắn chặt hai hàm răng trắng ngà nói: "Hảo, rất tốt, chờ ta trở về tìm văn khế, nhìn ngươi còn che chở nha đầu này ra sao."

Lý Diệu Quỳnh tức giận vội vã trở về Lý gia, cho người đem hộp thân khế tìm ra, Vương mục mục sớm bị dọa nên giả bộ bệnh trốn đi, Thái Linh Thái Bạch tìm khắp nơi, tìm không ra, trở lại bẩm báo: "Tiểu thư, ngươi nói có phải hôm đó rối loạn, ném đi nơi nào hay không?"

Lý Diệu Quỳnh nổi giận trong bụng, vỗ bàn một cái, "Đi tìm đại ca ta, kêu hắn đi bổ sung đầy đủ hết thân khế trong quan phủ."

Lý Bồi để cho đây tờ mang theo ấn tín đi bổ sung, cũng rất mau lẹ, buổi chiều đã cảm về, nhưng Lý Diệu Quỳnh có lật thế nào, cũng không có lật ra được thân khế của Nguyệt Thước, không khỏi vừa giật mình vừa giận dữ.

Nàng lại bắt Lý Bồi đi quan phủ, Lý Bồi phiền, hấn cũng không phải là ngày ngày nhàn rỗi không chuyện gì làm để muội tử nhà mình sai sử, bỏ lại một câu thật nặng: "Thiếu một nha đầu mà thôi, chỉ có mấy lượng bạc mà lần qua lần lại, ngươi có lòng dạ thanh thân như vậy không bằng đến trước mặt nương hiếu thuận, không biết khinh trọng, nặng nhẹ." Sau lại mặc kệ Lý Diệu Quỳnh.

Lý Diệu Quỳnh tức tối khóc lóc, cùng ngày ném đồ sứ đầy đất, khiến cho Đào thị biết được lại giữa cho một trận.

Ngược lại phen âm ỉ này, làm cho Bùi Hành trong lòng sinh một cái ý niệm.

Đêm nay Nguyệt Thước đang cầm kéo cắt bỏ tấm đèn cầy, Bùi Hành ngồi ở trên ghế nhìn nàng, đột nhiên nói: "Nguyệt Thước, chờ sáng mai, ta đi nhà ngươi thương lượng với cha mẹ ngươi, chính thức đón ngươi qua cửa."

Lý Diệu Quỳnh một câu kia nói không sai, hấn không phải là đại thiếu gia, một tú tài nghèo mà thôi, Nguyệt Thước cũng đã là thân tự do, hấn cũng vô tâm tư cưới nữ nhân bên cạnh, chỉ sợ tái giá đến một người như Lý Diệu Quỳnh. Không bằng chính thức cưới Nguyệt Thước vào cửa, cũng miễn tương lai lại có người bắt nạt Nguyệt Thước.

Nguyệt Thước ngưng ngẩn, kinh ngạc nhìn về phía hấn.

Bùi Hành hỏi nàng, "Làm sao, ngươi không muốn?"

Làm sao sẽ không muốn, nàng là quá vui mừng, Nguyệt Thước vội vàng lắc đầu, "Làm sao sẽ..."

Ta chỉ sợ không xứng với Tứ gia, trong lòng nàng nói thật nhỏ, nhưng là trên mặt, đã mang theo tươi cười sáng rõ, giọng nói nhẹ nhàng mà ngọt ngào, "Ta nguyện ý gả cho gia."

Bùi Hành nghe, khẽ mỉm cười.

Nụ cười này giống như ánh nắng vàng óng óng ánh nơi chân trời, khiến cho trong lòng Nguyệt Thước nóng lên, giống như mặt đường hòa tan, khiến cho nàng dù chỉ nhìn, cũng đã ngọt đến đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tỳ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bùi Bác Dụ trở về nhà

Bùi Hành nói làm là làm, hôm sau để Minh Kỳ xuất ra sáu mươi lượng bạc đặt mua lễ hỏi, tìm bà mối đến cửa Lâm gia.

Đây quả thực làm người Lâm gia sợ hết hồn.

Dù là Liễu thị hoan hỷ nhất cũng bị dọa cho đàng hoàng, đối với chủ nhân của nữ nhi, con rể tương lai chỉ có gặt đầu, một chữ cũng không dám nói.

Ngoại trừ Bùi Hành là chủ nhân của Nguyệt Thước làm cho người Lâm gia khiếp sợ, một nguyên nhân khác chính là của ngoại hình của hắn.

Người Lâm gia làm sao gặp qua nam tử xuất chúng như vậy, chỉ có trả lời đã không dám thờ mặt, đầu óc càng xoay không kịp, ngay cả Tiểu tỷ luôn tự cho mình rất cao cũng tự ti mặc cảm, tay chân luống cuống.

Bùi Hành vốn là dự định ẩn theo lục lễ từng bước một mà làm, nhưng như vậy sẽ mất nửa năm, Nguyệt Thước biết rõ tuyệt đối không thể kéo dài như vậy, nếu như tháng này không thể làm đám cưới, có lẽ nàng đòi này không có cơ hội trở thành thê tử của Bùi Hành.

Nàng liền quần quít lấy Bùi Hành, mềm giọng cầu xin Bùi Hành đem các loại lễ tiết đều bỏ qua, trực tiếp viết hôn thư, sau đó ở ngày mười ba hoặc mười bốn xử lý hai bàn tiệc rượu.

Bùi Hành dở khóc dở cười, trách cứ nàng, "Vốn là đã đủ giản lược, theo như nàng nói cũng quá không còn hình dáng."

Nguyệt Thước cọt xát hắn: "Theo như Tứ gia nói, ta phải về nhà đọi gà, đến lúc đó trong nhà ai chiếu cố chàng? Hơn nữa..." Nàng đỏ mặt, "Hơn nữa ta cũng không nỡ tách Tứ gia lâu như vậy..."

Bùi Hành cũng cảm thấy không nỡ, nhưng hắn dù sao cũng là nam nhân, không giống như tiểu nữ nhi muốn cùng tình nhân ngày đêm dính cùng một chỗ, lại cảm thấy Nguyệt Thước nói vô căn cứ, chỉ cho là nàng một tiểu cô nương không hiểu chuyện, không chịu đáp ứng.

Nguyệt Thước thực nóng nảy, nàng còn nhớ tháng này ngày 15 kết quả thi Hương sẽ yết bảng, Bùi Hành ngoài dự đoán của mọi người, thế nhưng trúng thứ sáu, tin tức đến Bùi phủ, cả nhà đều mừng rỡ không thôi. Mà hiện thời mặc dù Bùi Hành rời đi Bùi gia, nhưng một khi hắn trở thành cử nhân, hôn sự của bọn họ chỉ sợ không thành. Không nói cái khác, biểu cô nương Phương Ngọc Dung vẫn đang nhìn chăm chăm đấy.

Mà Bùi Hành hậu tích bạc phát*, lần này không chỉ trúng cử, năm sau thượng kinh đi thi không chỗ nào không thuận, không đề cập tới cái khác, một người tuổi còn trẻ anh tuấn đã là tiến sĩ, trong kinh thành bao nhiêu người muốn chiêu con rể? Nàng hồng sợ Bùi Hành thay lòng, nhưng là Bùi Hành đứng càng cao, chuyện xấu và trở lực lại càng lớn, nàng không muốn ngày ngày chịu loại áp lực này.

Cũng may Bùi Hành mềm lòng, thấy Nguyệt Thước thực vội vã như vậy, ngấm lại hiện thời sa sút như vậy, cần gì phô trương, lợi ích thực tế là tốt rồi, nên đáp ứng.

Ngày mười một tháng mười, Bùi Hành lại một lần nữa đến cửa Lâm gia, nhận lỗi và thông báo với bọn họ ba ngày sau ở ngõ Tân Kiều làm tiệc rượu thành thân.

Ngày đông chí, Lâm gia trên dưới dọn dẹp hồng hồng lục lục, bên trong bên ngoài hàng xóm láng giềng hỗ trợ phía trước, ngoài cửa treo vài chuỗi pháo, chờ tân lang đến cửa thì đốt.

Bùi Hành lần đầu tiên đón dâu trên dưới đều là trưởng bối chỉ huy, đầy tớ chạy việc. Lúc này đây chỉ có một Minh Kỳ, rất nhiều chuyện đều do hắn ta giải quyết. Chính hắn ta dùng tiền mua kiệu hoa, bốn người thổi tiêu đánh trống, hai người nâng kiệu, lại có bốn người mở đường. Bùi Hành cười ngượng, một đường diễn tấu sáo và trống đi vào ngõ Hạnh Hoa.

"Chú rể tới rồi, chú rể tới rồi..." Trong ngõ hẻm, tiểu đồng cười đùa vỗ tay đi theo sau cỗ kiệu gọi.

Ngõ Hạnh Hoa khá nhỏ, cũng may kiệu hoa cũng không lớn, nếu là lần đầu tiên Bùi Hành đón dâu dùng đại kiệu tám người nâng, thì không thể nào vào được trong ngõ.

Thân phận của Bùi Hành, cũng không ai dám nháo, thuận thuận lợi lợi đón Nguyệt Thước ra đưa vào cỗ kiệu, mang về nhà ở ngõ Tân Kiều, chỗ đó đã xếp đặt bảy tám bàn tiệc rượu, thỉnh học lý sư trưởng và bạn tốt cùng trưởng của Bùi Hành, còn có Tào Lập Hiến, và mấy băng hữu thế giao, thậm chí Bùi Trạm không biết rõ ở đâu nhận được tin tức, thế nhưng cũng tới cửa ngồi vào uống rượu, mặt khác chính là hàng xóm láng giềng cùng vài bàn thân thích nhà mẹ đẻ Nguyệt Thước.

Không nói đơn sơ hay không đơn sơ, ít nhất mấy ngày này có thể làm được náo nhiệt như vậy đã không dễ dàng.

Chờ tân khách tản đi, Minh Kỳ và Thôi bà tử thấp đèn thu dọn tàn cục bên ngoài.

Trong tân phòng dán chữ "Hỷ", treo tấm vải đỏ, nền song long phượng, Nguyệt Thước đang đội khăn voan ngồi ở trên mép giường.

Nàng nghĩ đến dáng vẻ của chú rể, trong nội tâm liên bang bang nhảy lên, hai chân nhẹ tênh như ở trong mộng. Loại cảm giác choáng váng này, không biết khi nào mới sẽ biến mất.

Nam nhân bề ngoài anh tuấn, xuất thân cao quý, cử chỉ khoan thai, tài năng năng lực mọi thứ không thiếu thực bị nàng chiêm được...

Nguyệt Thục thậm chí không dám nhéo chính mình, nếu như là mộng đẹp, nàng mới không cần tỉnh.

Bùi Hành cuối giờ Dậu (khoảng 9h tối) mới tiến vào, hân hân nay bị đồ không ít rượu, con mắt không còn trầm tĩnh như trước, có chút quá mức sáng ngời, nhưng nhìn lại tinh thần sáng láng, hết sức có thần thái.

Hắn nhắc lên khăn voan đỏ, chỉ thấy gương mặt của cô gái dưới tấm khăn voan như được tắm vãi đồ nhuộm hồng, như ánh trời chiều lúc hoàng hôn, ánh mắt là dáng vẻ xấu hổ trước nay chưa từng có.

Bình thường nhìn thấy Bùi Hành tự nhiên cũng có thẹn thùng, nhưng cũng không phải là kiểu “xấu hổ” này của tân nương hôm nay. Mà đó là tâm thái không giống, nên tình cảm cũng bất đồng, dù sao lúc ấy tình cảnh của nàng giống như chân đạp vực sâu, tùy thời tùy khắc sẽ hụt chân rơi vào khoảng không, dù là tình nồng cũng giải không được lo lắng ẩn sâu.

Hiện thời cách Bùi gia, tiêu đi nô tịch, lại gả cho Bùi Hành, trong một đêm gông kiềng vây hãm trên người nàng được tháo xuống, chỉ nhìn nàng ở phòng ngủ đơn sơ của Lâm gia ngủ ngon hơn so với ở Bùi gia thì biết.

Lại nói bên trong nội viện, chủ tớ có khác, thường thường sẽ làm giảm đi tình cảm nam nữ, Nguyệt Thục trong ngày thường hầu hạ Bùi Hành, sẽ coi Bùi Hành ở một vị trí cao, giống như cung phụng thần tiên trên thánh đàn. Nhưng là hiện tại, Bùi Hành vốn giống như pho tượng vàng sáng lấp lánh, bỗng nhiên có thêm nhân khí, biến thành một nam nhân biết nói biết cười...

Như thế, cảm giác của Nguyệt Thục khi đối mặt Bùi Hành tự nhiên sẽ bất đồng.

Bùi Hành đêm nay cũng cao hứng, bởi vì hắn thấy hạnh phúc ánh trên gương mặt của Nguyệt Thục.

Đối với Bùi Hành mà nói, hắn sớm đã có được Nguyệt Thục, trên thực tế có cho nàng danh phận hay không đối với hắn căn bản không có ảnh hưởng. Nhưng là không biết rõ vì sao, một tiểu nha đầu như vậy, lại có thể nhẹ nhàng khuấy động tâm của hắn, khiến cho hắn muốn sủng nàng, thỏa mãn nàng.

Bởi vì đợi gả, Nguyệt Thục trở về Lâm gia ba ngày, Bùi Hành ngủ một mình ba ngày, sớm đã không thể chờ đợi được. Động tác của hắn ôn nhu, nhưng là không cho phép kháng cự, từng phát từng phát vừa mạnh vừa sâu, làm người ta nổi điên.

Nguyệt Thục bất lực, run rẩy ôm lưng của hắn, cảm thụ được mồ hôi nóng bỏng của hắn rơi trên người nàng, bấp bừa đều một mỗi phát run, nhưng là Bùi Hành vẫn không có ý muốn kết thúc, chỉ đem nàng lăn qua lăn lại thiếu chút nữa sụp đổ.

Trong lúc đó, Bùi Hành vẫn còn ở bên tai nàng nói chuyện khiêu khích nàng, thanh âm trầm thấp lại có từ tính, "Sao nhi, gia thích phản ứng của nàng, thật đáng yêu..."

Hắn rõ ràng so với trước đây ôn nhu hơn, nhưng lại càng có tính xâm phạm hơn.

Nguyệt Thục con mắt ướt át, run rẩy không thôi, tay nắm lấy bả vai cường tráng thấm mồ hôi của Bùi Hành cầu xin tha thứ: "Gia, hôm nay tha cho ta, ta không được..."

Bùi Hành lúc này mới gia tốc, một hồi lâu mới xuất ra, thân thể hùng tráng mà thon gầy đè trên người Nguyệt Thục, thở hổn hển.

Nguyệt Thục thở hồng hộc, bàn tay nhỏ bé vô lực khê đẩy Bùi Hành, bị một đại nam nhân đè nặng, làm cho nàng khó thở.

Lúc nghỉ ngơi, một tay Bùi Hành ôm Nguyệt Thục trước ngực còn dính ướt hùng hực, tay kia không an phận trêu chọc nàng, Nguyệt Thục lắc lắc thân thể né mấy lần nhưng không thoát.

Bùi Hành cười hỏi nàng, "Thành thật nói cho gia, bây giờ không phải đã khá hơn sao?"

Nguyệt Thục mặt thoáng cái đỏ bừng.

Bùi Hành giống như phát hiện, nàng giống như đã từ từ quen, mặc dù còn khóc cầu xin, nhưng là "Khóc cầu xin" không giống như trước đây.

Lại nói Bùi Trạ ăn tiệc xong về nhà không có nói nhiều thì đi ngủ, sáng sớm ngày thứ hai được nha đầu thỉnh đi Vịnh Thọ Đường.

Bùi lão phu nhân bởi vì chuyện Bùi Hành, tâm tình mấy ngày gần đây luôn luôn không thể nào giãn ra, Bùi đại phu nhân Chung thị mỗi ngày mang theo hai cô con dâu, Xảo ty, Đông ca, Bảo ty hầu hạ dưới gối, trêu chọc lão phu nhân vui vẻ. Mặt khác lại có hai ty muội Tâm Nhu và Tâm Hà, bởi vì thiếu nhị phu nhân câu thúc, những ngày này cũng ngày ngày chạy tới Vịnh Thọ Đường, ở trước mặt lão thái thái lấy lòng.

Náo nhiệt như thế khiến cho lão phu nhân vui vẻ chút ít, nhưng vẫn không vui vẻ bằng khi nhìn thấy Bùi Trạ. Bà vừa thấy Bùi Trạ liền đem kéo đến trên sập, cười hỏi hắn ngủ được hay không, lại oán hận: "Mấy nha đầu quen tự chủ trương, ta nói đừng đi gọi Trạ ca nhi, để hắn ngủ, cứ không nghe,

đột nhiên gọi người tới, người nếu là chưa ngủ đủ, đến trong phòng tiếp tục ngủ, không cần gắng gượng tiếp khách."

Bùi Trạm đã rửa mặt, thanh tỉnh, cười nói: "Lúc này nên dậy rồi, bồi lão tổ tông nói chuyện so với ngủ nghe dưỡng thần, ta chỉ muốn ngồi bồi ngài."

Lão phu nhân bị chọc cho ha ha cười không ngừng, gấp rút gọi nha hoàn, "Văn Hà, nhanh đi mang chút cháo cho Ngũ gia, ta hôm nay ăn cháo vịt cũng không tệ, cũng không dầu mỡ, người ném thử." Câu nói kế tiếp của bà, là nói với Bùi Trạm

Đại phu nhân ngồi trên ghế hơi trằm mặt, hỏi hần: "Đêm qua uống say mới về, là ăn chơi ở đâu? Làm sao không nói cho mấy ma ma một tiếng, lần sau còn như vậy, ta cũng không có biện pháp, để cho lão gia quản giáo người."

Bùi Trạm vừa nghe tới Đại lão gia cũng có chút kinh sợ.

Đang náo nhiệt, ngoài cửa chợt thấy một tiểu nha đầu vội vã chạy tới, cao giọng ở cửa hồi báo: "Lão phu nhân, phu nhân, Nhị lão gia về tới, mang theo khách quý, Đại lão gia cho an bài khách quý ngủ lại."

Lão phu nhân lập tức vừa mừng vừa sợ.

Hi chính là lão nhi từ nhiều ngày không thấy, quả thực có chút tưởng niệm. Kinh chính là hần lần này đến, giải thích chuyện Bùi Hành như thế nào... Ngày đó, còn không phải là sợ hần đau con trai, mới vội vã xóa tên Bùi Hành trong gia phả.

Nhị lão gia Bùi Bác Dụ mang theo một người vóc dáng trung đẳng, cách ăn mặc vô quan tiền vào, Đại lão gia Bùi Bác Thực hơi đánh giá, cách ăn mặc của người này là tướng quân kiêu kỳ ngừ phẩm, không khỏi kinh ngạc.

Bùi Bác Dụ đi lên đầu tiên là cười chào hỏi Bùi Bác Thực, lại giới thiệu võ quan, nói: "Ta đi vòng Thanh Châu tìm một vị ẩn sĩ, kết quả thuê thuyền đụng phải chuyện làm ăn lên lút, cũng may đụng phải con trai của Nhân Hòa công chúa, Từ Cảnh tướng quân, nhận ân tình của hần đáp quan thuyền về nhà."

Bùi Bác Thực nghe vội lên trước chấp tay nói tạ.

Cảnh tướng quân cười sang sảng, "Chỉ là đúng lúc, ta phụng mầu mệnh (lệnh mẹ) trước đến đón Anh vương vào kinh thành, nhạc phụ nghe nói liền uỷ thác ta thuận tiện đến Kỳ Châu một chuyến, để cho ta đón lão phu nhân quý phủ, hai vị lão tiên sinh, và mấy vị thân thích vào kinh thành."

Bùi Bác Thực nghe vậy, vội hỏi hần nhạc phụ là người phương nào.

Cảnh tướng quân cười một tiếng, nói: "Chính là Toàn Ninh hầu."

Bùi Bác Thực nghe vậy thì vui vẻ không thôi, hần không nghĩ tới đường đệ lại đối đãi như thế, ban đầu phải người đưa thư đến thỉnh, hiện thời lại để cho con rể của hần thuận đường đón.

Đang nói, bên ngoài truyền đến tiếng nói to ồn ào.

Bùi Bác Dụ nhú mày, quát lớn, "Ai bên ngoài ồn ào?" Trong nội tâm thầm giận, khách quý đang ở đây, đầy tớ không có quy củ như thế này, làm cho người ta coi thường Bùi gia.

Không ngờ tiếng nói to không chỉ không có ngừng, ngược lại càng lớn hơn, có hai gã sai vặt chạy tới, hô: "Hoàng sai đến đây."

Hai vị hoàng sai vui sướng tiến vào sân nhỏ, kéo dài giọng điệu hô: "Tiếp báo Bùi lão gia tự Hành của quý phủ, cao trung Kỳ Châu thi Hương đứng thứ sáu, kinh báo liên đăng hoàng giáp!"

Hai người đi thẳng vào thư phòng, bọn sai vặt đều bối rối, nhất thời thế nhưng không có người đi cản.

Bùi Bác Dụ nghe vậy mừng như điên, "Hành nhi trúng, trúng!"

Cảnh tướng quân tuy là võ quan, có điều Bùi gia là nhà người thân, mà trong lòng của hần biết được lần này nhạc phụ hần đã dặn bảo ý chọn một người con cháu thừa kế Hầu phủ, vị thiếu gia trúng cử này rất có thể chính là tiểu cửu gia tương lai của hần, đương nhiên cũng là ý cười đầy mặt, chấp tay nói hi.

Chỉ có Bùi Bác Thực sắc mặt xanh lét rồi tím, tím rồi hồng, nói không ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trưng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nói chuyện

Tất cả mọi người đang đợi Bùi Bác Thực lên tiếng. Bùi Bác Thực miễn cưỡng nhếch môi, phân phó người đưa lên tiền thưởng cho hoàng sai.

Sau đó gắng gượng làm ra vẻ trấn tĩnh, chỉ là loại trấn tĩnh này duy trì có chút gian nan. Hoàng sai thu lấy tiền thưởng, cười lại kính cẩn làm lễ, "Chúc mừng Bùi lão gia." Sau đó bắt đầu treo thiệp báo lên tại thư phòng, đại tự báo hi trên thiệp báo sáng ngời. Ánh vào mắt Bùi Bác Thực, quả thực giống như một cái tát mạnh mẽ vào mặt, làm cho ông ta không khỏi lại xanh mặt.

Bùi Bác Dụ vẫn vô tri vô giác, vui vẻ bất tận, niệm lại niệm mấy chữ trên hoàng bảng, một bên nhin không được tán dương con mình với Cảnh Anh, "Nhi tử của ta từ nhỏ đã thông tuệ hơn người, không táo bạo, giữ được bình tĩnh, tiền sinh đều nói là có tư chất đọc sách."

Cảnh Anh tự nhiên cười lại khen tặng một lần, "Chúc mừng lão tiên sinh, lệnh lang hần là vị học phú ngũ xa, thông kim bác cổ, tôn quý khó gặp, một lát mời ra, ta cùng với hần thân cận một chút, không chừng ngày sau là quan đồng liêu, là trợ thủ đắc lực cho nhau."

Bùi Bác Dụ cười gật đầu, "Cực kỳ nên, cực kỳ nên..."

Bên kia, kia gã sai vật dè dặt đến hỏi Bùi Bác Thực có mở tiệc hay không.

Bữa tiệc thứ nhất là cho Bùi Bác Dụ đón gió tẩy trần, thứ hai là chủ nhà nghênh đón khách quý, hiện thời lại thêm một chuyện vui trúng cử... Nhưng là gã sai vật đều mắt thấy Bùi Hành đóng gói rời đi, trong nhà hiện thời không người nào dám nói thêm chữ "Tứ", sợ phạm vào kiêng kỵ của chủ tử, hiện thời người báo tin mừng hoàng bảng đến, Bùi Bác Thực thể nhưng vẫn tiếp, gã sai vật hầu hạ trong thư phòng đều nói thầm, không biết rõ đây là chuyện gì xảy ra.

Bùi Bác Thực trừng gã sai vật một cái, "Mở, người tự mình đi gọi đại gia, nhị gia, tam gia tới, Ngũ gia thì không cần. Nói cho bọn họ biết, trong nhà có khách quý, lại có chuyện tốt Tứ gia trúng cử, nói chuyện 'Chú ý' một chút." Nói đến phần sau, thanh âm ông ta giảm thấp rất nhiều, cơ hồ chỉ đề cho gã sai vật nghe thấy.

Gã sai vật là người cơ trí, lập tức đã hiểu ý tứ Bùi Bác Thực, ứng một tiếng vội vàng đi.

Bùi Bác Thực không gọi Bùi Trầm đến chính là sợ hần nói lộ ra.

Bữa tiệc bày ở trong hoa viên, ba người kia trước sau chạy tới, Bùi Bác Dụ không thấy Bùi Hành, không khỏi kỳ quái, hỏi thăm người: "Vì sao không có đi mời Tứ gia các người?"

"Tứ gia... Tứ gia..." Gã sai vật ấp úng một chút, nhận được ánh mắt nghiêm nghị của Bùi Bác Thực, mới thoáng cái lưu loát, "Tứ gia sáng sớm đã cười ngửa ra cửa, cũng không nói đi đâu, chúng tiểu nhân đi ra cửa tìm, chỉ là không có tìm được."

Lời này có chút mất hứng, nhưng là Bùi Bác Dụ cũng không có thông báo nói hôm nay sẽ về nhà, đương nhiên không trách được con trai không có ở nhà chờ, nói: "Lại phải thêm vài người đi, đến chỗ hần thưởng đi xem một chút."

Sắp xếp chỗ ngồi xong, Bùi Bác Dụ cáo lỗi đi trước vấn an lão phu nhân.

Trên yến tiệc, phần lớn là Bùi Bác Dụ nói chuyện cùng Cảnh Anh. Chuyện lý thú mà Bùi Bác Dụ gặp trên đường đi, Cảnh Anh cũng nói chút ít tình huống trong kinh, lại có tam gia Bùi Vĩnh cười hi hi chen miệng vào, thế nhưng cũng nói được náo nhiệt. Mà Bùi Bác Thực chỉ lo uống rượu giải sầu, Bùi Lâm lúng túng ngồi, Bùi Minh cúi đầu trầm tư.

Đến lúc thấp đèn mới tan tiệc, Bùi Lâm đưa Cảnh Anh vào khách viện, Bùi Bác Thực ngăn Bùi Bác Dụ, nói với mấy đứa con cháu: "Các người cứ tiếp tục, đóng cửa lại, ta với Nhị lão gia có chuyện nói."

Bùi Minh và Bùi Vĩnh đương nhiên biết rõ bọn họ muốn nói gì, Bùi Minh cảm thấy một nửa nhẹ nhõm, cuối cùng cũng nói việc này cho cha hần; một nửa lo lắng đề phòng, là không biết rõ Bùi Bác Dụ sẽ tức giận như thế nào.

Bùi Bác Thực ăn ngay nói thật, nụ cười và con say trên gương mặt đỏ lừ của Bùi Bác Dụ đều lui dần, trong nháy mắt, y chỉ nhìn thấy miệng Bùi Bác Thực đóng đóng mở mở, cái gì cũng không nghe được.

Chờ y kịp phản ứng, y giận đến ngũ tạng như thiêu đốt, sắc mặt xanh mét, gân xanh trên trán nhảy lên, mắng to: "Làm sao có thể, Hành nhi tại sao lại được ôm đến, tên chết tiệt nào tung tin đồn nhảm..."

Nhưng là huynh trưởng làm sao sẽ nói dối y loại chuyện như thế này.

Y ngã ngồi ở trên ghế, nhất thời trong nội tâm kịch liệt đau nhức, trước kia nghe được con trai trúng cử đắc chí vừa lòng, nay thất vọng hơn phân nửa, thật lâu nói không ra lời.

Bùi Bác Thực thờ dài, vỗ vỗ y, nói: "Nhị đệ, năm đó bà đỡ còn ở nhà, người có lời gì có thể đi hỏi..." Có một câu nói ông khó mà nói, chính là đến nay, nhị phu nhân vẫn không có mở miệng thừa nhận, nhưng là, cũng không có phủ nhận.

Bùi Bác Dụ đi đến sân của nhị phu nhân, trên đường, Bùi Tâm Tuệ nhận được tin tức đã đứng ở cửa nghênh đón, "Phụ thân..."

Nếu là trước đây, Bùi Bác Dụ đương nhiên muốn cùng trưởng nữ xuất giá nhiều năm, khó được trở về nhà một chuyến nói mấy lời, hôm nay lại làm như không thấy trực tiếp đi vào trong nội thất, bọn nha hoàn thậm chí còn không nổi vén rèm cho y.

Chờ Bùi Tâm Tuệ đuổi đi vào, chỉ thấy nha hoàn bà tử bên ngoài lặng ngắt như tờ rũ tay đứng, trong nội thất giọng Bùi Nhị lão gia kích động chất vấn rõ ràng rành mạch truyền tới.

"... Thân sinh phụ mẫu Hành nhi là ai? Tiểu nữ nhi của chúng ta đâu? Ngươi đem chuyện ngươi làm năm đó, một năm một mười nói rõ cho ta."

Bùi Tâm Tuệ nghe vậy, cắn răng, trừng mọi người một cái, nói: "Không có mắt sao, còn không lui xuống."

Lão ma ma cùng bọn nha hoàn lúc này mới toàn bộ lui ra ngoài.

Bùi Tâm Tuệ đi đến bên rèm, nghiêng tai nghe.

Chỉ nghe phòng trong trầm mặc rất lâu, nhị phu nhân mới nói, bà ta bởi vì đã lâu không có mở miệng, thanh âm thô kết khàn khàn, "Đứa bé chết rồi, sinh được vài ngày thì đi."

Lời khó khăn nhất đã nói ra, cũng sẽ không còn gì để sợ, nhị phu nhân đã đỡ đỡ vài ngày đột nhiên như sống lại, khóc lên, "Ta lúc ấy quá sợ, bị ma quỷ ám ảnh, từ lúc làm việc này trở đi ban đêm cũng không an bình... Lão gia, cầu xin ngươi tha thứ ta..."

Những lời này, giống như khối đá nặng đánh vào lòng Bùi Tâm Tuệ, mẹ nàng đã thừa nhận, Bùi Hành thật sự là ôm đến ... Bùi Tâm Tuệ chỉ cảm thấy khổ sở khó tả.

Bên trong Bùi Bác Dụ ôm đầu, ngồi xuống ghế.

Bùi Tâm Tuệ đi vào, quỳ xuống trước mặt Bùi Bác Dụ, mắt ướt át, "Cha, nương đã thành như vậy, mấy ngày nay không ăn không uống già đi trông thấy, ngài nếu là lại so đo với bà, bà sẽ mất mạng..."

Hôm nay là ngày thứ ba sau tân hôn, Nguyệt Thục sáng sớm nấu chút cháo cho Bùi Hành, hôm nay là ba ngày lại mặt, Minh Kỳ đã kêu xe ngựa đến chờ bên ngoài.

Hai người mới ăn xong cháo, Bùi Bác Dụ đã đến đây.

Minh Kỳ đem Bùi Bác Dụ dẫn vào ngồi ở chính đường, Bùi Hành bước nhanh đi ra. Hai người vừa thấy mặt, đều là tâm tình chấn động khó yên.

Bùi Bác Dụ nhìn con trai, vẫn như cũ, thân hình cao lớn, dung mạo tuấn tú, y trước kia vẫn cho là tướng mạo của con trai theo người Lý gia, thì ra lại không phải. Trong nội tâm không khỏi vừa khổ sở vừa thương cảm, khàn giọng gọi: "Hành nhi."

Bùi Hành nghe, bất giác mắt nóng lên.

Hắn bị đuổi khỏi Bùi gia, xóa tên khỏi gia phả, nhưng là hắn vẫn cảm thấy chuyện này còn chưa chấm dứt, bởi vì cha hắn vẫn chưa về, hắn còn chưa nói qua với cha hắn.

Hiện tại Bùi Bác Dụ xuất hiện, hắn nhất thời có thiên ngôn vạn ngữ, không biết nên nói cái gì trước tiên.

Nhưng sự trầm mặc của hắn lại làm người ta hiểu lầm, Bùi Bác Dụ thương cảm hỏi hắn: "Ngươi dự định không nhận cha sao?"

Bùi Hành làm sao lại không nhận, dù không có huyết thống ràng buộc, Bùi Bác Dụ thương yêu hắn hơn hai mươi năm không phải là giả, phụ tử thân tình là một ngày một ngày tích lũy, tràn ngập trong ký ức của hắn, làm sao có thể bởi vì những biến đổi lớn này mà biến mất.

Mặc dù nửa tháng qua hắn oán nhị phu nhân, giận qua lão phu nhân, Đại lão gia, cùng Bùi Vĩnh lạnh lùng, cảm hận Bùi Minh bỏ đá xuống giếng, nhưng là đối với Bùi Bác Dụ, tâm của hắn vẫn như trước kia, tình cảm tràn đầy, giấu bó.

Thanh âm Bùi Hành cũng khàn khàn, hầu kết chuyển động, đi lên một chân quỳ xuống, "Cha."

Một tiếng này giống như phá băng chi ngữ, xóa bỏ cách ngăn mơ hồ mới vừa rồi giữa hai người, Bùi Bác Dụ không ngừng gật đầu, một bên an ủi cười, một bên rơi lệ, "Hảo, hảo, đừng để ý bọn họ nói cái gì, trong lòng ta, ngươi chính là con ta."

Minh Kỳ ở bên nhìn, cũng không ngừng lau nước mắt.

Nguyệt Thục lặng lẽ đi ra cửa cho xe ngựa rời đi, lại để cho Thôi bà tử đi mua thức ăn ngon đến.

Trên bàn ở phía đông gian, Bùi Bác Dụ và Bùi Hành đều có ý tránh đi đề tài kia, chỉ nói kiến thức đi đường của Bùi Bác Dụ, cùng với chuyện ăn mừng Bùi Hành trúng cử.

Đại hi sự làm phai đi bi thương, Nguyệt Thục vui sướng đi đem rượu ngày đó xử lý hi sự còn dư lại chuyển ra, rót cho Bùi Bác Dụ và Bùi Hành.

Bùi Bác Dụ lúc này mới chú ý tới Nguyệt Thục một thân màu đỏ tân nương, lại chứng kiến song cửa sổ và trên tủ bát dán chữ "Hỷ", không khỏi ngo

ngắc một chút, hỏi: "Ngươi... Đây là lý xử lý hi sự?"

Y biết rõ chuyện con dâu cùng cách về nhà, trong lòng còn muốn tìm cớ huynh nói một chút, trước khi xuất môn còn cố ý để cho nữ nhi đem con dâu gọi tới hỏi tình huống, nghĩ tới muốn hàn gắn đôi tiểu vợ chồng này.

Bùi Hành nghe vậy, trên mặt hiện ra nhẹ nhàng ôn nhu vui vẻ, nói: "Đúng." Hắn kéo Nguyệt Thước đến trước mặt Bùi Bác Dụ, "Đây là nàng dâu con trai mới cưới, cha, ngày hôm nay thỉnh ngài uống thêm một ly trà của con dâu."

Minh Kỳ cơ trí vội vàng đi pha trà đến, Nguyệt Thước có chút không biết làm sao, lại có chút ít kích động, mặc dù Bùi Bác Dụ không phải là cha ruột của Bùi Hành, nhưng là phân lượng của dưỡng phụ này ở trong lòng Bùi Hành cũng không thấp. Hắn tự giới thiệu mình cho Bùi Bác Dụ, trong lòng là không ngại thân phận của nàng sẽ làm hắn mất mặt a.

Bùi Bác Dụ còn chưa kịp phản ứng, Nguyệt Thước đã đem trà đưa lên, giọng nói thiếu nữ nhẹ nhàng ôn nhu nói: "Con dâu thỉnh cha uống trà."

Y nhất thời chỉ có thể tiếp nhận, mò mò trên dưới, tìm ra một ngọc bội đưa cho Nguyệt Thước, nói: "Hảo, đứng lên đi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Khuyên bảo

Bùi Tâm Tuệ phái người thỉnh Lý Diệu Quỳnh, Lý Diệu Quỳnh do dự một chút, hỏi Đào thị có nên đi hay không, Đào thị suy nghĩ một chút, nói: "Đi, tại sao không đi, có cô cô người ở Bùi gia, vẫn còn quan hệ thân thích, đoạn không được. Ngươi cứ việc thoải mái, nếu là có người nói lời khó nghe với ngươi, ngươi trước nhìn một chút, trở lại nói cho ta biết, chúng ta sẽ tính toán sau."

Lý Diệu Quỳnh không sợ những người khác ở Bùi gia, ở trong mắt nàng, chư nữ quyền Bùi gia tính tình đều mềm mại dễ bắt nạt, duy chỉ có tam nãi nãi Lâm thị há miệng sắc chết người.

Nhưng là mẹ nàng nói đúng, nàng về sau còn phải ở Kỳ Châu qua lại các phủ, hiện tại trốn tránh người Bùi gia, về sau làm sao bây giờ? Vừa vặn hôm nay thu thập thật chỉnh tề, để Bùi gia xem nàng Lý Diệu Quỳnh cùng cách trở lại, ngày trời qua xuân phong đặc ý.

Nghĩ xong, nàng liền tiếp gọi người mở cái rượu ngăn tủ tìm y phục. Cuối cùng mặc một thân áo đuôi ngắn song móc gài màu nghệ vẩy thạch lựu thập nhị phúc (mười hai mảnh), sơ búi tóc mẫu đơn, cài hai cái lược đồi mồi hình bán nguyệt, đeo hai cái khuyên tai hoa đình hương, bên hông buộc một túi thơm nhỏ, vừa là trang sức vừa là hương nhang, lúc bước đi, mùi thơm bách hợp sẽ bay ra.

So với sự coi trọng của nàng ta, Bùi Tâm Tuệ lại không có tâm tư ăn mặc, cùng lắm chỉ là một thân xanh nhạt váy dài. Nàng vốn tưởng rằng biểu muội sẽ là một bộ đau thương tự oán bị chồng ruồng bỏ đến kẻ ra ừ ừ khuất, hoặc là một bộ phần nộ bị lừa gạt đến đòi hỏi công đạo, nhưng là nàng không nghĩ tới biểu muội lại thiên kiều bá mị dung quang toả sáng mà đến, không khỏi kinh ngạc nói không ra lời.

Lý Diệu Quỳnh cười nhẹ một tiếng, kêu lên: "Tuệ tỷ tỷ."

Bùi Tâm Tuệ mới hồi thần, "Quỳnh muội muội, chúng ta đi đến đình nghỉ mát ngồi đi."

Trong lương đình ở hoa viên sớm có người dọn xong nước trà điểm tâm, bọn nha hoàn lui ra.

Lý Diệu Quỳnh hỏi nàng: "Thân thể cô cô đã khá hơn chưa?"

Bùi Tâm Tuệ nói: "Vốn nên dẫn ngươi đi gặp một lần trước, chỉ là bà hôm nay khó được ngủ ngon."

Lý Diệu Quỳnh gật gật đầu, nàng cũng không muốn gặp nhị phu nhân lắm, nghĩ đến lúc trước nhị phu nhân lường gạt nàng gả vào Bùi gia, nàng đến nay vẫn tức giận.

Mấy ngày nay người đến Lý gia câu thân không ít, chỉ là gia thế điều kiện không có trở ngại thì là tuổi lớn đã có hài tử, câu hôn nàng làm kẻ thất, bằng tuổi thì trong nhà nghèo khó, thậm chí còn có một nhà không biết tốt xấu thỉnh bà mỗi đến cửa hỏi thăm nàng có chịu thiệt làm thiếp hay không... Làm nàng tức đến nổi phản phò đầy tớ đánh cho mấy gậy đuổi ra.

Nhất thời hai người đều lặng im uống trà.

Bùi Tâm Tuệ đặt ly trà xuống, thu thập tâm tình, tận lực uyển chuyển hỏi nàng: "Quỳnh muội, ngươi cùng Hành đệ là thế nào, thực sự đứt đoạn sao?"

Lý Diệu Quỳnh khẽ cười lạnh, nói: "Cùng cách còn có giả, đã đứt không còn một mảnh."

Thái độ này, làm cho Bùi Tâm Tuệ bị nghẹn, khó nói ra lời, chỉ đành phải không nói gì lại bưng chén lên uống trà.

Lại đặt ly trà xuống, Bùi Tâm Tuệ nói: "Hôm qua có hi tin, Hành đệ thi Hương trúng tên thứ sáu, hôm nay đã là cử tử."

Lý Diệu Quỳnh không ngờ nghe được tin này, ngẩn ngơ, nói: "Hắn trúng cử?" Thi rớt nhiều năm như vậy, hắn làm sao lại trúng cử, Lý Diệu Quỳnh có chút không cách nào tiếp thu.

Bùi Tâm Tuệ thấy nàng cuối cùng có phản ứng, trong nội tâm thờ phào một cái, nói: "Hảo muội muội, ngươi cùng Hành đệ tình cảm phu thê bốn năm, ngươi thực cam lòng cắt đứt sao? Tuy là Hành đệ không phải là người Bùi gia, nhưng hắn thiếu niên có tài, khó nói trước ngày sau sẽ nhất phi trùng thiên (một bước lên trời), tục ngữ nói đúng, Trừ khi bạch tu công, mạc khi thiếu niên cùng *, không ai mãi mãi hèn. Hành đệ năm sau tất nhiên thượng kinh tham gia kỳ thi mùa xuân, nếu trúng tuyển, sẽ là tiến sĩ, chẳng lẽ một tiến sĩ còn không xứng đôi được với ngươi?"

*: Thà coi thường ông già tóc bạc chứ không nên xem thường người trẻ tuổi lúc khốn khó bởi vì người thiếu niên có tiền đồ không thể lường trước được.

Nếu như tuổi trẻ là tiến sĩ, là "rất" xứng đôi, nhưng là nàng đã cùng Bùi Hành trở mặt, gương vỡ làm sao lại lành.

Lý Diệu Quỳnh không muốn thừa nhận mình bị Bùi Tâm Tuệ nói cho hối hận, nhưng là trong nội tâm như bị chặn bông, khó chịu không thể nổi là thật, miễn cưỡng cười cười, hỏi nàng: "Tuệ tỷ ty vì cái gì đột nhiên tới hỏi cái này, là nhận ủy thác, hay là tùy ý hỏi?"

Ở từ đường của Bùi gia, nàng nói tuyệt, đoạn sạch sẽ tình cảm. Về sau tới cửa đòi nha đầu động tay động chân, lại là xé rách mặt nhau. Bùi Hành chẳng lẽ còn muốn vãn hồi?

Nếu không phải phụ thân phân phó, Bùi Tâm Tuệ thật không muốn tìm Lý Diệu Quỳnh nói cái này. Theo ý nàng, cô biểu muội này tính tình vội vàng xao động, không độ lượng rộng rãi dung người, mà hiện thời còn chứng minh là người có thể chung phú quý, không thể đồng hoạn nạn, mà đệ đệ trúng cử, nhà giàu thiên kim không nói, khuê tú trung đẳng nhân gia ôn nhu hiền lành đều có thể, cần gì phải nói lại.

"Cha hôm qua trở về nhà, biết rõ ngươi cùng Hành đệ cùng cách, thực đáng tiếc cho hai người, để cho ta tới tìm ngươi."

Quả thế, Lý Diệu Quỳnh trong nội tâm không nói ra được thất lạc, nhưng trên mặt lại ra vẻ khinh thường, nói: "Tuệ tỷ ty uống công rồi, chúng ta không có khả năng tái hợp." Nói xong đứng lên, "Cảm ơn nước trà của Tuệ tỷ ty, ta hôm nay còn có việc khác, không tiện lưu lại, ngày khác tái tụ."

Nàng nói xong gọi nha hoàn, "Tỷ ty không cần tiễn, ta sẽ tự đi." Rồi sau đó đầu cũng không quay lại mà đi.

Bùi Tâm Tuệ nhủ mảy, San Hô đại nha đầu của nàng tiến đến, thêm trà cười nói: "Nãi nãi cần gì vì chuyện này phí tâm, đã nói cũng không sao mà."

Bùi Tâm Tuệ xoa xoa cái trán, nói: "Cũng không chỉ bị phiền lòng vì việc này, từng việc từng việc một, lại nhớ tới Toàn ca nhi, ai." Toàn ca nhi là con trai độc nhất của Bùi Tâm Tuệ, nàng bỏ con trai tới chiếu cố mẫu thân, trong lòng ngày ngày nghĩ tới, hận không thể mọc hai cánh bay trở về.

Bên kia, Lý Diệu Quỳnh ngực đầy uất khí từ vườn đi vào trong, cứ như vậy khéo, trước mặt nhìn thấy người nàng lúc này không muốn đụng tới nhất đang xa xa đứng thẳng, Lâm thị. Nàng muốn quay đầu, nhưng không còn kịp rồi.

Lâm thị đã nhìn thấy nàng, đã vậy, còn mang theo nha hoàn bà tử đi qua, chặn lại đằng trước. Lâm thị trên mặt trầm mặc ý, cùng cảm giác từ trên cao nhìn xuống không nói ra được, nàng ta đánh giá trên dưới Lý Diệu Quỳnh, che miệng cười nói: "Ồ, đây chính là khách quý ít gặp, ta hôm kia còn nhắc tới, thiếu Tứ đệ muội trong nhà cũng vắng vẻ, yên tĩnh không ít, mỗi ngày đều mong ngóng ngươi trở lại. Tứ đệ muội ngược lại phong thái như trước, làm tẩu tử ta uống mất phần tâm tư này, còn tưởng rằng ngươi núp ở nhà mẹ đẻ ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt kia."

Lý Diệu Quỳnh nghe, vừa tức giận, vừa nổi giận, nàng cũng biết sẽ phải chịu loại chế nhạo này, mới không muốn ra cửa. Nàng cười lạnh trào phúng, "Ta thấy là tam nãi nãi lo chuyện bao đồng, tam gia một phòng kiểu thiếp tiểu tử ngươi còn chưa bận rộn đủ, còn có tâm niệm ngóng trông ta, nếu thực rảnh rồi, sửa soạn bản thân mình cho sạch sẽ đi, khắp người toàn mùi nước tiểu, còn ai dám thân cận ngươi."

Nói xong vênh vác tự đắc nghênh ngang rời đi, làm Lâm thị tức giận tới mức run lên, "Đồ bị chồng ruồng bỏ, bị chồng ruồng bỏ, nàng còn dám nói ta..."

Đồ bị chồng ruồng bỏ Lý Diệu Quỳnh nổi giận bùng bùng ra cửa Bùi gia, đi quá nhanh, nhất thời không có chú ý, lúc ra cửa thấy hoa "Àm" một tiếng đụng phải một người, bởi vì dùng lực quá lớn, người kia bị nàng đụng ngã xuống đất, mà nàng cũng đồng thời ngã ở trên thân người kia, lúc hai người ngã xuống đất, đồng thời "Ai da" một tiếng kêu lên.

Hương Diệp và Thái Bạch phía sau bị dọa đều xông lên,

"Mau đỡ tiểu thư."

"Tiểu thư, ngài té chỗ nào rồi."

Bên kia, hai gã sai vặt cũng xông qua.

"Tam gia, ta đỡ ngài đứng lên."

Một người khác còn hướng mấy người Hương Diệp ồn ào, "Các người đi đường kiểu gì vậy, không có mắt sao?"

Hương Diệp mắng trở về, "Ai không có mắt, chủ tử chúng ta đang đi hào hào, ai cho gia các người ngăn cản ở giữa đường..."

Đầy tớ hai bên không hợp nhau âm ỉ lên, cũng quên luôn đỡ hai người dậy.

Bùi Vĩnh phục hồi tinh thần lại, chỉ cảm thấy trong ngực một mảnh mềm mại, hương thơm xông vào mũi. Mở mắt nhìn lên, nữ tử đang tức giận khuôn mặt đỏ bừng, khiến cho hắn nhất thời nhìn đắm đắm. Thấy nữ tử muốn đứng dậy, tay không chút nghĩ ngợi liền ôm lấy eo của nàng, lặng lẽ dùng chút lực, làm cho thân thể mềm mại kia vốn nâng lên một nửa lại "Àm" một tiếng một lần nữa đọng ngả ở trên người hắn.

Lý Diệu Quỳnh vừa thẹn vừa tức, "Tam gia, thả ta ra." Nàng không nghĩ tới Bùi Vĩnh cũng dám sàm sỡ nàng, ăn đậu phụ nàng.

Bị nàng hô, Bùi Vĩnh hi hi cười một tiếng, cảm thụ thêm một chút thân thể nữ tử mềm mại lại thơm nức, mới buông tay ra thả Lý Diệu Quỳnh đứng lên.

"Lý muội muội, đi vội vã như vậy làm cái gì, cũng may đụng vào ta, nếu như đụng phải người khác, sẽ không tốt."

Lý Diệu Quỳnh cười lạnh, "Ai là Lý muội muội của ngươi, đến nơi khác tìm muội muội ngươi đi."

Cũng không nói chuyện với Bùi Vĩnh, giận dữ mắng mỏ Hương Diệp vẫn còn đang tranh chấp với gã sai vặt, nhìn cũng không nhìn Bùi Vĩnh một cái, ngẩng đầu lên đi lên phía trước, vừa đi vừa phun, tự nói giễu cợt Lâm thị, "Đồ hạ lưu như vậy, cũng chỉ ngươi coi như bảo bối."

Bùi Vĩnh phui phui bụi trên người, còn đưa mắt nhìn Lý Diệu Quỳnh đi xa, trong lòng không khỏi cảm khái, Tứ đệ muội xinh đẹp như một cảnh hoa thế kia, cũng không biết tương lai rơi vào trong tay ai.

Chờ hắn trở về nội viện, gặp một phòng mỹ thiếp yêu tỷ tiếp đón, ngày thường hơi cảm thấy có vài phần tư sắc, hôm nay đột nhiên trở nên bình thường.

Phương Ngọc Dung nghe nói Bùi Tâm Tuệ hôm nay mời mọc Lý Diệu Quỳnh đến cửa, trong lòng sinh ra dự cảm không ổn, lặng lẽ núp ở hòn non bộ nhìn lên tình hình trong lương đình, chờ chứng kiến Lý Diệu Quỳnh không có ngồi bao lâu liền đi, trong nội tâm không khỏi đại định (ổn định).

Châu nhi vẫn như trước kia trung thành và tận tâm hầu hạ, chỉ hơi có chút trầm mặc. Ở trên đường trở về, nàng thấy không có người, nhịn không được mở miệng khuyên nhủ: "Cô nương, hiện thời Tứ gia đã bị đuổi đi, ngài vì sao còn chưa từ bỏ ý định, không bằng quên đi, nhị phu nhân thời gian qua đối đãi với ngài cũng tốt, chờ thân thể bà ấy tốt lên, nhất định sẽ chọn hảo nhân gia cho ngài."

Phương Ngọc Dung nở nụ cười liếc Châu nhi một cái, mặc dù là tâm phúc, nhưng là nàng có nhiều thứ vẫn giấu ở trong lòng không nói ra, nàng không có đồ cưới, sinh phụ lại là người không thành tài, có thể tìm người tốt lành gì. Đừng xem hiện thời nàng mạnh hơn so với Bùi Tâm Nhu, Tâm Hà, lúc làm mai, bà mới tìm người cho nàng gả tất nhiên xa không bằng Tâm Nhu và Tâm Hà.

Việc này dù đi nàng có thương nàng, cũng không cải biến được.

"Châu nhi, ta hiểu được ý tứ của ngươi, chỉ là ta tự có tính toán, ngươi sau này sẽ hiểu ta vì cái gì kiên trì như vậy."

Các nàng một đường trở về, trước vẫn an nhị phu nhân một phen, nghe nói nhị phu nhân còn đang ngủ, lại đi Vĩnh Thọ Đường, quả nhiên bên trong đang vui chơi.

Phương Ngọc Dung là người cực kỳ thức thời, nàng hiểu được ở Bùi gia dựa vào là nhị phu nhân, hiện thời nhị phu nhân mất đi uy tín, những ngày tiếp theo nàng ở nội viện cũng sẽ có chút gian nan, nên nàng liền đi Vĩnh Thọ Đường tìm cơ hội.

Theo lý thuyết nàng không thân không thích với lão phu nhân Tào thị, dù tìm cách thân cận cũng là uống công, đặc biệt là lão phu nhân còn đang chán ghét nhị phu nhân.

Nhưng Phương Ngọc Dung là người nhiều lợi ích thông minh, làm như không thấy bản mặt thối của lão phu nhân, mỗi ngày gió mặc gió, mưa mặc mưa cứ ba bữa cơm mà đến, đoạt việc của nha hoàn ở Vĩnh Thọ Đường, nịnh nọt khoe mẽ ở trước mặt lão thái thái, cứ thể làm cho ngay lão phu nhân từ đầu lạnh như băng lãnh, ngay cả cái khoe mát dư quang cũng không cho bắt đầu nói chuyện với nàng, cũng bắt đầu lưu nàng ăn cơm, tốt hơn một chút so với Bùi Tâm Nhu luôn trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tỷ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Bàn hồi Bùi gia

Nguyệt Thục không nghĩ tới Bùi Bác Dụ sẽ đưa ra yêu cầu để bọn họ bàn hồi Bùi gia, Bùi Hành rõ ràng do dự.

Bùi Bác Dụ khuyên: "Ngươi không cần lo lắng trong nhà có ai dám nói khó nghe, nếu nói huyền thuyên ta mà biết được, không cần nói tình nghĩa, toàn bộ đuổi ra ngoài."

Bùi Hành dừng một chút, nói: "Cha, cho dù không có người nói gì, không có một lý do thuyết phục, ta sẽ không trở về Bùi gia."

Bùi Bác Dụ nhìn hấn, cảm thấy hấn dường như thoáng cái lớn lên, thành thực, ánh mắt trước kia trong suốt trở nên tỉnh mịch, không còn là đứa con trai y nói gì cũng nghe. Trong nội tâm không biết là khổ sở hay là an ủi, con trai hiển nhiên có thể ở bên ngoài xông pha một mảnh trời, nhưng cũng là y thực mất đi tiểu nhi tử có thể nhờ cậy.

"Tử Trọng," Bùi Bác Dụ cực ít gọi tên tự của Bùi Hành, "Ta đã nói qua với lão phu nhân, đại bá của ngươi, ngươi là con nuôi của ta, nghĩa tử, phàm là ta còn ở đây, ngươi muốn ở Bùi gia bao lâu cũng có thể. Có điều ta hiểu được ngươi là hải tử có tiền đồ, tương lai tiền đồ như gấm hoa, cũng không cần dựa vào Bùi gia mới có cơm ăn. Chỉ là hiện thời ngươi phải đọc sách thi khoa cử, cần một bối cảnh đọc sách tốt làm nền, mà ngươi có nhà có khẩu, đến lúc đó thượng kinh làm sao bây giờ? Vừa vặn Cảnh tướng quân con rể của đường thúc chúng ta trong kinh đưa chúng ta vào kinh thành, này so với ngươi tự mình thu xếp không phải tốt hơn sao?"

Bùi Bác Dụ nói có lý, lúc này cùng gia phú lộ*, Bùi Hành mang theo Nguyệt Thục và Minh Kỳ thuê thuyền nhỏ hoặc xe ngựa thượng kinh, dọc đường có an toàn hay không an toàn đã là khó nói, có nữ quyến ở đây, sẽ có nhiều bất tiện, mà thuê xe ngựa hay thuyền nhỏ còn phải chia sẻ không gian, chen chúc không chịu nổi, ăn ngủ không ngon, không biết phải lần qua lần lại bao nhiêu lần.

* Cùng gia phú lộ : ở nhà có thể nghèo nhưng đi đường thì phải giàu, có tiền để đề phòng bất trắc.

Bùi Hành không phải là người cố chấp thanh cao, vừa nghĩ như thế liền đáp ứng.

Bùi Bác Dụ cao hứng không thôi, nói: "Nhà ngươi vẫn trụ Hàn Tùng Hiên như cũ."

Bùi Bác Dụ về nhà, lập tức kêu Bùi Minh, bắt hấn đem Hàn Tùng Hiên nhường lại.

Bùi Minh không vui, Bùi Bác Dụ cười lạnh: "Không có để cho ngươi nhường lại Thu Minh Cư, đã là lưu lại thể diện cho ngươi, ngươi cũng không đọc sách, chiếm thư phòng làm cái gì?"

Lại cảnh cáo hấn: "Chờ đệ đệ ngươi về nhà thì bồi cái tội, nếu là bảo ta biết ngươi lại ở trước mặt hấn nói mát, liền cắt về thôn trang cho ta."

Bùi Minh bị mắng mặt xám xịt, vừa thẹn vừa tức, ra cửa đập gã sai vật hai cái, mắng to: "Còn không đi đem Hàn Tùng Hiên thu thập sạch sẽ, gia ngươi vốn không xứng để ở."

Bên trong Bùi Bác Dụ nghe được, tức giận đến ngã ngựa, ném sách mắng: "Thằng nghịch tử."

Bùi Tâm Tuệ và Phương Ngọc Dung nghe nói đệ đệ trở lại, lòng tràn đầy vui vẻ, nhị phu nhân nghe cùng lắm chỉ đỡ đầu "A" một tiếng, không có phản ứng khác.

Về phần đại phòng, có cao hứng, có mất hứng, cũng có không hợp tác không sao cả. Để Bùi Hành trở lại có thể an ổn sống qua ngày, Bùi Bác Dụ và lão phu nhân bảo đảm Bùi Hành là làm nghĩa tử trở lại tạm trú, không chia gia tài, hằng ngày sử dụng bạc ghi ở sổ sách cá nhân của Bùi Bác Dụ, không đụng đến công trung, như thế phòng lớn cũng sẽ không có ý kiến.

Bùi Hành đến đây, đang muốn đi bái kiến lão phu nhân, tiểu nha đầu đến nói thân thể lão phu nhân có chút mệt nhọc, không cần đi qua gặp. Sau đó là đại phu nhân sai người đến, nói ngày gần đây sửa sang lại công việc thượng kinh, quá mức bận rộn cũng không thấy tâm hơi. Rồi sau đó nhị phu nhân cũng có người truyền lời, nói nhị phu nhân bệnh không dậy nổi, không nên gặp người, qua mấy ngày tốt lên sẽ gặp.

Như vậy liên tiếp vài đợt người đến, Bùi Hành không khỏi cười khò.

Mà thú vị chính là bên chỗ Nguyệt Thục, mấy vị nãi nãi linh thông tin tức, nghe nói Bùi Hành cưới tiểu nha hoàn mang đi ra ngoài làm vợ, rồi rít phái người đến thỉnh đi gặp.

Nguyệt Thục lại không cảm giác mình có mặt mũi lớn như vậy để cho mấy vị thiếu phu nhân coi trọng như thế, chỉ sợ các nàng là cảm thấy tiểu nha đầu nhảy lên thành chủ tử, ly kỳ hết sức, kêu lên để xem náo nhiệt.

"Gia nói, ta có nên đi hay không? Nếu là đi, đầu tiên đi nơi nào mới được?"

Bùi Hành cười, "Nơi khác không quan trọng, trước theo ta đi gặp đại tỷ."

Bùi Tâm Tuệ nghe cha nàng nói đệ đệ cưới nàng dâu mới, gấp rút phái người đi hỏi thăm lai lịch tân nương tử, kết quả không hỏi thì không sao, vừa hỏi mới biết được một tiểu nha đầu thế nhưng thành em dâu của nàng, thiếu chút nữa không thuận khí mà té xiù.

Chuyện như vậy hiện thời các nữ quyến Bùi gia đều nghe nói, các thiếu gia cũng biết, lại không có người đề điểm Bùi Bác Dụ.

Tất cả mọi người hữu tâm vô tâm chờ chế giễu.

Bùi Hành thấy Bùi Tâm Tuệ, cười gọi: "Đại tỷ."

Bùi Tâm Tuệ nhìn đệ đệ cao lớn tuấn mỹ, không khỏi kích động hốc mắt ướt át, nói: "Lớn rồi, trưởng thành rồi." Vội vàng kéo hấn ngồi đến trên sập.

Lúc Nguyệt Thước gọi nàng, sắc mặt của nàng lại bỗng nhiên băng lạnh, trong ánh mắt cũng lộ ra chút phòng bị, Nguyệt Thước cơ hồ có thể đoán được nàng đang suy nghĩ cái gì.

Nàng là đang nghĩ, từ một cái đầy tớ đệ tiện thượng vị thành chủ tử, nên có tâm cơ bao sâu mới có thể làm được.

Trong lòng Nguyệt Thước cười khổ, Bùi Tâm Tuệ thật đúng là không có oan uổng nàng, nàng là dùng đủ tâm cơ mới được vị trí chủ tử của Bùi Hành.

Bùi Tâm Tuệ trong nụ cười mang theo xa lánh, né qua xưng hô, nhàn nhạt hỏi nàng: "Nghe nói, người trước kia là đi theo Lý tiểu thư?"

Cách đó không xa nha hoàn bà tử đều dựng thẳng tai nghe, chuyện này hiểm có a, thương hộ nhân gia cũng có nghe nói tiểu nha đầu gả cho chủ tử, thân sĩ quan lại thì cũng không thấy nhiều.

Nguyệt Thước biết rõ Bùi Tâm Tuệ không có ý vũ nhục, nàng nếu là không thể thân nhiên đối mặt, về sau cũng đừng nghĩ đến giao tế với bằng hữu Bùi Hành, xuất thân căn bản không cách nào giấu giếm, muốn tránh thế nào cũng tránh không được.

Nàng lộ ra tươi cười dịu dàng, thanh thanh thấu thấu, nói: "Đúng, ta trước kia là nhị đẳng nha hoàn bên cạnh Lý tiểu thư."

Bùi Tâm Tuệ thoáng kinh ngạc, không nghĩ tới nàng không đỏ mặt cũng không quanh co nói sang chuyện khác, thẳng thắn dứt khoát thừa nhận.

Vốn là chuẩn bị tốt lời nói thoáng cái có chút khó có thể mở miệng, trở nên trầm mặc.

Bùi Hành mỉm cười, tán thưởng nhìn Nguyệt Thước một cái, nói với nàng: "Nàng cũng ngồi đi, cùng đại tỷ trò chuyện, về sau có cái gì không hiểu, tìm đại tỷ thỉnh giáo."

Nguyệt Thước nghe, ngồi xuống ghế, San Hô thấy vậy, lập tức mang trà lên cho nàng.

Đến lúc này, nàng đã an vị thân phận chủ tử của mình.

Bùi Tâm Tuệ vẫn không cách nào thân thiết nổi, chỉ nói chuyện với Bùi Hành, hoàn toàn không để ý Nguyệt Thước, Nguyệt Thước đoan đoan chính chính ngồi ở trên ghế, chỉ ngẫu nhiên uống một hớp trà, không dám lộ ra vẻ mong mỏi.

Sau thời gian uống cạn chung trà, gian ngoài liền có nha đầu nói: "Phượng cô nương đến đây."

Chỉ thấy rèm hoa hồng phấn được nhắc lên, Phượng Ngọc Dung chậm chậm mà vào.

Nàng đứng ở đó, thoáng nhìn qua Bùi Tâm Tuệ cùng Bùi Hành, bình tĩnh để ý Nguyệt Thước, cơ hồ như muốn đưa nàng ta vào chỗ chết. Nàng không thể tin được chính mình hao tổn tâm cơ, dùng hết thủ đoạn, cuối cùng lại bị một tiểu nha đầu nàng không nhìn ở trong mắt hái được quả đào.

Tĩnh tế mà nhìn, nàng mới phát hiện nha đầu kia dung mạo phi phàm, mặt phấn trắng nõn, mặt mày thanh lệ, không cười cũng nhuộm vài phần vui vẻ, toàn thân tản ra hơi thở dịu dàng ngọt ngào. Loại khí chất này, rõ ràng là hạnh phúc ngọt ngào do được nam nhân che chở mà sinh ra, hấp dẫn người ta muốn nhìn nàng thêm vài lần.

Nàng bắt tri bắt giác có chút chua xót ghen tỵ.

Nàng không ghen tị Lý Diệu Quỳnh xinh đẹp, bởi vì nàng biết rõ dung nhan điểm lệ mang theo vài phần cao ngạo cay nghiệt như thế không phải là kiểu Bùi Hành thích, thậm chí đối với những nam nhân vốn là yêu thích nữ tử điểm lệ mà nói, cũng không phải là yêu thích lâu dài. Cho nên nàng có nắm chắc, chỉ cần thiết kế tốt, Bùi Hành sẽ không còn lưu luyến Lý Diệu Quỳnh.

Nhưng là nha đầu trước mắt này, chỉ liếc mắt một cái nàng cũng biết, là một cường địch.

Còn là cường địch đã chiếm thế thượng phong!

Bùi Tâm Tuệ nhìn thấy Phượng Ngọc Dung, tươi cười như hoa, ngoắc: "Mau tới đây, gặp qua Hành ca ca người." Nàng không đề cập đến Nguyệt Thước, Phượng Ngọc Dung cũng coi như Nguyệt Thước không tồn tại, hé miệng cười vẫn an Bùi Hành.

Bùi Hành tự nhiên đã nhìn ra, lại nói hai câu, nhàn nhạt nở nụ cười, cáo từ nói: "Thời điểm không còn sớm, rất nhiều đồ phải chỉnh lý, chờ có thời gian nhàn rỗi lại đến nói chuyện."

Hắn mang theo Nguyệt Thước trở về Hàn Tùng Hiên, thấy chung quanh không có người, đưa tay nắm vai Nguyệt Thước, cúi đầu cười hỏi nàng: "Không nói lời nào, thương tâm sao?"

Có thể không thương tâm, nhưng là cũng không vui, Nguyệt Thước nhếch miệng, không nói lời nào.

Bùi Hành cười nói nàng, "Nhìn nàng xị mặt kia. Các nàng là thân thích, không cần để thái độ đối đãi của các nàng trong lòng, được hay không cũng chỉ thời gian này. Ngày đó, đặt hết tâm ở trên người của gia là tốt rồi, người khác đối đãi nàng khách khí hay không khách khí không tính, ta đối đãi với nàng tốt, mới là thật."

Hắn thế nhưng sẽ nói loại lời này, Nguyệt Thước không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn.

Nàng cho rằng với tính cách Bùi Hành, biết làm là một chuyện, nhưng sẽ không nói ra, càng sẽ không tại trước mặt thê tử nói về tỷ tỷ muội muội... Kiếp trước nàng còn nhớ Bùi Hành chưa từng ở trước mặt Lý Diệu Quỳnh nói qua một câu về tỷ tỷ của hắn, bởi vì trong lòng hắn, thân sơ có khác.

Nhưng là hiện thời, hắn thế nhưng lại ám hiệu ý tứ "Các nàng bắt quá chỉ là thân thích", rõ ràng cho thấy đứng ở phía bên nàng.

Nguyệt Thước cảm thấy trong lòng ngọt ngào.

Cùng người nam nhân này một chỗ, nàng lúc nào cũng sẽ trong lúc lơ đãng cảm nhận được ngọt ngào, loại ngọt ngào này giống như trân châu, bị nàng dè dặt giấu trong lòng, lau chùi, giữ, nhân rồi lấy ra cảm thụ dư vị một phen.

Bùi Hành trở lại, cuộc sống bị ảnh hưởng là Phù Dung.

Tin tức Bùi Hành trúng cử truyền tới, Phù Dung cũng có chút ảo não. Chờ biết được Bùi Hành thế nhưng cưới Nguyệt Thước làm thê tử, liền cực kỳ hối hận, tức giận đến không khóc nổi, nện gối đầu chửi bới không ngừng.

Nhưng dù hối hận tức giận, cũng phải chỉnh đốn tâm tình đến bái kiến Bùi Hành.

Bùi Hành ở trong thư phòng nghe nói nàng đến đây, mặt không chút thay đổi nói: "Nàng nếu đã về nhà, lúc này cũng không cần gấp lại."

Phù Dung lòng tràn đầy mong đợi đôi lấy một đáp án như vậy, ở bên ngoài Hàn Tùng Hiền khóc lóc không ngừng.

Nàng phần hận ẩn náu ở ngoài Hàn Tùng Hiền mấy ngày, ngày cuối cùng nàng bắt được Nguyệt Thước đi ra, nàng ngăn cản lại Nguyệt Thước, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Hay cho người nhà đầu không biết xấu hổ, ngày đó lúc ta hầu hạ Tứ gia, người còn là tiểu nha đầu lông vàng. Hiện thời giẫm lên đầu ta mà leo lên, một mình độc bá Tứ gia, đầu độc Tứ gia không chịu gấp ta, ta nói cho người biết, không có dễ dàng như vậy, chuyện như vậy còn chưa xong, người chớ đắc ý..."

Dựa vào cái gì nàng hầu hạ Tứ gia lâu như vậy, lại có kết cục bị chồng ruồng bỏ. Nha đầu tiểu mao này mới đi theo gia bao lâu, liền hết khổ làm thiếu phu nhân.

Rõ ràng nàng mới là người chờ đến mây tan nhìn được trăng sáng!

Phù Dung đỏ mắt, không cam lòng, Nguyệt Thước toàn bộ có thể hiểu được.

Nhưng là nàng không đồng tình Phù Dung, nếu như theo lời nàng ta nói trung thành với Bùi Hành như vậy, ngày đó cũng sẽ không trốn đi. Có điều nàng lại thấy may mắn vì lựa chọn của Phù Dung, nàng ta nếu thật theo đuổi Bùi Hành rồi đi Bùi gia, hiện tại Phù Dung sẽ là cây gai giữa nàng và Bùi Hành.

Không phải là nói Bùi Hành bởi vậy sẽ sinh ra triu mến với Phù Dung, chỉ là chắc chắn cảm động và nhớ nhung tấm lòng của nàng ta, sau này cả đời này dù không có tình cảm chân chính, cũng sẽ không bạc đãi nàng ấy.

Thực như vậy, cuộc sống Nguyệt Thước sau này tất nhiên sẽ phải chịu đựng vài cơn tức không đầu.

Nhưng hôm nay, trong lòng Bùi Hành chỉ có nàng, toàn bộ, người khác đừng mơ tưởng đi vào nữa.

Nguyệt Thước bỏ tay Phù Dung đang bắt lấy cổ tay nàng, theo thói quen như trước kia gọi nàng, "Dung Đại tỷ tỷ, người là xuất thân sinh sống trong phủ, quy củ luôn luôn tốt, tự người nói xem như bây giờ người nói với ta như vậy, có nên hay không?"

Phù Dung giễu cợt, "Người lại còn bày ra cái vẻ chủ tử với ta, người là chủ tử gì chứ, cùng một loại xuất thân với ta, trong nhà từ trên xuống dưới người nào không biết rõ, Tứ gia cất nhắc người, người cho rằng người khác liền thật phục người sao?"

Giọng nói của nàng đầy châm biếm, "Người gặp qua chủ tử nào bên cạnh không có người đi theo hầu hạ? Người nói người là chủ tử, vậy người đi hỏi một chút một hai nha đầu trong nhà, ai sẽ chịu hầu hạ người? Người khi đó còn phải gọi người ta tỷ tỷ, hiện thời các nàng có thể phục người làm chủ tử, đừng nằm mơ giữa ban ngày đi."

Nguyệt Thước đương nhiên biết rõ, theo lý tối thiểu nên có hai đại nha hoàn, hai người tiểu nha đầu hầu hạ nàng, nhưng là đến nay, nàng vẫn chưa nhìn thấy tiểu nha đầu được phân phối tới.

Mà xuất thân của nàng, xác thực sai sử không được những người này, nhưng là nàng không sao cả, vốn sẽ không ở được bao lâu, không có nha đầu hầu hạ thì chính mình mặc quần áo chải đầu tắm rửa, nàng cũng không quen được người khác hầu hạ. Những việc nặng khác, chân chạy tự có bà tử tiểu nha đầu làm.

Các nàng bên này dây dưa, Vĩnh Thọ giữ cửa nhìn thấy, vội vàng chạy tới ngăn cản trước người Nguyệt Thước, "Đại tỷ tỷ, các người làm cái gì vậy?"

Phù Dung gặp người đến, sợ gây náo sẽ bị Bùi Hành biết, cười lạnh một tiếng, dè dặt tiếng nói, mang theo tràn đầy ác ý và nguyên rủa, "Tứ, nãi, nãi, nhân sinh đường còn dài, mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây, nhất thời đắc ý tính cái gì, có bản lĩnh... Người cả đời đắc ý."

Nàng ta lẽ nào không đắc ý? Tứ gia nếu vẫn chưa lấy vợ, trong phòng chỉ có một mình nàng, nhị phu nhân có phần thưởng món ăn, y phục sẽ cất nhắc

nàng, ai không cực kỳ hâm mộ nàng, ngay cả Nhị cô nương, Tam cô nương đều bí mật lặng lẽ gọi nàng một tiếng "Tiểu tẩu tử".

Nàng cũng lăm chỉ do dự một chút, cứ như vậy bị đánh vào A tì địa ngục.

Ông trời đối với nàng quá không công bằng, Nàng không phục!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tỷ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Hương Điệp

Bùi gia trên dưới có lệnh, không cho phép bất luận kẻ nào đàm luận thân thế Bùi Hành, mọi người vẫn như thường ngày, hầu hạ Bùi Hành.

Cảnh Anh không biết rõ nội tình, hẳn vốn tưởng rằng Bùi Hành là văn nhân hủ lậu, nào biết đâu tiếp xúc mấy lần, phát hiện Bùi Hành tính cách cường tráng ngay thẳng, hằng ngày thích cưỡi ngựa đi săn, đá cầu đánh cầu, lập tức có cảm giác gặp được tri kỷ, mấy ngày lưu ở Bùi phủ, mỗi ngày đều kéo Bùi Hành đi du ngoạn.

Lúc hẳn xuất phát đi nghênh đón Anh vương, người Bùi gia đưa hẳn đến Sái Lệ đình, Cảnh Anh còn kéo tay Bùi Hành lưu luyến không rời: "Hảo huynh đệ, ta đi một lát rồi về, đến lúc đó chúng ta gặp lại trên thuyền."

Nguyệt Thục đối với Cảnh Anh hơi không vui, lặng lẽ ở trước mặt Bùi Hành lăm bắm mấy lần, "Một vị tướng quân mà bám người như thế, ban ngày kéo gia ra ngoài thì cũng thôi, buổi tối còn kéo gia ngủ chung..." Làm cho nàng một ngày thấy mặt Bùi Hành không được mấy lần.

Hiện thời Cảnh Anh đi, Nguyệt Thục thở dài một hơi, cao hứng đi phòng bếp tự mình làm chút thức ăn, hầu hạ Bùi Hành.

Bùi Hành dở khóc dở cười.

Tháng ngày ở Bùi phủ lại bận rộn lại yên ổn, trong yên ổn cũng có gọn sóng lưu động.

Nguyệt Thục dẫn theo một tiểu nha đầu chưa lưu đầu Tước nhi và Thôi bà từ ngôi xe đi tiệm trang sức.

Mấy ngày này sửa sang lại hành lý cho Bùi Hành, phát hiện ngọc quan* (đồ buộc tóc của nam tử) bằng tử ngọc bị lỏng, khối ngọc này ánh sáng nhu hòa mệnh mộng, xanh ngọc sáng trong, tím sẫm dần dần thành tím nhạt, là quà sinh nhật lúc Bùi Hành hai mươi tuổi được Bùi Bác Dụ tặng cho.

Nguyệt Thục lo lắng ngọc này rơi bể, liền cầm bỏ vào hộp, đến tiệm xem một chút có thể gia cố hay không.

Tiểu nhị thấy ngọc quan bằng tử ngọc, cho rằng Nguyệt Thục là khách hàng lớn, gấp rút thỉnh nàng vào phòng kế dâng trà, rồi sau đó đi thỉnh sư phụ tay nghề tốt đến.

Trong lúc chờ đợi, Nguyệt Thục chợt nghe được một giọng nữ tử quen thuộc.

"Chường quý, người nhìn một chút vòng cổ Bát bảo anh lạc này có thể tháo ra hay không?"

Nguyệt Thục đứng dậy, khẽ vén rèm xe lên, chỉ thấy Hương Điệp đứng ở trước quầy hỏi. Nguyệt Thục xoay người đi đến cửa sổ, quả nhiên một chiếc xe ngựa của Lý phủ đậu bên ngoài.

Chường quý tiếp nhận vòng cổ trong tay Hương Điệp, tinh tế nhìn kỹ, nói: "Có thể, chỉ là chuỗi ngọc này mà tháo ra, nếu gắn lại thì có chút phiền phức, xem chừng phải mất ba ngày..."

Hương Điệp nhú mày, "Lâu như vậy."

Chường quý cười làm lành, "Gần đây mấy nải nải, tiểu thư làm đồ trang sức, tân trang đồ trang sức đặc biệt nhiều, trong tiệm cũng bận rộn."

Hương Điệp đáp ứng, để cho hẳn viết biên nhận, bản thân ở bên cạnh nhìn lại.

Có tiểu hỏa kế cơ trí hơi đánh giá nàng, lập tức lấy ra một hộp đồ trang sức đeo tay bằng bạc đến, cây trâm bạc, hoa tai bạc, vòng tay bạc v.v., rực rỡ muôn màu, để Hương Điệp xem, đeo thử qua.

Nàng cuối cùng nhìn trúng một cái vòng bạc nạm vàng, điêu khắc tường vân tiên thảo, hết sức chói mắt hài lòng, "Cái này không tệ."

Tiểu hỏa kế cười nịnh nọt: "Ánh mắt cô nương thật tốt, chiếc vòng tay này là do đại sư phụ trong cửa hàng làm ra, vòng bạc nạm vàng, vừa không đắt vừa đẹp mắt."

Hương Diệp không muốn nói nhảm, hỏi: " Bao nhiêu tiền?"

Tiểu hỏa kể vuron tay ra giá, "Hai mươi lượng."

Hương Diệp hết hồn, nói: "Vòng tay này chỉ nặng mấy lượng, các người lại bán hai mươi lượng?" Nàng không vui, lấy vòng tay trên cổ tay xuống, ném vào hộp, chỉ nghe tiếng "Leng keng" vang lên, tiểu hỏa kể sợ hãi vội vàng xem có bị đập hư hay không.

Chương quỹ đã viết xong biên nhận, hòa khí cười nói: "Cô nương, đại sư phụ trong tiệm chúng ta là từ trong kinh mời đi theo, người xem kiểu dáng vòng tay này mới mẻ độc đáo, không giống những thứ bên ngoài kia, hai mươi lượng mua rất đáng, một chút cũng không đắt."

Kiểu dáng đẹp mắt hiếm thấy, nhưng Hương Diệp đang viêm màng túi, chỉ có thể lưu luyến nhìn thoáng qua, cảm biên nhận mà đi.

Lúc này, vị đại sư phụ trong kinh đã tới, cách bình phong vẫn an Nguyệt Thước, sau đó nhìn ngọc quan.

Cho nên Nguyệt Thước không nhìn thấy, sau khi Hương Diệp ra ngoài, tam gia Bùi Vĩnh đứng ở cửa trong chốc lát tiến vào, ném bạc xuống để tiểu nhị đóng gói chiếc vòng tay kia.

Khóe miệng của hắn ngậm cười, một cái tay vuốt cằm, lẩm bẩm nói: "Chủ tử mỹ, nha đầu cũng tiểu (xinh đẹp), gia đều thu tất."

Lại nói Hương Diệp dù lên xe ngựa nhưng vẫn còn tâm tâm niệm niệm cái vòng tay kia, nghĩ đến mua không nổi, trong lòng khó tránh khỏi rầu rĩ.

Kết quả xe ngựa mới đi ra ngoài không xa, một gã sai vặt đánh ngựa đuổi theo, phu xe ngựa dừng lại, gã sai vặt hướng cửa sổ xe ngựa nói: "Bên trong là vị tỷ tỷ của Lý phủ phải không?"

Hương Diệp nghe, đem rèm xe ngựa nhấc lên, lộ nửa đầu hỏi: "Chuyện gì?" Vừa nhìn thấy gã sai vặt, lập tức giận tái mặt.

Người này không phải là người hôm đó ở cửa thủy hoa gây gỗ với nàng sao?

Gã sai vặt cười lạnh, nói: "Lần trước đã đắc tội, tỷ tỷ đại nhân đại lượng đừng so đo với tiểu nhân. Tam gia mới thấy người từ cửa hàng trang sức Phương gia ở đường đông đi ra, trùng hợp nhặt được đồ tỷ tỷ làm rớt, chủ tử sợ người lo lắng, để cho ta đưa đến."

Hương Diệp kỳ quái, vội cúi đầu tra xét, nhưng hà bao, túi thơm bên hông vẫn kiên cố, hoa tai bạc đính hương vẫn còn, cây trâm bạc đều ở đây.

Gã sai vặt đem một cái hộp gỗ màu đen khắc hoa tảo từ cửa sổ đưa lên, cười nói: "Là cái này, tỷ tỷ coi một chút, có phải đồ của người hay không."

Hương Diệp mở cái hộp nhỏ ra, sững sờ một chút: "Đây không phải là..."

Gã sai vặt cắt lời của nàng, cười hi hi nói: "Xem ra đúng rồi, đúng là của tỷ tỷ, như thế ta cũng tiện trả lời với tam gia." Nói xong kéo ngựa quay đầu mà đi.

Hương Diệp không kịp gọi lại hắn, nâng hộp gỗ tâm bang bang nhảy lên.

Rõ ràng không phải là của nàng, Bùi tam gia vì sao nói là của nàng...

Nghĩ đi nghĩ lại, trên mặt không khỏi nóng lên, đỏ hồng một mảnh.

Nàng bản thân trở lại Lý gia, lặng lẽ giấu đi vòng tay bạc, như cũ hầu hạ Lý Diệu Quỳnh.

Kết quả đến buổi chiều, sau cửa bên một bà tử lặng lẽ kêu nàng lại.

"Cô nương, bên ngoài có người tìm người."

Hương Diệp từng nghe nói qua có chút môn hộ không nghiêm, bà tử giữ cửa sẽ có chút thủ đoạn "làm mai", không khỏi cau gợn tròng bà tử một cái, "Buổi tối khuya, ai tìm ta cũng không gặp, giữ cửa của bà đi, ít làm chuyện thất đức một chút, dẫn dụ người không liên quan đến, phu nhân biết được còn không đánh tan một thân già khom của người."

Bà tử giữ cửa là người từng làm nhiều chuyện như vậy, nhìn một chút, cũng biết cô nương nào là có thể phối hợp, cô nương nào không thể. Lúc Hương Diệp nói lời này ánh mắt xoay tròn, cũng không mạnh mẽ lắm, cũng lắm chỉ là hoàng hoa khuê nữ có chút rụt rè mà thôi, cười nói: "Cô nương tốt, người hỏi cũng không hỏi người tìm người là ai sao?"

Hương Diệp cười lạnh, muốn nói không muốn biết, nhưng trong lòng mơ hồ đoán là ai, lời kia lại không thể nói ra.

Bà tử giữ cửa thấy có cửa, cười nói: "Thật là vận số của cô nương, là Bùi gia tam gia muốn gặp người."

Công tử ca phú quý gió trắng, như Bùi Vĩnh, Tào Lập Hiên, sẽ có một tốp bồi bút đi theo bên cạnh dựa vào bọn họ để kiếm cơm. Những người làm nghề bồi bút này không có kế sinh nhai, thường ngày đi theo các thiếu gia có tiền để ăn uống chùa, giải quyết chút ít chuyện khó của tài chủ.

Loại bồi bút này, không giống như môn khách mà hai vị lão gia Bùi phủ nuôi dưỡng, mặc dù đều là kiếm cơm của chủ nhà, ra chủ ý cho chủ nhà. Chỉ là

môn khách là phân ưu cho chủ nhà, cao cấp có chuyện quốc gia đại sự, thấp một chút thường là chút chuyện nhân tình vãng lai.

Còn những người nhàn rỗi làm nghề bồi bút thường ra kể, là nhà ai có tiền nhìn trúng tiểu quả phụ nào đó, nhưng tiểu quả phụ kia có chút trinh liệt, làm sao có thể thông đồng; Hoa nương của nhà chứa muốn lấy chồng, làm sao đoạt về được; tiểu thiếp trong nhà một vị gia tướng mạo đẹp, nghĩ cách làm chút chuyện dơ bẩn.

Bùi Vĩnh chỉ nói một chút chuyện về Hương Điệp, liền có một bồi bút liên lạc bà tử giữ cửa ở hậu viện Lý gia, để Bùi Vĩnh lặng lẽ vào.

Trong căn phòng nhỏ của bà tử giữ cửa có một cái phản, một cái bàn nhỏ.

Lúc này trên mặt bàn đã xếp đặt ba bốn món điểm tâm, một bầu rượu.

Bùi Vĩnh hừ cười nhỏ.

Hương Điệp là bị bà tử đẩy vào, bà tử nịnh nọt cười với Bùi Vĩnh: "Tam gia, Hương Điệp cô nương đến đây."

Bùi Vĩnh giương mắt nhìn, nở nụ cười, ném một thỏi bạc cho bà tử, "Cút ra ngoài canh cửa cho tốt."

Bà tử cơ trí đem bạc nhặt lên, đóng cửa lại, trông chừng bên ngoài.

Hương Điệp vẫn ra vẻ không tình nguyện đến, xoay xoay vắn vắn đứng ở cửa không chịu qua.

Bùi Vĩnh người này, ở trước mặt gã sai vặt thì bày ra dáng vẻ chủ tử, muốn đánh thì đánh muốn mắng thì mắng, nhưng là sau lưng, vì muốn sò được nha hoàn, thì thậm chí quý lạ đập đầu trên giường hò "Tỷ tỷ, tở tở" đều chịu.

Chỉ là đã tới tay, liền quay lại thành dáng vẻ của chủ tử gia.

Hiện thời hắn đang thèm thuồng Lý Diệu Quỳnh, mà nhìn nha đầu này có vài phần xinh đẹp, nụ cười kia miễn bàn có bao nhiêu nhân nhượng, đi lên còn kính cẩn nói, "Hảo tỷ tỷ, cuối cùng cũng gặp tỷ."

Bùi Vĩnh năm nay hai mươi bốn tuổi, Hương Điệp mới mười sáu, một chủ tử lớn hơn tám tuổi gọi nàng là tỷ tỷ, thoáng cái chọc cho Hương Điệp "Xi" một tiếng nở nụ cười, liếc Bùi Vĩnh một cái, "Ta chỉ là một nha đầu, làm sao dám làm tỷ tỷ của Bùi tam gia, sẽ tổn thọ."

Bùi Vĩnh thấy dáng vẻ kiêu ngạo của Hương Điệp, kinh nghiệm gió trăng nói cho hắn biết đêm nay có diễn, cười hi hi nói: "Tỷ tỷ không muốn làm, làm muội muội thì như thế nào?" Một mặt trêu chọc, một mặt rèn sắt khi còn nóng rót rượu mời Hương Điệp uống.

Hương Điệp vốn cũng không phải là người ý chí kiên định, đi chính đạo. Nàng trước kia ghen tị Nguyệt Thước, chỉ hận bản thân không có cơ hội. Hiện thời có một chút do dự, thứ nhất là chủ tử Lý Diệu Quỳnh đã rời đi Bùi gia, thứ hai Bùi tam gia không phải là chủ tử nàng, sợ tiền đồ có trường ngại.

Đương thời nha hoàn dù là bỏ giường, thì thường tìm nam chủ nhân trong viện nhà mình. Vượt qua sân nhỏ mà có gian - tình, làm gia sẽ bị trưởng bối dạy dỗ, làm nha đầu càng bị nhận định không biết xấu hổ, còn có nam nữ chủ tử của nha đầu kia cũng mất thể diện, bởi vì nha đầu là vật riêng tư của bọn họ.

Nhưng nếu là trong viện của mình, tùy người sò mười cái tám cái, không có người nói người, trưởng bối nhiều lắm là cười một câu hài từ tuổi còn nhỏ thêm ăn.

Nhưng Hương Điệp nghĩ đến trở về Lý gia ngày qua túng quẫn rất nhiều, bà mỗi đến tìm tiểu thư, nàng ấy (LDQ) nghe đều khinh thường khó coi. Nên đối với ân cần của Bùi Vĩnh không cách nào cự tuyệt, do do dự dự uống ba năm ly rượu, nhiệt hỏa bốc lên, lá gan cũng lớn, nghĩ tới nếu như nàng thực trở về Bùi gia làm di nương, thì mạnh hơn đi theo Lý Diệu Quỳnh đến những gia đình bình thường kia, mà đáng về Bùi tam gia cũng không tệ...

Bùi gia nếu không tính Bùi Hành, thì Bùi Trầm trắng nõn mềm mại đáng yêu, Bùi Vĩnh lại là công tử ca loè loẹt, ở trong mắt bọn nha đầu, cũng là tuần tú lịch sự.

Lão đại Bùi Lâm và lão Nhị Bùi Minh thì hết sức bình thường.

Đối phó với mấy nha đầu, Bùi Vĩnh thứ nhất tặng đồ trang sức, thứ hai đồ ngon đồ ngọt hứa hẹn lừa gạt, cuối cùng lấy "Rượu" làm ông mai bà mối, nào có ai thoát.

Hương Điệp uống nẩy chén xuống bụng, cũng liền ha ha cười ồm ồm theo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tỷ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Vào kinh thành

Đội tàu Hộ tống Anh vương thanh thế hiển hách, lấp đầy cả kênh đào lên phía Bắc.

Từ trước khi thuyền của Anh vương tới gần, quan viên dọc đường đã phong tỏa kênh đào, dân chúng bình dân không cho phép sử dụng đường sông chính.

Anh vương không thể vì người Bùi gia mà lưu lại, Cảnh Anh đã sớm cho người cỡi khoái mã thông báo, để người Bùi gia ngày hai mươi bảy tháng mười giờ Ty ở bến tàu chờ, là lúc quả nhiên quan thuyền một chiếc lại một chiếc treo cờ xí của Anh vương đã đậu đầy. Bởi vì cảng sông không thể xây lớn như cảng biển, mà thị vệ Anh vương lại nhiều, thuyền này xếp hàng tầng tầng lớp lớp vừa nhìn không thấy điểm cuối.

Người Bùi gia ở khách sạn gần bến tàu chờ, sáng sớm đã rối loạn, đại phu nhân tổng điều hành cơ hồ một đêm chưa chợp mắt.

Không dễ dàng đội tàu chính đi qua, tám chiếc thuyền cỡ trung lớn nhỏ cập bờ ngừng lại, Cảnh Anh từ trong một con thuyền xuống, để cho người Bùi gia bắt đầu lên thuyền.

Cảnh Anh tới trước gặp Bùi Bác Thực và Bùi Bác Dụ, rồi sau đó nói với Bùi Minh đang hiệp trợ đại phu nhân: "Sáu thuyền kia vốn là dùng để chuyển hàng, để người nhà của người phân nam nữ mà ngồi, và để hành lý. Hai chiếc thuyền khác, lão tiên sinh, mấy phu nhân có thể mang người thân cận ngồi một chiếc, còn lại, thì tạm thời ở chung với ta."

Bùi Minh liên tục đáp vâng, không dám có bất kỳ ý kiến gì, nghe phân phó đi theo đại phu nhân truyền lời.

Chỗ đại phu nhân là một mảnh huyền ảo, tam nãi nãi Lâm thị gấp đến đầu đầy mồ hôi, hướng về phía gã sai vặt mắng: "Tam gia đến cùng là đi đâu, lúc này các người còn dám giấu diếm, bỏ lỡ canh giờ, các người đảm đương nổi sao?"

Gã sai vặt quỳ trên mặt đất, vẻ mặt đau khổ dập đầu: "Nãi nãi thông cảm, tam gia ra ngoài thời gian qua mang theo mấy ca ca lớn tuổi, chúng ta thực không biết."

Lâm thị trừng mắt, giận dữ, "Đừng cho là ta không biết rõ thủ đoạn bí mật của các người, các người nói không biết, từng người từng người lừa dối ta mà thôi, nhưng hôm nay chuyện lớn như vậy, các người còn dám giấu diếm thay cho gia các người, cả nhà đều đang chờ đợi một mình gia nhà người, sau này các lão gia hỏi tới, mỗi một người đều đừng nghĩ tốt."

Bọn sai vặt chỉ biết dập đầu.

"Còn không ra tìm, trong vòng một canh giờ tìm không được, xem phu nhân xử lý mấy người như thế nào."

Hai canh giờ trước, Lý gia.

Trong căn phòng nhỏ ở hậu viện, một đôi nam nữ đang ôm nhau ngủ.

Hương Diệp tỉnh lại trước, nàng nỉ non một tiếng, đẩy Bùi Vĩnh, "Trời đã sáng, gia còn không mau đi." Bản thân ôm lấy chăn bông nghiêng người tiếp tục ngủ.

Đêm qua miệt mài cuồng hoan, Bùi Vĩnh chân đều mềm nhũn, làm sao thức dậy nổi.

Ngược lại gian ngoài bà tử gác đêm vội muốn chết, tam gia còn không đi, cửa bên hậu viện người tới đưa rau xanh, gà vịt thịt cá sẽ đến.

Chẳng quan tâm chọc giận hai người, gấp rút đẩy cửa tiến đến nhẹ gọi: "Tam gia, tam gia?"

Bùi Vĩnh nhắm hai mắt lại, không kiên nhẫn trả lời: "Đừng ồn."

Bà tử chỉ phải tiếp tục gọi, kết quả không dễ dàng đánh thức Bùi Vĩnh, Hương Diệp cũng tỉnh.

Bùi Vĩnh ngồi ở trên giường đơn sơ mang giày, Hương Diệp nửa ngồi dậy, lộ ra thân thể trắng nõn chỉ mặc một cái yếm hồng đào dưới chăn mềm, dựa ở trên gối hí mắt nhìn hân, nũng nịu ôn ền nói: "Tam gia khi nào thì đón ta qua cửa, cũng đã gần nửa tháng, lén lén lút lút, để người biết được sẽ không tốt, không bằng tam gia nói một tiếng với phu nhân chúng ta, đem ta qua, đến lúc đó chúng ta cũng có thể bên nhau trọn đời."

Bùi Vĩnh nói: "Người nói ta không muốn hay sao? Chỉ là ta tùy tiện tới như vậy, phu nhân nhà người nhất định cho là người cùng ta có tư tình, đến lúc đó bà ta giận dữ, không chỉ không chịu đem người cho ta, nói không chừng còn muốn bán người."

Hương Diệp cũng lo lắng cái này, nhưng nàng hiện thời đã là người của Bùi Vĩnh, càng kéo dài càng không tốt, kéo vạt áo Bùi Vĩnh cầu xin: "Thân thể ta đã là của tam gia, tam gia tuyệt đối không thể phụ ta."

Bùi Vĩnh nói: "Người nếu là nghe ta, ấn theo biện pháp..."

Bùi Vĩnh mới nói một nửa, Hương Diệp bị dọa trắng mặt, gấp rút phát tay: "Tiểu thư sẽ đánh chết ta."

Bùi Vĩnh sắc mặt hơi trầm xuống, hân mưu hoa gần nửa tháng, đưa không biết bao nhiêu đồ cho cái nha đầu này, đồ ngon đồ ngọt, để nha đầu này nửa

đêm dẫn hắn vào khuê phòng Lý Diệu Quỳnh, kết quả nha đầu kia cái khác để nói chuyện, việc này lại làm thế nào cũng không chịu nhả ra.

Không khỏi mất bình tĩnh, theo ý hắn, Hương Diệp chỉ là điểm tâm nhỏ sau giờ Ngọ, hắn muốn ăn bữa tiệc lớn là Lý Diệu Quỳnh, nếu không một nha đầu nhỏ nhoi, tư sắc bất quá thường thường, làm sao đáng giá cho hắn hao tâm tốn trí như thế. Mà hiện thời còn phải thượng kinh, mắt thấy nếu ăn không được khối thịt béo kia, thì không lòng dạ nào lại lấy lòng nàng ta, đội lên áo choàng da sóc liền theo bà tử giữ cửa chuồn ra ngoài.

Bên ngoài hai người tùy tùng của hắn sớm đứng chờ, ba con ngựa được buộc ở một bên phía sau cây.

Chờ Bùi Vĩnh đánh ngựa đến đó, đúng là đến phiên nhóm tiểu nha đầu lên thuyền. Chỉ nghe tiểu nha đầu nhao nhao ầm ĩ, động tác vô cùng chậm, trong chốc lát có nha đầu nói tóc mình bị lỏng, muốn lấy dây đô buộc chặt một chút, trong chốc lát có nha đầu nói cái bao cầm trong tay không phải là của mình, đi tìm khắp nơi.

Hai mama quản sự chạy tới trách mắng: "Tiểu đi thỏa, trong nhà không tập trung cũng coi như xong, hôm nay còn như vậy hi hi ha ha không có quy củ, còn như vậy đừng trách ta vô tình trước mặt mọi người hạ mặt của các người..."

Bùi Vĩnh không dễ dàng ở trong đồng người tìm được người quản sự, mới biết được thuyền kia là của hắn.

Lâm thị nhìn thấy hắn, kéo hắn lên thuyền, đóng cửa lại liền nắm quyền đánh hắn, "Cả đêm không có về nhà, người nói người lại đi theo kẻ tiện nhân nào tư hỗn?"

Bùi Vĩnh gấp rút đưa tay ngăn trở công kích của nàng ta, nói: "Tư hỗn cái gì, ngày hôm qua yển khách ở Điền gia, cùng Điền lão đại nói chuyện muộn, hắn lưu ta ngủ lại, không có nữ nhân."

Lâm thị trừng mắt, "Lừa quỷ sao, một thân son phấn, khi ta chết hay sao mà không nghe thấy?"

Bùi Vĩnh chết cũng không thừa nhận, không nói hai câu liền lấy có biến mất rồi.

Lần này bắc thượng, ngoại trừ đại gia Bùi Lâm trông coi toàn gia, lão Nhị lão Tam lão Ngũ đều đến đây. Bùi Đại lão gia trong lòng là nghĩ tới, ba đứa này bất luận ai được cho làm con thừa tự của đường đệ đều tốt, trường tử đích tôn lại không thể cho người ta, lại sợ Bùi Lâm không cẩn thận được đường đệ coi trọng, ngược lại sinh thêm sự cố, nên cố ý giữ hắn lại. Đương nhiên, Bùi Lâm cũng có công vụ nha môn trong người, vì có lý do không có thời gian, cho nên vui mừng tránh đi chuyện này.

Toàn bộ Đại Vận Hà* dài đến mấy ngàn km, xuyên qua vô số hồ nước sông ngòi từ nam tới bắc, tổng cộng có bảy đoạn thủy lộ, có điều từ Kỳ Châu đến kinh đô chủ yếu chỉ đi qua một đoạn kênh đào phía bắc, ước chừng là hơn bảy trăm km.

* Đại Vận Hà được biết đến là kênh đào - sông nhân tạo dài nhất thế giới nằm ở Trung Quốc, bắt đầu từ Bắc Kinh và kết thúc ở Hàng Châu, Triết Giang.

Đoạn đường này phong cảnh tuyệt đẹp là điều chắc chắn.

Nguyệt Thục thực tại đang cùng Bùi Hành ngọt ngọt ngào ngào, Bùi Hành còn nãy lòng tham dạy nàng đọc sách biết chữ, thỏa mãn ảo tưởng của mỗi người đọc sách đều có hồng tỵ thêm hương.

Nguyệt Thục ngoan ngoãn làm học sinh, nàng trước kia ngày ngày đi theo Bùi Hành cũng nhận biết một ít chữ, chỉ là không viết. Bùi Hành thấy nàng trẻ nhỏ dễ dạy, mừng rỡ, mặt khác lại bắt đầu dạy nàng đối câu đối, chờ mong có một ngày hai vợ chồng cầm sắt hòa mình, ngâm thi tác đối.

Một ngày kia, Bùi Hành cảm lấy quạt xếp, ở một gian trong thư phòng Cảnh Anh cố ý để lại cho hắn dạy Nguyệt Thục. Hắn nói: "Hong mai điểm điểm."

Trong lòng Nguyệt Thục khổ không thể tả, nàng thực không nghĩ Bùi Hành làm lão sư có thể tích cực như vậy, không phải là kiểu "ng nghiêm khắc" của vợ chồng mồm mép bịp người, là nghiêm khắc một cách trịnh trọng.

Tỷ như nàng viết chữ gần nửa canh giờ, cổ tay mệt mỏi, liền tự nhiên để bút xuống chuẩn bị đi nghỉ ngơi. Nàng cho rằng đây là bình thường, dù sao nàng cũng không phải là người đọc sách, kết quả Bùi Hành sẽ không vui giận nàng, nói với nàng "Làm người tối kỵ nhất là bỏ dở nửa chừng, hết thấy người thành công, đều có ý chí kiên định..." Nói thật nhiều lý lẽ, còn nói lời thâm thía đem kinh nghiệm bi thảm hắn mới trước đây khổ luyện chữ to nói cho nàng biết.

Cuối cùng uyển chuyển cảnh cáo nàng, kể một ít ví dụ như mặc dù hắn là phu quân nàng, nhưng hiện thời cũng là lão sư của nàng, không cho phép nàng dùng cách làm nũng "Không trang trọng" để tránh né công khóa, phải "Tôn sư trọng đạo" đang hoàng hoàn thành nhiệm vụ hắn bố trí.

Nguyệt Thục triệt để sợ hãi, rất là rối loạn.

Nàng thực không biết rõ cùng Bùi Hành học mấy chữ, sẽ chọn ra phiên toái như vậy. Nàng kỳ thật hết sức thỏa mãn với số chữ của mình bây giờ, đã có thể xem hiểu sổ sách kế thư, Lý Diệu Quỳnh một vị tiểu thư còn không biết một chữ đâu, nàng không tham lam.

So với biết nhiều chữ hơn, nàng càng muốn đi phòng bếp nghiên cứu nấu ăn, hoặc là cầm may vá làm nữ công, thậm chí đi đến chỗ Bùi Tâm Tuệ ngồi không nghe các nàng tám chuyện nhà còn có ý tứ hơn so với đọc sách.

Nàng không phải là người đọc sách, qua mấy ngày này nàng đã nhận thức được. Chỉ nhìn hiện thời, nàng đã bị chuyển đổi câu đối chính đến hoa mắt váng đầu. Nghẹn một bụng không kiên nhẫn đối với việc đọc sách, Nguyệt Thước vắt hết óc, nghĩ đi nghĩ lại, cái đầu nhỏ thoáng nghiêng về phía trước, thừ nói: "Tuyệt hoa phiến phiến?"

Bùi Hành nhàn nhạt liếc nhìn nàng, "Đối câu đối, không chỉ có đối hình, còn muốn đối ý cảnh, có điều hồng mai xứng hoa tuyết cũng coi như có thể, xuân ý hoà thuận vui vẻ tốt hơn một chút."

Lại bị nhìn khinh bỉ, Nguyệt Thước có chút không có tí sức lực nào cúi đầu.

Bùi Hành lại chỉ bên ngoài mênh mông cuộn cuộn sông lớn, nói: "Tam giang xuân thủy."

Cái này tốt, bên ngoài có sẵn núi lớn đến xứng, Nguyệt Thước mặt mày hớn hờ, "Lưỡng ngân thanh phong?"

Bùi Hành chẳng nói đúng sai, nói: "Ừ, cũng có thể nói Ngũ nhạc thanh tùng."

Đối vài câu đơn giản, Bùi Hành bắt đầu đối dài, "Phương thảo tiếp thiên nhai, kỷ trọng sơn, kỷ trọng thủy."

Nguyệt Thước hoàn toàn không có biện pháp phản ứng kịp, đầu óc nàng cơ hồ nóng lên, phương thảo có thể đối với xuân hoa, cũng có thể đối thu thực, nhưng là đằng sau đối thế nào?

Nàng rất muốn nói ta sẽ không!

Nhưng là nàng biết nếu mình nói ra thì sẽ hối hận, nàng không muốn nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Bùi Hành, nàng thích Bùi Hành lúc nào cũng ôn nhu sủng ái nhìn nàng.

Càng lo lắng như thế, Nguyệt Thước càng là hỗn loạn, đột nhiên buồn nôn, nôn hết cháo buổi trưa ăn ra.

Bùi Hành tự mình châm trà cho Nguyệt Thước, nhẹ nhàng vuốt ve lưng của nàng, "Có phải say tàu không, ta kêu Minh Kỳ lấy thuốc say tàu cho nàng."

Trên thuyền mọi người đều mang theo một chút thuốc trị liệu say tàu bệnh vật, Bùi Hành và Nguyệt Thước đều cho rằng uống xong sẽ tốt lên, kết quả Nguyệt Thước choáng lợm hại hơn, một ngày kia thể nhưng ăn cái gì ỏi cái đó, làm cho Bùi Hành gấp đến độ không nhớ nổi bắt nàng đọc sách, Nguyệt Thước cũng là nhân họa được phúc, vừa ỏi vừa mừng.

Nàng tình nguyện dạ dày không thoải mái, cũng không muốn đầu óc đau nhức...

Bùi gia có một vị đại phu đi theo hầu hạ, chỉ là đi theo lão phu nhân ở trên một con thuyền khác. Không dễ dàng đợi đến một ngày cập bến họp thuyền bổ sung lương thực nước trong, Bùi Hành cho người thỉnh đại phu đến, kết quả chẩn mạch, không phải là say tàu, là có tin vui.

Bùi Hành cao hứng cực kỳ, cho Minh Kỳ chuẩn bị một cái đại phong bao cho Tà đại phu, thỉnh ông mở thuốc dưỡng thai.

Hắn cuối cùng cũng có hài tử, con trai cũng tốt, nữ nhi cũng được, không cần nhìn thấy chất nhi, chất nữ mà thăm ao ước.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tỳ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Thần xui quỷ khiến

So với vui vẻ đơn thuần của Bùi Hành, Nguyệt Thước có chút phản ứng không kịp.

Thật sự có hài tử sao?

Nàng sờ sờ bụng, có cảm giác không chân thực, không thể nào tin nổi sang năm sẽ có một đứa bé nho nhỏ, mềm mại, sẽ khóc, con của nàng.

Biết rõ tin vui những người khác gấp rút đến chúc mừng.

Ngoại trừ Bùi Trâm đi theo lão phu nhân, đời thứ ba của Bùi gia đều ở trên cùng một chiếc thuyền, những nữ quyến này từ lúc mới bắt đầu thì có chút hưng phấn, đến bây giờ đã chán ghét quang cảnh trên sông, ước gì có những tin gì đó mới mẻ nào nhiệt một chút.

Biết rõ Nguyệt Thước mang thai, Bùi Tâm Tuệ dù sao cũng quan tâm đệ đệ, sợ Nguyệt Thước tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, ngày ngày đến chỉ điểm nàng một chút việc phải chú ý, còn để cho một vị lão ma ma họ Đinh bên cạnh tạm thời đến chăm sóc nàng.

Bùi Tâm Tuệ nhân duyên hảo, nàng đến đây, cũng lôi kéo mấy vị nãi nãi tiểu thư khác cũng đến.

Mấy ngày kế tiếp, tất cả mọi người chen chúc trong phòng Nguyệt Thước, cũng mặc kệ trước kia đã từng cười nói chế nhạo trong tối ngoài sáng, đều làm như vô sự, không khí vui mừng dịu dàng ngời một lời ta một tiếng nói đến chuyện đứa nhỏ, thậm chí ở trong phòng Nguyệt Thước đánh bài điệp tử.

Ngay cả đoạn đường này Phương Ngọc Dung không chịu để mắt nhìn đến Nguyệt Thước cũng tới.

Bùi Hành thấy nữ quyến nhiều như vậy, đành phải chuyển đến thư phòng ở, đem phòng lưu cho các nàng náo nhiệt. Hắn còn rất cao hứng, vốn sợ Nguyệt Thước nhàm chán, hiện thời xem ra không cần phải lo lắng nữa.

Một ngày kia Bùi Tâm Tuệ mang theo hai muội muội và Phương Ngọc Dung ở trong phòng Nguyệt Thước, ba tiểu tỷ ngồi trên ghế ở cạnh cửa sổ, thảo luận màu sắc và hoa văn của hà bao. Bùi Tâm Tuệ kéo Nguyệt Thước ngồi ở trên giường, thấp giọng hỏi nàng: "Người có thai, mấy ngày nay ai hầu hạ Hành ca?"

Nguyệt Thước nghĩ đến Phù Dung cũng cường ngạnh đi theo, có điều Bùi Hành không chịu xử lý nàng ta, cho nên Lâm ma ma mang theo Phù Dung ở một chiếc thuyền khác, có điều dù là Phù Dung ở đây, Bùi Hành cũng sẽ không cần nàng ta hầu hạ.

Hơn nữa trong lòng nàng cũng không vui ý Bùi Hành thân cận người khác, liền hàm hồ nói: "Là Tước nhi phục dịch."

Bùi Tâm Tuệ suy nghĩ một chút, kinh ngạc nói: "Tiểu nha đầu kia còn chưa có lưu đầu, làm sao có thể hầu hạ..." Rồi sau đó mới nghĩ đến Nguyệt Thước là hiệu làm "Hầu hạ" mà nàng nói, không khỏi có chút lúng túng, có điều nàng lớn hơn Bùi Hành bảy tuổi, rất có dáng vẻ làm mẹ của một trưởng tử, kiềm lại không được tự nhiên, vẫn là đem lời muốn nói nói ra: "Người không hiểu, người có thai, trong phòng nam nhân phải có người." Sau đó nêu ví dụ nói chính nàng lúc trước hoài Toàn ca, xem xét hai nha đầu thành thực làm người trong phòng cô gia như thế nào v.v...

Nguyệt Thước vốn chính là giả bộ không hiểu, muốn hồ lộng qua, không nghĩ tới Bùi Tâm Tuệ kiên trì như vậy, trong lòng rầu rĩ, vẫn phải bồi cười mà nghe, ngoan ngoãn gật đầu xưng vâng.

Bùi Tâm Tuệ thở dài: "... Chỉ là hiện thời ở trên thuyền, bên cạnh người không có nha đầu thích hợp, nha đầu bên cạnh ta sao..." Nàng nghĩ tới, lần này mang ra ngoài đều là tâm phúc nha đầu, có hai người đã là người trong phòng trượng phu, còn một người đang chuẩn bị gả, nàng không tiện nuốt lời đưa người cho đệ đệ.

Suy nghĩ một chút, nàng cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ nói: "Người tuổi quá nhỏ, lại là xuất thân như vậy, cũng khó trách người cái gì cũng không hiểu, chỉ là ủy khuất Hành ca." Trong lòng nghĩ nhất định phải dạy bảo Nguyệt Thước thành hiền phụ, vốn là xuất thân của nàng ta đã không xứng với Hành ca, nếu là giống như Lý Diệu Quỳnh thích ghen không muốn thêm người, Hành ca chẳng phải là thua thiệt sao.

Nguyệt Thước đối phó với sách lược của Bùi Tâm Tuệ đều gạt đầu tắt, có làm hay không nói sau. Bùi Tâm Tuệ cho rằng nàng thực thành thật nghe lời, dần dần thay đổi cái nhìn, cho rằng nàng trẻ nhỏ dễ dạy.

Phương Ngọc Dung luôn ở một bên cúi đầu, dựng thẳng lỗ tai nghe lên cẩn mật dưới suy tư.

Thì ra biểu ca gần đây đều ngủ ở thư phòng...

Sau khi biết rõ tin tức này, Phương Ngọc Dung liền phái Châu nhi mỗi ngày chú ý động tĩnh thư phòng, cuối cùng nàng bắt được một cơ hội tốt.

Trên thuyền ngày an ổn vô sự, Cảnh Anh mặc dù trên người linh mệnh đến hộ tống Anh vương, nhưng hần thân là con trai của công chúa, cháu ngoại trai của Anh vương, ai dám để hắn làm việc, toàn bộ cung kính nâng hắn cao cao, bận rộn một mẻ đều là quan lại khác.

Cảnh Anh ngoại trừ thỉnh thoảng lưu ở trên thuyền của Anh vương để vấn an nói chuyện, thời gian còn lại đều thích tìm Bùi Hành uống rượu tán phiếm.

Một đêm này nói được sung sướng, không chú ý nên uống quá nhiều, Cảnh Anh chóng mặt chiếm giường ở thư phòng. Bùi Hành vốn cũng muốn ngủ ở đây, chỉ là yếu sạch sẽ, gặp Cảnh Anh một thân mồ hôi và mùi rượu, mới nằm xuống liền không chịu nổi mà đứng lên, suy nghĩ một chút, lần mò trở về phòng Nguyệt Thước.

Giờ tý (23h-1h sáng), đêm khuya, sương mù nồng, trên thuyền ngoại trừ đầy tớ tuần tra trên mạn thuyền và bà tử gác đêm bên trong, không có một chút động tĩnh nào.

Phương Ngọc Dung chân nhỏ mang giày thêu cơ hồ không có phát ra bất kỳ tiếng động nào, lặng lẽ né qua bà tử ngủ gà ngủ gật, đi vào cửa thư phòng.

Đây, nàng thở phào nhẹ nhõm, vô cùng may mắn không có khóa.

Chân không dính đất chui vào, trong lòng nàng thỉnh thoảng đập loạn.

Đây là lần thứ hai, lúc này đây nàng tuyệt đối không thể thất bại.

Trong phòng quá tối, nàng mấy lần đụng vào không biết là án thư, hay là kỷ trà cao, cái ghế các loại, nhìn đâu không lên tiếng, cuối cùng sờ được cái giường, và nam nhân trên giường.

Phương Ngọc Dung hít sâu một hơi, thoát giày thêu và áo ngoài, chỉ mặc cái yếm, quần trong màu nguyệt sắc, dè dặt dựa sát vào ngực nam nhân.

Chỉ cần như vậy ngủ một giấc, sáng mai Châu nhi đưa Tuệ tỷ tới...

Nàng tính toán, trống ngực đập thình thịch.

Lúc nửa đêm gần bình minh, Phuong Ngọc Dung quá mệt mỏi nên chợp mắt, nửa ngủ mất. Mà lúc này Cảnh Anh ngược lại tỉnh rượu, mông mông lung lung, thần trí hồi phục được một chút, chỉ là vẫn chưa thanh tỉnh hoàn toàn. Hắn sờ đến một thân thể nhuyễn hương ôn ngọc, chỉ cho là đang trong giấc mộng xuân, xoay người đè lên.

Phuong Ngọc Dung là bị một trận đau nhức kỳ dị kịch liệt làm cho bừng tỉnh, nàng dù sao cũng là con gái nhà trong sạch, gan lớn, tâm cơ sâu, gặp được loại sự tình này vẫn có chút xấu hổ sợ hãi, lại đau vì căng tức, không khỏi khóc lóc cầu xin tha thứ, "Hành ca, nhẹ một chút..."

Cảnh Anh mê mê mang mang, cảm thấy mộng xuân này thật chân thực, nói: "Kiều kiều* nhi, gia sắp rồi."

Một tiếng này, quả thực như sấm sét giữa trời quang, dọa bay hồn vía Phuong Ngọc Dung.

Đây không phải là giọng của biểu ca, nam nhân đè ở trên người nàng là ai.

Phản ứng lại, Phuong Ngọc Dung sợ đến kinh hồn luống cuống, dùng sức đẩy nam nhân.

Nàng làm sao đẩy được một đại nam nhân, cuối cùng tuyệt vọng để mặc nam nhân muốn làm gì thì làm, lúc cuối cùng, ánh hào quang thứ nhất trong không trung chiếu vào, nàng thấy rõ diện mạo của nam nhân này.

Là Cảnh tướng quân đã từng xa xa nhìn thoáng qua!

Cảnh Anh sau đó cũng tỉnh, lại không phải là người chết, hắn kịp phản ứng cảm giác chân thật như vậy khẳng định không phải là nằm mơ, chỉ là chuyện làm được một nửa, dừng lại không được, việc cũng đã rồi, chỉ có thể giả say làm cho xong chuyện.

Xong chuyện, hắn cố ý lật người, tiếp tục ngủ, cố ý nhìn, ghi nhớ dung mạo nữ tử kia ở trong lòng, không đẹp lắm, nhưng cũng là mi thanh mục tú.

Phuong Ngọc Dung nhìn đau nhức không rơi lệ, bò xuống giường mặc quần áo, trở về phòng ngăn trở Châu Nhi đang muốn đi ra cửa tìm Bùi Tâm Tuệ.

Việc này chỉ hai người trong cuộc giấu diếm, thần không biết quỷ không hay, chỉ có Trúc nhi lúc dọn dẹp thư phòng phát giác trên chần dính một chút máu, khó hiểu cực kỳ.

Lại qua mấy ngày, Nguyệt Thước đã không còn nôn ói, chồn chân chồn cẳng, cầu xin Bùi Hành mang nàng ra mạn thuyền xem phong cảnh trên sông.

Không nghĩ đến trên sàn tàu, gặp một đám người rồi nùi một cục, có tài công, có gã sai vặt, cũng có thô sử bà tử, Bùi Hành thấy thế, nói với Nguyệt Thước: "Không biết là chuyện gì, người ở đây hỗn tạp, nàng về phòng trước đi, lần tới gia lại mang nàng đến ngắm phong cảnh."

Đang xoay người lại, bên kia có người bà tử chạy tới báo: "Lão gia, mới vớt được một nữ tử trong nước lên, không chết, còn thở, xử trí thế nào?"

Hiện thời Bùi Hành đã có công danh, người không thân cận, toàn bộ đều gọi hắn lão gia.

Bùi Hành cho giữ người lại để chiếu cố, chờ tỉnh thì hỏi lai lịch rồi nói sau.

Chờ ngày thứ hai, có bà tử mang theo nữ tử đã tỉnh lại đến đập đầu nói lời cảm tạ. Mặc dù là Bùi Hành cho lưu lại, nhưng vì là nữ tử, bà tử liền tự chủ trương đưa đến chỗ Nguyệt Thước.

Nàng kia sụp mi thuận mắt, cực kỳ quy củ, luôn cúi đầu, Nguyệt Thước hỏi nàng: "Ngươi tên là gì, vì sao rơi xuống nước, người nhà lại ở nơi nào?"

Nàng kia nghe được giọng nói của Nguyệt Thước, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn Nguyệt Thước, lập tức con mắt tròn to, kinh hô: "Tiểu thư, ngài còn sống..."

Nguyệt Thước thấy nàng ta khoảng mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt trắng tròn, con mắt tròn, môi dày, dáng vẻ cực kỳ vui mừng, cảm thấy có hảo cảm, chỉ là không hiểu nàng ta vì sao gọi nàng "Tiểu thư".

Bà tử ở bên nói: "Đây là tứ nãi nãi, người đừng dọa mắt mà nhận lầm." Thấy nữ tử ngơ ngác, sợ đắc tội Nguyệt Thước, liền bước lên một bước nói: "Cô nương này gọi Thạch Lựu, nói đến cũng đáng thương, trên đường đi tiểu thư nhà nàng gặp kẻ xấu, tiểu thư nhà nàng ta chết, nàng ta nhảy sông, cũng may mạng lớn được chúng ta cứu lên, nếu không đã đi gặp Long vương gia rồi."

Nguyệt Thước nghe xong sinh lòng thương cảm, nói: "Ta chỗ này có ít bạc, chờ thuyền cập bờ, ngươi cầm lấy bạc tìm cách sinh sống, cũng đừng lẩn quẩn trong lòng, đi đến miếu niệm vài cuốn kinh cho tiểu thư nhà ngươi tích phúc cho kiếp sau của nàng ấy, cũng coi như niệm tình chủ tớ."

Thạch Lựu vẫn nhìn chằm chằm Nguyệt Thước, nghe Nguyệt Thước nói như thế, ánh mắt của nàng ta chứa đầy nước mắt, thấp giọng lẩm bẩm: "Đây không phải là tiểu thư, không phải là..."

Bà tử thấy thần trí nàng ta vẫn chưa thanh tỉnh, sợ quá nhiều Nguyệt Thước, gấp rút thay nàng ta nói tạ, sau đó kéo nàng ta đi.

Nguyệt Thước chỉ cho là việc này đã xong, không ngờ bà tử ngày thứ hai đầy mặt khó xử tới hồi báo: "Cô nương kia làm sao cũng không chịu đi, nói muốn lưu lại hầu hạ tứ nãi nãi."

Bùi Tâm Tuệ, Tâm Nhu, Tâm Hà hôm nay đều ở đây, người người đều nghe nói trên thuyền cứu một cô nương nhảy cầu, đều là hiếu kỳ không thôi, lúc này nghe xong cười rộ nói: "Đây không phải là kịch bản hay hát, ngẫu hành nhất thiện đắc trung tỷ (làm việc thiện được đầy tớ trung thành), chỉ không biết nha đầu này có thể trung thành hộ chủ thật hay không."

Có điều tất cả mọi người cảm thấy thú vị, đều khuyên bảo Nguyệt Thước nhận người.

Bùi Tâm Tuệ là người có uy tín, gọi Thạch Lựu sang đây xem, hỏi mấy câu, nói cũng kỳ quái, hôm qua Thạch Lựu còn câu trước không hợp câu sau, hôm nay ở trước mặt Bùi Tâm Tuệ thì lại có trật tự, Bùi Tâm Tuệ âm thầm gật đầu, cũng mở miệng nói Nguyệt Thước lưu người lại.

Những người khác còn có thể từ chối, Bùi Tâm Tuệ mở miệng, Nguyệt Thước phải nể mặt nàng, liền cười ứng, Thạch Lựu là xuất thân nha đầu, rất hiểu quy củ, lập tức đi lên dập đầu cho Nguyệt Thước định danh phận chủ tớ.

Bùi Hành trở lại biết được, trách cứ Nguyệt Thước, "Nàng ta nói thật hay giả cũng phải chứng thực, phẩm hạnh như thế nào một hai ngày không thể nhìn ra, tùy tiện thu người như vậy, làm việc không ôn trọng."

Nguyệt Thước bị hấn nói cho méo miệng, đang muốn nói là Bùi Tâm Tuệ khuyên thu, lại giống như tiểu hài tử trốn tránh trách nhiệm bị mắng, không khỏi cúi đầu, yên lặng lĩnh huấn.

Nàng đang có thai, Bùi Hành làm sao cam lòng nói nặng, thấy nàng nhận sai ngoan ngoãn bó tay đứng, trong lòng dù bất mãn nàng làm việc tùy ý, lại cảm thấy đáng vẻ này của nàng hết sức đáng yêu, nên dạy dỗ cũng không giải quyết được gì.

Chỉ là Bùi Hành phân phó Tước nhi và lão ma ma đều chú ý Thạch Lựu, tạm thời không cho nàng ta hầu hạ trong nhà. Có điều Thạch Lựu xác thực là cô nương tốt, vừa chịu khó vừa hiểu quy củ, rất nhanh ngay cả Bùi Tâm Tuệ cũng khen, bên cạnh Nguyệt Thước vốn là thiếu người, nên tự nhiên để một vị trí cho Thạch Lựu.

* Kiểu kiểu theo ta nghĩ là cách gọi người con gái một cách thân mật của nam tử, giống như bảo bối, tâm can, ko phải tên người

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tỷ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Nguồn gốc của họa

[size=150]☆ Chương 37 Nguồn gốc của họa

Lý gia gần đây xảy ra một đại sự, đại phu nhân Đào thị tức giận đến thiếu chút nữa đánh chết một người bà tử.

Thì ra mù mù quản sự bên cạnh Đào thị hoảng sợ phát hiện bà tử giữ cửa hậu viện thể nhưng lén lút thả ngoại nam đến gặp riêng nha đầu, thông báo cho Đào thị, đem bà tử bắt lại, kết quả hỏi ra được bảy tám nha đầu và tức phụ có tư tình.

Đào thị đem những thứ nha đầu này toàn bộ giao cho môi giới bán người đi bán.

Bên trong này có một nha hoàn đúng là Hương Điệp, Lý Diệu Quỳnh biết được cơ hồ tức điên phổi. Một vị tiểu thư mà nha đầu bên cạnh không sạch sẽ, để người biết được, sẽ cho rằng tiểu thư là chủ tử cũng là đáng - phụ.

Lý Diệu Quỳnh hận gần chết, cố ý phân phó mẹ mình đem Hương Điệp hướng xa xa bán, quyết không cho nàng xuất hiện ở Kỳ Châu thậm chí gần Kỳ Châu.

Nhưng là dù cho xử lý Hương Điệp, Lý Diệu Quỳnh vẫn cảm thấy trong lòng khó chịu.

Người đến cửa cầu hôn càng ngày càng ít, bà mỗi cảm thấy ánh mắt nàng cao, cũng không dám thay nàng làm mai, tỷ tỷ Lý Diệu Quỳnh còn đặc biệt đến nói: "Người đừng bắt bẻ nữa, thừa dịp còn trẻ tuổi gả cho người, tuổi càng lớn, càng tìm không được người trong sạch. Người ở nhà như thế, cha và nương cũng không dám ra cửa gặp người ..."

Nói cho Lý Diệu Quỳnh ghen khuất không thôi.

Còn có đại ca đại tẩu trong nhà cũng mũi không phải là mũi, con mắt không phải là con mắt, mặc dù không đến mức ở trước mặt nói cái gì không dễ nghe, nhưng chỉ lướt mắt qua, cũng đã làm cho Lý Diệu Quỳnh không chịu nổi.

Đào thị bất đắc dĩ, vốn là xử lý chuyện xấu này trong nhà đã kiệt sức, còn phải điều hòa quan hệ giữa nữ nhi và con dâu, nghĩ tới hiện thời hôn sự nữ nhi nan giải cảnh khổ, không khỏi oán giận nàng: "Lúc trước ta nói như thế nào, bảo người và Hành ca thật tốt sống qua ngày, người bướng bỉnh không chịu, bây giờ về nhà bàn hôn sự, người cái này không hài lòng, cái kia không thích, chẳng lẽ muốn chết già ở nhà mẹ đẻ? Đừng trách chị dâu người có ý kiến, nàng ấy còn có nữ nhi phải gả, có người một lão cô cô cản trở, về sau hôn sự sẽ bị người nói sau lưng."

Lý Diệu Quỳnh sớm đã hối hận một trăm một ngàn lần, ban ngày so sánh những người đến cửa cầu hôn với Bùi Hành, ban đêm là cảm nhận tư vị hối hận, bi thương. Vì thế, nàng thậm chí đến cửa mắng Mã Tiên Cô, đập phá tính thất của bà ta.

Nhưng trên miệng nàng vẫn không chịu thua thiệt, cười lạnh nói: "Nương ngài lúc này nói thật dễ nghe, hôm đó thân thể Bùi Hành xảy ra như vậy, không phải là ngài dẫn đại ca đi kéo đồ cưới cho tại, hiện tại thì tốt rồi, tất cả đều là lỗi của ta, các người không có sai."

Nghe vậy Đào thị lại nhức đầu, lại hổ thẹn, phất phất tay nói: "Coi như quên đi, hiện thời gạo đã thành cháo, còn nói cái này làm cái gì."

Đào thị có thể tránh né, nhưng là Lý Diệu Quỳnh làm sao thoát khỏi đau nhức khoan tim cả ngày lẫn đêm.

Nàng cả ngày lẫn đêm ngồi ở cửa sổ ngắm người, hiển nhiên tiêu tụy đi. Thấy nàng như vậy, Đào thị lại đau lòng, hỏi nàng: "Người làm cái gì vậy, tự dẫn vật mình như vậy có thể vẫn hồi được không, hiện thời người khác không có ở Kỳ Châu, nhìn không thấy bộ dạng người tự chuốc khổ. Người nha, từ nhỏ bị ta nuông chiều hư, nhanh mồm nhanh miệng, ta lúc đầu chính là sợ tính tình này của người gả bên ngoài không được, mới thương lượng với cô cô người, gả người cho Hành ca, ai biết lại là nghiệt duyên..."

Lý Diệu Quỳnh luôn

ngơ ngác không nói gì nghe đến đó, mở miệng, "Không phải là nghiệt duyên." Bên trong đôi mắt vô thần dường

như có một ngọn lửa hừng hực bùng cháy, "Ta và Hành ca, nhất định không phải là nghiệt duyên."

▣ Đào thị nhìn lộ dạng của nàng không thích hợp, có chút sợ hãi, "Quỳnh nhi, người nghe nương, quên Hành ca đi, chấp nhận thôi, gả đi."

▣ Lý Diệu Quỳnh hình như không nghe thấy là ta nói, buồn bã nói: "Cha có phải sẽ vào kinh thành đi dự thánh thọ, hàng năm lúc này, phải tông nhân sẽ mở tiệc chiêu đãi dòng họ..."

▣ Đào thị vừa kinh hãi vừa lạnh, mặt mũi trắng bệch, "Người lại chửi ý xấu gì, mau bỏ đi, lần này bị dạy dỗ còn chưa đủ có phải hay không."

▣ Lý Diệu Quỳnh quay đầu lại, cặp mắt to dọa người nhìn chằm chằm Đào thị, Đào thị không chịu nổi ánh mắt này, đang muốn nói chuyện, Lý Diệu Quỳnh đột nhiên nhoẻn miệng cười, nói: "Nương, người yên tâm, ngã một lần khôn hơn một chút, lần trước dạy dỗ luôn khắc sâu trong lòng ta, sẽ không quên."

▣ Đào thị nghe lời này có lý, gật đầu.

▣ Lý Diệu Quỳnh chậm rãi nói tiếp: "Nương, ta từ nơi nào ngã, sẽ phải từ nơi đó đứng lên."

▣*****

▣ Mẹ mìn thư tiên của Lý Diệu Quỳnh, tự nhiên trung thành làm việc.

▣~~~~~

□ Và ta đem các cô nương đến Mạnh Châu bán, bởi vì da không còn là hoàng hoa khuê nữ, mẹ mình cũng không gặp khó khăn, trực tiếp tìm nhà chứa, thanh lâu ở Mạnh Châu hỏi giá, ở đâu giá tốt thì bán.

□ Hương Diệp bị bán vào một thanh lâu trung đẳng.

□ Nàng tất nhiên là không chịu tiếp khách, bị quy công ném tới trước mặt chủ chứa.

□ Chủ chứa là người họ Đứa khoảng bốn mươi mấy, cách ăn mặc phong tao, càng có tư sắc, bà ta ngồi trên ghế cao, xem trên vẻ mặt phần hận nghiêng răng nghiêng lợi của Hương Diệp, không khỏi ha ha nở nụ cười, nói: "Ồ, lúc này giả vờ trình tiết liệt phụ có phải đã muộn hay không, người ở nhà chủ nhà cũng biết trộm người (tư tình), đến chỗ ta còn giả thanh cao. Ta còn tưởng người đến đây ta sẽ bớt việc, mọi người không cần bận bịu, người cũng không cần ăn nổi khổ da thịt. Hiện thời xem ra, người rượu mời không uống lại uống rượu phạt, cũng muốn ném thóc 'Quy củ' mới cam tâm."

□ Hương Diệp khàn giọng hô to: "Các người đừng đụng ta, tam gia sẽ đến chuộc ta ..."

□ Chủ chứa cười tủm tỉm, nói: "Cô nương nào đến thanh lâu, mười người hết chín là không nhận mệnh, không phải là nói người trong nhà sẽ đến chuộc, thì là tình lang sẽ đến, nhưng mà rồi, thanh lâu không phải là thiện đường, không có thời gian chờ. Người đã đến rồi, thì ngoan ngoãn tiếp khách cho ta, dù là vì tam gia có thể diện kia đến đây, cũng phải xem ta có cao hứng thả người hay không."

□ Hương Diệp con mắt rưng rưng, trong lòng đã bị chui chứa nỗi sợ, chờ tam gia chạy tới, nàng đã là tàn hoa bại liễu, hơn nữa nghe khẩu khí của bà ta, đúng là có dáng vẻ có hậu thuẫn...

□ Chui chứa chớp mắt một cái, cố ý thờ dài, nói: "Ta nói cô nương trẻ tuổi các người, người người đến đây đều muốn làm ồn ào, thời gian trước một người tự xưng là quan gia tiểu thư, xưng cốt cứng rắn bao nhiêu, hiện thời còn không phải là chịu thua, cần gì chứ, làm ta nhiều lần phải làm ác nhân."

□ Hương Diệp sắc mặt trắng bệch.

□ Cái này biết rõ sợ... Quan sát hết sắc mặt Hương Diệp, chui chứa rất hài lòng. Bà ta cười càng hiên lành, nói với Hương Diệp: "Ta đây, cũng không kiên nhẫn cầu nhàu, nói khô miệng, tiểu cô nương như các người cũng không nghe." Nói xong gọi hai quý công gần đó đến, không để ý mà phân phó: "Di, thật tốt 'Chào hỏi' cô nương này, chớ tổn thương khuôn mặt nhỏ của nàng."

□ Hai quý công đáp lời, cười hì hì đến kéo Hương Diệp.

□ Hương Diệp không biết rõ sẽ đối mặt cái gì, bị dọa run lấy lấy, kêu to: "Tam gia nhất định sẽ đến, nhất định sẽ..."

□ Chui chứa cũng không có để nàng ta ở trong lòng, cảnh tượng này bà ta nhìn quen lắm rồi, thời gian trước vị quan gia tiểu thư kia mới làm cho bà ta kinh ngạc, so với Hương Diệp kiên trung có thể nhìn gấp bao nhiêu lần, còn không phải là vẫn bị bà ta chế phục?

□ Quả nhiên không có làm cho chị chứa thất vọng, sau ba bốn ngày hành hạ, Hương Diệp khóc chịu thua.

□ Chị chứa cho nàng ta an bài một khách thương luôn vài Huy Châu.

□ Đã tiếp khách, nên Hương Diệp bị trông giữ thoáng hơn nhiều, Hương Diệp cũng nhìn được những cô nương khác, trong đó có vị "Quan gia tiểu thư" mà chị chứa nói.

□ Vị quan gia tiểu thư này đa tài đa nghệ, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, hôm đó vừa vận vị tiểu thư này ở đình nghỉ mát đánh đàn, Hương Diệp có chút rầu rĩ, nghe tiếng đàn này dễ nghe, lại lộ ra là thương không nói ra được róc rắt thấm thiết và bất đắc ý, nàng nhất thời không khỏi khỏi đồng tình, nghĩ bản thân vì sao cả đời lại quy về nơi bướm hoa, cảm hoài là ý, không khỏi lững thững đến gần nghe.

□ Đến gần lương đình nhìn thấy mỹ nhân, Hương Diệp không khỏi đại chấn.

□ Một hồi lâu sau, trong miệng nàng mới lẩm lẩm nói:
"Nguyệt Thược, tại sao là nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trưng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Cự tuyệt

[size=150]☆ Chương 38 Cự tuyệt

Hành trình mười hai ngày, thuyền cuối cùng đến kinh sư.

Vài vị đường quan lục bộ, dòng họ có chức vụ, huân tước đều tới đón tiếp Anh ở đây, trong đó có Tào gia hậu bối Huy Châu.

tiếp Anh vương, trong đó có Toàn ninh hầu Bùi Chiêu.

Bùi Bác Thực, Bùi Bác Dụ không đủ cơ để bái kiến Anh vương, chỉ có thể xa xa xá một xá, ở trên thuyền đưa mắt nhìn Anh vương đi giá, nói với Cảnh Anh: "Lần này đi nhờ thuyền của Anh vương, không thể ở trước mặt bái tạ, không biết hiền chất có thể an bài một phen, miễn cho Anh vương hiểu lầm chúng ta là người không biết quy củ, lễ tiết."

Cảnh Anh cười ứng, nói: "Có nhạc phụ đón chư vị vào thành, trên người ta còn có việc, đi trước một bước." Hắn tất nhiên muốn đi theo Anh vương vào cung bái kiến Thánh thượng.

Bùi Bác Thực không dám trể nãi chính sự của hắn, cảm ơn lại tạ đưa hắn rời đi.

Cảnh Anh lúc gần đi, ánh mắt đảo qua, rơi xuống trên người một nữ tử che mặt ở xa xa một cái.

Hắn nhẹ nhàng thở dài, không nói gì, xoay người đi.

Bùi Chiêu gặp người Bùi gia, lại bái kiến lão phu nhân, đón người đến Hầu phủ, lần này náo nhiệt tự không cần phải nói. Hai vị chị em dâu già trước kia không hợp gặp nhau, nói đến chuyện cũ, không khỏi đều khóc. Về phần mấy vị phu nhân lui tới với nhau cũng không thực mật thiết, nhưng không đến mức luống cuống, đều là khách khí. Hầu phủ không có con trai, tự nhiên không có mấy vị nãi nãi, chỉ có một tiểu nữ nhi Bùi Huyền chưa gả, mấy người Nhị nãi nãi vây quanh vị Hầu phủ tiểu thư này mà nói chuyện.

Bùi Bác Thực gọi con trai, chất tử gặp qua Bùi hầu, Bùi Hành cũng được giới thiệu qua. Bùi Chiêu trước nhận được thư Bùi Bác Thực, hiểu được nội tình, lúc này cũng chú ý quan sát Bùi Hành.

Này vừa nhìn, trong lòng không khỏi nhảy một cái.

Một là người này tướng mạo phi phàm, phong thần lẫm mẫm, vĩ đại cao ngất, phong độ hiếm thấy, khiến cho ông ta kinh ngạc. Hai là hắn mặt mày mơ hồ mang theo cảm giác quen thuộc, làm cho ông ta âm thầm kinh hãi.

Trong lòng ông ta nghĩ: người có tương tự, cũng không phải chuyện kỳ quái, nhà kia không thể nào để dòng dõi của mình lưu lạc bên ngoài, để Nhị tẩu tử mua về làm con trai, chính mình là suy nghĩ nhiều.

Có điều ý tưởng trong lòng ông ta không người nào phát giác, trong mắt mọi người, Toàn ninh hầu tươi cười thân thiết ôn hòa, hiển nhiên cực kỳ yêu thích mấy đứa cháu trai này.

Bữa tiệc nghênh đón của Hầu phủ náo nhiệt tự không cần phải nói, Bùi Tâm Tuệ ngồi được nửa chừng liền cáo từ về nhà chồng. Ngày thứ ba, đại nữ nhi đã xuất giá của Hầu phủ mang theo vị hôn phu Cảnh Anh về nhà.

Nhị phu nhân Lý thị từ lần trước khỏi bệnh, luôn luôn có chút mệt nhọc, Bùi Bác Dụ từng bảo bà ta lưu ở Kỳ Châu, nhưng bà ta nhất định phải cùng đến. Sau khi đến đây, trừ dự buổi tiệc ngày đầu tiên, sau luôn tìm

có không chịu tham dự náo nhiệt, làm cho người ta cảm thấy mất hứng.

Nhưng khi bà ta nghe nói đại tiểu thư trở về, lập tức gọi Phương Ngọc Dung cùng đi Hồng Hi Đường của lão phu nhân Hầu phủ. Nhà chính Hồng hi đường không thường dùng đến, lão phu nhân hằng ngày nghỉ ngơi gặp người đều ở chái phòng phía tây. Lúc này mười mấy người nữ quyến hai phủ chen lẫn ở bên trong, Lý thị và Phương Ngọc Dung còn chưa tiến vào, đã nghe thấy tiếng cười nói huyên náo, cảnh vui vẻ hòa thuận trong phòng có thể tưởng tượng ra.

Hai người đi tới, tiểu nha đầu gấp rút vén rèm và thông báo, "Nhị phu nhân, Phương cô nương đến đây."

Mấy tiểu bối đứng dậy tới đón tiếp vẫn an, ánh mắt Lý thị đảo qua, rơi vào trên người Bùi Trân. Phương Ngọc Dung ở bên cạnh bà ta, phát hiện tay của bà kích động phát run, vội lặng lẽ vịn lấy bà, hô một tiếng: "Dì, vài vị tỷ tỷ thỉnh an ngài."

Tất cả mọi

người có chút không hiểu nhìn Lý thị, Lý thị mới giật mình vì bản thân thất thố, vội vàng thu liễm lại, mang theo khuôn mặt tươi cười gật đầu, "Hảo, đều hảo." Bà ta đưa cánh tay rút khỏi tay Phương Ngọc Dung, lấy ra một mảnh ngọc bội đưa cho Bùi Trân, "Đi ra không mang thứ đồ tốt, đây là đại nương đưa lễ ra mắt cho người, chớ ghét bỏ."

□ Bùi Trân cười tiếp nhận, "Tạ đại nương." Nàng chỉ nghĩ là lễ vật nhỏ của trưởng bối, cũng không nhìn kỹ, cứ nghĩ trước thu lại, nhưng tiểu muội Bùi Huyền hiểu kỳ liếc một cái, kinh ngạc nói: "Một khối nhuận ngọc thật đẹp."

□ Bùi Trân nghe thấy, không khỏi cúi đầu xem ngọc, quả nhiên mỹ ngọc trong tay không tự vết, ôn nhuận như nước, ngón tay thoáng vuốt ve, lại có cảm giác mềm mại, trơn bóng.

□ Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hướng vị Nhị Bá mẫu vốn chưa từng gặp mặt này, tiện tay cho tiểu bối một khoản lớn như vậy... Còn hào phóng hơn so với Hầu phủ.

□ Bùi Huyền lâu lâu, "Đại nương thiên vị." Cho nàng cùng lắm chỉ là vòng tay, mặc dù nàng cũng không có không để vào mắt, nhưng nào có như vậy.

□ Nguyệt Thước vẫn đứng ở sau quan sát Lý thị và Bùi Trân, thật đáng tiếc chính là, Bùi Trân lớn lên có nét của người Bùi gia, nàng không cách nào từ ngũ quan trông được ra một chút nét gì của Lý thị.

□ Mặc dù Bùi Trân và Bùi Tâm Tuệ đứng cùng nhau rõ ràng chính là dáng vẻ của tỷ muội, nhưng tướng mạo các nàng đều là theo phụ tộc, không thể trở thành chứng cứ.

□ Mà nàng hôm qua lại một lần nữa tinh tế đánh giá Hầu phu nhân Tôn thị, thấy là vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, ngũ quan thanh tú, không giống với Bùi Hành.

□ Nguyệt Thước như có điều suy nghĩ vuốt ve vòng ngọc trên tay, làm sao có thể để Lý thị nói ra chân tướng?

□ Nàng không có tiền không có thế lực nên lực bất tòng tâm, càng không có vây cánh, nếu không tìm hiểu nguồn gốc, tra một chút nha hoàn là tì tâm phúc năm đó bên cạnh Lý thị, sẽ có được một chút chứng cứ.

□ Nhưng vô luận như thế nào, cuối cùng cũng coi như đã vào Hầu phủ nhìn thấy chính chủ, biện pháp có thể từ từ suy nghĩ.

□...

□ Cảnh Anh ngày hôm đó sau khi tới bãi phóng, không có

vài ngày đã truyền lời thay mấy người Bùi Bác Dự, đi Anh vương phân trí tạ.

□ Rồi sau đó Anh vương thế tử sẵn lần dã du, mọi người Bùi gia đều được mời.

□ Nguyệt Thuộc ở trong sân được Tôn phu nhân an bài, nghênh đón khách nhân không ngờ đến.

□ Phương Ngọc Dung tìm đến nàng.

□ Sau hôm đó, Phương Ngọc Dung luôn có chút rầu rĩ, vô cùng hoang mang.

□ Nàng luôn nhận định tương lai sẽ gả cho Bùi Hành, vô luận làm thê hay làm thiếp, cho dù là * tại người khác, ý niệm này kiên định bảy tám năm trong đầu, khiến nàng ngay lúc ấy làm ra quyết định là chạy đi giấu giếm.

□ Nhưng bộ dạng hiện tại của nàng như vậy, thực còn có thể gả cho Bùi Hành sao?

□ Nàng trước kia thổ lộ tình cảm với Bùi Hành, nhưng hiển nhiên trong lòng, đôi phương đối với nàng không có chút tình yêu nam nữ nào, hiện thời bày tỏ nữa cũng là uổng công.

□ Nhưng nàng không cam lòng cứ như vậy buông tha cho chấp niệm nhiều năm, nàng muốn lại thử một lần.

□ Cho nên nàng quỳ gối trước mặt Nguyệt Thuộc.

□ Nguyệt Thuộc kinh ngạc, "Biểu cô nương, đây là ý

gì?"

□Phượng Ngọc Dung là người kiêu ngạo từ trong xương, thời gian trước còn đối với nàng xa cách, nói đùa hay chơi đùa còn cố ý bỏ nàng qua một bên, bây giờ lại quỳ gối trước mặt nàng...

□Nguyệt Thước tựa như đang nằm mơ, vội vàng đi đỡ nàng ta, nhưng Phượng Ngọc Dung làm sao chịu đứng lên, gắt gao ôm lấy đầu gối của nàng, nói: "Tứ tẩu, cầu xin người thành toàn ta đi."

□Nguyệt Thước trong nội tâm lộp lộp một cái, đã đoán được Phượng Ngọc Dung muốn nói cái gì, cố ý cười nói: "Người yêu thích hà bao ta mới dám? Cần gì hành lễ lớn như vậy, ta cho người là được." Chỉ mong Phượng Ngọc Dung theo cây thang này đi xuống, mọi người đều hòa khí.

□Nhưng Phượng Ngọc Dung đã quyết được ăn cả ngã về không, nàng ta gắt gao nhìn Nguyệt Thước, không để ý lời của nàng, tự nói mục đích bản thân, "Ta không cùng người tranh, chỉ cầu người cho ta một vị trí, về sau ta nhất định kính người, người nói một ta không nói hai, ta gọi người tỷ tỷ, chỉ cầu xin người..." (Ta khinh con này!)

□Nàng nói không hề mạch lạc, nhưng là Nguyệt Thước nghe hiểu, tươi cười không khỏi phải nhạt, nói: "Biểu cô nương, cần gì chứ, thân phận tiểu thư cần gì phải đi con đường hạ lưu này, không về vãng."

□Lời nói khách sáo này Phượng Ngọc Dung không muốn nghe, "Ta chỉ hỏi người, người có chịu hay không?"

□Nguyệt Thước khẽ cười nói: "Thưa tiểu cô nương, ta

□ Nguyệt Thước khe cười, nói: “Nhưc nói cho em cơ nương nghe, ta không chịu. Không chỉ ta không chịu, người hỏi Tú gia, cũng là câu trả lời này. Ta khuyên biểu cô nương một câu, nữ tử khuê các, vẫn nên nhã nhặn lịch sự trình nhu một chút cho thỏa đáng. An phận chờ nhị phu nhân định một mối hôn sự cho người, người gả đi chính là chính thất phu nhân, không phải rất tốt sao, cần gì hạ mình như vậy, bị người xem thường.” □[/size]

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 40

Vân Dương quận chúa ném xuống một con gà rừng màu sắc điểm lệ, hai con thỏ, đặc ý nhìn Bùi Hành vừa vặn đuổi tới, “Quý xuống đập đầu đi.” Thời gian ngắn như vậy, nàng không tin Bùi Hành có thể săn được nhiều hơn nàng.

Bùi Hành hướng nàng cười một tiếng, hai con huou bào* to mọng rơi xuống đất, còn có hai con chim trĩ, xuống ngựa nói: “Nên là quận chúa đập đầu cho ta mới đúng.”

* Huou bào, hay còn gọi là hoẵng Siberia, mọi người GG là ra.

Vân Dương quận chúa đen mặt, nhất thời xuống đài không được.

Động tĩnh bên này của hai người bọn họ đã hấp dẫn một số người đến xem, vương thế tử cũng tới, nghe được cái gì mà quý không quý, lập tức đoán được tình hình điều ngoa của muội muội lại phát tác, cười lớn vỗ vỗ vai Bùi Hành, nói: “Tứ Trọng tài bắn cung tốt, khó được văn võ toàn tài, đi, theo giúp ta đi uống một chén...”

Bùi Hành cũng không thể thực bắt một hoàng thất quận chúa ở trước công chúng đập đầu với hắn, sẽ có tội bất kính, cười cười mượn bậc thang của vương thế tử mà xuống, đi theo vương thế tử mà đi.

Vân Dương quận chúa tức giận đến quăng roi, nhìn chằm chằm Bùi Hành dậm chân một cái, một hồi lâu mới thở phì phì hướng nữ quyền bên này mà đến.

Nàng vừa đến, các nãi nãi trẻ tuổi và các tiểu thư rồi rít đứng lên chào, lại có người quen biết dẫn kiến giới thiệu cho nàng, giới thiệu đến Nguyệt Thước, nàng không khỏi nhìn kỹ một chút.

Mà Nguyệt Thước bị xem cũng buồn bực, vị Vân Dương quận chúa... Tại sao nhìn như có chút quen mắt.

Nguyệt Thước không nghĩ tới, sau hôm nay, Vân Dương quận chúa sẽ trở thành khách quen Hầu phủ.

Chỉ là nàng không phải là tới tìm Bùi Huyền, mà là tìm Bùi Hành đầu võ.

Trong mắt vị Vân Dương quận chúa này, dường như căn bản không biết cái gì gọi là nam nữ hữu biệt, cũng không biết người khác khách khí cự tuyệt ra sao, Bùi Hành một là nam không tốt cùng nữ đầu, hai là địa vị tôn ti, mỗi lần bắt đắc dĩ bị kéo đến vô trường, hoặc là đưa ngựa ở ngoại thành.

Kể từ đó, cũng làm cho Nguyệt Thước thành trò cười ở hầu phủ.

Nguyệt Thước thậm chí không cần thận nghe được Thạch Lựu vì bảo vệ nàng mà theo người gây gỗ, còn có đáng về Tước nhi thường thường tức giận bất bình.

Một lần, Nhị nãi nãi Điền thị còn cười nói: “Tứ thúc chúng ta là nhân vật phong lưu tuấn mỹ, không trách người khác thích.”

Người khác trộm dò xét sắc mặt Nguyệt Thước, Nguyệt Thước không tiếp lời, học theo Điền thị cười dài, khiến cho người xem náo nhiệt bất giác cảm thấy vô vị.

Nguyệt Thục tin tưởng tính tình của Bùi Hành, hôn phu của Vân Dương quận chúa mặc dù bệnh tật, nhưng đều là có vợ có chồng, hẳn vốn cũng không phải là người treu hoa ghẹo nguyệt, làm sao có thể có gì đó với Vân Dương quận chúa, chỉ sợ trong lòng còn không nhìn trúng Vân Dương quận chúa “Lãng lơ ong bướm”, không biết kiểm điểm đây.

Quả nhiên nàng liệu không sai, Bùi Hành đến cửa cầu kiến vương thế tử Lý Đức Hải, Lý Đức Hải nay năm ba mươi bảy tuổi, tính ôn thuần nhân hậu, chiêu hiền đãi sĩ, rất là yêu thích người đọc sách có tài năng.

Bùi Hành bởi Lý Đức Hải hạ một bàn cờ, lại thấy con lớn nhất của Lý Đức Hải thế tôn của anh vương, nhất thời linh cơ nhất động, mới hàm súc ám hiệu chuyện của Vân Dương quận chúa đến cửa.

“... Quận chúa ưu ái, học sinh hồ thẹn, nhưng hiện thời đang chuẩn bị cho kỳ thi mùa xuân, thực không phải là lúc vui đùa...”

Sắc mặt Lý Đức Hải biến hóa, hẳn không phải giận Bùi Hành không biết cân nhắc trạng cáo đích thân muội tử của hắn, mà là muội tử này chọc ra chuyện như vậy.

Bọn họ là ở trong rừng trúc tán gẫu, ở trên con đường mòn vừa đi vừa nói, chạm mặt hai vị ăn mặc như quan văn, nhìn thấy hai người vội lên trước liền chấp tay hành lễ, “Hạ quan gặp qua vương thế tử, Phúc Yên quận vương.”

Thái giám bên cạnh Lý Đức Hải gấp rút quát lớn: “Vị này là con thứ tư của Bùi gia, tại sao lại loạn nhận thức thành quận vương.”

Hai người kia nghe vậy gấp rút nhận lỗi.

Lý Đức Hải cười ngăn cản thái giám hỏi tội, nói: “Chuyện nhỏ mà thôi.”

Lý Đức Hải tính tình tốt, cho thái giám đưa Bùi Hành đi, còn hiếu kỳ hỏi hai người vì sao lại nhận sai.

Một người trong đó gan lớn một chút, thấy vương thế tử ôn hòa, hỏi đáp: “Rất xa nhìn sang, vị học sinh kia và thế tử có sáu bảy phần giống nhau, liền cho rằng là quận vương...”

Lý Đức Hải ngăn ra, bỗng nhiên nhớ tới bản thân ngày đầu tiên gặp Bùi Hành, đã cảm thấy người này quen mặt, cực có cảm tình, thì ra đúng là giống với mình?

Thứ đệ Phúc Yên quận vương Lý Đức Giang lớn lên không giống hẳn chút nào, một ngoại nhân không liên can ngược lại lại giống, quả nhiên là hiếm thấy.

Bùi Hành sau khi trở về Hầu phủ, tâm tình thoải mái khoái trá, an tâm đọc sách trong thư phòng.

Tháng ngày bình ổn, hai tháng lại trôi qua.

Vân Dương quận chúa không tới cửa nữa, Nguyệt Thục bắt động thanh sắc giao hảo cùng tỷ muội Bùi Trân, Bùi Huyền, thỉnh thoảng cũng đến gặp Hầu phu nhân.

Lễ mừng năm mới ở Hầu phủ vô cùng náo nhiệt, duy nhất có thể nói chỉ là Bùi Hành không có thể tham dự từ đường tế bái, sau khi trở lại có chút rầu rĩ.

Ngày thường mặc dù vẫn được gọi Tứ gia, tất cả đãi ngộ giống như nhị gia, tam gia, những thứ này vô hình trung làm cho Bùi Hành cho là mình còn là người Bùi gia. Nhưng đến lúc mầu chót nào đó, hắn mới giật mình vì bản thân là người không có gốc rễ, ngay cả người để tế bái cũng không có.

Tỷ như sân nhỏ của những người khác đều ở trong Hầu phủ, chỉ sân nhỏ của bọn họ ở góc đông bắc, cơ hồ là một phần của Hầu phủ phân ra, bên cạnh còn có hai nhà họ Bùi dựa vào Hầu phủ kiếm sống.

Như thế hẳn càng mong đợi hài tử trong bụng Nguyệt Thục xuất thế, đọc sách một mõi sẽ đi qua sờ sờ bụng Nguyệt Thục, không tự giác sẽ cười.

Bùi Hành hiếm khi có dáng vẻ ngu si như thế, Nguyệt Thục vì có thể nhìn thêm vài lần, cố ý làm bộ như không có chú ý tới.

Mùng chín tháng hai, Bùi Hành vào trường thi.

Bụng Nguyệt Thục đã khê nổi lên, lòng nàng mặc dù vương vấn Bùi Hành, nhưng lại bởi vì chuyện Hầu phủ chọn con cháu, sinh lòng cấp bách. Nên biết hiện thời tất cả mọi người cảm thấy người được chọn sẽ chọn từ hai người Bùi Lâm, Bùi Trạ, dường như đã là chắc chắn, Nguyệt Thục thực sợ Bùi hầu sẽ làm ra quyết định, nếu như vậy thì cái gì cũng muộn. Bởi vậy ngày hôm đó dùng chút cháo, lại dẫn Thạch Lự Tước nhi hướng thượng phòng chính viện tới hỏi an, tùy thời tìm cơ hội.

Một ngày kia, Nguyệt Thục làm bộ như lơ đãng hỏi Bùi Trân: “Trân tỷ tỷ, tháng này mười sáu là sinh nhật người sao?”

Bùi Huyền cười nói: “Người nghe ai nói mò, đại tỷ sinh tháng ba.”

Làm sao sẽ, nàng phải là mười sáu tháng hai sinh mới đúng, còn là đứa bé sinh không đủ tháng, chẳng lẽ Bùi Trân năm nay không phải là hai mươi bốn, Bùi nhị tiểu thư chưa gặp mặt mới là hai mươi bốn tuổi.

Nguyệt Thục trong nội tâm khó hiểu, hỏi thăm nói: “Trần tỷ tỷ năm nay là qua hai mươi bốn tuổi sao?”

Bùi Trân gật đầu.

Nguyệt Thục trong lòng lo lắng, cảm thấy có một số việc ngoài dự liệu của nàng, lại hỏi: “Trong nhà còn có tỷ tỷ nào cùng tuổi với Trần tỷ tỷ, sinh nhật vào mười sáu tháng này không?”

Lời này có chút lỗ mãng, khiến cho Bùi Huyền không vui, Bùi hầu một người thiếp thị cũng không, nhà nàng ba tỷ muội đều là con vợ cả, giọng điệu đáp lời kém đi, “Từ đầu hôm nay thật là kỳ quái, chẳng lẽ nhà ta nhất định phải có người sinh ngày mười sáu tháng này? Có cái gì đặc biệt, nói ra ta nghe một chút, thật khẩn yếu như vậy, hỏi một chút bọn nha hoàn trong nhà, nhiều người như vậy, nói không chừng có thể tìm ra người cho người.”

Mà ba ngày sau, Bùi Hành từ trường thi trở lại, Anh vương phủ vì Vân Dương quận chúa đưa thiếp mời sinh nhật tới.

Đúng là mười sáu tháng này.

Trong chiếc xe ngựa vào kinh thành có hai người ngồi, một thiếu nữ chừng mười lăm mười sáu tuổi, một thiếu niên tuổi mười * tuổi.

Thiếu nữ không nói gì nhìn ngoài cửa sổ, thiếu niên con mắt hồng hồng, đầy cỏi lòng áy náy, thỉnh thoảng bưng trà đưa nước.

“Tổ Tổ, người nửa ngày không ăn cái gì, uống chén nước giải khát.”

Tổ Tổ cười lạnh một tiếng, một tay gạt ly trà trên tay của thiếu niên, ngữ điệu âm u, “Tạ Vân Đình, người muốn mang ta đi đâu?”

Lạnh lùng như vậy cùng cừu hận, từng chút từng chút một đâm vào trong lòng Tạ Vân Đình, nói không ra lời.

Tổ Tổ nói: “Dẫn ta trở về Tạ gia, lại bị nương người hại thêm một lần?” Nàng cười nhẹ, “Lúc này đây nương người có phải trực tiếp muốn mạng của ta hay không?”

Tạ Vân Đình không nói gì.

Thật lâu, hần mới mở miệng, “Không trở về Tạ gia, Tổ Tổ, ta dẫn người đi Phổ Huệ am, am chủ Tịnh Ngữ thiền sư thời gian qua cũng quen biết người, nhất định sẽ thu lưu người.”

Tổ Tổ yếu ớt sâu xa nói: “Được Tịnh Ngữ thiền sư thu lưu thì như thế nào, cả đời ta đã bị nương người phá hủy, dù là quy y xuất gia, cũng không còn mặt mũi gặp Phật tổ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tỷ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chương 41

Trước khi yết bảng, Lý Đức Hải cho người kêu Bùi Hành đến đánh cờ.

Lý Đức Hải hỏi hần: “Nếu là trúng, muốn đi địa phương rèn luyện một phen, hay là lưu Hần lâm viện?”

Tuy nói Bùi Hành đối với mình có lòng tin, nhưng là Lý Đức Hải cơ hồ chỉ rõ tin hần đã trúng cử, khiến hần mừng rỡ không thôi, cười nói: “Tất nhiên là do triều đình an bài.”

Lý Đức Hải cười, lại hạ xuống một con cờ.

Hai người lặng lẽ không nói gì, đều suy nghĩ ván cờ.

Ván này Lý Đức Hải thắng ba con cờ, Bùi Hành chấp tay nhận thua nói: “Thế từ hảo kỳ nghệ.”

Lý Đức Hải cười ha ha, “Kỳ phùng địch thủ, cùng người đánh cờ, cực kỳ thống khoái.”

Đi uống trà xem hát Nhị Nhân Chuyển*, Lý Đức Hải hỏi tuổi Bùi Hành, Bùi Hành trả lời: “Qua mười sáu tháng này, là tròn hai mươi bốn tuổi.”

* Nhị nhân chuyển (một loại kịch của Trung Quốc, khi diễn, các nghệ sĩ mặc trang phục có màu sắc sặc sỡ, tay cầm quạt, khăn tay, vừa đi vừa múa hát).

Lý Đức Hải vừa nghe, cực kỳ kinh ngạc, “Người lại cùng tuổi với Vân Dương cùng ngày cùng tháng...”

Chúng nữ quyền Bùi gia nhận được thiệp mời sinh nhật của Vân Dương quận chúa, Bùi Hành sớm biết chuyện này, cũng không muốn nhiều lời, liền cười cười không đáp.

Buổi trưa Bùi Hành rời khỏi Anh vương phủ, Lý Đức Hải như có điều suy nghĩ, ngón tay gõ cái bàn.

Cùng ngày sinh với Vân Dương, lớn lên lại có nét giống hần, quả thực trùng hợp làm người ta kinh hãi.

Lý Đức Hải gọi thái giám tâm phúc, “Đi tra một chút, năm đó người hầu hạ vương phi lúc tị nạn...”

Bùi Hành đậu Tiến sĩ nhị giáp đệ cửu, tâm tình người Bùi gia miễn bàn có bao nhiêu phức tạp, một đứa con nuôi, lại xuất sắc hơn so với mấy người con ruột, làm cho lòng người không sao mà thoải mái được. Thực cao hứng, cũng chỉ có Bùi Nhị lão gia và Bùi Tâm Tuệ.

Hầu phủ làm tiệc mừng trúng cử cho Bùi Hành, không khí náo nhiệt vui mừng, Phương Ngọc Dung tuy là cũng trong không khí đó, nhưng tâm tình không tốt, ngày thứ hai mang theo Châu nhi đến nữ am dâng hương, tránh đi để thanh tịnh.

Ngày hôm đó dâng hương xong lại tản bộ ở rừng đào sau núi, Châu nhi đột nhiên chỉ phía trước gọi: “Đây không phải là tứ nãi nãi sao, nàng tại sao lại ở đây?”

Tiệc mừng phải tổ chức ba ngày, nàng thân là nữ chủ nhân, làm sao có thể chạy tới nữ am.

Phương Ngọc Dung nhìn sang, chú ý tới bụng của nàng kia bằng phẳng. Lại cẩn thận coi trộm một chút, người này và Nguyệt Thục có chút khác biệt, lông mày hình như cao hơn hai phần, mặt hơi khác một phần.

Phương Ngọc Dung đi lên phía trước, nàng kia liếc nàng một cái, cũng không để ý.

Trên đời thật sự có người giống như vậy, nếu không phải người quen, sợ căn bản nhận không ra, nàng không khỏi âm thầm kinh hãi. Châu nhi lúc này cũng thấy không được bình thường, tứ nãi nãi làm sao có thể mặc tăng bào áo xanh.

Phương Ngọc Dung hành lễ, hỏi: “Tiểu nữ có chút lạc đường, xin hỏi thức ăn chay bố trí ở nơi nào?”

Người này đúng là Tổ Tổ, nàng ta lạnh nhạt đáp lễ lại, chỉ chỉ phương hướng, “Bên kia.” Lại không nói lời nào, một mình lui về phía sau núi mà đi.

Bùi Hành thi đậu thứ cát sĩ lưu ở Hàn lâm viện làm biên tu, cái này cùng kiếp trước hơi có chút không khớp.

Nguyệt Thục kể từ khi biết sinh nhật Bùi Trân và Bùi Hành khác biệt, trong lòng liền lo lắng không thôi, trong ngày cân nhắc là sai lầm ở đâu? Nàng kiếp trước biết, kỳ thật đều là từ chỗ nhị phu nhân và Phương Ngọc Dung. Nhưng nếu bọn họ nhận sai, nên làm cái gì bây giờ?

Hiện tại nàng bụng lớn, hành động bất tiện, chỉ có thể tĩnh dưỡng ở nhà.

Cũng may tâm tình Bùi Hành rất tốt, nhiều năm đọc sách, cuối cùng đến một ngày kia (trúng cử), dù là cuộc sống có chút không như ý, cũng không tính cái gì.

Một ngày kia nàng đứng lên thấy uể oải mệt mỏi, bụng nặng nằm xuống lại không thoải mái, cuối cùng đành cho Thạch Lựu đỡ ở trong sân đi qua lại.

Chỉ là Thạch Lựu có chút không yên lòng, Nguyệt Thục hỏi nàng: “Người làm sao vậy, hôm nay còn không có tinh thần hơn so với ta.”

Thạch Lựu cười lớn, “Phải không, ước chừng hôm qua mưa lớn, ẩm ỉ chút, ngủ không ngon.”

Nguyệt Thục kỳ quái nhìn nàng một cái.

Thạch Lựu cúi đầu xuống.

Sự không thích hợp của Thạch Lựu thể hiện ở rất nhiều chỗ, ngay cả Tước nhi cũng oán hận: “Thạch Lựu tỷ tỷ gần nhất làm sao vậy, đem thuốc dưỡng thai của nãi nãi nấu khô queo.”

Nguyệt Thục hỏi nàng ta: “Nàng ấy gần đây có phải gặp chuyện gì hay không?”

Tước nhi nói: “Không có a.” Đến lúc nàng ta lại nấu khô thuốc lần hai, nàng ấy đột nhiên nghĩ đến, mấy ngày trước đây lúc đi lấy dược liệu đựng phải một vị Tà công tử, Thạch Lựu tỷ tỷ lúc ấy bị hù dọa mặt mũi trắng bệch, Tà công tử kia còn đuổi theo gọi Thạch Lựu.

Vị công tử kia... Chắc là biết Thạch Lựu tỷ tỷ.

Có điều chuyện này quan trọng sao... Sẽ không có quan hệ gì.

Suy nghĩ một chút, Tước nhi đem ném đến sau đầu, yên tĩnh sắc thuốc.

Mùng tám tháng tư, ngày Phật đản.

Nữ quyến Bùi gia đi dâng hương, Nguyệt Thước thân thể nặng không đi, Thạch Lựu tự động xin đi thấp hương cầu phúc thay, Nguyệt Thước đáp ứng. Nguyệt Thước vốn tưởng rằng Thạch Lựu đi một chuyến chùa miếu sẽ tốt chút, ai biết được nàng sau khi trở lại ngược lại càng thêm tâm thần hoảng hốt. Mùng ba tháng sáu, Nguyệt Thước sinh hạ một nữ nhi.

Thạch Lựu trong lúc này, ngày đêm tận tâm hầu hạ, làm cho Nguyệt Thước trong lòng tồn vài phần cảm kích.

Đến giữa tháng bảy, Nguyệt Thước kiêng cử xong, Thạch Lựu cười nói với Nguyệt Thước: “Nãi nãi, ngày đó vì khăn cầu ngài bình an sinh con, nô tỳ tự mình hứa nguyện với Bồ Tát, hiện tại, nãi nãi có phải nên tự mình đi miếu lễ tạ thần, tạ ơn Bồ Tát phù hộ hay không?”

Nguyệt Thước sao cũng được, một lòng đều đặt trên người nữ nhi mềm mại phấn nộn, con mắt sẽ mở ra nhìn người.

Thạch Lựu sau đó lại nói ra hai lần, Nguyệt Thước kỳ quái, Thạch Lựu gấp rút ngừng miệng, lại không dám đề cập đến.

Một ngày kia, Tước nhi bị gọi đi, * ôm tỳ muội ngủ (chắc là bà vú ôm con NT ngủ), Thạch Lựu rót một ly trà cho Nguyệt Thước, uống xong trà không biết như thế nào, lại toàn thân vô lực, quay đầu nhìn Thạch Lựu, “Thạch Lựu...”

Thạch Lựu tay đang phát run, hàm răng cắn môi, nhìn nàng, đáng vẻ sắp khóc.

Nguyệt Thước có dự cảm chẳng lành, “Trà này...” Nhưng là chống đỡ không nổi, trước mặt bỗng tối sầm, ngã sấp ở trên bàn, mê man.

Thanh âm Thạch Lựu run rẩy, vỡ vụn cơ hồ không nghe được, “Thực xin lỗi, tứ nãi nãi... Cầu xin tha thứ ta...”

Một người đẩy cửa vào, tra xét Nguyệt Thước đã hôn mê, quay đầu nhìn Thạch Lựu, cười lạnh một tiếng, nói: “Làm sao, lúc này hối hận?”

Người này đúng là Phương Ngọc Dung.

Thạch Lựu chân mềm đứng không vững, quỳ ngồi dưới đất, cúi đầu không nói lời nào.

“Hối hận vẫn còn kịp, nói cho chủ tử cũ của ngươi, để nàng từ đâu tới thì về nơi đó không được sao?” Phương Ngọc Dung nói, phát ra tiếng cười, nói: “Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến.”

Châu nhi đỡ một nữ tử che khăn lụa tiến vào, hai người cũng không nói nhảm, đi lên vội vàng coi y phục và đồ trang sức của Nguyệt Thước.

Phương Ngọc Dung đánh giá Tổ Tổ một phen, không khỏi lại sợ hãi than một lần nữa, “Thật sự là giống, mặc một thân này lại càng giống...”

Tổ Tổ mặt mày vắng lạnh, liếc qua Thạch Lựu.

Thạch Lựu nhìn thấy Tổ Tổ, đã tự động lau khô nước mắt, yên lặng hầu hạ nàng thay đổi quần áo.

Làm xong hết thảy, mọi người hợp lực đem Nguyệt Thước mang ra cửa sau.

Góc sân nhỏ này vốn có cửa nhỏ độc lập mở thông lui về ngõ hẻm phía sau, một bà tử giữ cửa đã bị Thạch Lựu phất đi. Một chiếc xe ngựa bên ngoài, Nguyệt Thước bị đặt ở trên xe ngựa, phu xe lập tức đánh xe rời đi.

Phương Ngọc Dung nhìn qua xe ngựa đi xa, trong lòng vừa hả giận vừa hư không.

Vốn chỉ là một nha đầu, để nàng trở về bản vị là đúng, chỉ tiếc không có thấy về hối hận này của nàng...

Mà Tổ Tổ, vừa thấp thỏm bất an, vừa kích động mừng rỡ.

Làm sao không kích động mừng rỡ, đây là cuộc sống mới của nàng, bắt đầu từ hôm nay, nàng đã không còn là Diệp Tổ Tổ lưng đeo vết nhơ luân lạc thanh lâu, mà là Lâm Nguyệt Thước có vị hôn phu tiến sĩ, gia đình mỹ mãn.

Bùi Hành sau khi biết được tin Nguyệt Thước té từ trên núi giả trong hoa viên bị thương, vội vàng trở về gấp. Đúng lúc gặp đại phu, Thạch Lựu mắt đỏ quầng xuống đất khóc: “Đều do nô tỳ hầu hạ không tốt, tứ nãi nãi nghe nói hoa trên núi giả trong vườn hoa đẹp, ai biết chỗ đó đổ mưa, đất trơn, không cẩn thận nên ngã xuống.”

Bùi Hành không kịp trách cứ, vội vàng nâng màn thăm người, chỉ thấy Nguyệt Thước nửa bên mặt đều trầy da, thoa thật dày một tầng thuốc mỡ màu xanh thẫm.

Bùi Hành không khỏi đau lòng, hỏi nàng: “Thương như thế nào, có đau hay không?”

Hắn thấy Nguyệt Thước không đáp lời, ánh mắt kỳ dị, giống như chưa từng thấy qua hắn quan sát hắn, càng thêm đau lòng, cho rằng nàng chán kinh quá độ.

Chừng mười ngày đi qua, trên mặt Nguyệt Thước thủy chung không thấy khá, giọng cũng như bị tổn thương, thanh âm nói chuyện hơi có chút khàn khàn, Bùi Hành vì thế từ chối rất nhiều bữa tiệc, về nhà với nàng.

Một lần, hắn về nhà sớm, trông thấy bà vú ôm hài tử từ phòng Nguyệt Thước ra, Tước nhi ở dưới mái hiên nói thầm: “Nãi nãi làm sao vậy, trước kia ngày ngày nhìn tỷ muội, sợ một khắc không có thấy tỷ muội ở đâu không thoải mái, hiện thời nghe bà vú hồi báo cũng không kiên nhẫn, bị một lần thương, tính tình cũng đổi.”

Bùi Hành trong nội tâm sinh ra cảm giác quái dị.

Nguyệt Thước nàng gần đây... Có chút không thích hợp.

Là vì mặt thương chậm chạp không thấy khá, tâm tình hậm hực sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Tình thế

Tình thế

Nguyệt Thước đã bị đói bụng ba ngày, mỗi ngày chỉ có thể uống một chén nước.

Bởi vì nàng chạy thoát hai lần, lần thứ hai bị bọn buôn người cầm roi quất một trận.

Những cô nương bên cạnh từng người từng người dọc đường đã bị bán đi, chỉ có nàng, bị mang theo một đường xuôi nam, rồi kinh càng ngày càng xa.

Miệng của nàng bị chặn lại.

Bởi vì mấy lần trước nàng giả vờ ngoan ngoãn, dọc đường không một tiếng động, chờ xe ngựa đến nơi đông đúc, lập tức la to, nhiều lần khiến cho quan sai hỏi thăm, đều bị bọn buôn người dứt bực mà qua.

Nguyệt Thước cơ hồ tuyệt vọng.

Thật chẳng lẽ không trốn thoát được.

Vì cái gì Tứ gia không đến cứu nàng, Tứ gia chẳng lẽ không có phát hiện nàng mất tích sao?

Còn có Thạch Lựu, nàng đâu có lỗi với nàng ta, tại sao phải đối với nàng như vậy!

Một đường đến Vũ Châu, bọn buôn người mang nàng đi đến từng lầu viện và một số đại gia đình để bán, cuối cùng được một nhà họ Miêu mua nàng.

Miêu gia có bốn miệng ăn, sáu người sai vặt, Nguyệt Thước vừa được tự do, bí mật tìm cơ hội, nhắm ngay Miêu phu nhân nhìn có vẻ mặt mũi hiền lành nói thân thể của mình, “... Ta là bị lừa bán, vị hôn phu là biên tu ở Hàn lâm viện, phu nhân từ bi, nếu là chịu thả ta trở về, trong nhà nhất định có hậu tạ.”

Miêu phu nhân khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, chải búi tóc tròn vo, mặt mày ôn hòa, nhếch miệng lên, lúc nào cũng cười dịu dàng, bà ta khẽ nhếch mày, “A, nói như vậy ngươi là quan gia phu nhân?”

Nguyệt Thước cắn cắn môi dưới, gật đầu lên tiếng, trong lòng đã cảm giác mình tìm nhầm người, lỗ mắng rồi...

Quả nhiên, Miêu phu nhân sau một khắc liền trở mặt, để cho người trói nàng ném vào phòng chứa cũi.

“Không phải là người an phận thành thật, bỏ đói nàng vài bữa, quan gia phu nhân... Nghĩ cũng đẹp, quan gia phu nhân nào bên cạnh không có vài người hầu hạ, bị lừa bán? Nói dối như thật.”

Nguyệt Thước lại bị đói bụng vài ngày, thân thể cơ hồ suy yếu không cách nào hô hấp.

Nàng biết không thể tiếp tục như vậy nữa. Nàng mới vừa sinh hài tử không bao lâu, vốn là nên tỉ mỉ điều dưỡng, nhưng chịu tội như vậy, vừa đói vừa bị đánh, để lại bệnh căn, về sau trở lại bên cạnh Tứ gia, cũng cả đời hối tiếc.

Nàng cắn răng, hạ quyết tâm.

Ngày thứ ba được thả ra, nàng ngoan ngoãn dựa theo sự phân phó làm việc, sụp mi thuận mắt.

Miêu phu nhân hết sức cẩn thận, tuyệt không cho Nguyệt Thước có một chút cơ hội chạy đi, lúc làm việc nhất định phải có người theo, hoặc là lúc ngủ, Miêu phu nhân khóa trái phòng của nàng, cửa sổ thì dán kín.

Chỉ là kỳ quái là, ngoại trừ những việc thông thường, Miêu phu nhân còn đơn độc huấn luyện nàng các loại quy củ của đại gia đình.

Loại chuyện cô quái này, ở trong lòng nàng mơ hồ có điểm xấu.

Hai tháng khô ải như thế trôi qua, Miêu phu nhân nhìn Nguyệt Thước cực kỳ nhu thuận, không dám phản kháng, trong lòng có dự định.

Bà ta ném một bộ quần áo màu hồng đào cho Nguyệt Thước, để cho nàng mặc chỉnh tề, lại dẫn nàng đi đến bàn trang điểm, phân phó nàng dùng chút phấn son bột nước.

Nguyệt Thước thừa dịp bà ta không chú ý, cầm bút kẻ lông mày dùng sức vẽ ở lòng bàn tay, vẽ ra được một chút bột phấn, sau đó trộn vào trong phấn, thoa lên mặt.

Như thế màu da trên mặt nàng tối đi một ít.

Miêu phu nhân thấy, không khỏi hồ nghi, nhìn thời gian không sai biệt lắm, dẫn nàng ra xe ngựa.

Xe ngựa đi gần nửa canh giờ, đến một cái cửa bên yên tĩnh, dẫn đón chính là một tiểu tỷ áo xanh, cười cùng Miêu phu nhân hành lễ vấn an: “Miêu mụ mụ đã tới, phu nhân đang nhắc đến ngài.”

Miêu phu nhân đáp lời, quay đầu lại thấp giọng phân phó Nguyệt Thước: “Theo sát ta, nhà này cũng không phải là nơi người có thể tùy tiện giương oai, thấy người không được phép ngẩng đầu, không hỏi người không cho nói, nhớ kỹ chưa?”

Nguyệt Thước nhu thuận mà nhẹ giọng trả lời: “Nhớ kỹ.” Trong bụng nàng thất kinh, nguyên lai vị “Miêu phu nhân” này là đầy tớ.

Nhà này quả nhiên rất lớn.

Đình đài lầu các, hòn non bộ, giả sơn nối nhau liên tiếp, hành lang xuyên sơn và gấp khúc nối liền khắp nơi, nghỉ môn ở mọi chỗ, và vô số nha hoàn, tức phụ cầm y hoa phục.

Hầu phủ đem ra so sánh, lại trở thành nhà nghèo.

Nguyệt Thước trong lòng ước đoán, có thể có khí thế như vậy, ngoại trừ vương phủ, không thể là phủ đệ nào khác.

Chỉ là không biết là phủ đệ của vị vương gia nào.

Nhưng hoàn cảnh hiện tại của nàng, lại làm sao có thể thấy được vương gia dễ khiêu nại. Nhưng nói đi nói lại, chuyện của nàng, cũng không cần vương gia đến làm chủ. Bất luận một vị nào có địa vị cao hơn Miêu phu nhân, có thể ép được Miêu phu nhân cũng có thể giúp nàng thoát khỏi lao tù vây hãm.

Lướt nhẹ qua khóm hoa, tiểu tỷ mang theo Miêu phu nhân cùng nàng tiến vào một sân nhỏ tường màu trắng. Trong sân, chính viện năm gian, hai bên sương phòng mỗi cái ba gian, dưới hành lang treo mấy cái lồng chim, đủ loại chim mỏ hồng đuôi xanh chiêm chiếp kêu to.

Mấy tiểu nha đầu đang tắm rửa cho chim chóc ăn, nhìn thấy Miêu phu nhân, rồi rít cười gọi “Mụ mụ”.

Có vẻ rất quen thân.

Có nha đầu đi trước thông báo, Miêu phu nhân dẫn Nguyệt Thước đi vào.

Đi vào trước, Nguyệt Thước nghe Miêu phu nhân thấp giọng cảnh cáo nàng: “Không được phép ngẩng đầu nhìn, đi vào theo quy củ của ta, làm sai một chút, về nhà ta cho người biết tay.”

Nguyệt Thước không có ý định chọc giận Miêu phu nhân, nàng đi theo quỹ xuống hành lễ, không ngẩng đầu lên cũng không làm động tác dư thừa.

“Thỉnh an phu nhân.”

Có giọng nữ phía bên trên nói: “Đứng lên đi, lấy ghế cho Miêu mụ mụ ngồi.”

Lúc Miêu phu nhân đứng lên, Nguyệt Thước đi theo đứng lên, Miêu phu nhân ngồi ở trên tú đôn, nàng là sụp mi thuận mắt đứng ở phía sau.

Miêu phu nhân cười hỏi, “Phu nhân có khỏe không, thời gian trước nghe nói không thoải mái, ta ở nhà đều không an lòng, muốn đến thăm, lại sợ quấy rầy ngài tĩnh dưỡng.”

Vị phu nhân không biết họ này cười, “Khá hơn nhiều.” Tầm mắt của bà ta rơi trên người Nguyệt Thước, quan sát rất lâu, “Đây là người người tìm?”

Miêu phu nhân nói: “Dạ, hôm nay cố ý mang đến cho ngài xem một chút.”

Nguyệt Thước cảm giác được ánh mắt kia rơi vào trên người, trong lòng một trận tê dại.

Chỉ thấy phu nhân nhìn một hồi lâu, nói: “Không tệ, không tệ.” Trong lời nói lộ ra hài lòng.

Phu nhân phân phó đầy tớ: “Mang nàng đi uống chút trà ăn điểm tâm, ta và Miêu muội muội nói chuyện, các người cũng xuống đi.”

Một nha đầu đến trước mặt Nguyệt Thước làm tư thế mời, cười cười dẫn nàng đến một gian phòng nhỏ ngồi, vài người là tại bên ngoài ăn điểm tâm nói chuyện.

Nguyệt Thước nghiêng tai nghe lên.

Bọn nha đầu thuận miệng tán gẫu, ví dụ như hoa trong vườn nào nở đẹp, mèo ở đâu nghịch ngợm làm đổ một góc cây son trà quý báu, trong phòng bếp đôi đầu bếp v.v...

Nàng tính tình nhẩn nại, bọn nha đầu nói nhiều, quả nhiên bắt đầu hàn huyên tới một chút đề tài khác.

“...Phu nhân mới của trưởng sử* thật đẹp.”

“Nghe nói trước đã từng có chồng.”

“Ta cũng nghe nói, chồng trước chết rồi mới về nhà, mới gả cho trưởng sử quan.”

Các nàng đang tán gẫu náo nhiệt, đột nhiên một giọng nói sợ hãi xen vào.

“... Các người có cảm giác được hay không, mặt mày trưởng sử phu nhân có vài phần giống với quận chúa?”

Lời này vừa nói ra, bên ngoài lặng im một mảnh.

Một hồi lâu, các nàng rói rít mở miệng nhẹ khiển trách nha đầu kia.

Trong chính phòng ở phòng khách.

Thái phu nhân thờ dài, nói với Miêu muội muội: “Cái đồ không chịu thua kém, chỉ cần hấn vừa ý ai, ta đều tìm về cho hấn, hết lần này tới lần khác lại thích phu nhân mới cưới của trưởng sử...”

Miêu muội muội an ủi bà ta: “Không trách quận vương, chỉ trách nàng kia lớn lên xinh đẹp, người nam nhân nào thấy mà không thèm ăn.”

Con trai của mình, Thái phu nhân tự nhiên thiên vị, lời này của Miêu muội muội hợp ý bà ta, trong lòng thư thái không ít, gật đầu nói: “Người tìm người này cũng không tệ lắm, lại □□ một phen, qua một hồi đưa đến cho quận vương, miễn cho hấn thèm thường vợ người ta.”

Miêu muội muội đáp ứng.

Lại thương lượng chuyện nhà trong chốc lát, Thái phu nhân nói: “Ta gặp phu nhân kia của trưởng sử, trong lòng không biết rõ như thế nào, phù phù phù tìm đập thành thích, bộ dạng nàng thật đúng là...” Đứng sau bà ta cũng không dám nói ra khỏi miệng.

Miêu muội muội hiểu ý, lại trấn an nói: “Không sao, người có người giống nhau, phu nhân không nên nghĩ nhiều như vậy.”

Thái phu nhân gật đầu.

Miêu muội muội mặc dù an ủi Thái phu nhân, bản thân lại tâm thần bất an, sau khi dẫn Nguyệt Thước về nhà, kéo chủ nhà vào phòng nói nhỏ.

Sau giờ ngo, trong sân yên tĩnh.

Tổ Tổ ngồi ở trước bàn trang điểm, dùng khăn tay lau thuốc dán trên mặt, thuốc dán trôi đi, lộ ra khuôn mặt tròn bóng trắng nõn, toàn bộ không có chút vết thương.

Thạch Lựu tiến vào thấy được, gấp rút đóng cửa lại, nói: “Tiểu thư, tại sao ngài lại lau được, vạn nhất cô gia trở lại thấy được...”

Tổ Tổ nhìn bóng hình xinh đẹp trong gương đồng, nói: “Các người không phải nói ta và nàng giống nhau như đúc sao, nếu như thế, cần gì mỗi ngày lau thuốc này.”

Thạch Lựu đi lên xuất ra một chai thuốc mỡ mới, đổ ở lòng bàn tay vẽ loạn lên mặt Tổ Tổ, nói: “Tiểu thư, các người dù giống nhau, ngoại nhân tự nhiên

nhìn không ra. Nhưng cô gia cùng nàng là vợ chồng, chúng ta nhất định phải cẩn thận nhiều hơn nữa.”

Tổ Tổ nhủ mảy, “Chẳng lẽ ta cứ phải bồi thuốc mỡ này? Để lâu dài dù không tốt cũng kỳ quái...”

Thạch Lựu bôi xong thuốc, dọn cái bình, nói: “Chờ mấy ngày nữa, chúng ta tìm lý do nói đi đến miếu trai giới, đợi qua một đoạn thời gian, người đến lúc đó ăn béo một chút, hoặc đói gầy một chút, như thế nhìn sẽ không giống, cũng không để cho người ta hiềm nghi.”

Tổ Tổ gật đầu.

Nàng đứng dậy đến phía tây gian thư phòng, chỗ đó có một cây đàn, Bùi Hành nhàn rỗi sẽ đánh một khúc.

Tổ Tổ quỳ ngồi xuống trước đàn, bàn tay nhẹ nhàng khẽ vỗ, thanh âm “Boong boong” vang lên.

Nàng nhớ tới ngày đó ở thanh lâu biết được cô nương nhị đẳng Hương Diệp kia, nghe nàng ta thao thao bất tuyệt nói chuyện “Nguyệt Thục”, lúc ấy nàng khịt mũi coi thường, hoàn toàn không có hứng thú nghe.

Khi đó nàng, còn đắm chìm trong tuyệt vọng tức giận.

Cha mẹ chết sớm, nàng được phó thác có hôn ước với Tạ gia. Phu nhân Tạ gia không thích nàng, nàng biết rõ. Nhưng là ngoài Tạ gia, một con đường sống nàng cũng không có, này đây nàng chỉ giả vờ không hiểu, kiên trì hôn sự với Tạ Vân Đình.

Không nghĩ tới Tạ phu nhân ác như vậy...

May mà, ông trời từ bi. Quanh co, nàng vô tình gặp gỡ Phương Ngọc Dung, nhìn thấy Thạch Lựu, một lần nữa trong sạch sống cuộc sống của phu nhân Quan gia.

Bùi Hành, mặc dù là xứng với thân phận trước kia của nàng, vậy là đủ rồi.

Nghĩ đến nam nhân ôn hòa tuấn mỹ kia, Tổ Tổ không khỏi thoáng đỏ mặt.

So sánh với Tạ Vân Đình, cùng lắm chỉ là mao đầu tiểu tử, vừa bất lực nhẹn, lại không đảm đương, chỉ biết nghe lời mẹ. Vụng trộm chuộc thân cho nàng, cũng không dám mang nàng quang minh chính đại trở về Tạ gia, hướng chi hấn sắp lấy vợ, muốn cho nàng làm ngoại thất... Tổ Tổ nghĩ đến, cười lạnh.

Không biết rõ lúc Tạ Vân Đình phát hiện nàng không có ở trong am, sẽ là phản ứng gì?

Có khi nào bỏ xuống kiêu thế mới cưới, lại đi trời nam biển bắc tìm lung tung một hồi.

* Trưởng sử quan hay trưởng sử quan, ta GG thì chức quan này làm trong vương phủ hay còn gọi là thuộc quan, nhiệm vụ là giám sát việc học hành của các hoàng tử để báo cáo cho vua (thực chất là giám thị của vua với các hoàng tử)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Được Cứu

Bùi Hành đứng ở cửa, hấn đã đứng yên thật lâu, tay nắm thành quyền, gân xanh nổi lên.

Quả thế, thì ra vẻ không thích hợp này lại đến từ đây.

Hai người đối thoại, như một lớp dầu sôi tưới vào trong lòng hấn, rồi như một chậu nước lạnh đổ xuống sau đó, đau giống như lửa thiêu, lạnh giống như băng hàn.

Thạch Lựu đi ra múc nước giặt khăn, vừa mở cửa, chỉ thấy Bùi Hành đứng yên trợn mắt như tượng, bị hù dọa đổ chậu nước trên tay, sắc mặt trắng bệch, “Tử... Tử gia...”

Bùi Hành đi vào nội thất, đến gian phía tây.

Tổ Tổ nghe được tiếng bước chân, cũng không quay đầu lại phân phó: “Thạch Lựu, thân đàn này nên bảo dưỡng, người cho người ở khổ phòng mang đi thoa một tầng dầu...”

Nàng không nghe thấy tiếng trả lời, bất giác thấy kỳ quái, quay đầu lại nhìn.

Này vừa nhìn, suýt chút là hồn phi phách tán, tay chân luống cuống chạm vào đàn, một loạt tạp âm lộn xộn mạnh mẽ vang lên.

Bùi Hành một tay tóm lấy nàng, cắn răng hỏi: “Nguyệt Thục đi đâu?”

Tổ Tổ đã sợ đến nói không ra lời.

Bùi Hành lại hỏi một lần, Tổ Tổ hồi thần, cường chế e ngại, sắc mặt cứng ngắc cười, trả lời: “Tứ gia nói cái gì, ta chính là Nguyệt Thục, không phải ở trước mắt chàng sao.”

Bùi Hành một tay quăng nàng ta ra ngoài, Tổ Tổ “A” “Một tiếng, thân thể đụng vào trên kệ đàn, vừa đau vừa sợ.

Thạch Lựu chạy vào, nàng ta quỳ gối trước mặt Bùi Hành, “Tứ gia, cầu xin ngài tha cho tiểu thư của chúng ta, đây đều là chủ ý của ta...”

Tổ Tổ nghe vậy, nhanh chóng hô to: “Thạch Lựu, người nói bậy bạ gì đó!”

Bùi Hành đi đến trước mặt Thạch Lựu, chỉ một chữ, “Nói!”

Thạch Lựu chảy nước mắt, nằm úp sấp trên mặt đất, đem chuyện kia như tảng đá đè nặng trong lòng nói ra, làm sao nhìn thấy chủ nhân cũ trước kia, làm sao nổi lên cái ý nghĩ này, làm sao đem Nguyệt Thục mê choáng đưa đi... Trong lúc tự thuật, cũng không có nói tới Phương Ngọc Dung, thậm chí hoàn toàn phớt lờ trách nhiệm của Tổ Tổ, tất cả đều là do nàng bị ma quỷ ám ảnh làm ra chuyện sai.

Bùi Hành hít sâu lại hít sâu, nhưng là tim đập vẫn không thể ức chế gia tốc.

Hắn nghĩ đến Nguyệt Thục mấy tháng này sẽ phải chịu tổn thương, sợ đến tay chân phát run.

Hắn mang theo chán ghét tận xương tủy và ánh mắt căm hận quét qua Tổ Tổ và Thạch Lựu, nói: “Các người tốt nhất ăn chay niệm Phật phò hộ Nguyệt Thục an toàn trở lại...”

Tìm được Nguyệt Thục trước, còn cần Tổ Tổ này tồn tại, nếu không vỡ lở ra để người biết được Nguyệt Thục mất tích, nàng trở về rồi, sẽ không có cách nào qua được cuộc sống an tĩnh.

Nguyệt Thục lần thứ hai vào phủ, là Miêu phu nhân dự định đem nàng chính thức đưa vào phủ của Phúc Yên quận vương. Bởi vì vị Thái phu nhân này ở trong hoa viên, lúc Miêu phu nhân đi lên nói chuyện, nàng tìm được một cơ hội ở gần đó đi đi lại lại, chỉ là không thể thoát khỏi tầm mắt của bọn nha hoàn, càng không thể đến gần nghỉ ngơi.

Nàng nghe được phía sau núi giả có tiếng người, hình như còn là giọng nói quen thuộc, không khỏi dừng lại không động.

Người đó nói: “Thái phu nhân gần đây có khỏe không?”

Người trả lời nói: “Rất tốt.” Lại hỏi, “Hàn phu nhân, gần đây trường Sử đại nhân có nhận được thư kinh sư gọi không?”

Vị Hàn phu nhân đáp: “Nhà tôi làm việc trong vương phủ, ta cũng không biết rõ.”

...

Bọn họ chuyển qua hòn non bộ, Nguyệt Thục nhìn thấy người.

Quả nhiên là Lý Diệu Quỳnh!

Lý Diệu Quỳnh vẫn kiều diễm xinh đẹp như trước kia.

Thì ra nàng chính là vị kế thất mới cưới của Trường Sử đại nhân được nghị luận rối rít trong vương phủ, làm cho Phúc Yên quận vương nhìn mà luống cuống.

Lý Diệu Quỳnh cũng nhìn thấy Nguyệt Thục, bật thốt ra: “Người... Người làm sao lại ở đây.”

Người dẫn đường nhìn Nguyệt Thục một chút, lại nhìn Lý Diệu Quỳnh một chút không khỏi nhú mày.

Nguyệt Thục hận Lý Diệu Quỳnh, cũng biết Lý Diệu Quỳnh cũng căm hận nàng, nhưng là thân rơi vào nơi đây, dù là một đường sinh cơ cũng phải nắm. Mà hôm nay nàng bị đưa vào vương phủ, vốn là hạ quyết tâm làm ồn ào, kéo dài thời gian. Nay đây nàng không một chút do dự, chào đón kéo Lý Diệu Quỳnh nói: “Ta bị lừa bán đến đây, người đi thông báo Tứ gia, ta...” Nàng nghĩ nếu Lý Diệu Quỳnh chịu làm như thế, về sau sẽ quên hết ân oán giữa hai người, nàng sẽ không trả thù nữa.

Nhưng là Lý Diệu Quỳnh làm sao sẽ tiếp nhận như vậy, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, Nguyệt Thục đề xuống tư thái không phải là lần một lần hai, “... Ta sẽ tận toàn lực báo đáp người!”

Lý Diệu Quỳnh trong nháy mắt hiểu tình cảnh của nàng, vốn là lông mày đang nhíu lại thoáng cái thả lỏng, nhin không được “Ha ha ha ha” bật cười,

không ức chế được, cả người như kiều hoa loạn chiến.

Nguyệt Thục tâm như bỏ chì, nặng nề rơi xuống.

Đúng vậy, nàng ta làm sao có thể giúp nàng, không bỏ đá xuống giếng đã là may.

Lý Diệu Quỳnh không dễ dàng ngừng cười, nói: “Người bị bán nhập nơi đây, quả nhiên người chính là mệnh nha hoàn... Hảo, hảo, biết rõ người như thế, ta cũng không còn gì để tiếc.”

Nàng nói xong, mụ mụ dẫn đường đề xuống khó hiểu trong lòng, bồi cười hỏi Lý Diệu Quỳnh: “Hàn phu nhân biết nha đầu kia?”

Lý Diệu Quỳnh trên mặt còn mang theo cười, có chút hăng hái quan sát Nguyệt Thục, trong miệng lại nói: “Không biết, lần đầu gặp.”

Vị mụ mụ kia không hỏi nhiều Lý Diệu Quỳnh, chỉ chất vấn Nguyệt Thục: “Người là người phòng nào, dám ở trước mặt Hàn phu nhân nói hươu nói vượn, còn không mau đi xuống.”

Bên kia nha hoàn trông coi Nguyệt Thục đã nâng váy vội vàng gấp rút xông qua, trước bồi tội với Lý Diệu Quỳnh, rồi sau đó dùng sức kéo Nguyệt Thục rời đi.

Mặc dù không thể áp chế thất vọng, nhưng là ít nhất, đã trì hoãn thời gian nhập phủ. Sau khi nha hoàn hồi báo với Thái phu nhân, Miêu phu nhân bị hù dọa gấp rút quỳ xuống bồi tội, rồi sau đó mang theo Nguyệt Thục hồi phủ, ẩn Thái phu nhân phân phó “Dạy dỗ thêm rồi đưa vào phủ”.

Lần này trở về Miêu gia, Nguyệt Thục lại bị đối xử nghiêm khắc hơn.

Một chút tự do mà nàng có được do trước đây đang hoàng bị mất đi, buổi tối ngủ, cửa lại bị Miêu mụ mụ khoá trái.

Hơn một tháng trôi qua.

Đêm hôm đó, Nguyệt Thục bị một hồi huyền não rất nhỏ làm cho bưng tỉnh.

Trong bóng tối, nàng không dám đốt đèn, lặng lẽ xuống giường tới cửa, dán lỗ tai trên vách nghe lén.

Chỉ nghe tiếng một nam sinh xa lạ quát khế, còn có tiếng khóc Miêu mụ mụ, thỉnh thoảng, còn có tiếng rên rỉ thê thảm.

Nàng muốn nghe cẩn thận một chút, nhưng là người hỏi dụng tâm hạ thấp giọng, người trả lời lại sợ đến nói không rõ, nàng chỉ nghe được “Vương phi” “Bà đỡ” “Hải tử” mà trọn tròn hai mắt.

Nàng trong nháy mắt liền nghĩ đến việc xấu xa ngấm ngầm trong hậu trạch, Miêu mụ mụ nhất định là đã làm chuyện gì đó, hiện thời bị tra đến trên đầu.

Trận tra tấn lên lút này liên tục đến gần hừng đông, Nguyệt Thục rất kỳ quái vì cái gì những người khác trong sân không có bị đánh thức, nghi vấn này đến ngày thứ hai mới được cởi bỏ.

Nàng bị khoá trái trong phòng hơn nửa ngày, mới có người tới mở cửa, thì ra tất cả mọi người bị mê hồn mê, chỉ có gian phòng của nàng là khoá trái, người đến không thể tưởng được bên trong sẽ có người, nàng mới tránh được một kiếp.

Nguyệt Thục bị kêu lên đi chiếu cố Miêu phu nhân, phát hiện bà ta bị đánh cho mặt tím bầm, mắt hôn mắt vĩa, đuôi tay ra, bắt ngờ thiếu một đầu ngón tay.

Nguyệt Thục hít một hơi khí lạnh.

Hết lần này tới lần khác Miêu phu nhân vẫn không cho báo quan, gắt gao giữ chặt con trai bà ta, không cho hắn nói cho bất luận kẻ nào, nhất là Thái phu nhân.

Miêu phu nhân dưỡng hai tháng mới tốt, bà ta quá lâu không có vào phủ gặp Thái phu nhân, trong thời gian đó có người ba lượt tới cửa ân cần thăm hỏi, đến một ngày kia cuối cùng có thể đứng dậy, kết quả một đám quan binh hung thần ác sát xông vào, không nói một lời, còng tất cả mọi người lôi đi.

Miêu phu nhân bị hù dọa xui xẻo, lúc bị lôi kéo hô to: “Các người có biết ta là ai hay không, ta là người Anh vương phủ...”

Đầu lĩnh giễu cợt, “Bắt người, đúng là Anh vương điện hạ.”

Bọn họ bị bắt vào nhà tù của Anh vương phủ, nam nữ mỗi người một gian.

Đợi một ngày một đêm, có người mang Miêu phu nhân đến hỏi chuyện, sau đó là Miêu quân sự, tiếp theo là con trai Miêu phu nhân, cuối cùng mới đến phiên Nguyệt Thục.

Trong phòng tra tấn, ngồi ở trên cao chính là một nam tử mặt mày ôn hòa lại lộ ra uy nghiêm bén nhọn, người áp giải Nguyệt Thục đẩy nàng một cái, quát khế: “Còn không quỳ xuống, hành lễ với vương thế tử.”

Nguyệt Thục ngẩng đầu nhìn, con mắt mở lớn... Vị vương thế tử này, nàng đã gặp qua ở khu vực săn bắn.

Nàng đột nhiên ý thức được đây là một cơ hội tốt để nói ra thân phận, dù xấu cũng không bằng trở thành đầy tớ Miêu phu nhân bị nhốt ở trong tù.

“Vương thế tử, ta là thê tử của Bùi Hành biên tu Hàn lâm viện, bị người lừa bán đến đây, cầu xin vương thế tử cứu.”

Quản ngục đằng sau không kịp ngăn Nguyệt Thục, vội vàng ngăn cản, “Quý nhân trước mặt, ai dám làm càn.”

Lý Đức Hải đưa tay, quản ngục kia vốn muốn kéo Nguyệt Thục, dừng lại động tác, lui về phía sau.

Ánh mắt Lý Đức Hải thâm trầm quan sát Nguyệt Thục, nàng nếu là một nô tỳ bình thường, làm sao có thể gọi được tên Bùi Hành. Mà lúc hắn ở kinh sư, cũng xác thực nhận được tin tức, Bùi Hành bí mật tìm một tiêu cục miệng nghiêm cẩn để tìm người, chỉ là hắn lại không có được tin tức nói thê tử Bùi Hành mất tích.

Nghĩ đến Bùi Hành, Lý Đức Hải nhìn Nguyệt Thục cũng cảm thấy thân thiết hơn một phần, nếu như hắn có được chứng cứ không sai, Bùi Hành chính là thân đệ đệ của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tỳ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Trùng trùng

Nguyệt Thục được Lý Đức Hải bí mật đưa đến kinh sư, nàng ở Anh vương phủ lo lắng đợi chờ.

Bùi Hành nhận được tin tức liền đến, trên trán hắn rịn một tầng mồ hôi mỏng, hô hấp dồn dập, nhìn chằm chằm Nguyệt Thục, dường như không dám tin nàng thực xuất hiện ở trước mắt.

Nước mắt Nguyệt Thục lập tức dâng lên.

Mặc dù nàng phá hư kế hoạch Miêu phu nhân, lùi lại thời gian bị đưa vào vương phủ, nhưng là chậm chạp không có tiến triển khác, nàng cho là mình sẽ không bao giờ thấy được Bùi Hành và nữ nhi.

Bùi Hành ôm chặt lấy nàng, thanh âm nghẹn ngào, nói: “Không sao, nàng an toàn, đừng khóc.”

Vốn dĩ Nguyệt Thục chỉ yên lặng rơi lệ, nghe hắn nói như vậy, ngược lại “Oa” một tiếng khóc lên, vừa khóc vừa nghẹn ngào: “Ta sợ lắm, ta rất sợ...”

Nàng ủy khuất như đứa bé, trong lòng Bùi Hành càng cảm thấy áy náy, “Đều tại ta, ta không có sớm một chút tìm được nàng.” Hốc mắt hắn cũng đỏ lên, “Về sau ta sẽ xem chừng nàng, sẽ không để lạc mất nàng.”

Nguyệt Thục nghẹn ngào, “Ừ” một tiếng.

Bùi Hành thậm chí không kịp chào hỏi thủ lĩnh thị vệ Anh vương phủ hộ tống Nguyệt Thục trở lại, đã dẫn Nguyệt Thục đi.

Bùi Hành đã một lần nữa mua đầy tớ mới, sau khi nhận được tin của Anh vương thế tử, Tổ Tổ và Thạch Lựu đã bị hắn bí mật đưa đi.

Nguyệt Thục không thể chờ được nữa ôm nữ nhi mà nhìn, nữ nhi đã từ con khi nhỏ, như bột mì lên men nở ra, mập mạp, cánh tay như từng đoạn từng đoạn ngó sen, con mắt đen lúng liếng, có thể thấy được lớn lên giống Bùi Hành.

Bùi Hành đứng ở sau lưng Nguyệt Thục, nói: “Tiểu Niếp Niếp lớn nhanh, có phải không?”

Trong lòng Nguyệt Thục tràn đầy cảm động, nói không ra lời, chỉ dùng sức gật đầu.

Hai người lẳng lặng trôi qua một buổi chiều yên tĩnh, lúc dùng cơm tối, Nguyệt Thục phát hiện Tước nhi sợ hãi, không dám tiến lên hầu hạ, ngoại trừ nàng ta, còn có thêm hai nha đầu ngu quan đoan chính, bộ dáng thành thật.

Nguyệt Thục không muốn phá hư tâm tình ăn cơm tối, uống qua trà sau khi ăn xong, mới hỏi Bùi Hành, “Tứ gia, Thạch Lựu đâu?”

Bùi Hành không muốn Nguyệt Thục biết được tồn tại của Tổ Tổ, mới đưa đi Tổ Tổ và Thạch Lựu trước, người tổn thương Nguyệt Thục, hắn xử lý là được, không cần làm cho Nguyệt Thục phiền não, dơ bẩn tay. “Nàng ta đi nơi nàng ta nên đi, nàng sẽ không còn nhìn thấy nha đầu phản chủ này nữa.” Thanh âm của hắn, rõ ràng là ôn nhu, lại lộ ra hàn ý.

Bị khổ lớn như vậy, Nguyệt Thục học được không cần đồng tình với người không đáng, chỉ gật gật đầu, không hỏi kỹ kết quả của Thạch Lựu.

Sau đó, nàng nói toàn bộ kinh nghiệm đã trải qua cho Bùi Hành, thấy gương mặt tuần tú của Bùi Hành tức giận đến xanh mét, lần đầu tiên có dáng vẻ căng thẳng nghiêng lợi, nói: “Nếu sớm biết... Sớm biết rằng...” Sớm biết rằng, hấn sẽ trừng phạt thật nặng Thạch Lựu và Tố Tố.

Trong lòng Nguyệt Thước ảm áp, đối với tao ngộ của nàng, phản ứng đầu tiên của Tứ gia không phải là hoài nghi nàng thất trinh, mà là vì nàng đau lòng vì nàng cảm phẫn, có tướng công như vậy, nàng còn cầu gì hơn?

Nắm chặt tay Bùi Hành, Nguyệt Thước lộ ra tươi cười, “Ta hiện tại cũng tốt lắm, Tứ gia, về sau ta tất cả nghe theo chàng, ngày đó chàng nói không nên cho Thạch Lựu ở trong phòng hầu hạ, ta nên nghe lời chàng, giờ đổi vẫn chưa muộn.”

Bùi Hành đang giận, được nàng trấn an một phen, lặng lẽ thở ra một hơi.

Nguyệt Thước mắt tích, dù Bùi Hành lừa gạt kín không kể hồ, đó là không có khả năng. Bí mật trong Hầu phủ khó giữ nếu nhiều người biết, mặc dù bọn họ ở chỉ là một góc của Hầu phủ, nhưng người hằng ngày lui tới không thể thiếu.

Nguyệt Thước không có ở đây mấy ngày này, Tố Tố lúc mới bắt đầu giả vờ bị thương trên mặt, về sau bị Bùi Hành phát giác, trực tiếp bế quan, đối ngoại tuyên bố là bệnh nặng.

Nhưng nếu là bệnh nặng, tại sao không có đại phu đến cửa? Hầu phu nhân Tôn thị đề cập qua có thể thỉnh ngự y đến xem bệnh, bị Bùi Hành khách khí khước từ. Rồi sau đó vài vị nãi nãi các tiểu thư tới thăm, cũng bị ngăn cản lại không để cho gặp. Cộng thêm nha hoàn Thạch Lựu đột nhiên bị bán, tăng thêm hai nha hoàn mới... Dù loại như vậy, người ta làm sao không thể không nghi hoặc.

Chỉ là, thân phận của Bùi Hành là con nuôi, mọi người ngầm hiểu lẫn nhau, chỉ bàn tán trong giới hạn nhất định không có can thiệp nhiều hơn.

Nhưng hôm nay Nguyệt Thước trở lại, đối ngoại tuyên bố thân thể đã khỏe, kia tương đương nàng lần nữa tiến vào vòng giao tế của Hầu phủ, cũng đại biểu nàng tất nhiên muốn đối mặt phần đông nghi vấn hoặc sáng hoặc tối, không có một giải thích tốt, lời đồn chuyện nhắm phía sau sợ là sẽ truyền khắp.

Nhưng Nguyệt Thước không sợ người sau lưng lời đồn đãi, sợ cái gì đây?

Một lần gặp nạn này, nàng đã nghĩ thông suốt một sự kiện. Con người lúc còn sống, cầu được càng nhiều càng dễ dàng mất phượng hướng của bản thân. Nàng gả cho Bùi Hành vốn đã là chuyện vui sướng cực lớn, nhưng vẫn mong mỏi cầu xin cho Bùi Hành trở thành Hầu phủ thế tử, hết lần này tới lần khác năng lực có hạn không cách nào đạt thành ước nguyện, ngược lại mỗi ngày phiền não ưu sầu, mất đi ngọt ngào lúc đầu giữa hai người.

Này chẳng phải là được không bù mất.

Nàng làm việc không quả quyết, chần chừ chừ chừ, thực sự ngốc vô cùng. Rõ ràng trước mắt chỉ có hai con đường, có được hay không, cuộc sống vẫn tiếp diễn.

Bùi Hành hôm nay là biên tu Hàn lâm viện, không nhận cha ruột thì sẽ như thế nào, hấn vốn là vô tri vô giác, nhiều lắm là ngày lễ ngày tết không có tổ tông có thể tế bái thì sẽ ưu thương một phen, vậy thì thế nào, một năm mới một lần không vui căn bản sẽ không ảnh hưởng cuộc sống.

Ngược lại là nàng, mới chân chính là có thể ảnh hưởng sinh hoạt hằng ngày của Bùi Hành.

Nàng nếu là mỗi ngày rầu rĩ không vui, như có điều suy nghĩ, Bùi Hành nhất định sẽ cảm giác được.

Không bằng trực tiếp nói với Bùi Hành rõ ràng chuyện này, nếu là hấn tín, tự nhiên rất tốt, nếu là hoài nghi chịu đi tra, vậy cũng tốt, hấn một đại nam nhân, có nhân mạch có năng lực, so với nàng vậy khốn ở hậu viện, không cách nào có thể tìm ra biện pháp.

Nghĩ thông suốt, đêm nay Nguyệt Thước nằm ở trên giường, trong bóng tối dường như một ít lời đã dễ dàng nói ra khỏi miệng hơn.

Nàng chỉ nói mình ngẫu nhiên nghe được nhị phu nhân nói với Phương Ngọc Dung chuyện này, vừa nói vừa chú ý nam nhân bên cạnh.

Nàng thấy không rõ về mặt đối phương, nhưng là có thể cảm giác được tiếng hít thở nồng đậm, thân thể đột nhiên cứng đờ.

Nguyệt Thước có chút lo lắng, lại áy náy, “Là ta không tốt, ta lúc ấy nghe được nên nói cho Tứ gia, nhưng là ta sợ là ta nghe lầm...”

Bùi Hành một hồi lâu sau, mới nói: “Về sau, bất cứ chuyện gì cũng không được lừa gạt ta.”

Nguyệt Thước có thể cảm giác được một chút tức giận của hấn, nàng hoàn toàn có thể lý giải, nhịn không được con mắt đau xót, giữ chặt tay áo Bùi Hành, nói: “Tứ gia, đừng giận ta.”

Chỉ cần nghĩ đến Bùi Hành bởi vậy không thích nàng, Nguyệt Thước liền có cảm giác khủng hoảng như trời sập xuống.

Bùi Hành không giống như trước lập tức an ủi nàng, chỉ lặng lẽ hô hấp, suy nghĩ.

Toàn ninh hầu là thân phụ hấn... Đây là thật sao?

Nguyệt Thước một lần nữa gặp khách, khách nhân đầu tiên vậy mà lại là Phương Ngọc Dung.

Phuong Ngọc Dung kể từ khi biết Thạch Lựu bị đưa đi, bị hù dọa ngày đêm bất an, sắc mặt rất khó coi, dưới mắt một mảnh xanh đen. Nàng còn không thể tin được Nguyệt Thước thế nhưng thực được cứu về, ôm chút hy vọng, hỏi thăm nói: “Tứ tẩu, Thạch Lựu đâu, phạm cái gì sai, đưa đi đâu?”

Vốn là thấy nàng ta đến cửa, Nguyệt Thước trong lòng đã không vui, hiện thời thấy nàng ta như thế, trong lòng nhất thời sinh nghi hoặc.

Thạch Lựu chỉ là một nha đầu, nàng ta quen cũng không kỳ quái, nhưng là đáng giá nàng ta tới cửa câu đầu tiên đã hỏi?

Theo lý vấn an nàng là người bệnh này đây, như thế nào cũng phải quan tâm thân thể của nàng trước tiên chứ.

Trải qua một lần đau khổ, tính tình Nguyệt Thước cũng có chút sửa lại. Từ sau khi trùng sinh tới nay, nàng vẫn quen dùng thái độ của nha hoàn đối đãi tất cả mọi người: Đối với người nào cũng cười, đối với người nào cũng tốt, báo thù cũng là âm thầm. Nhưng hôm nay, nàng lại không muốn sống một mối như thế, nhân sinh ngắn ngủi mấy chục năm, bất cứ lúc nào cũng sẽ gặp phải cảnh sinh ly tử biệt, chỉ cần đem tâm đặt trên người và chuyện trọng yếu, cái khác hà tất phải tốn tâm tư.

Như những thân thích này, nàng xã giao khá hơn, người khác sau lưng vẫn sẽ không quên xuất thân của nàng, thậm chí còn cảm thấy nàng khiêm tốn kính cẩn như thế là do làm nha hoàn thành quen.

Nhiều một mối, nhiều không đáng.

Nguyệt Thước cười như không cười, hỏi nàng ta: “Ta sao lại không biết được quan hệ giữa biểu cô nương và Thạch Lựu lại tốt như vậy, chẳng lẽ các người bí mật lui tới vụng trộm sau lưng ta?”

Phuong Ngọc Dung sắc mặt trắng bệch, cười lớn trả lời: “Xem Tứ tẩu đa tâm thành dạng gì này, ta bất quá thuận miệng hỏi mà thôi.”

Nguyệt Thước thân nhiên nói: “Nếu là tùy tiện hỏi, về sau vẫn là đừng hỏi, nha hoàn của ta, đưa đi đâu cũng không phiền biểu cô nương hao tâm tổn trí.”

Phuong Ngọc Dung vốn là mặt như tờ giấy trắng, lập tức tức giận đến có chút đen.

Không thèm nói nhiều nữa câu, ngoại trừ Nguyệt Thước không biết “chuyện đồng lõa”, hai người vốn là có chút ân oán. Phuong Ngọc Dung nửa nhẹ một hơi, nửa tức giận phát tay áo rồi đi.

Nàng nhẹ một hơi, là phát hiện Nguyệt Thước cũng không biết sự kiện kia; tức giận đương nhiên là bởi vì lời nói của Nguyệt Thước sắc bén không khách khí, cảm thấy bị phi lễ.

Ngoại trừ nàng, Hầu phủ còn muốn xử lý một chuyện vui. Bùi gia trú ở kinh sư, Hầu phu nhân Tôn thị nhiệt tâm đem vài vị cô nương mang đi ra ngoài gặp khách, thế nhưng có nhiều nhà hỏi ý muốn cầu thân. Tôn thị hỏi nhị phu nhân Lý thị, Lý thị vốn là đối với mấy thứ nữ này cũng không lòng dạ nào, có người giúp đỡ xử lý hôn sự, bà ta mừng rỡ buông tay mặc kệ.

Chẳng qua là cảm thấy vận số hai thứ nữ này không tệ, hôn sự Bùi Tâm Nhu định xuống chính là con vợ kế nhà quan văn chính tứ phẩm, Bùi Tâm Hà gả cho là ấu tử của nhà võ tướng ngũ phẩm.

Hai việc hôn sự đều xử lý vô cùng mau, ở trong khoảng thời gian Nguyệt Thước bị bắt này, hôn sự Bùi Tâm Nhu đã làm qua nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp chính, thỉnh kỳ đủ năm lễ, tháng này sẽ chính thức ra cửa.

Xử lý vợ và như vậy, thứ nhất là nhà trai yêu cầu, thứ hai cũng là sợ người Bùi gia trở về Kỳ Châu, cho...nửa gả quá phiền toái (!).

Đến ngày chính, Nguyệt Thước đổi mới hoàn toàn cách ăn mặc đi thêm trang cho tân nương tử. Bùi Tâm Nhu ngồi ngay ngắn ở kia, trên gương mặt trịnh ngạo toa một tầng phấn thật dày, cái miệng nhỏ nhắn bị phấn son nhuộm cực đỏ, nếu là hằng ngày thì sẽ khó coi, nhưng là hóa trang này, hòa cùng đồ cưới đỏ thắm, càng có vẻ vui mừng.

Về mặt nàng then thùng, nhìn thấy Nguyệt Thước, thanh âm nhỏ nhẹ hô: “Tứ tẩu.”

Nguyệt Thước cười nói: “Chúc mừng Nhị muội muội, tẩu tử không có vật gì tốt, khối ngọc giữ vấy này cho muội, coi như một chút tình nghĩa cô tẩu.”

Kỳ thật các nàng nào có tình nghĩa cô tẩu gì, trước kia là chủ tử nha hoàn. Sau đó thì sao, nhị gia Nhị nãi nãi bóc trần thân thế Bùi Hành, nên coi như gián tiếp có cừ oán.

Có điều phải tạ nhị gia và Nhị nãi nãi, nàng mới có thể gả cho Bùi Hành, bởi vậy cái thù này, nàng không ghi. Chỉ là không mang thù, cũng không có đặc biệt hảo cảm.

Bùi Tâm Nhu thấy nàng thế nhưng còn có thể rộng lượng đến đưa thêm trang, nhìn thân tẩu tử Nhị nãi nãi Điền thị một cái, không khỏi xấu hổ.

Điền thị chú ý tới Nguyệt Thước đưa lễ thế nhưng cũng không tệ lắm, bĩu môi, ngầm suy đoán công công mình có phải hay không bí mật trợ cấp bọn họ.

Nàng ta đã đoán đúng, Bùi Bác Dụ đem vốn riêng của mình cất kỹ, ví dụ như đủ loại vật trang trí chạm ngọc, đá khắc chữ của danh gia, hai khối mực tử ngọc Huy Châu vài thập niên không nở dùng, cũng đưa cho Bùi Hành.

Không phải là cho tất một lần, ông ta sợ Bùi Hành không thu, lúc nào cũng cách vài ngày cho gả sai vật đưa một chút. Bất tri bất giác, chờ Bùi Hành phát

giác được, đã là một khoản tài vật giá trị xa xỉ.

Vì thế, Bùi Hành bắt đắ dĩ thờ dài, trả lại sẽ làm thương tâm trưởng bối. Cộng thêm trong lòng hấn vẫn nhận thức Bùi Bác Dụ là dưỡng phụ, thu đồ của dưỡng phụ, cũng không khó tiếp nhận.

Qua mấy ngày, vương thế tử Lý Đức Hải trở về kinh.

Hoàng thượng hiện thời mang bệnh, vài vị vương gia đều dừng lại ở kinh sư không đi, ngay cả vương thế tử của từng vương phủ, và quận vương cũng đều vội vã chạy đến.

Một là khi thánh giá đi tây thiên, bọn họ kịp thời tận hiếu tận trung; hai là, hiện thời thái tử chưa định, trong triều gọn sóng xao động, những long tử long tôn này đều có cơ hội một bước lên trời.

Bùi Hành mang theo Nguyệt Thục đến Anh vương phủ, tự mình trí tạ vương thế tử.

Nguyệt Thục vốn là không cần đến, nhưng đại ân tình như vậy, bản thân không đến dập đầu, nói sao cũng không phải phép.

Không ngờ đến không đúng lúc, vương thế tử đang khiển trách Vân Dương quận chúa.

“... Muội phụ mang bệnh, người không quay về phục dịch, ở lại kinh sư, trong ngày đi dạo tiên y nô mã* đầy đường, còn ra thể thống gì? Để người khác thấy, chỉ nói Anh vương phủ chúng ta giáo dưỡng không tốt, danh tiếng phụ vương mẫu phi đang tốt đẹp, không duyên cớ bị người làm hư danh tiếng..”

(*) Tiên y nô mã: Mặc áo tiên đứng cạnh một con ngựa quý. Ý là huyênh hoang, khoa trương.

Lý Đức Hải nói rất nặng, chưa bao giờ nặng như thế.

Hấn mặc dù không như mẫu phi sủng ái ấu muội như con người của mình, nhưng cũng là che chở nhường nhịn. Dù muội muội sau khi lớn lên, tính tình táo bạo và ích kỷ, hấn vẫn bảo vệ nàng. Có quận chúa nào gả ra ngoài vút vị hôn phu bệnh nặng trên giường, còn có thể tiêu sái như thế?

Duy chỉ có Vân Dương quận chúa là độc nhất.

Nhưng là phần yêu thương này, sau khi phát hiện là nhầm lẫn, thì trở nên phức tạp.

Nếu Vân Dương quận chúa là người thiện lương ôn nhu, Lý Đức Hải dù phát hiện sự thật, trong lòng đối với nàng vẫn sẽ có tình cảm. Nhưng hết lần này tới lần khác lại không phải, Vân Dương quận chúa cả gan làm loạn, khiến cho Lý Đức Hải thất vọng cực độ.

Vân Dương quận chúa vừa tức vừa giận, nàng là tính tình đại tiểu thư, căn bản không sợ vương thế tử, hô: “Ta đến kinh sư, mẫu phi cũng biết, bà cũng không nói gì, người dựa vào cái gì quản ta

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: nhận thân

Nguyệt Thục có chút lúng túng, sao lại gặp được đúng lúc huynh muội người ta gây gổ, thời cơ này chọn thật quá kém.

Mà ngay vào lúc này, Vân Dương quận chúa vọt ra, nàng đụng vào Nguyệt Thục, mắng một câu: “Muốn chết sao?”

Bùi Hành che chở Nguyệt Thục, lạnh lùng nói với Vân Dương quận chúa: “Vợ ta đang đứng ở nơi này, quận chúa đột nhiên xông qua đụng vào người, làm sao còn không biết xấu hổ mà mắng chửi người?” Chỉ trích Vân Dương quận chúa xong, hấn quay qua hỏi Nguyệt Thục, “Không có sao chứ?”

Nguyệt Thục lắc lắc đầu, “Không có việc gì.”

Vân Dương quận chúa đã nhận ra Bùi Hành, vừa mừng vừa sợ, “Là người, Bùi Tử Trọng, sao người lại tới đây?”

Nguyệt Thục trong lòng không khỏi cảm thấy quái dị, quan sát vị quận chúa thích làm theo ý mình này.

Mà Vân Dương quận chúa cũng hoàn toàn chú ý tới nàng, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, nói: “Đây là thê tử người?” Trong ánh mắt của nàng lộ ra miệt thị, hồn nhiên không có một chút tôn trọng.

Bùi Hành thân nhiên nói: “Chính thế.”

Lúc này có người thỉnh bọn họ vào bên trong gặp vương thế tử, Bùi Hành và Nguyệt Thục không nhiều lời với Vân Dương quận chúa nữa.

Nguyệt Thục chân tâm thật ý đập đầu cho vương thế tử, vương thế tử vội để người đỡ dậy. Bùi Hành vốn là chỉ định đến một chút rồi về nhà, nhưng là vương thế tử không chịu, kéo tay của hắn không tha, vừa đòi đánh cò, vừa muốn chuyện phiếm thưởng trà.

Bùi Hành bắt đầu đi, Nguyệt Thục được an bài đi tản bộ trong hoa viên.

Trong hoa viên, Vân Dương quận chúa đang ngồi ở trong lương đình, Nguyệt Thục không muốn lại đụng với vị quý nữ tính tình không tốt này, có chút xúi quẩy, muốn đi đường vòng.

Vân Dương quận chúa cho người ra ngoài ngăn cản lại nàng, thỉnh nàng vào, “Bùi phu nhân, làm sao nhìn thấy ta lại trốn, ta sẽ ăn thịt người sao?”

Nguyệt Thục cười khê, nói: “Quận chúa nói đùa, ta vốn là muốn đi hướng kia nhìn cá chép của vương phủ.”

Vân Dương quận chúa chau chau mày, chắc chắc nói: “Bùi Tử Trọng có tài có mạo, không nghĩ tới thế tử lại là xuất thân nha hoàn, đáng tiếc.”

Nguyệt Thục không nghĩ tới Vân Dương quận chúa thế nhưng biết rõ gốc gác của nàng, chỉ là vậy thì như thế nào, nàng ta một ngoại nhân có tư cách gì chỉ chỉ trò trò, đánh giá phu thê bọn họ, nói: “Trương công không nặng xuất thân, cũng không muốn bám váy vợ, thế nhân biết rõ, chỉ biết khâm phục hắn, nói gì đáng tiếc?”

Vân Dương quận chúa hơi kinh ngạc vì nàng dám cãi lại, cười lạnh, nói: “Nhìn không ra, miệng người thật lưu loát.”

Nguyệt Thục thân nhiên nói: “Không dám, chỉ là có sao nói vậy, chỗ thất lễ, kính xin quận chúa bao dung.”

Nếu không phải mới vừa bị vương thế tử dạy dỗ qua, ở nhà khó xử Nguyệt Thục sợ bị trưởng bối biết được, Vân Dương quận chúa nhất định sẽ mượn đề tài này để nói chuyện của mình, thật tốt làm khó dễ Nguyệt Thục một phen. Mà hôm nay, chỉ có thể hừ lạnh một tiếng.

Không thèm nói nhiều nữa câu, Nguyệt Thục thỉnh tội cáo lui, mang theo nha hoàn đi tản bộ chỗ cầu khúc.

Sau còn bị vương thế tử lưu lại dùng bữa, đến muộn mới trở về nhà.

Trở lại Hào phủ, lúc rửa mặt, Tước nhi nói với Nguyệt Thục một chuyện kỳ lạ.

“... Biểu cô nương không biết rõ làm chuyện gì chọc giận nhị phu nhân, nhị phu nhân tát nàng một cái, biểu cô nương khóc đến ngất đi, nhị phu nhân cũng tức giận đến thở không nổi, hiện thời hai người đều ngã xuống giường, đại phu nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia...”

Nguyệt Thục ngạc nhiên không thôi, nhị phu nhân Lý thị thương yêu Phương Ngọc Dung giống như thân nữ, thế nhưng lại động thủ đánh nàng ta?

Phương Ngọc Dung đến cùng là làm cái đại sự gì chọc giận nhị phu nhân?

Vấn đề này rất nhanh đạt được giải thích.

Bùi gia đại tiểu thư Bùi Trân tới cửa thương lượng cùng nhị phu nhân, vì trượng phu Cảnh Anh nạp Phương Ngọc Dung làm thiếp.

Phát triển này quả thực khiến người ta phản ứng không kịp, thật tốt một tiểu thư làm khách bị cầu xin đi làm thiếp, nhị phu nhân còn đáp ứng, này thực sự không hợp với lẽ thường.

Nguyệt Thục ở trước ngày đại hỉ của Phương Ngọc Dung gặp được hai lần, trong đó một lần có ít người, hai người nói chuyện với nhau.

Phương Ngọc Dung kỳ quái nhìn nàng thật lâu, vừa tự giễu vừa cười lạnh, nói: “Số mệnh a, người nói vì sao lại kỳ quái như thế, có người muôn vàn cầu xin, cầu không được, có người đàn ông u mê, lại có được.”

Lời của nàng ở trong mắt người khác giống như một đám sương mù, Nguyệt Thục lại hiểu, cười nói: “Biểu cô nương, nếu chuyện đã là kết cục đã định, người cũng thanh thản ổn định gả đi, cũng may là nhà thân thích, dù là làm di nương, cũng không kém.”

Phương Ngọc Dung là được kiêu nhỏ nâng đi, chỉ ở trong sân nhỏ của Bùi Trân đãi hai bàn tiệc rượu.

Việc hôn sự này, cho đến hai tháng sau mới để người ta hiểu được, vì Phương Ngọc Dung bụng to ra.

Bùi Hành liên tục tra thân thế của mình, nhưng càng tra, càng phát giác không đúng.

Nguyệt Thục nói sinh phụ hắn là Bùi Chiêu, đại tiểu thư Bùi Trân là thân nữ của nhị phu nhân, nhưng là tin tức hắn có được từ bên Bùi Trân, tra được Bùi Trân xác thực sinh muộn ba tháng so với hắn.

Nếu nói như thế, như vậy hắn không phải là con của Bùi hầu, sinh phụ mẹ đẻ hắn là một người khác.

Nhưng muốn truy nguyên, sẽ phải tra từ vài thập niên trước, trong khoảng thời gian ngắn, chỉ có thể chờ tin tức.

Cùng lúc đó, vương thế tử liên tiếp tìm Bùi Hành, một ngày kia nói muốn dẫn hắn gặp Anh vương và vương phi.

Anh vương và vương phi đều là người rất quen mặt, Anh vương thì hơi béo, vương phi là người mặt mũi hiền lành, bọn họ nhìn thấy Bùi Hành một khắc kia hết sức kích động, vương phi thậm chí kiềm chế không được từ trên chỗ ngồi đứng lên, hướng tới Bùi Hành vươn tay...

Bùi Hành trong nội tâm đã sinh nghi, nhưng là bọn họ không nói, hắn chỉ có thể giả bộ như không biết, hạ bái quỳ xuống đất, “Bái kiến vương gia, vương phi.”

Wương phi vội vàng gọi: “Mau đỡ đứng lên, đứng lên đi.”

Bà không đợi được người khác động thủ, tự mình đi lên liền đỡ Bùi Hành, cảm tay của hắn, sốt sao không chịu buông.

Wương phi vóc dáng thấp, Bùi Hành thấy mắt bà hồng hồng, đôi môi run rẩy.

Thanh âm của bà khàn khàn, mang theo một chút nghẹn ngào, “Là... Là con của ta, này rõ ràng chính là...” Ánh mắt của bà, lưu luyến không rời trên ngũ quan của Bùi Hành.

Bùi Hành trong lòng chấn động, ánh mắt nhìn thật sâu vương phi.

Người này...sẽ là mẹ đẻ của hắn sao?

Wương phi nước mắt chảy xuống, nói: “Hải tử, ta là thân nương ngươì, ngươì chịu khổ...”

Wương thế tử Lý Đức Hải sợ vương phi cuồng hù đến Bùi Hành, ngược lại kháng cự tiếp nhận thực tế, gấp rút đứng ở bên cạnh đem sự tình nhất nhất tự thuật.

Nếu không có trước bị Bùi gia đuổi ra cửa, cùng với Nguyệt Thục nói đến chuyện sinh phụ của hắn, Bùi Hành thực sẽ không cách nào tiếp nhận. Nhưng là hắn hôm nay, chủ động tìm kiếm sinh phụ mẹ đẻ của mình, tự nhiên sẽ không giống như vậy.

Mắt của hắn đã ươn ướt, nhìn vương phi, quỳ xuống.

Wương phi kéo không được hắn, đau lòng nói: “Ngươi mau đứng lên, trên đất lạnh.”

Bùi Hành gọi bà: “Nương.”

Wương phi che miệng lại, sợ mình khóc lên.

Anh vương gia mặc dù liên tục ở bên cạnh không nói lời nào, trên thực tế mắt cũng đã ướt.

Bùi Hành hướng ông, cũng hô một tiếng, “Cha.”

Anh vương gia gật gật đầu, lại gật gật đầu, nói liên tục nhiều câu: “Hảo, hảo.”

Bùi Hành nén lệ nở nụ cười, nói: “Ta luôn ngóng trông tìm được sinh phụ mẹ đẻ, hôm nay rốt cuộc tìm được.”

Lý Đức Hải kéo hắn, cười nói: “Ngươi là bào đệ của ta, ta là đại ca ngươi.”

Bùi Hành gật đầu, gọi hắn: “Đại ca.”

Nhận thân, bầu không khí quá mức kích động, Anh vương gia và vương thế tử đều có chút không chịu nổi, lui ra ngoài, chỉ còn lại vương phi giữ chặt Bùi Hành hỏi hắn những năm này ra sao.

Biết rõ hắn thành thân, còn có một nữ nhi, cao hứng cực kỳ, “Đem thê tử ngươi mang tới cho ta xem một chút, còn có tiểu tôn nữ, ta đều muốn gặp.”

Anh vương gia gọi hắn và Lý Đức Hải đi thư phòng.

Anh vương gia nói cho hắn biết, mặc dù có chứng cứ chứng thật hắn là huyết mạch hoàng thất, nhưng là loại gièm pha này, hoàng đế sẽ không cho phép truyền ra ngoài, đặc biệt là lúc này hoàng tử chưa định ra, Anh vương phủ cũng không thể ra tin tức gì để người ta công kích.

“... Chỉ có thể ủy khuất ngươi, đối ngoại chỉ nói ngươi là nghĩa tử ta mới thu, về sau ta sẽ vì ngươi thỉnh phong hào quận vương.”

Bùi Hành cũng không ngại, hắn chỉ là nghi hoặc đường đường một vương phi, hải tử làm sao lại bị đánh tráo?

Nhưng là nghi hoặc này, ở chỗ vương phi không có cơ hội hỏi, lúc này hỏi, mặt mũi Anh vương tràn đầy lúng túng, vương thế tử trầm mặc không nói

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Kết thúc

Bùi Hành cũng không có được giải thích, vương thế từ lúc cùng hắn đi ra, thấy hắn mặt không chút thay đổi, suy nghĩ một chút nói với hắn: “Từ Trọng, chuyện này về sau ta lại tìm cơ hội sẽ nói cho ngươi biết, liên quan đến trường bối, phụ vương sẽ xử lý, nhưng đừng có nhắc lại chuyện này trước mặt ông, lão nhân gia trong lòng không dễ chịu.”

Bùi Hành hiểu.

Chuyện Anh vương thu Bùi Hành làm nghĩa tử, ở kinh sư như hòn đá ném xuống sông xuống biển, gợn lên vài bọt sóng nhỏ, chỉ là rất nhanh, cũng chỉ còn dư lại một chút rung động khuếch tán, lắng lại.

Bùi Hành đem chân tướng báo cho Bùi Bác Dụ, Bùi Bác Dụ không dám tin phu nhân mình thế nhưng gặp phải di thiên đại họa như thế. Đổi huyết mạch hoàng gia, đây là bao nhiêu tội danh, nếu là Anh vương công khai tính toán, bao nhiêu nhân mạng Bùi gia từ trên xuống dưới cũng không đủ đền.

Bùi Hành thấy dường phụ lo lắng thành cái dạng này, mặc dù trong nội tâm hận dường mẫu Lý thị làm ra chuyện như vậy, nhưng là dường phụ vô tội, làm sao có thể nhẫn tâm, cuối cùng ngược lại mở miệng khuyên giải ông: “Cha, việc này Anh vương sẽ không truy cứu những người khác.”

Bùi Bác Dụ run run hỏi: “Vậy mẹ ngươi...”

Bùi Hành đã không muốn thừa nhận Lý thị là mẹ hắn, trầm mặc, không nói.

Bùi Bác Dụ mất đồ, nói: “Từ Trọng, bằng hơn hai mươi năm gọi bà ấy là mẫu thân, giữ cho bà ấy một cái mạng.”

Bùi Hành cúi đầu.

Bùi Bác Dụ vì cứu Lý thị, cuối cùng đưa bà ta đi đến một nữ am trong kinh xuất gia. Lý thị khàn giọng nức phổi cầu tình, Bùi Bác Dụ vẫn bất quy y, cả đời ăn chay niệm phật.

Chuyện này quá lớn, Bùi Bác Dụ cũng không có giấu giếm huynh trưởng và đường đệ, thái độ người Bùi gia bởi vậy đối Bùi Hành, Nguyệt Thước đại đại thay đổi.

Nếu không phải Bùi Hành không chịu, người Bùi gia cơ hồ muốn đem sân nhỏ tốt nhất ngoài chính viện tặng cho phu thê Bùi Hành ở.

Nhưng là biết rõ điều bí mật này, vẫn chỉ giới hạn ở vài vị gia chủ của Bùi gia, lão phu nhân, mấy phu nhân, đồng lứa nhỏ tuổi đều u mê không biết, chỉ là bị lệnh cưỡng chế đối đãi với phu thê Bùi Hành khách khách khí, tuyệt không cho phép không một chút tôn trọng.

Cho nên trước khi chính thức di dời đến Anh vương phủ, Nguyệt Thước nhận được rất nhiều lời mời mọc trong Hầu phủ, cùng với giao tế bên ngoài, nàng rời rít khước từ.

Trước khi chuyển đi, nàng có chút rắc rối nhỏ.

Ngày đó lúc Lý thị đi lên phía bắc, mang theo người, trong đó có Phù Dung. Hiện thời Lý thị xuất gia, Phù Dung không chỗ nương tựa, lại cầu xin tới cửa.

Vốn là nàng ta đi theo mẹ nàng đi lên phía bắc, chính là nghĩ tìm cơ hội trở lại bên cạnh Bùi Hành, đã từng không chỉ một lần tới cửa nhận sai cầu tình, đều bị Bùi Hành hoặc Nguyệt Thước đuổi đi. Nhưng hôm nay đã không có Lý thị, nàng ta không có đường lui nữa, quý gối ở trước cửa sân nhỏ của Nguyệt Thước không chịu đứng lên.

Nguyệt Thước thờ dài, kéo Bùi Hành nói: “Trưởng công, chuyện của nàng ấy, là nên có cái kết thúc, chàng nói làm sao bây giờ đây?”

Bùi Hành còn không biết nàng lòng dạ hẹp hòi, nói: “Cho nàng ta một khoản tiền làm đồ cưới, tìm người gả đi.”

Nguyệt Thước cười mặt mày cong cong, “Chao ôi, ta vốn là muốn nói dù sao cũng đã từng là người của chàng, nếu không thì cho nàng ấy trở lại... Nếu trưởng công đã không thích, vẫn là nghe chàng, đuổi đi đi.”

Thấy nàng được tiện nghi còn khoe mẽ, Bùi Hành lắc đầu, nhin không được cười lên.

Phù Dung vẫn không chịu đồng ý xử lý này, Nguyệt Thước mất tính nhẫn nại, nói với nàng ta: “Ngươi thức thời chút mà đáp ứng, không đáp ứng, ta cũng không sao cả, chỉ là cả người cả của đều mất, tương lai đừng hối hận.”

Như thế, Phù Dung nén lệ, đáp ứng an bài lập gia đình.

Nguyệt Thước cũng không muốn chinh nàng ta, cho quân sự mụ mụ trong phủ tìm một người, trọng điểm là không để ý cưới nha đầu đã hầu hạ qua nam nhân.

Loại hôn sự này của nhà hoàn xử lý cực nhanh, tìm được một người góa vợ ở kinh đô, làm mua bán nhỏ.

Cũng không lâu lắm, Nguyệt Thước theo Bùi Hành chuyển nhập Anh vương phủ.

Bữa tiệc nhận thân còn xảy ra một điểm nhỏ đường rẽ, Anh vương phi cho mọi người đổi giọng, đầy tớ xưng hô Bùi Hành là Tam thiếu gia, Vân Dương quận chúa và Bùi Hành cùng ngày ra đời, Anh vương phủ bảo nàng ta gọi Bùi Hành là Tam ca, nàng ta không chịu, nơi nơi không muốn, nói với Anh vương phi: “Hắn là ca ca gì chứ, rõ ràng là người ngoài, phụ vương thiết là, nhận thức nghĩa tử làm gì không biết.”

Vốn là bởi vì chân tướng có khúc mắc, nghe lời này, sắc mặt Anh vương phi giận dữ, khiển trách nàng ta: “Người có hiếu quy củ hay không, cho người gọi huynh trưởng còn ủy khuất người? Phụ vương người nhận thức ai, cũng đến phiên người quản sao?”

Gần đây mọi chuyện không thuận, Vân Dương quận chúa không nghĩ tới mẫu phi thời gian qua đau sùng chính mình sẽ nghiêm khắc như thế, nước mắt lưng tròng, “Mẫu phi, ngài không yêu ta.”

Anh vương phi quay đầu, phân phó đầy tớ, nói: “Bảo quận chúa trở về phòng đi, đừng quấy rầy hào hứng của mọi người.”

Vân Dương quận chúa vô cùng ủy khuất, bị người khách khí thỉnh ra ngoài.

Ngày thứ hai, Anh vương phi đơn độc tìm nàng ta, nói: “Người cũng nên trở về nhà chồng đi, cứ luôn ở nhà mẹ đẻ rất không phải phép, làm vợ người ta, về sau phải cung kính trọng phụ, hiếu thuận bà bà, không cho người lại làm ra việc ngông cuồng vô lý, ta mà biết được, sẽ không buông tha người.”

Vân Dương quận chúa không dám tin, trừng to mắt, nói: “Mẫu phi, ngài muốn đuổi ta đi.”

Anh vương phi ít khi nhìn mặt của nàng... Bởi vì bà trước đã gặp được Lý thị, gương mặt này, rõ ràng vừa nhìn chính là nữ nhi của Lý thị, mà bà thế nhưng đau nữ nhi này hai mươi mấy năm, sùng ái còn hơn trưởng tử.

“Người đi đi, về sau tự giải quyết cho tốt.”

Vân Dương quận chúa khóc lớn, “Ta không đi, đây là thế nào, đột nhiên mỗi một người đều nhìn ta không vừa mắt, ta làm gì sai, ngài nói cho ta biết, ta đôi còn không được sao?”

Nghe nàng ta khóc thê thảm, Anh vương phi không tự chủ được cảm thấy lòng chua xót. Nuôi nữ nhi hơn hai mươi năm a, tình cảm kia không phải là giả.

Bà có chút không chịu nổi, chỉ cảm thấy tim đau, phất tay phân phó: “Đầu ta đau, các người mang quận chúa đi xuống đi.” Đây là lần cuối, Anh vương phi không chịu tạm biệt Vân Dương quận chúa.

Hoàng thượng cuối cùng cho Anh vương vương thế tử làm con thừa tự, Lý Đức Hải trở thành thái tử, Anh vương vì Bùi Hành thỉnh phong tước vị quận vương. Thái tử giám quốc, cho lễ bộ thương nghị phong hào quận vương của Bùi Hành.

Bùi Hành cuối cùng lấy được phong hào là Thiện quận vương, Nguyệt Thước sau đó được Bùi Hành dâng sỏ con thỉnh phong làm quận vương phi.

Một năm sau, thái tử Lý Đức Hải kế vị, Anh vương một nhà vô kỳ hạn trú lưu kinh đô, bởi vậy gia quyến trong Anh vương phủ và trưởng sử quan của vương phủ đều chuyển vào kinh thành.

Nguyệt Thước lần đầu tiên nhìn thấy Phúc Yên quận vương, chỉ thấy hắn cực kỳ phúc hậu, trắng trẻo mập mạp, vóc dáng trung đẳng, cười giống như Phật Di Lặc.

Nhị quận vương phi là người gầy teo, tướng mạo xem ra có chút khôn khéo.

Về phần vị Thái phu nhân kia, nghe nói bà ta “Bị bệnh” gần một năm, không tiện đi lại, lưu tại phủ đệ cũ.

Lúc phu nhân trưởng sử quan Lý Diệu Quỳnh đến bái kiến, Nguyệt Thước ngồi trên cao, hai người bốn mắt nhìn nhau, Nguyệt Thước hướng nàng khẽ mỉm cười.

Lý Diệu Quỳnh mặt không chút thay đổi.

Bí mật vương phủ khó giữ nếu nhiều người biết, một nhà trưởng sử quan là thuộc quan, đầy tớ trong vương phủ cũng biết sơ lược gia sự của hắn. Nguyệt Thước nghe nói mẹ kế Lý Diệu Quỳnh này có chút cay nghiệt, dẫn vật hai kẻ nữ. Có điều hai kẻ nữ cũng không ngốc, thiết kế để trưởng sử quan nhìn thấy cảnh tượng Lý Diệu Quỳnh cay nghiệt, làm cho trưởng sử quan tức giận dạy dỗ nàng ta một phen.

Kể từ đó trở đi, càng đấu càng hăng, tất cả mọi người lấy chuyện của các nàng tán nhảm để giết thời gian.

Có điều Nguyệt Thước không quan tâm lắm, nàng cũng không muốn gây phiền phức cho Lý Diệu Quỳnh, bởi vì nàng ta loại người này, không cần người khác gây ra cho mình, tự mình sẽ rước lấy một thân phiền toái.

Một ngày, nàng rảnh rỗi dẫn Tước nhi lác lư ở hòn non bộ, không ngờ từ xa xa trên núi thấy Lý Diệu Quỳnh đang càn Bùi Hành lại.

Tước nhi vội hỏi: “Tam quận vương phi, ngài mau nhìn, Trưởng Sử phu nhân căn quận vương nói chuyện kia.”

Nguyệt Thục cản Tước nhi đang muốn đi qua, nói: “Đừng nóng nảy.” Nàng nhìn, chỉ thấy Lý Diệu Quỳnh khóc lên, thần sắc Bùi Hành lạnh nhạt.

Về sau Lý Diệu Quỳnh đưa tay đi kéo tay áo Bùi Hành, Bùi Hành bỏ qua nàng, thẳng đi.

Nguyệt Thục khẽ mỉm cười.

Bùi Hành và Nguyệt Thục cả đời tổng cộng có hai người con trai một người con gái, một chồng một vợ cùng nhau sống đến già.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ty Trưng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.